

ЕМІЛІЯ ДЖЕЙ

БУКВОЯЖ

РОМАН ПРО ВЕЛІРАНСЬКЕ КОРОЛІВСТВО
ТРИЛОГІЯ «ЗАБОРОНЕНИЙ СПАДКОЄМЕЦЬ» | КНИГА ДРУГА

Переклад здійснювався виключно для каналу

Буквояж – 2025

Ми не несемо відповідальність за продаж нашого перекладу

EMILIA JAE
FANTASY AUTHOR
EM'S BOOKISH REALM

Зміст

Попередження щодо вмісту	6
Пролог.....	11
Розділ перший	13
Розділ другий	16
Розділ третій.....	24
Розділ четвертий.....	28
Розділ п'ятий.....	31
Розділ шостий	36
Розділ сьомий.....	41
Розділ восьмий	46
Розділ дев'ятий	50
Розділ десятий.....	55
Розділ одинадцятий	61
Розділ дванадцятий.....	70
Розділ тринадцятий	74
Розділ чотирнадцятий.....	80
Розділ п'ятнадцятий	86
Розділ шістнадцятий.....	91
Розділ сімнадцятий	94
Розділ вісімнадцятий.....	98
Розділ дев'ятнадцятий	103
Розділ двадцятий.....	108
Розділ двадцять перший.....	113
Розділ двадцять другий	118
Розділ двадцять третій.....	123
Розділ двадцять четвертий.....	128
Розділ двадцять п'ятий	133
Розділ двадцять шостий	138
Розділ двадцять сьомий.....	145
Розділ двадцять восьмий.....	150
Розділ двадцять дев'ятий.....	154
Розділ тридцятий	159
Розділ тридцять перший.....	164
Розділ тридцять другий	168
Розділ тридцять третій	173
Розділ тридцять четвертий.....	177
Розділ тридцять п'ятий	182
Розділ тридцять шостий	190
Розділ тридцять сьомий	194
Розділ тридцять восьмий.....	199
Розділ тридцять дев'ятий.....	207
Розділ сороковий	214
Розділ сорок перший	218
Розділ сорок другий.....	222

Розділ сорок третій	227
Розділ сорок четвертий	233
Розділ сорок п'ятий	238
Розділ сорок шостий	243
Розділ сорок сьомий	245
Розділ сорок восьмий	252
Розділ сорок дев'ятий	255
Розділ п'ятдесятий	262
Розділ п'ятдесят перший	268
Розділ п'ятдесят другий	273
Розділ п'ятдесят третій	275
Розділ п'ятдесят четвертий	280
Розділ п'ятдесят п'ятий	284
Розділ п'ятдесят шостий	292
Розділ п'ятдесят сьомий	299
Розділ п'ятдесят восьмий	303
Розділ п'ятдесят дев'ятий	305
Розділ шістдесятий	307
Розділ шістдесят перший	312
Розділ шістдесят другий	318
Розділ шістдесят третій	322
Розділ шістдесят четвертий	326
Розділ шістдесят п'ятий	329
Подяки	336

Попередження щодо вмісту

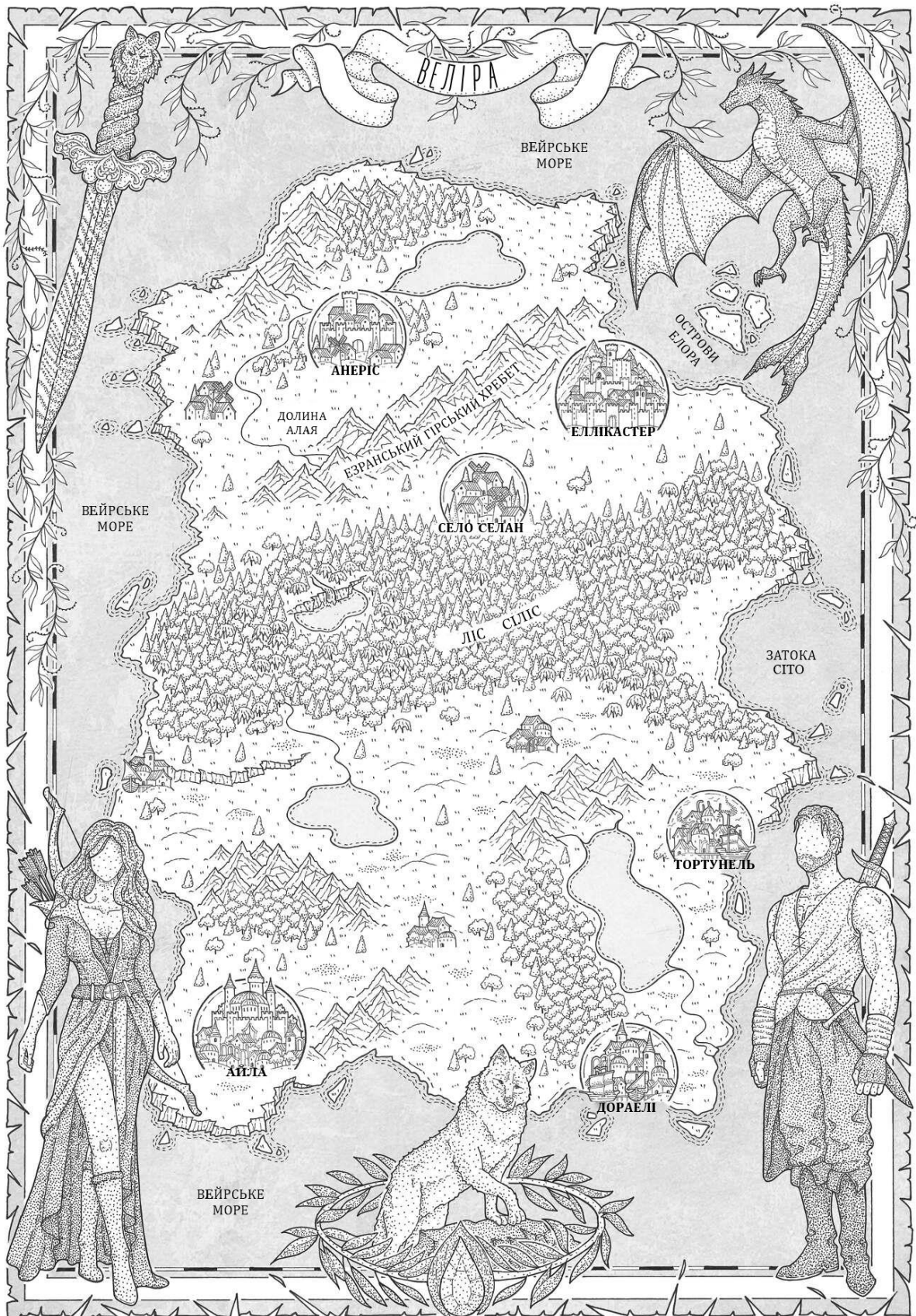

Будь ласка, зверніть увагу, що ця книга не призначена для читачів віком до 18 років. Це попередження пов'язане з нецензурною лексикою, насильством/кривавими сценами, згадками про жорстоке поводження з дітьми в минулому та згадками про сексуальне насильство.

У цій серії є кілька POV, включаючи лиходіїв. Зверніть увагу, що ці лиходії правдиві за своєю природою. Вони злі до глибини душі, і ви побачите їхні думки, що може викликати занепокоєння у деяких читачів.

Рекомендується дотримуватися обережності.

до жіночої люті.

*і всіх, у кого воно горить
під шкірою...випустить
її з жорстокістю
полум'я віверни.*

Заклинання та мова Богів

Tinaebris Malifisc: Tin-aye-bree Mal-if-isc

Venifikas Sussorae: Ven-if-ik-us Suss-or-aye (Шепіт Відьом)

Umbra Selair: Um-bra Soul-air (Виклик Тіней)

Impyrum Kortyus: Imp-ear-iam Court-ee-ous (Контроль Розуму)

Odium Embulae: Oh-dee-um Em-boo-lay (Ходіння по Розломах/Портал)

Meritsas Lokoi: Mer-it-sass Low-koi (Говорити Правду)

Ignystae: Ig-nee-stay

Пролог

Королева

Калліус провів пальцями по своєму густому темному волоссю в зловісному очікуванні. Він кинув на мене дикий прощальний погляд через плече, якраз перед тим, як за ним зачинилися двері моїх особистих покоїв. Моє серце закалатало в грудях, коли я усвідомила, що Капітан Адлер нарешті повернувся до Айли з Еліанною в руках. Все нарешті ставало на свої місця.

Я невтомно працювала вдень і вночі, відколи була ще зовсім маленькою, лише для того, щоб довести свою цінність батькові після того, як він продав мене Вальдеррам, коли я була ще в материнській утробі.

Я дивилася на фейрі, що дивилася на мене в дзеркалі, і думала, як би огидно було цій маленькій дівчинці, колись такій повній життя, бачити, на що вона перетворилася від рук чоловіків, які її виростили. Я зазирнула у власні очі, колись повні теплого меду, а тепер затьмарені всепоглинаючою люттю і горем. Скорботою за життям, яке я могла б мати, якби мені дозволили.

Я завжди відчувала обов'язок, який повинна була виконувати. Обов'язок, який мій батько поклав на мене ще до того, як дізнався, що боги запланували для його власної доньки, і після століть терпіння Джемісона... королівство нарешті належало б *моєму* роду.

Джемісон проіснував на десятиліття довше, ніж планувалося спочатку, і це було пов'язано з тим, що я ще не народила спадкоємця. Я згадувала ночі, коли батько сварив мене за те, що я спокусила короля, який чітко дав зрозуміти, що не хоче мати зі мною нічого спільного, окрім як виставляти мене на показ перед масами королівства. Він думав, що так *гарно* демонстрував своє фальшиве кохання до мене – дурень–чоловік, завжди такий жалюгідний дурень. Я з радістю приймала його дрібні подарунки і скарби, які, як я згодом зрозуміла, були подаровані з почуття провини.

Чесно кажучи, я завжди сподівалася, що він врешті–решт знайде собі розвагу між ніг іншої самки, але ніколи не думала, що йому вистачить нахабства покинути власну королеву до того, як у неї народиться спадкоємець.

Коли спогади нахлинули, мене охопило шипіння. Я ніколи не прагнула його кохання – анітрохи не прагнула і вважала його абсолютно огидним, але чого я завжди вимагала, так це поваги. Якщо мені ніколи не буде дозволено кохати іншого, то таке ж правило має бути встановлене і для самого короля, але ми жили

не в такому королівстві. Його дорогоцінна Офелія не тільки здобула його кохання, але й повернула його, народивши натомість справжню спадкоємицю. Мій батько, царство йому небесне, зробив би її кінець набагато більш стриманим, але в ту мить відкриття я бачила лише *червоне*.

Лють охопила мене, коли Джемісон стояв переді мною в цій самій кімнаті понад століття тому, коли він зізнався у своїй інтрижці та зраді не лише королеві, але й королівству. Роками я працювала над тим, щоб вкласти цього виродка в ліжко. Роками мене виставляли напоказ, ніби я була трофеєм у нього в руках. *Роками* мене безжально висміювали власні родичі за те, що я не змогла зробити те, заради чого була народжена, – посісти трон Королівства Веліра. Тієї ночі я вирішила, що більше ніколи не буду правити з трону... Я візьму все довбане королівство силою і страхом.

Злісна посмішка поповзла по моїх губах, поки я продовжувала дивитися на себе в дзеркало мого туалетного столика. Мій батько і брат заплатили найвищу ціну і залишили мене наодинці з майбутнім королівства і своїм баченням його, але я переконалася, що спадщина, яку я залишу в їхнє ім'я, буде набагато більшою, ніж вони коли-небудь планували.

Мій батько ніколи не міг уявити, де ми будемо зараз. Його життєвою метою і баченням було бути в центрі правління Веліри. Коли Джемісон відмовив у проханні назвати його Королівським Лордом, з попелу колись добре продуманого плану було викувано нову стратегію.

Вона полягала в тому, що Джемісон, незалежно від того, як довго він намагатиметься залишатися непомітним, не переживе всього свого правління.

Я підвелася зі стільця і, потягуючи вино, підійшла до вікна вежі своїх покоїв, що виходило на Вейрське море.

Я покрутила на пальці вогненно-рудий локон, зробивши глибокий вдих. Мої очі стежили за кінним екіпажем, який від'їжджав від гавані, де пришвартувався корабель Адлера, і мій погляд не відривався від нього, доки він не зник у місті.

Призахідне сонце запалило королівство, і дивовижний холодок пробіг по моєму хребту, коли солодкий смак помсти вкрив мій язик.

Злий смішок вислизнув з моїх вуст, коли я підливала вино в бокал. "Ласкаво просимо додому, Еліанно."

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Еліанна

Сестра .

Це слово неодноразово лунало в моїй голові з того моменту, як воно злетіло з вуст мого жорстокого брата. Час перестав існувати, а у вухах стояв глухий гул, коли весь мій світ навколо мене руйнувався. Напевно, мені просто здалося, і він справді не просто покликав мене...

"Ти мене слухаєш?" Кай плюнув на мене крізь ґрати дверей камери.

Я розгублено моргнула, широко відвиснувши щелепу, дивлячись на нього. Я здригнулася, коли мій розум намагався обробити те, що щойно почула.

Він агресивно вдарив ногою у двері, від чого підземеллям прокотився гуркіт, *що* рознісся по коридорах. Я підскочила, порушивши напружену тишу, що пронизала мою закривавлену, порізану спину пронизливим болем.

"Як ти щойно назвав мене?" прошепотіла я, все ще відмовляючись зустрітися з його поглядом, бо відчувала, як він впирається в мене.

Звідки Кай міг знати, що я його зведена сестра? Минуло більше століття, а таємниця так і залишилася повністю прихованою. Це не було простою здогадкою – йому, мабуть, сказав один з небагатьох, хто володів цим знанням з ночі мого народження.

Він випустив м'який, гордий смішок. "Ти ж не думала, що я не знав".

Мої очі вистрілили в його бік, а губи скривилися назад. "Ні. *Я знаю, що* ти не знав про це, поки я не покинула Айлу кілька тижнів тому. Ти не міг знати."

"Інформація про нашу спорідненість була надана мені після оголошення, що я зійду на трон". Він схрестив руки, і на його обличчі з'явилася злісна посмішка.

Мене охопила паніка, мої думки закрутилися від жахливих можливостей того, як зміниться королівство під час правління Кая.

Я міцно тримала себе в руках, намагаючись стримати емоції, що переповнювали мене, вирішивши не допустити навіть натяку на страх.

"Отже, скажи мені, маленький принц", – кипіла я. "Що ти думаєш, що знаєш?"

Він на мить витріщився на мене, і я очікувала, що він влаштує одну зі своїх звичних істерик, але він здивував мене і заговорив замість цього. "Тільки те, що батько був дурнем, закоханим... в когось, хто не був королевою". Він зробив паузу, піднісши руку до обличчя, щоб оглянути свої нігті. "Ти була нещасливим результатом цього".

Я на мить зупинила на ньому погляд. "Тож королева вбила нашого батька через це, після того, як минуло більше століття? Навіщо так довго чекати?"

Він притиснувся обличчям до ґрат камери. "Бачиш, це не її помста призвела до смерті батька. Це була *твоя* помста".

Моє серце підскочило в грудях від його твердження, а очі горіли нестерпною силою, оскільки вбивство нашого батька було так недбало згадано.

"Що?! Я б *ніколи* цього не зробила! І мене тут навіть не було!"

"Ні, тебе тут не було", – сказав він, продовжуючи колупатися в нігтях, здавалося, вже втративши інтерес до мук. "Ти була зайнята тим, що трахалася з ворогом". Знову з'явилася зловтішна посмішка.

Я вишкірила зуби у відповідь. "Я не маю нічого спільного з його смертю. Ти щойно назвав причину, і це була *твоя мати*, яка отруїла його вино кров'ю віверни".

"Ти причетна до *цього*, тупа сука!" – закричав він на мене. "Ти роками була на вухах у короля! Я можу тільки уявити собі це зараз. Якими *жальогідними* ви обоє, мабуть, були в його покоях, де вас ніхто не бачив і не чув. Розкажи мені, як саме все пройшло?" Моє дихання почастішало, коли я намагалася заспокоїтися. "Як все пройшло, Еліанно? Я міг тільки уявити, як ти прокралася туди... "О, Батьку! Будь ласка, закінчи цю жахливу війну! Люди! Вони невинні!" Взагалі–то, позбав мене. Будь ласка, бляха, позбав мене від цих жальогідних зустрічей."

Моя губа зрадила мене і злегка затремтіла. "Закрий пельку, Кай!" крикнула я йому у відповідь, голос тріщав. Біль у моїх зяючих ранах від батого змусив мене застогнати.

Його очі звузилися на мені, і вираз його обличчя викликав пронизливе тремтіння в моєму болючому хребті. "Ти будеш звертатися до мене як до *Короля*, що прямує вперед. А якщо ти ще раз назвеш мене "маленьким принцом", я простежу, щоб тебе знову відшмагали батогом по спині".

На його погрозу я сумно розсміялася. "Ти ще не король". Я змусила своє тіло встати, і мої очі зустрілися з його очима, коли я рушила до дверцят камери так швидко, як тільки дозволяв біль. "Ти все той же маленький гнилий шмаркач, яким був у дитинстві. Тиран. Довбане *чудовисько*". Його посмішка похитнулася. "І якщо я маю до цього якесь відношення, я зроблю так, що ти *ніколи* не станеш королем".

Він простягнув руку крізь ґрати, схопив мене за те, що залишилося від моєї зруйнованої сорочки, і притиснув до них, до *себе*. "Це ще одна річ, Еліанно. Ми подбаємо про те, щоб ти більше *ніколи* не мала нічого спільного з майбутнім Веліри".

Кай на мить зупинився, його очі блукали по мені. "Моє весілля через три дні, після моєї коронації. Мати вибрала відповідну наречену, і шлюбний союз був останньою вимогою для вознесіння за старими Веліранськими законами".

У мене очі вилізли на лоба...шлюб?! Вже? Вони не гаяли жодної миті, щоб передати корону.

Я стиснула зуби і скривила губи від огиди, перш ніж він з силою відштовхнув мене, змусивши перечепитися через власні ноги і з силою шльопнутися на вкриту брудом підлогу.

Крик вирвався з мого горла від болю, що пронизував моє тіло. Я відчувала, як кожна піщинка бруду і піску втирається в кожную рвану рану, коли я змушувала своє тіло сісти, знемагаючи від болю, який тепер пронизував мене наскрізь.

Коли я озирнулася на іржаві двері камери, Кай вже зник, схоже, переконаний, що на сьогодні з нього досить розваг. Я застогнала від сильного болю і благала своє тіло піднятися з землі. Мені ледве вдалося доповзти до жалюгідної лавки в дальньому кутку.

Мої рани були брудними, і не було навіть краплі води, щоб очистити їх. Я помру тут від інфекції ще до того, як вони встигнуть скласти реальні плани, що зі мною робити.

Але який сенс було жити далі? Кай мав зійти на трон, а мій батько був мертвий. І тепер, була ймовірність, що мій суджений також помер.

Мій суджений. Моє серце стиснулося від думки про нього – від його бачення, яке тепер постійно відтворювалося в моїй голові, коли я змушена була дивитися, як Келлан приставляє мій власний кинджал до обличчя мого коханого. Його досконале, прекрасне обличчя, кожен рису якого я несвідомо запам'ятала. Його карі очі, що гіпнотизували мене, і його посмішка, що загрожувала поставити мене на коліна. Все, що я могла уявити – це тіло Джейса, як він падає на землю і корчиться в болісних муках, і я знала, що це було саме так. *Я відчувала це.*

Я занурилася глибоко в себе, сидячи у своїй новознайдений в'язниці, і потягнулася до цього зв'язку, благаючи богів дати мені бодай крихту надії, що він все ще живий, але я не могла відрізнити свої власні емоції від чогось іншого. Все, що я відчувала – це безмірний біль, як фізичний, так і душевний.

Я була невідомою, справжньою спадкоємицею, яка майже не претендувала на трон. Ну, не правдоподібними претензіями. Оскільки король помер, не було жодного способу довести, ким я є. Ким я була для Королівства Веліра, і ким я була для свого батька.

Єдина сльоза скотилася з моїх нижніх вій по вкритій брудною кіркою щоці, коли я притиснула коліна до грудей і міцно обняла їх.

Я помру тут, так і не отримавши шансу розповісти Джейсу про свої справжні почуття – про те, що я відчувала за *кілька тижнів* до того, як усвідомила, що саме парний зв'язок зв'язав нас разом.

Моя душа–близнюк.

Мій рівний у всіх відношеннях.

І тепер він ніколи не дізнається правди про мої почуття до нього.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Ейвері

Останні кілька днів були просто жахливими. Я не бачила Люкаса відтоді, як ми пробралися до старих покоїв мого батька і викрали щоденник, що містив усі його таємниці. Таємниці, вартістю в ціле життя. Все моє життя Лія була моєю *сестрою*. Щоразу, коли думка про це мучила мене, я ледь не розридалася рікою сліз.

Всі ті ночі, які ми проводили разом – повзали по території замку, ховаючись від Люкаса, влаштовували таємні ночівлі і курили юфорут, поки до вечора не втрачали свідомість. Під час нашої останньої ночівлі я навіть сказала їй, що завжди хотіла сестру. І весь цей час вона *знала*. Вона знала, що у мене є сестра, і це була *вона*...моя найкраща подруга.

Я дуже сильно намагалася злитися на неї за те, що вона приховувала щось подібне від мене, але в глибині душі я знала, чому вона це робила. Якщо вже на те пішло, я просто відчувала себе такою жахливою, що їй довелося нести весь цей тягар наодинці. Завжди спостерігати за тим, як ми можемо відкрито бігти до батька, або навіть зрідка отримувати обійми від нашої злої матері. Вона, мабуть, почувалася такою самотньою.

Я несамовито ходила взад–вперед по кімнаті, втупившись у щоденник, що лежав на моєму столі, коли у двері постукали.

"Хвилинку!" вигукнула я, кинувшись до щоденника і засунувши його в шухляду.

Я глянула на своє ліжко, де спала Ніра, яка тепер сиділа в стані підвищеної готовності, напорошивши вуха до дверей.

Я розправила складки на халаті і ковзнула до дверей. Я відчинила їх з м'якою посмішкою і побачила, що Фінніан стоїть там, широко розплющивши очі.

Моя посмішка зникла, коли я простягнула руку і схопила його за сорочку, різко затягнувши в свою кімнату, а потім зачинила за собою двері.

Він продовжував дивитися на мене, ніби намагаючись знайти слова, які його рот відмовлявся вимовляти.

Я агресивно ляснула його по обличчю. "Прокинься, Фінне!" крикнула я, налякавши його. "Що сталося?"

Він похитав головою і прочистив горло, підбираючи слова. "Були повідомлення про те, що вчора до підземель замку привели в'язня в капюшоні. Я просто підслухав, коли був у саду. Хто б це не був, його ім'я тримають у таємниці".

Я насупила брови. "І ти більше нічого не чув? Ні про те, за що їх привезли, ні про те, чи буде суд?"

"Це все, що було сказано. Всім цікаво, бо біля воріт підземелля тепер стоїть вартовий – його не було вже десятки років, відколи вони стояли порожніми".

Мої думки побігли. "Улюбленою формою покарання матері була..."

"Петля", – обірвав він мене. "Так. То хто ж там міг бути внизу, кого вони не вбили б одразу, та ще й не хотіли б, щоб про це дізналися охоронці?"

Мої очі спалахнули. "Люкас! Це має бути він. Вони не хотіли б, щоб його бачили, як його взяли під варту. Це спричинило б хаос у лавах". Я почала ходити взад–вперед перед ним.

"Я теж про це подумав. З того дня ми не бачили його на стайні. Я припустив, що він відчував потребу втекти, щоб вижити, але Люкас не такий", – сказав він, почавши з цікавістю роззиратися по спальні.

Я зупинилася, спостерігаючи за ним. "Я можу тобі чимось допомогти?" запитала я, схрестивши руки.

"Що ти... розкидала тут перед тим, як відчинила двері?"

Мій хребет випростався, і я подумала про те, щоб показати йому щоденник нашого батька, але я хотіла дослідити його сторінки детальніше, перш ніж залучати когось іншого.

"Абсолютно не твоя справа. А тепер давай спустимося в підземелля". Я потягнула його за руку, щоб піти за ним, але він вирвав її з моєї руки, змусивши мене повернутися до нього.

"Мені *набридло* ходити твоїми моторошними тунелями, Ейвері", – сказав він тоном, який був більш суворим, ніж я звикла.

"Не будь смішним. Я не знаю *всіх* тунелів! Це була робота Лії. Ми підемо в підземелля старомодним способом", – відповіла я йому, вальсуючи в коридорі біля своєї кімнати. "Ми повернемося, Ніро!"

"Старомодним способом?" – насмішкувато підняв він брову, коли наздогнав мене.

"Сходами, що ведуть до них. Очевидно."

"Ти маєш на увазі ті, що у дворі? Нас побачать", – вигукнув він, майже задихаючись, намагаючись встигнути за мною, коли я летіла коридорами.

"Залиш це мені", – усміхнувшись, відповіла я, і ми помчали вниз сходами замку.

Коли ми опинилися на підвір'ї замку Айла, настали сутінки. Сховавшись за одним із стовпів, я помітила лише одного охоронця, який стояв на варті біля трохи прихованих дверей.

"Бачиш! Я ж тобі казав", – огризнувся Фінн, і я закотила очі. "Ми ніяк не зможемо туди потрапити. Там довбаний охоронець біля дверей, Ейвері".

"Ти можеш просто заткнутися і дати мені подумати?!" прошипіла я, постукуючи пальцем по нижній губі в роздумах. Мої очі вистрілили в його очі. "Вдар мене по обличчю".

"Що?" Він витріщився на мене невидючим поглядом.

"Мені потрібно, щоб це виглядало так, ніби я плакала. Я можу зімітувати до біса гарний плач, але моє обличчя повинно виглядати червоним і опухлим. Вдар мене". Я зупинилася, і мої очі звузилися на ньому. "Легенько!"

Фінн продовжував витріщатися на мене, здавалося, і наляканий, і розважений водночас. "Ти мене іноді лякаєш".

"Добре. А тепер зроби це."

Фінн розправив плечі і прочистив горло, ніби збирався влаштувати велике шоу. Він підняв тремтячу руку вгору і вдарив мене по одній стороні обличчя, змусивши мене тихо скрикнути, а потім, на мій подив, одразу ж після цього вдарив по протилежній щоці.

Мій погляд перекинувся на нього. "Гей! Якого біса!" прошепотіла я, штовхнувши його, від чого він спіткнувся.

Він почав сміятися. "Що?! Ти думаєш, що одна сторона твого обличчя червона – це правдоподібно?"

"Мудак." Я закотила очі. "Попередження було б доречним", – промовила я крізь пирхання.

"Іди влаштуй шоу, сестричко". Він підморгнув.

Я кивнула йому, підняла поділ сукні і прокралася вздовж задніх колон, щоб виглядало так, ніби я пройшла через бічні ворота замку. Потім я вибігла на очах у всього двору і почала ридати, не стримуючи сліз.

"О боги! О, боги, це жахливо! *Жахливо!*" Я плакала. Я дико витирала свої фальшиві сльози, дивлячись на охоронця біля дверей. "О, слава Богу, що ви тут, сер!"

Охоронець розгублено озирнувся, а потім мовчки вказав на свої груди, шукаючи підтвердження, що я звертаюся саме до нього.

"Так, ви! Там бійка прямо за замковою брамою! Волоцюги якимось чином пробралися сюди і в п'яному угарі б'ються через оголошення про майбутнє королівське весілля!" Я розвела руки в боки, але вартовий все ще не рухався з місця.

"Принцесо Ейвері, я не можу залишити цей пост", – заїкнувся він, коли я підбігла до нього.

Я схопила його за руки, і його тіло нервово затремтіло. "О, але ви повинні! Вони там повбивають один одного. А якщо вони прорвуться через ворота? Ви найближче до них! Хто знає, кого ще мені вдасться знайти о такій порі, і чи встигнуть вони взагалі".

Охоронець нерішуче подивився на мене. *Чорт!* Нічого не вийде. Я випустила ще одне неприємне схлипування, міцніше стискаючи його руку, коли

я била по ньому своїми віями, нафарбованими тушшю. "Ти будеш моїм героєм", – невинно сказала я, лагідно посміхаючись до нього.

Його очі пом'якшали, коли він відповів мені солодкою, турботливою посмішкою.

Сосунок.

"Гаразд, Принцесо. Будь ласка, не плачте. Я піду перевірю. Як далеко вони від цих воріт?"

Я випустила ще кілька фальшивих ридань, коли кивнула кілька разів і відпустила його руку. "Вони за рогом воріт. Можливо, вони навіть прямують до головних воріт".

Дурень–охоронець гордо кивнув мені і попрямував до входу у внутрішній двір.

Щойно він зник з поля зору, звідти, де ми спочатку ховалися, вибіг Фінніан.

Він сплеснув руками і підніс їх до обличчя, насмішкувато кліпаючи віями. "Ти будеш моїм героєм", – дражнивсь він голосом, який був надто високим, щоб імітувати мій власний. "Можливо, це була твоя найкраща робота".

"Замовкни. Очевидно, що це спрацювало. А тепер біжимо!"

Ми обоє побігли до входу в підземелля і були здивовані, коли загратовані двері, що вели вниз по сходах, виявилися відчиненими. Ми проштовхнулися і ковзнули вниз по сходах.

"Боги, тут майже так само огидно, як і у проходах", – сказав він, принохуючись до повітря. "Смердить залізом і пліснявою".

"Так і є", – погодилася я, задираючи носа догори. "Принаймні, зали освітлені ліхтарями, так що ми можемо бачити".

Я подивилася собі під ноги і помітила, що низ моєї сукні вже вкритий брудом з підлоги, за якою явно не доглядали роками, а може, й ніколи.

Ми йшли, здавалося, кілометри звивистими тунелями. "Що саме ми будемо робити, коли знайдемо Люкаса? Ми навіть не знаємо, чи він тут. І не схоже, що ми можемо просто... випустити його", – сказав Фінніан.

"Я просто хочу спочатку переконатися, що з ним все гаразд. Тоді ми зможемо придумати план".

Ми пройшли повз кілька камер, заглядаючи в кожную з них, щоб переконатися, що всі вони були порожніми і недоторканими. Нарешті, пройшовши повз ще один ряд загратованих кімнат, я побачила велику тіньову фігуру, що ховалася в темряві за ґратами однієї з них.

"Люкас?" запитала я невпевненим тоном.

Фігура підвелася і повільно попрямувала до світла смолоскипа. Мое калатаюче серце нарешті сповільнилося, коли я побачила, що це був він, але виглядав він не дуже добре.

"О, боги", – вигукнув він. "Ейвері. Фінне. Що ви двоє тут робите? Вас не повинні бачити!" – сказав він, його хрипкий голос був сповнений тривоги.

Я схопилася за двері камери обома руками і просунула пальці між іржавими прутами. "Ми шукали тебе! Ми хотіли переконатися, що з тобою все гаразд... і... і..."

"Живий", – закінчив він за мене.

Я ненадовго закліпала очима і кілька разів кивнула, намагаючись змусити сльози залишитися всередині.

Він сумно хихикнув. "Ну, я живий. Поки що, принаймні. Ви чули що—небудь про Лію?"

Мої очі повернулися до його очей. "Є новини?"

"Я тут з того дня, як розмовляв з тобою у стайні. Вони кинули мене сюди, коли перехопили сокола, який призначався мені. Він був від Лії. У листі говорилося, що вона в безпеці за Лісом Сіліс і хоче, щоб я зустрівся з нею до наступного повного місяця".

У мене відвисла щелепа.

"Хто перехопив листа?" поспішно запитав Фінніан.

Люкас стиснув губи і, зіщипивши зуби, сказав: "А ти як думаєш?"

"Лайно", – пробурмотіла я. "Ну, принаймні ми знаємо, що вона в безпеці".

"Поки що", – втрутився Люкас.

Фінн почав з цікавістю роззиратися по камерах, і я поклялася, що якщо він ще раз поскаржиться на вигляд і сморід вниз, в той час як Люкас перебував тут *тижнями*, я втрачу самовладання.

"Зачекай секунду ..." Фінн нарешті заговорив. "Ти сказав, що був тут з тих пір, як ми бачили тебе востаннє? Це було *кілька тижнів* тому!" Мої очі розширилися від підозри, яку Фінн теж щойно зрозумів. "Ми прийшли сюди, бо думали, що тебе привезли тільки вчора".

"Тижнів?" повторив Люкас, явно збентежений. "Здається, я втратив тут відчуття часу".

"Нам повідомили, що сюди привезли в'язня в капюшоні. Ми подумали, що це ти! Тому ми прибігли", – втрутилася я.

"Ці кляті виродки", – сплюнув Люкас. "Їжа, яку вони мені приносили, була підмішана руфвідом. Я спав усі ці тижні і не мав вибору. У мене був вибір: або голодувати і померти, або спати. І тепер я знаю, чому".

"Лія", – прошепотіла я, коли ми з Фінном почали тривожно оглядати навколишні камери. "Ти *щось* чув?"

Люкас зітхнув. "Я дурень", – пробурчав він, коли його щелепа стиснулася. Він міцно стиснув кулаками ґрати дверей своєї камери. "Мені здалося, що я чув крики уві сні, але я відкинув це, бо мені здалося, що я так довго сидів тут на самоті. Ці камери не використовуються вже десятки років, оскільки судові процеси майже не проводяться".

Я не знайшла слів, тому підняла голову і подивилася на нескінченний, здавалося б, коридор тюремних камер. Мої губи розтулилися, коли я втупилася, і за мить я кинулася навтьоки, далі в безодню, якою були підземелля.

"Ейвері! Ейвері, будь обережна!" крикнув Люкас, коли Фінн побіг за мною.

"Лія!" закричала я, молячись, щоб тут не було охоронців. "Лія, ти тут? Будь ласка, відповідай мені, Ліє!" Останні мої слова обірвалися на відлунні ридань.

Я зазирнула в кожную камеру, повз яку ми пробігали, коли раптом кількома камерами нижче почувся тихий кашель. Мій біг з криком зупинився.

Фінн вривався в мене, але встиг підхопити моє тіло, перш ніж я впала. "Вибач", – сказав він тремтячим голосом.

Я випросталася, вдивляючись у темний, моторошний коридор. "Лія?" вигукнула я. "Це ти?"

З обережністю я підійшла до камери, звідки долинав кашель, і зазирнула крізь ґрати, але мене зустріла лише темрява.

Фінн підійшов ззаду і обережно потягнув мене назад за лікоть. "Ми не знаємо, чи це вона там", – прошепотів він мені на вухо.

"Хто там?" Відчайдушний, сповнений болю голос вигукнув з тіні.

Я висмикнула свою руку з його рук, а потім ми обидва притиснулися обличчями до ґрат. "Ліє! Це Ейвері та Фінн. О боги, що з тобою сталося?!"

У темряві пролунав рух, наче вона повзла, щоб піднятися на ноги, коли її обличчя повільно з'явилося у світлі ліхтаря. "Привіт, ви двоє", – кволо промовила вона, виглядаючи так, ніби ледве могла зробити ще один крок.

"О, боги!" Я заплакала, почавши з силою трясти двері камери, відчайдушно намагаючись відчинити їх голими руками, поки вона пробиралася до нас зі швидкістю равлика.

Сльози тепер хвилями текли по моїх щоках. Я більше не могла їх стримувати, побачивши те, що з нею зробили.

"Все гаразд, Ейвері. Зі мною все гаразд", – сказала вона тихим тоном.

Я подивилася на неї з ніг до голови кілька разів. Вона не була в порядку. Вона була *брудна*, стискаючи спереду рештки того, що залишилося від її сорочки. Я бачила, що вона була вкрита брудом і *кров'ю*. Так, так багато крові. Її ж кров'ю, зрозуміла я.

"Що вони в біса з тобою зробили?" Фінн закричав від жаху. Його обличчя віддзеркалювало те, що я відчувала всередині.

Лія тепер стояла обличчям до нас і ніжно поклала свою тремтячу руку на мою, коли вони опинилися на ґратах.

"Ейвері, будь ласка, не плач", – благала вона, а потім одразу ж прикусила нижню губу, бо вона тремтіла. Вона намагалася бути сильною для нас, щоб ми не хвилювалися.

"Припини це. Припини це, бляха, зараз же", – вимагала я напрочуд рівним голосом. "Тобі не потрібно прикидатися, що з тобою все гаразд. У мене є очі, Еліанно. Я бачу, що ти в дуже, дуже поганому стані". Вона тремтливо вдихнула. "Що сталося?" запитала я набагато м'якшим тоном.

Вона посміхнулася. "Я вдома. Хіба ти не рада?"

"Досить!" огризнувся Фінн. Обидва наші погляди перелетіли туди, де він стояв, тепер на крок позаду мене. "Я не можу бачити тебе такою. Вони зламали тебе. Вони, бляха, зламали тебе, Ліє! Що в біса сталося?"

"Я знаю", – прошепотіла вона. "Я... я навіть не знаю, з чого почати". Вона завагалася. "Дуже коротка версія полягає в тому, що мене судять як смертного симпатика".

"Що?!" Ми з Фінном одночасно ахнули.

Лія сумно хихикнула. "Я скучила за вами, друзі". Вона зробила паузу. "Можливо, це саме те, ким я є зараз. Я бачила людей. Які вони. *Хто* вони є. Смертні не такі вже й погані і дуже схожі на нас. Вони просто роблять те, що необхідно для виживання".

"Що ти хочеш сказати? Що ти... ти підтримуєш людей у нашій війні?"

"Я підтримую кінець війни, Ейвері", – суворо сказала Лія, і я здригнулася. "І завжди підтримувала. Просто зараз я набагато більше переконана в цьому рішенні".

"Як вони тебе знайшли?"

"Я, дуже нерозумно, відправила листа соколом, думаючи, що це буде безпечно. Я й гадки не мала, що король був мертвий на той момент. Я сподівалася повернути моїх нових... друзів і переконати його покласти цьому край".

Друзів? Людських друзів? Я не могла в це повірити.

Я оглянула її ще раз, коли вона повністю стояла у світлі факела. Її тіло було вкрите рваними ранами – відкрита рана перетинала її груди, і здавалося, що вона скручується навколо її плеча.

"Королева вбила нашого батька", – сказала я їй, і на її обличчі промайнув біль. "І так, я маю на увазі *нашого* батька".

Її погляд повільно піднявся до мого. "Я припускаю, що ти знаєш про це так само, як і Кай". Сльози знову наповнили її очі. "Я стільки разів хотіла тобі розповісти. Стільки разів це майже вислизало, або я хотіла сказати "до біса" і просто проговоритися. Але я не могла. Я мусила захистити його і його таємницю".

"Я знаю", – прошепотіла я, намагаючись примусити себе посміхнутися. "Я не злюся і розумію, чому ти це зробила. Я просто ніколи не змогла б зберегти цю таємницю. Розумієш..." Я знизала плечима. "Я і мій великий рот".

Вона знову випустила маленький, сумний смішок, але злегка здригнулася від болю, і моє серце заніміло.

"Що спричинило ці рвані рани?" запитала я нерішуче, молячись, щоб це не було від рук нашого жорстокого брата.

Її очі потемніли. "Келлан і Калліус". Вона зробила паузу, і на мить мені здалося, що вона не продовжить. "Вони прикували мене ланцюгами в коридорі і... били батогами по спині".

Ми з Фінніаном обоє швидко зітхнули, і наші руки злетіли, щоб затулити рот.

"І хоча столітні таємниці виходять назовні, ви повинні знати, що це також не вперше". Мої очі розширилися від жаху від того, що вона сказала. "Я не падала з гліцинії в дитинстві. Ваша мати наказала Калліусу відшмагати мене за те, що я користувалася її гребінцем, коли була маленькою. Мені дуже шкода, що мені довелося збрехати вам".

Я приголомшено мовчала кілька хвилин. Мої руки стиснулися в кулаки по боках, коли до мене дійшло, наскільки жахливою була моя мати. Вона відшмагала Лію в *дитинстві* за таку маленьку провину, як використання гребінця для волосся. Якою вона, безсумнівно, багато разів розчісувала моє власне волосся. Ставало дедалі нестерпніше усвідомлювати, що в мені тече одна кров з такою жорстокою людиною, як вона.

"Я вб'ю їх", – прошипіла я крізь зуби, насупивши брови.

"Ти не зробиш цього", – огризнулася Лія. "Я їм не довіряю. Кай вже був тут внизу, намагаючись мене катувати. Я боюся за долю Веліри з тими трьома самцями, які зараз на чолі лав, але найбільше я боюся за вас двох. Не ставайте у них на шляху. Не робіть дурниць."

"Ліє, твої рани інфікуються", – нервово прошепотів Фінніан.

"Я знаю", – зітхнула вона. "Зараз мені вже нічого не можна зробити, але ви двоє повинні бути розумними у тому, що робите".

Що? О, боги, вона говорила серйозно. Лія почала здаватися.

"Що ти, бляха, маєш на увазі, коли кажеш, що нічого не можна зробити?!" Я кричала, безумовно, занадто голосно, але я не могла змусити себе бути байдужою.

"Ейвері, ти маєш залишити мене тут".

"Ні. Ні, я абсолютно не повинна. *Це* я з'ясую, але я збираюся покликати Велі, щоб вона обробила ці рани. Вона може принаймні позбутися інфекції."

"Вони дізнаються, що мені допомогли", – кипіла Лія, злегка похитуючись від болю.

"Мені справді начхати, Ліє. Я не дозволю тобі померти. Особливо від інфекції, якій можна запобігти!" Я вилаяла її. "Я повернуся, як тільки зможу, і приведу Велі. Будь ласка, не вмирай тим часом у мене".

Лія хихикнула. "Я зроблю все, що зможу".

Фінн простягнув руку до Лії і ніжно стиснув її. "У мене дві сестри. Хто б міг подумати?" – пожартував він. "І до речі... ти була б набагато кращою спадкоємицею, ніж Кай".

Вона стиснула його руку у відповідь і посміхнулася. "Спасибі, Фінн."

"Ходімо, Фінне, у нас не так багато часу, поки її інфекція не поширилася."

Ми вдвох побігли по коридору, назад до входу в підземелля.

Еліанна

Я дивилася, як Фінніан та Ейвері поспішали вниз по коридору, звідки вони прийшли, і не могла повірити, що вони знайшли мене і тепер працюють над моїм порятунком. Хоча тривога загрожувала поглинути мене через те, що вони обоє втягнуті у зраду, я не могла не відчувати певної гордості.

Тремтячий, важкий подих полегшення вирвався з моїх легенів, коли раптом кроки почулися з протилежного боку від того, звідки вони прийшли. З камери, де тримали Нокса.

Паніка забила мені горло, коли мій погляд звернувся до темряви моторошної зали підземелля, лише тьмяно освітленої кількома смолоскипами, коли фігура Келлана неквапливо вийшла з тіні.

"Бляха", – прошепотіла я, коли моя голова опустилася між ниючими плечима.

"І тобі добрий вечір, принцесо". Він лукаво посміхнувся мені, засунувши руки в кишені. "А тепер скажи мені, що я щойно почув від принца про те, що ти справжня спадкоємиця?"

Мій шлунок скрутило болісними вузлами, коли його сміх рознісся луною по порожній залі.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Ейвері

Ми проскочили повз Люкаса і пообіцяли, що пояснимо йому все пізніше, перед тим, як побігти сходами вгору і через вхід до підземелля, який все ще не охоронявся. Нашою першою справою було знайти Велі і благодіяти їй допомогти Лії.

Шмагали батогом.

Я не могла повірити, що вони *відшмагали* її. Це було жорстоко і варварськи. Які ще плани вони мали на неї? Щодо моєї сестри? Вони планували затягнути її катування, перш ніж просто вбити? Чи вони хотіли, щоб ця інфекція поглинула її? Мене нудило від найменшої думки про це.

"Як, в біса, ми знайдемо Велі? Ми навіть не знаємо, де вона живе! Ми її майже не бачили", – задихаючись, промовив Фінніан, намагаючись не відставати від мене, поки ми бігли подвір'ям.

"Ну, наскільки це може бути складно? Напевно, вона десь тут".

Велі фізично не працювала в замку вже десятки років, завдяки тому, що наша мати заборонила цілителів, але я припускала, що хтось міг бачити її останнім часом. Вона завжди крадькома приходила, щоб допомогти батькові, коли він хворів, і тепер було зрозуміло, чому вона так і не змогла з'ясувати, що його вбивало.

Я намагалася затамувати подих, поки ми блукали фойє головного входу до замку. Прикраси для весілля Кая вже виставляли на показ. Персонал невтомно працював над тим, щоб кожна деталь виглядала бездоганно, від ретельно розставлених декорацій до бездоганної мармурової підлоги. Потім ми спустилися гвинтовими сходами, що вели до крила для персоналу.

"Принцеса Ейвері та Принц Фінніан! Як приємно бачити вас тут", – пролунав привітний голос з-за рогу. Я повернулася і побачила, що це була одна з фрейлін.

"Привіт!" радісно привітала я її. "Мені дуже шкода. Я не знаю, як вас звати".

Вона подарувала мені добру, міцну посмішку. "Ліліан, Принцесо. Мене звуть Ліліан. Чим я можу вам допомогти цього вечора?"

Я оглянула її з ніг до голови. Ліліан була приблизно мого віку, але, з іншого боку, більшість фейрі були такого віку, оскільки наше старіння практично зупинилося на другому десятилітті життя. Однак вона мала дух когось мого віку, так що я могла працювати з нею.

"Привіт, Ліліан, дуже приємно офіційно познайомитися з тобою. Це мій брат, принц Фінніан". Я показала жестом на Фінна, і вона зробила йому реверанс. "Я б хотіла запитати, чи не могла б ти допомогти нам знайти декого. Велі. Вона цілителька, яка колись працювала тут, і її часто бачать блукаючою тут, якщо потрібна допомога... або якщо вона просто цікавиться".

Її очі бігали туди–сюди між Фінном і мною. "Ви–вибачте, Міс. Я маю на увазі Принцесо! Я не бачила Велі кілька тижнів. Не з тих пір, як..." Вона завагалася. "Не з тих пір, як помер ваш батько. Я дуже співчуваю вашій втраті. Це значна втрата, яку відчують усі в цьому королівстві, Принцесо Ейвері."

Дідько. Велі не було тут з тих пір, як вона намагалася допомогти моєму батькові. Невже Кай та інші теж щось з нею зробили? Або вона просто втекла, якщо запідозрила нечисту гру?

"Дуже дякую, Ліліан. І, будь ласка, називай мене Ейвері". Я посміхнулася їй. "Скажи, ти знаєш, де живе Велі?" невинно запитала я.

"Вона в біді?" Ліліан насторожено подивилася на мене, ніби хотіла запитати більше, але знала своє місце.

"Ні, ні, звичайно, ні. Я просто дуже хочу з нею поговорити. Вона була близькою подругою мого батька, і у мене є до неї кілька запитань".

У ту ж мить, як ці слова зірвалися з моїх вуст, я пошкодувала про них. Це навіть не було майже правдоподібно. У Велі не було друзів.

У дитинстві вона лякала мене, але батькові вона завжди подобалася. А може, він просто теж її боявся. Але вона вміла зцілювати, як ніхто інший. Рани, на загоєння яких у фейрі зазвичай йшли тижні, вона могла загоїти за день–два. Це було так, ніби вона мала чарівний дотик. Ходили чутки, що інші цілителі Айли просили у неї курсів та уроків, але її відповідь завжди була однаковою.

І це було "пішли нахуй".

Фінніан дивився на мене, як на ідіотку. Я навіть не могла злитися на нього за це.

"Гаразд, Е–Ейвері", – заїкаючись, вимовила вона моє ім'я. "Її багато разів бачили в доках. Ніхто не знає, де вона насправді живе, але я б припустила, що в цьому районі".

Доки. Це було на півдорозі через усе місто. Місто, яким мені майже ніколи не дозволяли блукати. Я б одразу ж загубилася. Я глянула на Фінна, а він лише розгублено знизав плечима.

"Дуже дякую, Леді Ліліан". Я повернулася, але вона вийшла переді мною.

"О, Міс, я не Леді. Я просто служниця."

"Ти ж жінка, чи не так?" запитала я, але вона знову подивилася між мною і Фінном, насупивши брови, наче намагалася нас вивчити. Я нахилилася ближче до неї. "Ніколи не називай себе просто служницею. Звання людини не визначає глибини її характеру. Крім того, я думаю, що ти прекрасна. Тож для мене ти – Леді". Я підморгнула, і вона моргнула.

"Ви не такі, як усі", – тихо сказала вона.

"Так, якщо у тебе були якісь неприємні сутички з нашим братом Каєм, то я прошу вибачення від його імені".

Я знову спробувала обійти її, але вона знову заговорила. "Я закінчую свою зміну за десять хвилин, і я з радістю проведу вас містом, якщо вам це потрібно". Я здивовано підняла брову. "О боги, мені дуже шкода. Я просто подумала, що ви не знаєте дороги, судячи з поглядів, якими ви обмінялися, але, очевидно, ви могли б просто взяти одну з карет замку".

Я подивилася на Фінна і коротко кивнула йому. "Ми б дуже цього хотіли", – сказав він їй, не зводячи з мене очей.

"Звісно. Дозвольте мені зібрати свої речі, і я зустріну вас біля воріт замку за десять хвилин", – відповіла вона зі здивуванням і ще чимось, що я не змогла визначити, що прозвучало в її тоні.

Поки Ліліан пішла збирати свої речі, щоб виїхати ввечері, ми з Фінном побігли до однієї з шаф для персоналу, відчайдушно шукаючи одяг, який допоміг би нам замаскуватися. Ми знайшли два плащі, які були завеликі для нас обох, але вони мали б згодитися.

Я накинула брудний коричневий плащ на свою і без того брудну сукню і накинула капюшон на голову, коли ми з Фінном пробралися назад через замок, щоб зустріти її біля воріт.

Ми підійшли до колон, коли помітили охоронців, які патрулювали навколо входу в замок.

"Чорт", – пробурмотіла я.

"Не можеш відмахнутися від нього віями, га?"

Я розмахнулася і вдарила його по руці.

"Вже темно. Може, якщо ми правильно розрахуємо час, то зможемо прослизнути повз них", – сказала я, сама в цьому не впевнена.

"Ти переоцінюєш нас. Ми не Лія". Він потер руку, що боліла.

"Ні, ми не вона. Але вона розраховує на нас, тож ми повинні зробити так, щоб це спрацювало".

Ми спостерігали за охоронцями, які чотири рази патрулювали туди–сюди в темряві нічного неба.

"На рахунок "три" ми рушаємо з місця і біжимо, коли кожен з них повернеться спиною до входу в браму", – сказала я йому, і він різко кивнув у відповідь. Охоронці розвернулися і рушили у зворотному напрямку, повернувшись до нас спинами. "Чорт, зараз!" вигукнула я пошепки, підводячись з місця і якомога тихіше біжучи до воріт. Фінн одразу ж побіг за мною.

Я весь час не зводила з них очей, і як тільки вони обидва піднялися на ноги, я пірнула за ворота і зникла з їхнього поля зору. Фінн приземлився наполовину поверх мене на землю, видаючи хрюкання.

Він схопився на ноги і агресивно вказав на мене. "Ти сказала на рахунок *три*! Три Ейвері! Ти навіть не сказала ОДИН!"

Він допоміг мені звестися на ноги, як тільки перестав скаржитися. "Розслабся, ми ж дісталися сюди, чи не так?"

Перешіптування охоронців донеслося до нас, змусивши нас стрибнути за бічну вежу воріт. Опинившись поза полем зору, ми почули: "Добрий вечір, Міс".

"Дякую, сер."

Ліліан. Слава богам.

Вона пройшла крізь арку і озирнулася.

"Тсс", – прошипіла я, ледве привернувши її увагу. "Псс, Ліліан! Сюди."

Вона повернулася до нас, і її очі розширилися. "Що ви двоє робите на землі? І це... це плащі з шафи для персоналу?" Вона схрестила руки. "Ха, люди якраз їх шукали".

"Ах", – сказала я, підводячись з колін і підходячи до неї. "Ми, звичайно, повернемо їх". Я ніяково посміхнулася їй. "А тепер покажуйте нам дорогу, Леді Ліліан".

Вона підозріло подивилася на мене. "Чому ви двоє крадетеся навколо?" Я подивився на неї, і її обличчя побіліло: "О, мені дуже шкода, це абсолютно не моя справа".

Мої брови насупилися, коли я насторожено подивилася на неї у відповідь.

"Наша мати не любить Велі", – втрутився Фінн.

"Ходять чутки, що ваша мати не любить жодного цілителя", – перебила Ліліан. Її щоки почервоніли, а очі Фінна злегка спалахнули. "Прошу вибачення, Принце. Це було не моє діло".

"Ні, ти маєш рацію. І тому ми просто не хочемо, щоб вона знала, куди ми прямуємо, тому будемо вдячні, якщо це залишиться між нами", – додав Фінн, і в кожному його слові відчувалася крихітна погроза.

"Звичайно, я не скажу ні слова". Її погляд ковзнув по наших постатях, перш ніж вона підвелася на ноги і без жодного слова попрямувала до міста. У нас не було іншого вибору, окрім як піти за нею в нічну темряву.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Келлан

Звісно, Еліанна не сказала ні слова про те, про що говорили принц і принцеса. Вона лише посміялася наді мною у своєму жалюгідному стані і відвернулася від мого погляду, даючи мені змогу побачити її зруйновану спину. Мені хотілося зірвати двері клітки з петель і знову відшмагати її батогом.

Спадкоємиця? Спадкоємниця *Веліри*? Що це, в біса, означало? Еліанна була законною королевою? Вона, мабуть, була первістком короля Джемісона. Іншого пояснення не може бути. Насправді, це пояснювало всі мої попередні запитання щодо неї. Король віддавав їй перевагу над усіма іншими. Королева абсолютно зневажала її. Люкас оберігав і захищав її так, ніби вона була його власною плоттю і кров'ю... і він був єдиним, кому король довіряв.

Матір богів, який кошмар.

Я вирвався за ворота замку і попрямував прямо в нетрі, де, як я знав, повинен був бути мій другий командир, Вінсент.

Я зайшов в одну з таверн за "Вічнозеленою красунею", і, звичайно ж, у Вінса на колінах за барною стійкою сиділа жінка в кобурі. Я підійшов до нього ззаду і схопив за плече.

"Так, Капітане! Не думав, що побачу вас тут сьогодні ввечері", – сказав він мені перед тим, як лизнути п'яну жінку в шию, аж поки його язик не зустрівся з її щелепою. Вона вичавила з себе незручне хихикання.

"Відпусти її, Він. Нам треба обговорити одну справу".

Він ошелешено витріщився на мене і жестом показав на неї. "Ти жартуєш. Чи не так?"

"Ні. Відпусти її. Я займу столик позаду. Якщо вона не повія, то буде тут, коли ти повернешся".

Він нахмурих брови у відповідь, що лише підтвердило, що вона справді була повією і за кілька хвилин потрапить на наступне коло.

"Я повернуся, кохана". Він зітхнув, підняв її на руки і поставив на підлогу, заляпану брудом та елем. Вона роздратовано вдихнула повітря і одразу ж підвелася на ноги.

Я хихикнув. "Вони як мідні монети за дюжину, Він. У буквальному сенсі. Ми можемо піти через дорогу до "Вічнозеленої" після цього".

"Як скажеш", – буркнув він, йдучи за мною в глибину таверни.

Ми сіли в кабінці, захищеній у тіні в глибині приміщення. Коли барменша налила нам по кухлю елю, Він повернувся до мене. "У чому справа?"

"Еліанна", – зізнався я, роблячи ковток.

Він скривився. "Ти ще не закінчив з цією сукою? Я думав, ти збираєшся вбити її, як тільки ми повернемося сюди".

"Ну, вона, безумовно, отримала покарання, але це ще не кінець. Але плани змінилися. Ми не будемо її вбивати".

Його посмішка похитнулася. "Що ти сказав?"

Я нахилився до нього впритул, переконуючись, що в нашому оточенні немає блукаючих вух і очей. "Вона *спадкоємиця*. Справжня спадкоємиця королівства. Первісток і дитина Короля Джемісона Вальдерре. Ось чому її так високо шанують. Ось чому королева ненавидить її. І *саме* тому я повинен зберегти їй життя".

Вінсент кілька секунд дивився на мене, кліпаючи очима, перш ніж розреготатися. Нестерпно гучним сміхом.

"Я не бачу в цьому нічого смішного", – сказав я крізь зуби.

"Капітане, ти себе чуєш?" – продовжував сміятися він. "Еліанна Солус – дочка покійного *короля*? Ти це серйозно? Ти в це віриш?" Його сміх нарешті припинився, коли він побачив незворушний вираз мого обличчя.

"Враховуючи, що я почув це з вуст принца і принцеси, так. Я абсолютно, бляха, вірю в це."

"Що?" – роззявив він рота, захлинаючись у своєму кухлі, коли робив ковток.

"Радий, що привернув твою увагу, дурню. Я був у підземеллі. Йшов чорним ходом, знаєш, через тунелі, коли почув голоси, що долинали з камер. Я сховався в темряві і прислухався. Ейвері та Фінніан знайшли Еліанну. Вони планують знайти цілителя, який допоможе з її ранами, на що мені насправді насрати. Менше дурниць, з якими мені потрібно розбиратися зараз, коли вона потрібна мені живою, але вони говорили про те, що *вона* була спадкоємицею, принаймні, мала бути замість Кая".

Він витріщився на мене ошелешено, тому я продовжив. "Мені потрібно переконати королеву залишити її в живих. Тоді я зможу одружитися з нею. А потім ми зможемо вбити цього маленького гнилого принца..."

"І зайняти трон", – закінчив він за мене.

Зла посмішка скривила мої губи. "Саме так."

"Чудовий план, Капітане!" – вигукнув він.

"Я так і думав."

"Але він ніколи не спрацює".

Я виплюнув свій ель назад у кухню і повернув голову до нього. "І чому це?" гаркнув я, роздратований його раптовою рідкою хоробрістю.

"Чому королева дозволить їй жити?" – запитав він.

"Я довів себе і свою вірність короні. Я просто переконаю її, що життя зі мною для Еліанни буде гіршою долею, ніж смерть. Що, можливо, так і є на даний

момент". Я знизав плечима, роблячи ще один ковток. "Я змушу її виштовхнути кількох спадкоємців, а потім позбудуся і її самої".

Він витріщився на мене зі знанням справи. "Навіщо бути Королівським Лордом, коли ти можеш просто *бути* королем?" Він хихикнув.

"Вип'ємо за це". Я посміхнувся, коли ми підняли келихи і підняли тост за нове майбутнє Веліри.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Ейвері

Ми кралися галасливими вулицями Айли під прикриттям місячного сяйва. Я не могла втриматись, щоб не витріщитись на всіх і все, що проходило повз нас. Я ніколи не бачила місто таким...таким повним, таким *живим*. Мені ніколи не дозволяли.

Краєвиди, запахи та звуки міста запалювали мою душу зсередини. Я була в захваті. Фейрі були всюди – веселилися, билися на вулицях, торгували, гуляли зі своїми сім'ями. За кожним поворотом відкривався унікальний краєвид і вид на все, що могла запропонувати Айла.

"Закрий рота, Ейвері, ти не знаєш, що плаває в повітрі", – пожартував Фінн, коли я зрозуміла, що мій рот насправді був роззявлений на все, на що потрапляли мої очі. Я закрила його.

"Ми майже прийшли. Просто за цим рогом", – сказала Ліліан, коли ми йшли вулицями.

Коли ми оминули звивистий вигин в кінці цегляної дороги, перед нами відкрився вид на доки, що стояли в Вейрському морі. Звук невеликих хвиль, що то зникали, то з'являлися вдалині, перекривав відлуння жвавих вулиць.

"Я не знаю, де вона живе", – втрутилася Ліліан, перериваючи мій транс. "Але я впевнена, що ми можемо розпитати".

"Дуже дякую, що привела нас сюди". Я схопила її за руку. "Тепер нам потрібно буде рухатися далі самим. Ми дуже цінуємо це. І твоє мовчання".

Вона моргнула на мене, виглядаючи дещо розгубленою, і озирнулася навколо. "Звичайно. Просто будьте обережні тут... люди не... найдоброчливіші".

Я кивнула їй, і вона відвернулася від нас, повертаючись назад через жваві вулиці.

Я повернулася до Фінна. "Що тепер?"

"Ти питаєш *мене* про це?! Це ж був твій план!"

"О, заради всіх богів. Гаразд! Я розпитаю навколо."

"Якщо ти не знала, що робити, то навіщо послала її геть?" – прошипів він пошепки.

"Щось не так", – зізналася я.

"Ну, чорт забирай, Ейвері, вона була досить милою! Вона, мабуть, нервувала. Зрештою, ми ж просили її зберігати таємницю від *королеви*".

Я відмахнулася від нього і зробила крок у напрямку доків. Люди тут виглядали значно менш заможними, ніж ті, що жили за кілька вулиць звідси. Вони були брудні – деякі сиділи на тротуарах з горнятками, простягнутими за монетами.

Я щільно затягнула капюшон, намагаючись якнайкраще приховати свою особистість, і нахилилася до літнього чоловіка, що сидів на тротуарі, притулившись до будівлі.

"Вибачте, сер? Я сподівалася, що ви, можливо, знаєте, де..."

"Платіть або йдіть на хрін, леді", – гаркнув він на мене крізь свої численні гнилі зуби.

Я відскочила назад, втративши дар мови, продовжуючи дивитися на нього зверху вниз. Моя рука піднялася, щоб вказати на жебрака і зробити йому зауваження за те, що він так зі мною розмовляє, коли Фінн схопив мене за зап'ястя і потягнув геть, тягнучи за собою вулицею.

"Ти з глузду з'їхала?" – нервово прошепотів він мені на вухо, відводячи мене від чоловіка.

"Може, нам варто повернутися назад і спробувати ще раз при денному світлі", – відповіла я і зупинилася, коли мене заповонили думки. "Ні. Ні, ми не можемо цього зробити. Лія може не дожити до світанку".

Мій погляд простежив за вулицею, яка вела до моря, спостерігаючи за кількома робітниками за роботою. Я зробила один крок до води, коли прямо перед нами *виникла* ще одна фігура в капюшоні, застигнувши на місці. Вона простягла руку, щоб схопити мене за руку, і я з жахом відсахнулася, побачивши тонкі пальці з фіолетовими, схожими на кігті нігтями, які мерехтіли під місячним світлом.

Я підняла погляд, щоб зазирнути в плащ фігури, коли інша рука нападника злегка відкинула капюшон, відкриваючи бездонні зіниці, оточені двома кільцями золотого та фіолетового кольорів.

Велі.

"Боги, Велі", – вимовила я.

Її очі звузилися на нас обох, коли її рука продовжувала стискати моє зап'ястя. "Що, в біса, ви двоє тут робите? Я відчула ваш запах за милю звідси".

Це викликало занепокоєння.

"Гм, шукаємо тебе." Я розтягувала кожне слово.

Вона підняла брову і обвела поглядом наше оточення. "Ви дурні. Ідіть сюди. Ходімо, поки нас усіх не перебили".

Ми з тривогою йшли за Велі темними провулками між будівлями Айли, намагаючись не наступити на п'яних чоловіків і жінок, які лежали в них у відключці. Принаймні я сподівалася, що вони були п'яні.

У провулках смерділо сечею і віскі. Я обернулася до Фінна, який виглядав так само пригнічено, як і я.

"Ти живеш тут, Велі?" запитала я, але вона відштовхнула мене у відповідь.

Нарешті Велі зупинилася посеред провулку, сягнувши рукою в плащ і витягнувши звідти ключ, вирізаний з кістки. Потім вона махнула рукою на темну цеглу, і двері матеріалізувалися, змусивши мене кілька разів моргнути, щоб переконатися, що я бачу все правильно і це не просто трюк під місячним світлом. Ми з подивом спостерігали, як вона почала грубо трясти ключем у дверній ручці. Звук клацання замка рознісся луною по маленькій алеї.

"Що за чортівня?" прошепотіла я.

Маленькі двері відчинилися, і Велі, пригнувшись, побігла всередину. Нам нічого не залишалося, як піти за нею.

Будинок Велі був дуже... цікавим, щоб не сказати більше. Сотні різних видів рослин були вирощені в горщиках і розставлені по полицях, столах і навіть звисали зі стелі її темного, моторошного приміщення. Старовинні книги були розкидані майже на кожній поверхні, а в дальньому кутку головної вітальні стояв казан, під яким ревів вогонь.

"Велі, нерозумно залишати вогонь, якщо ти не..." Її погляд ніби пронизував мою душу, впливаючись у мене. "Вдома", – закінчила я, зробивши ковток.

"Маленька Принцеса Ейвері, як і раніше, ніколи не займається своїми справами", – прошипіла вона.

Фінніан голосно зареготав, чим викликав у мене зачухування очей.

Вона відкинула капюшон свого плаща довжиною до підлоги, відкриваючи сріблясте волосся, що спадало їй на талію. Її незвичайні очі пронизували ледь освітлений простір. "Що ви двоє тут робите? Особливо в цей час ночі."

"Я говорила правду, коли сказала, що ми шукаємо тебе. Де ти була?"

Вона уважно подивилася на мене. "Твій батько мертвий. Я більше не потрібна в Замку Айла".

Те, як вона так невимушено говорила про смерть короля, розпалило в мені спалах люті. "Мій батько вважав тебе *другом*, Велі. Як гадаєш, чому він тримав тебе так близько всі ці десятиліття?"

Вона насміхалася. "Щоб зберегти йому життя, коли твоя психічно хвора мати вигнала більшість цілителів".

"Він довіряв тобі", – сказала я, намагаючись приховати тремтіння в голосі.

"Не говори про те, про що нічого не знаєш, юна принцесо", – огризнулася вона, вказуючи на мене своїми довгими нігтями. "Отже, чим я можу вам допомогти? І якщо це просто прогулянка по провулку пам'яті, то я змушена попросити вас піти".

Фінн ступив переді мною. "Це Лія. Їй потрібна твоя допомога. Їй потрібен цілитель".

Її очі широко розкрилися. "Еліанна?" Фінн кивнув. "Де вона? Що сталося?"

"Вона сильно поранена і в даний час замкнена в підземеллях замку. Її рани заразилися. Вона помре, якщо їх не вилікувати".

"У підземеллях, кажеш? Схоже, ваша мати нарешті зробила свій хід проти неї, оскільки король пішов", – сказала вона, не дивлячись на нас.

"Ти знаєш?" запитала я нерішуче.

Тоді вона повернулася. "О, я знаю з того дня, як народилася Еліанна. І трагічної смерті її власної матері".

"Наш батько розповів тобі?" запитала я.

"Ні, але він і не мусив. Коли наступного ранку я повернулася до цілительського помешкання, палац тхнув смертю, але також і життям. Новим життям. Це було трохи приголомшливо. Твій батько прогнав мене тієї ночі, але відмовився сказати, чому. Коли я нарешті побачила його наступного дня, я зрозуміла, що сталося. Аромат немовляти мав схожі ноти з його власним, хоча його аромат був набагато більш чоловічим і переважав мускус. Ванільно–солодкий і теплий. А потім з'явився ще один аромат. Гарденії – прекрасні, чисті та потужні".

Мій рот відкрився, і мої пальці полетіли, щоб прикрити його, коли Велі продовжила: "Чутки про зниклу цілительку поширилися пізніше того ж тижня". Вона зітхнула. "Вона була моєю подругою, Офелією. Від неї завжди пахло квітами, а ще вона була вагітна, але нікому не сказала, хто батько дитини. Сказала, що не знає". Велі знизала плечима. "Потім до мене дійшло, коли королева почала виганяти цілительів, але я ніколи не говорила твоєму батькові. Хоча я бачила, як сильно він любив цю маленьку дитину протягом багатьох років. І як жахливо він це приховував".

Я спостерігала за Фінніаном, як він ходив по кімнаті під час її промови, виглядаючи все більш стурбованим після кожного слова, яке вона говорила.

У мене на очах виступили сльози. Як я раніше не помічала схожості запаху Лії з запахом нашого батька? Хоча кожен фейрі народжувався з власним унікальним запахом, ми часто переймали нотки від наших рідних.

Блукання Фінна зупинилося перед однією з численних книжкових полиць Велі. Він підняв руку, щоб доторкнутися до цікавого на вигляд черепа, який був відполірований і виставлений на одній з чорних пофарбованих полиць.

"Не чіпай!" закричала Велі, і за мить вона опинилася *перед* ним, затуливши собою полицю.

Фінніан відскочив назад з криком: "Боги!". Його дихання стало важким, коли губи Велі скривилися в маленькому гарчанні. "Велі, як... як ти, в біса, це зробила?!"

"Не чіпай моє лайно", – наказала вона йому, повертаючись до казана.

Наші очі стежили за нею, поки вона обходила своє маленьке, приховане житло. "Велі", – прошепотіла я, але вона проігнорувала мене. "Велі, те, що ти щойно зробила, було неможливо. Як ти це зробила? Ти опинилася переді мною, а потім перед ним менш ніж за секунду. Фейрі не *такі* швидкі. А потім двері! Однієї миті їх не було, а наступної вони з'явилися. Я думала, що це витівка світла".

"Тьху", – буркнула вона, закриваючи очі. "Ви двоє завжди були проблемою, ви знаєте це?"

Я схрестила руки і вистрілила в неї знаючим поглядом, але Фінн все ще виглядав так, ніби хотів вилізти з власної шкіри.

"Я не фейрі", – оголосила вона, ледь чутно, щоб я могла почути. "І не цілителька. Ну, у всякому разі, в традиційному розумінні".

"Я не знаю, що ти маєш на увазі. Ти що, напівкровка? Я бачила твої вуха".

Вона поступово підняла руку і заховала свої срібні пасма за загострене вухо, яке, як я знала, у неї було. Помах її пазуристих пальців змінив її вухо – кінчик зник і тепер був заокруглений.

Фінн голосно зітхнув. "Відьма!" – закричав він і націлився на двері, спотикаючись об стосу її книг, коли біг до них.

Велі ще раз махнула рукою, цього разу в його бік, і двері просто *зникли*.

"О, мої боги!" вигукнула я, обернувшись до неї з палаючими від страху очима. "Ти справді відьма".

"Я віддаю перевагу чаклункам, велике спасибі", – сказала вона, схрестивши руки. "Я нащадок шабашу Елора".

Я моргнула їй. "Шабаш Елора вимер багато століть тому, чи не так?"

Велі колупала в своїх дуже довгих, фіолетових нігтях. Тепер я помітила, що вони підходили до яскраво-фіолетового кільця на її райдужній оболонці. "Більшість з нас, так. Це історія для іншого разу, яку я, мабуть, ніколи не розповім вам". Я роздратовано видихнула на неї у відповідь. "Якщо рани Еліанни інфіковані, нам потрібно поспішати. Відведіть мене до неї", – зажадала вона, рухаючись по кімнаті, хапаючи ще кілька флаконів і зриваючи листя зі своїх рослин, запахаючи його в кишені плаща.

Велі махнула рукою в повітрі вдруге, і двері знову з'явилися перед Фінніаном. З його горла вирвався чутний ковтальний звук – ніхто з нас раніше не бачив, як працює *справжня* магія.

Він практично пробіг крізь дверний отвір, відчайдушно намагаючись вибратися з дому Велі, а ми пішли слідом за ним.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Еліанна

Скільки часу минуло відтоді, як Ейвері та Фінн спустилися сюди і знайшли мене? Я більше не могла відстежувати час. Підземелля були так глибоко під землею, що я більше ніколи не побачу проблеск сонячного світла, можливо, ніколи.

Я спробувала поглянути вниз на відкриту рану, розсічену на моїх грудях. Жовта речовина, схожа на гній, утворилася через інфекцію і поширилася по моїх ранах. Я спробувала випростатися і здригнулася.

"До біса ідеально", – прошепотіла я собі.

Я розгорнула розірвану сорочку, намагаючись прикрити порізану спину більше, ніж передню частину тіла, оскільки зі мною тут більше нікого не було. Але це було марно. Бруд і нечистоти камери вже встигли в'їстися в мої рани.

Звуки численних перешіптувань і швидких кроків наповнили підземелля, але я ледве могла зрушити з місця, де сиділа, згорбившись на маленькій лавці, щоб побачити, хто це був.

"Ось вона!" Голос Ейвері відлунював від дверей камери. "О боги, Ліє! Ти не спиш?"

"Ледве", – пробурмотіла я. Мій погляд піднявся до дверей, і я з подивом побачила Велі, що стояла з ними. "Добрий вечір, Велі."

Вона насміхалася. "Що ти зробила з собою цього разу, Еліанно?"

О, так. Це явно було щось моє.

"Як завжди, гадаю".

"Хм", – пробурмотіла вона. "Ти можеш ходити?"

"Ні, вона ледве може сидіти!" втрутився Фінн.

"Якщо ніхто з вас не знає, де ключ, я не думаю, що це спрацює", – сказала я тремтячим, слабким голосом, який намагалася врівноважити. Кожен гул моїх голосових зв'язок пронизував моє тіло, наче маленький гул зачіпав кожен частинку моєї шкіри.

"Не думаю, що це буде проблемою", – обережно сказала Ейвері.

Мої очі повернулися до них, коли раптом у камері з'явилася Велі.

"Що..." Мій крик закінчився різким кашлем, коли я відсахнулася, незважаючи на біль, який пронизав мене від раптового руху. "Велі! Як ти..."

"Нема часу на дурниці. Повернись", – наказала вона, обертаючи в повітрі свої страхітливі нігті, рухаючись по колу.

Нонсенс. Ніби моє запитання про те, як вона якимось чином проскочила крізь замкнені двері, було чимось іншим, окрім як до біса правильним запитанням.

Вона нахилилася ближче і почала роздивлятися мене. Я з цікавістю спостерігала за нею, а потім мій погляд зупинився на ній самій. У мене відвисла щелепа, коли до мене дійшло, чому очі старої в Селі Селан виглядали такими моторошно знайомими.

"Ти відьма?" запитала я тихим тоном.

"Чаклунка", – в унісон оголосили Ейвері та Фінніан з-за ґрат камери.

Велі закотила на них очі, а потім подивилася на мене. "Ти збираєшся зняти свою сорочку чи як? Я не можу чекати всю ніч".

Я спробувала підняти руки, але біль не дозволив мені цього зробити. Велі підняла руки і обережно поклала їх мені на плечі, намагаючись уникнути порізу, який вигнувся на одному з них і перетнув мої груди. "Мати богів, що вони з тобою зробили..." – сказала вона, звучачи майже стурбовано. "Дозволь мені".

Вона повільно спустила залишки моєї подертої сорочки, відкриваючи мою зруйновану плоть, коли я притиснула її передню частину до грудей. Ейвері в шоці піднесла руки до рота, а Фінн швидко відвів погляд, коли відкрилася ще більша частина моєї шкіри.

"Це буде незручно", – попередила вона.

Я грубо засміялася у відповідь, ніби мені могло бути ще більш "незручно", ніж у цей момент.

Велі стягнула рукою до кишені і витягла дивний на вигляд листок і баночку з маззю.

"Пожуй це. Це допоможе від болю". Я взяла темний, з помаранчевим відтінком листок і кинула його до рота. Зі здивуванням відчула, що на смак воно нагадує диню. "Це лист седайю, природна речовина для полегшення болю. Кілька десятиліть тому королева спалила багато рослин папороті седейю, але я вирощувала невелику кількість у себе вдома, щоб мати їх під рукою. Останні кілька місяців перед смертю я потайки передавала листя твоєму батькові".

Мої очі трохи розширилися, коли вона зізналася, що знала, що король був моїм батьком. "Хто тобі сказав?" запитала я, дивлячись, як вона густо намазує мазь на моїх грудях.

"Ніхто. Твій батько носив свої емоції на обличчі, щоб усі бачили. Я знала твою матір. Вона була талановитою цілителькою. Це був сумний день, коли її душа покинула королівство".

Сльози набігли на очі. "Дякую тобі. Я мало що знаю про неї".

Її фіалково-золоті очі зустрілися з моїми. "Ну, ти виглядаєш дуже схожою на неї. Твої очі, я впевнена, що твій батько розповідав тобі про це. Її волосся було трохи темніше за твоє, але, як на мене, ти практично її копія".

Боги, не дивно, чому мій батько постійно згадував про мою біологічну матір, і чому королева так сильно зневажала мене. Я справді була постійним нагадуванням.

"Мабуть, ти і пахнеш, як вона", – втрутилася Ейвері, змусивши мене підняти брову.

"Твоя сестра має великий рот, ти знаєш про це?" Велі застогнала.

"О, я знаю". Я м'яко посміхнулася.

"Інфекція сильніша, ніж я думала. Твої вени навколо ран вже почорніли", – втрутилася вона, змусивши мою посмішку зійти нанівець.

Велі озирнулася по камері, помітила кількох підземельних щурів, що тулилися в кутку, і попрямувала до них. Вона підняла одного з них з підлоги, коли той закричав.

"Те, що я збираюся зробити... ти не повинна про це говорити. Ти розумієш?" Я кивнула їй, і вона повернулася до моїх рудих брата і сестру. "Це стосується і вас, двох балакунів".

Ейвері та Фінн випросталися під світлом смолоскипів.

"Після того, що я побачила сьогодні, останнє, що я хочу зробити, це розлютити тебе, Велі. Я нічого не скажу", – заїкнувся Фінніан. Ейвері швидко кивнула на знак згоди.

"Дуже добре", – сухо сказала вона.

Вона поклала одну руку мені на серце, а іншою почала міцно стискати щура, що ворухився. Раптом між її пальцями повільно з'явилося слабке фіолетове сяйво, яке проникло в мою шкіру.

Відчуття було невимовним, ніби в моїх грудях спалахнуло полум'я – не полум'я вогню, а полум'я *льоду*. Я відчувала, як інтенсивна прохолода її магії прокладає собі шлях по моїх венах від центру грудей до кінчиків пальців. Магія викликала невеликий дискомфорт, але навіть близько не такий сильний, як той біль, що я відчувала.

Я відірвала погляд від її руки і ледь не відсахнулася від відьми, коли зустрілася з її *палаючими* очима. Чим довше вона трималася, тим голосніше кричала істота в її руці. Потім Велі прибрала руку з мого тіла, і я відчула, як крижана сила відьми тане.

Я подивилася на свої груди і побачила, що рани повністю закрилися, залишивши яскраво-білий шрам. "Як ти це зробила?... Що, чорт забирай, щойно сталося?" Я роззявила рота, а потім помітила, що щур з піною біля рота у неї в руках.

Вона піднесла тварюку до обличчя і закрихітала. "Який сором", – промовила вона, клацнувши великим пальцем по його шиї, від чого тварина обм'якла в її руках. "Єдиний спосіб вилікувати хворобу та інфекцію – це помістити її в іншу живу істоту", – оголосила вона нам.

Я озирнулася на двері. Ейвері, цього разу, була абсолютно безмовна, а Фінніан виглядав так, ніби ось-ось знепритомніє.

"Я нічого не можу зробити зі шрами. Вони залишаться на твоєму тілі", – сказала вона, змушуючи мене повернути на неї погляд.

"Д-дякую", – сказала я їй, все ще перебуваючи в шоці.

"Чому ти не зробила цього для короля?!" крикнула Ейвері їй у спину. Я міцно заплющила очі і стиснула губи, знаючи, що Велі не сприйме таке питання легковажно.

Велі повернулася до них, а потім знову опинилася за дверима камери, стоячи навіть не в футі від Ейвері. "Було б мудро не ставити таких дурних

запитань, Принцесо. Ти знаєш, на який ризик я щойно пішла заради Еліанни?" Ейвері похитала головою. "Я не змогла визначити, що було не так з вашим батьком. Це не була інфекція, і я перевірила його на всі відомі в нашому королівстві отрути. І ні хріна не знайшла. Я навіть не змогла відчувати запах. І перш ніж ти поставиш ще одне ідіотське запитання, так. Відьмині чуття навіть потужніші, ніж у фейрі. Я говорила правду, коли сказала, що відчула ваш запах у місті сьогодні ввечері".

"Навіщо було так ризикувати? І чому ти пішла на це заради мене?" запитала я, підходячи до них, знову обгортаючи закривавлену сорочку навколо себе.

Вона відвернулася від Ейвері, кілька разів оглянула мене з ніг до голови, а потім зітхнула. "У мене є свої причини. Однак, Шабаш Елора, звідки я родом, був знищений протягом століть. Лише кілька з нас залишилося. Я б хотіла уникнути зустрічі з моїми загубленими сестрами. Магія кличе до себе, ти ж знаєш."

Я моргнула. "Здається, я бачила одну", – сказала я їй, стискаючи ґрати своєї в'язниці. "У селі, де я ховалася. У людському селі. Вона сипала на мене якимись загадками, але я помітила її очі. Вони були так схожі на твої... але *не* такі, як у тебе. Її очі були не фіалкові, а багряні. Але золото залишилося".

Велі зловтішно захихотіла. "Дай вгадаю, вона не була схожа на мене? Вона була схожа на..."

"На старуху", – обірвала я її. "Так, вона виглядала старою. Ніби її кістки могли перетворитися на пил будь-якої миті, але я відчувала себе дуже неспокійно, перебуваючи поруч з нею".

"Це через темну магію", – відповіла вона, здивувавши мене. "Вона заборонена. Принаймні, була заборонена. Це головна причина, чому наш шабаш... більше не існує. Темна магія заволоділа багатьма – її сила майже безмежна, але вона має свою ціну. Але не думай, що вони виглядають як крихкі кістки, вони є одними з наймогутніших істот у нашому світі".

"Ти не хотіла такої сили?" запитала Ейвері, і Велі кинула на неї застережливий погляд.

Велі накрутила пасмо волосся Ейвері на ніготь. "Я бавилася. Це не для мене, я віддаю перевагу вічній молодості". Вона посміхнулася.

"Те, що ти щойно зробила для мене, було темною магією?"

Велі не озирнулася на мене. "Ні. Я намагаюся не використовувати свої здібності, оскільки це тільки привертає до мене інших відьом. Невеликі шматочки тут і там безпечні, але все, що має значну силу, наражається на ризик. Я тримала своє життя на острові в таємниці протягом століть, і хотіла б, щоб так воно і залишилося. Я погано граю з такими, як я", – прошипіла вона, але я могла прочитати все, що вона відмовлялася сказати.

Хоча вона була жахливою, як відьма, яку я зустріла в селі, у Велі було добре серце. Вона мусить мати його, якщо вирішила стати цілителькою.

"Я ціную те, що ти для мене зробила".

"Не згадуй про це", – сказала вона, і в її тоні прозвучала ледь помітна погроза. "Мені потрібно піти, поки мене не побачили. На вулицях не все гаразд напередодні весілля та коронації Принца Кая. Бережіть себе, ви троє", – попередила вона, а потім зникла, перш ніж я встигла моргнути.

Я почала хихикати, в основному від божевілья. "Якого біса ви двоє накоїли?"

Обидва виглядали стурбованими. "Ми вийшли до доків. Служниця сказала, що Велі живе там, і вона... знайшла нас. Мабуть, завдяки своєму шалено талановитому нюху", – сказала Ейвері.

"Ви ходили в місто? *Вночі?* Та ще й до доків? Боги, ви навіть не уявляєте, наскільки це було нерозумно".

Фінн різко вдихнув. "Ну, це було для того, щоб врятувати тебе..."

Я здригнулася. "Мені дуже шкода. Дякую вам. Вам обом величезне дякую". Я зупинилася на мить, а потім згадала про Келлана. "Чорт. Келлан знає!" Їхні погляди зустрілися з моїми. "Він ховався в тіні в кінці коридору, коли ви двоє були тут. Вам треба йти. Він *все* чув."

"Що?!" Ейвері затамувала подих. Потім вона подивилася вниз по коридору в напрямку, куди я вказала. "Покажіть себе, Капітане Адлер!"

Я намагалася не сміятися з її спроби владності. "Я не думаю, що він зараз тут, але вам потрібно бути обережними. Він знає, що ви планували вилікувати мене, але вираз його обличчя, коли він зрозумів, що я родичка короля, був... ну, я хвилююся про те, що він може планувати. Тож стережіться, гаразд?"

"Гаразд", – прокряхтіла Ейвері. "Вже пізно. Нам потрібно прокрастися назад до наших покоїв, але ми повернемося, як тільки зможемо!"

Я ніжно посміхнулася їй. "Я знаю. Твоя безпека на першому місці, тому *будь обережна*. І помасажуй Нірі живіт від мене, добре?"

Вона відповіла на мою посмішку і кивнула. Потім вони повернулися до входу в підземелля.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Джейс

Минуло майже два тижні відтоді, як я востаннє бачив Лію. А ще відтоді, як я був змушений спостерігати, як її зв'язав і катував її колишній коханий, а потім потягнув назад на Айлу, подалі від мене, як мене залишили непритомним і понівеченим на землі помирати.

Кілька днів тому моє обличчя нарешті почало загоюватися, але шрам залишиться на все життя. Я дивився на себе у дзеркало в спальні мого бараку в Еллікастері, ледве впізнаючи чоловіка, який дивився на мене. Моє волосся відросло довше, ніж я коли-небудь дозволяв собі раніше, і я мав жахливу рану, яка починалася у внутрішньому кутку лівої надбрівної дуги, через перенісся, і закінчувалася прямо під правим оком. По суті, все моє прокляте обличчя.

Але все це не мало значення, тому що частина, яку я не впізнавав у собі, і частина, яка лякала мене найбільше, полягала в тому, що я був закоханим чоловіком.

Невпевненість у її безпеці змушувала мене сидіти і тушкуватися в непереборній потребі постійно реагувати і накидатися на неї. Мені було байдуже, чого це коштуватиме... Я спалив би цілий континент, щоб повернути її, якщо б це було потрібно.

Мої почуття до Еліанни виходили за межі любові та обожнювання, і ці почуття постійно поглинали мене. Лія була для мене *всім*. Всесвіт міг розвалитися під моїми ногами, але якби я тримав її в своїх обіймах, коли королівство падало, у мене було б усе, що мені потрібно. І я навіть не зрозумів цього, поки не стало занадто пізно, як проклятий богами дурень. Занадто пізно, щоб сказати їй. Занадто пізно, щоб *врятувати* її.

Коли я прокинувся на згарищі того, що залишилося від села, і зрозумів, що її в мене забрали, мені здалося, що в мене вирвали землю з-під ніг, і відтоді я вільно падаю у відчаї. Я б забрав її у них. Я б забрав її в Адлера і знищив би його до бісової матері, навіть якщо б це коштувало мені життя.

Ми прибули в Еллікастер лише через день після смертельного нападу в Селі Селан. Ми привезли з собою всіх, хто вижив, а Гейдж і Зайла отримали

завдання зібрати волонтерів в Еллікастері, щоб прийняти сім'ї в осяжному майбутньому – доки ми не зможемо вивезти їх за гори.

Як тільки ми прибули до нашого штаб-квартирного міста, я зажадав, щоб ми відправили наших солдатів, розміщених тут, на Айлу, щоб врятувати нашу королеву, але вони чинили опір. Вони стверджували, що мені потрібен час, щоб оговтатися від дії крові віверни. Мене анітрохи не хвилювало, що моє тіло пронизує пульсуючий біль – я витримав би все, що завгодно, аби тільки наблизитися до неї. Я був їхнім чортовим командиром, а вони намагалися няньчитися зі мною, наче з дитиною.

Кожен день, коли я не знаходив її, був змарнованим днем. Кожен день, коли її не було поруч зі мною в безпеці, був днем, коли вона неминуче зазнавала тортур від чоловіків, яким колись довіряла. Від рук чоловіка, якого вона колись *кохала*.

Жовч обпікала мені горло при думці про мерзенні руки Келлана на тілі Лії. Тілі, яке, як він думав, *належало* йому, наче вона була власністю, а не абсолютною богинею істоти, якою вона була.

Мої руки стиснулися в кулаки від цих думок, які постійно мучили мій розум, день за днем. Я підняв склянку віскі, що стояла на столі, і жбурнув її в стіну, ревучи від болю і люті. Склянка розлетілася на дрібні уламки, які посипалися на підлогу.

У двері моєї спальні в казармі пролунав легкий стукіт. Це був мій єдиний дім, окрім того, де я виріс в Долині Алая – маленького котеджу моєї матері, що стояв на краю маєтку її брата. Відтоді, як мене призначили командиром, мої дні були поглинуті обов'язками керувати солдатами, залишаючи мало часу на домашній затишок. Було цілком логічно, що під час мого перебування в місті я жив разом з ними.

"Заходьте", – оголосив я, коли прочистив горло.

Двері повільно відчинилися, і я подивився в дзеркало, щоб побачити пару тих самих карих очей, які я бачив, дивлячись на мене.

"Привіт", – привітала мене Зайла, обводячи поглядом кімнату. Її очі розширилися, коли вона побачила уламки скла, розкидані на підлозі. "Як ти себе почуваєш?"

З того часу, як ми повернулися до міста, поки моє обличчя заживало, решта мого тіла відчувала себе так, ніби його роздирали болі і воно гнило зсередини. Я міг лише припустити, що це був побічний ефект від того, що я вижив у крові віверни. Я відчував себе слабким і непотрібним, але продовжував наполягати на своєму. Я мусив. Заради Лії.

"Добре", – промовив я крізь зуби.

Вона злегка здригнулася у відповідь. Як би я не намагався не звинувачувати її в тому, що Лію викрали, це було неможливо. Вона завжди стояла біля її горла, незалежно від того, як сильно Лія намагалася допомогти або переконати її, що вона на нашому боці. Зайла завжди давала відсіч у той огидний спосіб, який у неї *так* добре виходив.

В акті самовідданості Лія спробувала врятувати Зайлу, пожертвувавши собою, дозволивши моїй кузині втекти неушкодженою. Зай не заслуговувала на таку доброту з її боку, і вона це знала.

"Ти починаєш виглядати краще". Вона посміхнулася мені, коли я продовжував дивитися на неї в дзеркало. "У нас є новини".

Моя увага одразу ж переключилася на неї, моє дихання нервово прискорилося. "І?"

"Це не про Еліанну". Моє серце болісно зупинилося в грудях при звуці її імені. "На жаль, наші симпатии не бачили її. Однак у нас є новини про коронацію та весілля принца. Це, вочевидь, подія століття, і про неї оголосили в королівстві кілька днів тому. Там будуть усі. І я маю на увазі *всіх*."

Я підійшов до ліжка і сів, поклавши голову на руки. "Коли це буде?"

"Через два дні."

Я подивився на неї, і вона посміхнулася. "Ти думаєш про те ж, про що і я?"

Куточки моїх губ скривилися. "Ми не встигнемо туди вчасно, нізачо не встигнемо. Хіба у них достатньо на Айлі?"

"Вони справді вірять, що це можливо".

Я підвівся з ліжка і підійшов до свого маленького вікна, з якого відкривався вид на весь Еллікастер. Високі старовинні кам'яні будівлі та бруковані вулиці були переповнені більшою кількістю людей, ніж зазвичай, і серед них були жителі села.

"Вишли найшвидшого сокола, який у нас є", – наказав я.

Я повернувся і рушив до тумбочки, де лежали розкидані уламки кинджала Лії. Обережно доторкнувшись, я провів пальцями по руків'ю, присягаючись, що відчуваю її крізь нього.

"Скажи їм зробити все необхідне, і якщо Лію побачать, *нехай* не завдають їй шкоди". На моєму обличчі з'явилася дика посмішка.

Скликавши екстрену нараду, я стояв перед кількома сотнями солдатів, розташованих в Еллікастері, коли ми всі зібралися на полігоні за міськими воротами.

"Це всі?" тихо запитав я Гейджа, який стояв, виструнчившись, поруч зі мною.

"Усі в казармі знали, що ми тут", – суворо відповів він.

Динаміка всієї нашої сім'ї була перевернута з ніг на голову. Моя лють на фейрі перетворилася на неконтрольовану силу, що палала всередині мене, але тепер вона була спрямована на тих, хто завдав шкоди моїй Лії.

Зайла, завжди така сувора і різка у своїх протистояннях і діях, стала тією, хто навшпиньки обходив свої власні слова по відношенню до мене.

Гейдж також став холоднішим в останні дні. Наодинці він зберігав свою жартівливу і безтурботну поведінку, але перетворився на рішучого воїна помсти. Він невпинно тренувався вдень і вночі, готуючи нашу армію до неминучого, в той час як я досі сидів у казармі.

Лію забрали не лише у мене – її забрали у всіх нас.

Я втупився в натовп, що стояв переді мною, намагаючись вгамувати своє роздратування. Ґейдж попереджав мене, що більшість молодих солдатів, розміщених тут, далеко не готові до бою, і чим більше я вдивлявся в їхні обличчя під променями призахідного сонця, тим очевиднішим це ставало. Змусити їх йти на Айлу в тому стані, в якому вони перебували зараз, означало б приректи їх на загибель, і мені потрібно було вирішити це питання якомога швидше, якщо ми хотіли повернути її.

"Солдати!" прокричав я в небо. "У мене дещо забрали. У всіх нас. І це майбутнє кращого, безпечнішого світу". Я зробив паузу, коли всі їхні погляди прикуті до мене. "Несподіваним поворотом подій ми уклали потужний союз із симпатиком смертних, яка не тільки справді претендує на трон, але й стала неймовірно важливою для мене. І тепер вона потрапила в полон до ворогів. Вона – колишній капітан їхньої армії, Еліанна Солус. І невідома в королівстві, вона повинна носити своє справжнє ім'я Вальдерре".

Моя щелепа боляче стиснулася, коли їхні очі розширилися, і я не був впевнений, чи це через те, що вона була спадкоємицею, захопленою в полон, чи через те, що я визнав, що вона мала на увазі.

По всіх лініях прокотився шум.

"Тиша!" прокричав Ґейдж, вийшовши з протилежного боку від мене. Їхній шепіт миттєво припинився.

Хоча я був готовий штурмувати Айлу і відвоювати її разом з нашими військами, було очевидно, що наша армада тут не була.

Усередині мене прокотився розлючений гаркіт. Я б штурмував столицю королівства з Ґейджем і Зай, якби довелося, але їхня позиція щодо мого благополуччя залишилася незмінною. Я знав, що якби я був настільки дурним, що наважився б сам піти до брами Айли в спробі порятунку, то моє життя було б втрачене. Але ще важливіше було те, що мені було нестерпно думати про те, що станеться з Лією, якщо я зустріну свою долю до того, як вона опиниться в безпеці.

"Для того, щоб забезпечити нашу готовність до війни, ми потребуємо подальшого навчання стратегії ведення бою для тих, хто здається непідготовленим. Тим часом, я хочу, щоб розвідники з соколом чергували між нами та Лісом Сіліс. Якщо побачите когось, хто не є людиною, негайно повідомте. Якщо це окремі особи, схопіть їх після відправлення листа. Якщо це група, або, не дай Боже, армія, не вступайте в бій. Відправте свого сокола тієї ж миті, щоб ми могли як слід підготуватися і покинути місто до того, як вони дістануться до нас. Я *не* буду ризикувати цивільними. Ви мене зрозуміли?"

"Так, Командире", – пролунало в унісон.

"Від Села Селан не залишиться нічого, окрім руїн і попелу, і ми зробимо все, що в наших силах, щоб історія не повторилася, якщо фейрі підуть на Еллікастер".

Я подивився на всі боки і швидко глянув на Ґейджа і Зайлу, які тримали обличчя твердими і зосередженими.

"Ми, смертні, ніколи не мали королівської влади у Велірі, і поки я команду нашими арміями і проповідую наші звичаї і закони в міру своїх можливостей, я знайшов можливе майбутнє для нашої раси, щоб бути під

захистом корони. Це буде нелегко. Битви і шлях, що нас чекає, будуть настільки ж виснажливими, наскільки і страхітливими. Кров, яка буде пролита, стане свідченням того, на що ми готові піти заради майбутнього нашого народу. Майбутнього наших дітей".

Небо потемніло, коли сонце повністю сіло за полями польових квітів вдалині.

"Будьте здорові, хоробрі та обережні. Ви всі вільні."

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Келлан

Минув день відтоді, як я дізнався про справжнє походження Еліанни, і з наближенням коронації принца мене мучило передчуття того, що я маю зробити свій хід для нанесення удару.

Сьогодні я мав переконати Королеву та її сина віддати мені життя Еліанни. Було б легко переконати їх у тому, що життя зі мною буде набагато мучительнішим, ніж просто обірвати її життя. Лія, напевно, вже благала про це.

Змінивши вчора ввечері вартового, я здалеку спостерігав у дворі, як принц і принцеса вдруге за день вислизнули з підземелля. Я міг лише припустити, що вони якось зцілили її. На щастя, це була ще одна проблема, з якою я мав справу тепер, коли вона була потрібна мені живою.

Це було занадто просто, чорт забирай.

Тепер, коли Еліанна і Люкас були під замком і під контролем, я міг прослизнути з короною глибше, перш ніж зірвати її з їхніх довбаних голів.

Я чванливо увійшов до тронної зали і побачив, що на зустріч прибув лише Калліус, який стояв у нижній частині помосту.

"Калліусе, де Її Величність?" запитав я, підходячи до нього.

Він підняв на мене брову. "Що це означає, Келлане? Ти повинен знати, що королева не зобов'язана бути вчасно на зустрічі з тобою, коли вона навіть не знає, про що ця зустріч".

Я намагався приховати своє роздратування. "Так, що ж, у мене є пропозиція для неї, від якої, я думаю, вона буде в захваті".

"Це ми ще побачимо. Схоже, що ти... щось задумав", – пробурчав він, коли двері за помостом відчинилися навстіж, і Королева Ідіна стояла в арці, не виглядаючи враженою.

Я проігнорував Калліуса, коли вклонився їй, поки вона сідала на трон. "Добрий вечір, Ваша Величносте. Ви виглядаєте чарівно, як завжди."

Вона закотила очі. "Лестоці не принесуть вам тут ніякої користі, Капітане. Отже, чим я можу вам допомогти? Мені сказали, що у вас є пропозиція для мене."

Мої очі швидко забігали по кімнаті. "Так, моя королево, але де ж Принц Кай? Я думав, що він також буде присутній".

Вона подивилася на мене насторожено. "Це пропозиція для мене чи для майбутнього короля?"

"Вам, Моя Королева. Прошу вибачення, якщо я коли-небудь змушував вас думати інакше".

Очевидно, що ця сучка була не в гуморі. Фантастично.

Вона зневажливо махнула на мене рукою. "Продовжуй."

Я посміхнувся їй і зробив один крок до помосту. "Я пропоную обміняти життя колишнього капітана, Еліанни Солус".

Вона нахилилася до мене, під її поглядом загорівся інтенсивний вогонь, якого я ніколи раніше не бачив. Навіть у напрямку Еліанни. "Перепрошую?" – сплюнула вона.

Калліус раптом виглядав надзвичайно зацікавленим дизайном, який облямовував кахельну підлогу.

Я прочистив горло. "Еліанна Солус. Я хочу, щоб вона залишалася живою і була в моїх руках. Вона *належить* мені, і я можу робити з нею все, що захочу. Я знаю, що ви зневажаєте її... дозвольте мені виконати її вкрай необхідне покарання". Королева виглядала так, ніби хотіла підсмажити мою голову на піку. "Подумайте про те, яке жалюгідне життя вона прожила б, будучи прикутою до мене. Змусена щоночі бути з тим, кого вона найбільше зневажає в цьому королівстві. Вічність страждань чекає на неї, якщо ви дозволите їй жити".

Я посміхнувся їй своєю найпереконливішою посмішкою.

Її очі перебігали з мене на Калліуса і назад, і вона виглядала так, ніби була глибоко занурена в роздуми, коли відкрила рот і сказала: "Ні".

Моя посмішка миттєво зникла. "Пробачте, Моя Королева?"

"Ви чули мене." Вона випросталася на троні. "Ні. Еліанна залишиться під королівською вартою до публічної страти на міській площі, наступного дня після сходження Кая на трон". Вона подивилася повз мене, ніби могла уявити, що бачить крізь стіни прямо на саму Еліанну, замкнену під замком. "Я хочу, щоб вона бачила".

Вона почала хихотіти над власним коментарем, і Калліус наслідував її приклад.

Я майже втратив самовладання.

"Вибачте, Ваша Величносте, але навіщо?"

"Навіщо?" – крикнула вона на мене, змусивши мене зробити мимовільний крок назад. "Тому що вона симпатик смертних, Капітане". Вона крутнула головою вбік найбільш хижим рухом, який я коли-небудь бачив у неї. "Вона мала найвищий ранг у нашій гвардії і вчинила зраду. Ви вважаєте, що вона повинна жити?"

"Я просто подумав, що..."

"Що ж, Капітане", – обірвала вона мене. "Ми платимо вам не за *роздуми*. І так, хоча думка про те, що Еліанна буде вашою рабинею до кінця свого жалюгідного існування, є спокусливою, я відхиляю вашу пропозицію. Моя відповідь – ні. Її буде страчено за її злочини".

Королева знала, що робить. Поки Еліанна жива, вознесіння її сина буде під загрозою. Це не мало нічого спільного з тим, що вона не хотіла, щоб я її катував. Їй просто потрібно було, щоб сука зникла, і вона мала ідеальний привід, щоб це сталося.

Королева встала з помосту, а Калліус піднявся на кілька сходинок, взяв її за руку і повів вниз кам'яними сходами.

"Я зрозуміло пояснила?" – запитала вона, коли вони вальсували повз мене.

"Кришталево", – відповів я, змушуючи себе посміхнутися, зіцівши зуби. Рука за моєю спиною стиснулася в кулак.

"Чудово. Побачимося завтра на весіллі", – озвалася вона, коли Калліус виводив її з тронної зали.

Я мчав вулицями міста з пляшкою віскі в руці. З кожним кроком я робив ковток бурштинової рідини і насолоджувався печією, яку вона викликала в моїх грудях.

Ні? Вона сказала, бляха, *ні*? Мені потрібно було когось вбити. Бажано її маленького гівняного синочка, але я не міг цього зробити. Принаймні, поки що. Нам треба було пройти довгий шлях, перш ніж ми наблизилися до цього. Мені було начхати, якщо він зійде на трон. Він був би *моїм*.

Я шукав Вінсента, спускаючись вулицею, заставленою тавернами, коли натрапив на знайомий краєвид. Моя улюблена – "Вічнозелена Красуня".

Коли я піднімався сходами, мені спала на думку одна думка. Я відчинив важкі двері закладу, і вони врізалися в стіну з іншого боку, налякавши Лорелай, яка стояла за своїм столом.

"Келлане! Заради всіх богів, що ти тут робиш?!" – вигукнула вона на мене.

Увійшовши всередину, я впустив напівпорожню пляшку віскі. Склянка вибухнула, вдарившись об підлогу, змусивши її здригнутися. Я потягнувся до дверей позаду себе, не зводячи з неї очей, і грюкнув ними, занутивши кімнату у звичну темряву.

"У мене зараз немає вільних дівчат, і якщо ти збираєшся прийти сюди і влаштувати тут безлад, мені доведеться попросити тебе піти", – сказала вона, її голос тремтів наприкінці її попередження.

Мої очі продовжували вдивлятися в її очі, коли я повільно зробив крок до неї, а потім ще один. Перш ніж я усвідомив це, я опинився за її столом разом з нею. Вона злякано відступила до стіни позаду себе, замикаючись у пастці, коли я зупинився над нею. Моє обличчя було в декількох дюймах від її обличчя, коли я поклав кожну руку по обидва боки її обличчя.

"Зроби мені послугу", – прошепотів я їй на вухо. По її тілу пробігли дрижаки. Аромат її збудження огорнув мене. Я також відчув натяк на страх.

"Т–так", – заїкнулася вона.

Я занутився обличчям в її шию, а потім неквапливо провів язиком від ключиці до шиї, а потім взяв її чутливу мочку вуха між зубами.

Вона голосно зітхнула від цього контакту.

"У тебе є ще такі гарненькі маленькі сукні, що валяються десь поблизу?"

Вона швидко кивнула. "У мене їх багато, для себе і для дівчаток", – сказала вона, важко дихаючи в очікуванні.

Я підняв голову і посміхнувся до неї. "Добре, бо цю я зараз розірву на шматки", – сказав я, піднявши її за стегна і знову притиснувши спиною до стіни. Нервові хихикання вирвалося з її горла, коли я з силою накрив її рот своїм, а вона у відповідь широко розсунула для мене свої довгі, худі ноги, обхопивши щиколотками мою талію.

Я трахав її до безтями прямо посеред залу її борделю, доки не зійшло сонце наступного ранку. І поки Лорелай спостерігала за моїми рухами в ній очима, сповненими нечестивого бажання, єдине, що крутилося в моїй голові, було те, що я отримаю Лію *та* її трон, навіть якщо це буде останньою річчю, яку я коли–небудь трахатиму.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Еліанна

Я прокинулася о бозна–якій годині і побачила, що Келлан дивиться на мене крізь іржаві двері камери.

"Добрий ранок, Принцесо. Виглядаєш чудово... і *зціленою*." Його знаюча посмішка була від вуха до вуха.

"Трохи зарано ти прийшов сюди, щоб мучити мене, чи не так?" Я закотила на нього очі, коли сіла з брудної підлоги.

Він подивився на мене і потер бороду. "Плани змінилися, кохана", – сказав він, відмикаючи мою клітку і заходячи всередину, від чого мій хребет випростався. "У нас є справи, які потрібно вирішити". Він подарував мені холодну, пронизуючу до кісток посмішку.

"Про що ти говориш?" огризнулася я.

Він хихикнув. "Завжди так складно. А я думав, що ти будеш рада покинути підземелля". Він схрестив руки.

Я не була настільки дурною, щоб повірити, що тут не було ніякого підступу, але будь–який шанс на втечу міг критися в цьому моменті, коли мене випустили з камери.

"Що ти задумав?" насторожено запитала я.

"Королева дозволяє відпустити тебе як в'язня, якщо я візьму тебе за дружину".

Моє серце закалатало в грудях. Така доля була б гіршою за смерть. Я змусила своє обличчя залишатися спокійним.

"Хм, ні, дякую."

"Перепрошую?" – промовив він крізь зуби.

"Я відмовляюся від твоєї чудової пропозиції", – сказала я, підводячись на ноги.

Він миттю опинився переді мною і схопив мене за горло, майстерно перекиваючи доступ повітря.

"Думаю, ти мене не так зрозуміла, принцесо", – прошепотів він мені на вухо, поки душив мене, змушуючи мої очі вирячитися від раптової втрати дихання. "У тебе немає вибору в цьому питанні".

Він відпустив мене, і я мимоволі зітхнула, мої легені набрали якомога більше повітря, коли я неконтрольовано закашлялася.

"Що, бляха, відбувається?!" Я сплюнула. "Королева *ніколи* не залишить мене в живих. Вона чекала нагоди вбити мене з того самого дня, як я народилася".

Келлан багато разів оглянув мене з ніг до голови. "Ти вийдеш за мене заміж сьогодні ввечері". У його словах прозвучала невисловлена погроза.

"Я не зроблю цього. Я скоріше приставлю лезо до власного горла, ніж *коли-небудь* подумаю про те, щоб стати твоєю дружиною. Ніколи більше. Ніколи".

Погляд Келлана потемнів. "Був час, коли ти кохала мене, мила Лія". Він знову кинувся на мене, намагаючись схопити за зап'ястя, але я ухилилася від його хватки.

Мої губи знову скривилися в оскалі, і я зухвало зустріла його погляд, коли мене затопили спогади про фальшиве кохання. "Я ніколи не зрозумію, як я була такою сліпою до твоєї справжньої природи, Келлане, але запевняю тебе, я більше *ніколи* не зроблю цієї помилки. Ти майстерно маніпулював мною, щоб я не тільки мала з тобою стосунки, але й довіряла тобі, думаючи, що ти дбаєш про мої інтереси. Це ніколи не було так. Люкас завжди був правий, а я була ідіоткою, що не слухала його. Він *роками* намагався переконати мене в твоїй справжній природі, але я наївно обрала сліпе невігластво".

Він стояв наді мною, тепло його дихання відчувалося на моєму носі. "Ти зробиш те, що я скажу, тупа суко!" – пробурмотів він мені в обличчя; на його обличчі було написано напруження. "А тепер ходімо, ходімо, Принцесо. Ми не можемо чекати цілий день", – процідив він крізь зуби.

Мій погляд звузився від підозри, коли я спостерігала за ним, мій інстинкт попереджав мене, що є щось, чого він не говорить мені про своє прагнення вивести мене з підземелля.

"О, мої боги", – прошепотіла я, коли мої очі бігали туди–сюди між його очима. "Ти не отримав на це дозволу". Його губи скривилися в похмуру гримасу. "Що ти намагаєшся зробити? Одружитися зі мною і якимось чином думати, що ми займемо трон, і ти будеш королем?" запитала я жартома, останнє слово закінчилося тихим, ненависним сміхом.

Він зробив крок назад від мене, і його щелепа клацнула.

"Мати богів. Я права, чи не так?" Я голосно засміялася. "Ти дурень, Келлане."

"Хіба ти не хочеш бути королевою, кохана?" – запитав він, його тон змінився на той переконливий спосіб, на який я так легко потрапляла.

"Якщо я колись стану королевою, ти будеш *останнім* чоловіком, який стане моїм королем", – сказала я з викликом.

Він посміхнувся. "І ти думаєш, що твоя людина була б великим королем?"

Будь–який натяк на забаву на моєму обличчі зник, коли він згадав про Джейса. "Не говори про нього", – прогарчала я, коли мої губи скривилися, оголивши ікла.

"Неважливо", – сплюнув він. "Новий план полягає в тому, щоб викрити, хто ти є, під час сходження Кая і вбити маленького виродка, поки ми цим займаємося. І королеву теж. Буде неважко довести її зраду королівству".

"Я *не* вийду за тебе!" закричала я.

Він знову зробив крок до мене, і я відповіла йому тим же, зробивши крок назад, зберігаючи незмінну дистанцію.

"Я зробив багато помилок, Ліє."

"Не говори дурниць. Я бачу, що ти робиш. Це ніколи не станеться. Твій план ніколи не спрацює. Ти ведеш себе як відчайдушний дурень."

Він дивився мені в обличчя. "Мій план *спрацює*, і ти *будеш* співпрацювати. Від цього залежить життя твоїх дорогоцінних брата і сестри і Люкаса".

Мої очі розширилися від жаху, а його губи повільно смикнулися в посмішці. Моє дихання прискорилося, коли мене охопила паніка. "Не смій, *бляха*, їх торкатися", – закипіла я.

Він подарував мені фальшиву, ніжну посмішку. "Тоді, схоже, наше весілля буде слідом за весіллям Кая сьогодні ввечері".

Я пішла за Келланом назад через підземелля, і коли ми наблизилися до сходів до виходу, з однієї з темних камер пролунав кашель.

Чи був тут хтось ще, крім мене?

Я зазирнула крізь ґрати дверей камери, звідки долинав звук, і не могла повірити в те, що побачила. Люкас лежав на підлозі без свідомості.

"Люкас!" закричала я, кинувшись до його камери.

Келлан обхопив мене однією рукою за талію, спіймавши майже в повітрі, і пригорнув до себе.

"Він не чує тебе, Принцесо", – недбало сказав він.

"Що ти з ним зробив?!" Я заплакала.

"Він просто ще трохи подрімає. Останнім часом він дуже полюбляє це робити", – сказав Келлан зі сміхом. "Ми тільки сьогодні вранці перенесли його тіло в першу камеру. Зрештою, не могли ж ви двоє бути надто близько один до одного. Змови та обмін секретами".

Вони накачали Люкаса наркотиками. Так само, як вони накачали мене на зворотному шляху до Айли.

"Я ненавиджу тебе", – прошепотіла я, коли моя голова опустилася між плечима.

"Я знаю, кохана. Я знаю", – зізнався Келлан, тягнучи мене сходами за скуті ланцюгами зап'ястя.

Я очікувала, що подвір'я буде кишіти охоронцями, але не було жодної людини.

"Де всі?" запитала я, мотаючи головою в різні боки, відчайдушно шукаючи когось, *будь-кого*, хто міг би мені допомогти.

"Ну, тепер, коли Люкас ув'язнений, я за головного". Він подивився на мене. "Я звільнив їх з постів на годину. Їм було наказано відзвітувати опівдні".

Це чудовисько все продумало. Той, хто кинув мене в підземелля, тепер допомагав мені втекти. Це залишило тривожне відчуття в моєму нутрі, ніби мені було б краще повернутися туди, гнити в камері, ніж опинитися в руках цього злого чоловіка.

Одразу за воротами двору на нас чекала стандартна міська карета, і я побачила його охоронця, Вінсента, на чолі її.

"Куди ти мене везеш?"

"Ну, ти маєш мати відповідний вигляд на весіллі Кая, інакше ти одразу кидатимешся в очі, а ми не можемо цього допустити".

"Зачекай." Я зупинилася на місці, а він закотив очі. "Ти береш мене на весілля Кая? Хіба це хороша ідея?"

Він знову схопив ланцюги, що зв'язували мої руки, і агресивно направив мене в карету, практично кинувши мене туди, перш ніж залізти слідом за мною і зачинив двері.

Келлан двічі постукав по передку карети, і я почула, як Вінсент наказав коням везти нас до місця призначення, де б воно не було.

"Це *не* найкраща ідея, але королева наказала провести твою публічну страту через два дні, і це єдина можливість вивезти тебе непоміченою. Вона планує оголосити про твою зраду королівству сьогодні ввечері тим, хто буде присутній на весіллі, а сходження Кая відбудеться завтра".

Мої очі трохи розширилися, рука інстинктивно потягнулася торкнутися моєї шиї при згадці про наказ про мою страту.

Він тицьнув пальцем мені в обличчя, блиснувши зубами. "Я повинен бути на весіллі. Половина проклятого міста чекає. Як тобі відомо, на королівському весіллі всі, крім членів сім'ї, повинні носити маски, тому всі погляди мають бути прикуті до принца та його обраної дружини. Ти будеш чекати в глибині натовпу і залишатимешся невидимою. Не привертай уваги. Я повинен буду бути попереду, але Вінсент буде з тобою, щоб переконатися, що ти не наробиш дурниць".

Я намагалася приховати посмішку від того, що він щойно сказав. Наскільки я розуміла, Вінсент був майже мертвий. Це була б ідеальна можливість для моєї втечі.

"Ти мене розумієш?!" – вигукнув він, його морсько-блакитні очі ледь не вилазили з голови, а вена на шиї пульсувала.

"Ідеально", – відповіла я.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Еліанна

Решту шляху карета їхала мовчки, поки нас везли через місто, і коли кінь нарешті зупинився, я інстинктивно підскочила.

"Легше", – сказав Келлан, простягаючи руку, щоб я не могла зробити ще один крок. Він висунув голову з дверей і озирнувся, перш ніж знову зустрітися зі мною поглядом. "Все чисто. Ходімо швидше", – сказав він, розстібаючи наручники на моїх зап'ястях, здивувавши мене.

"Де ми?" запитала я. Коли двері повністю відчинилися, переді мною з'явився парадний вхід "Вічнозеленої красуні". "Ти, бляха, жартуєш", – буркнула я.

Він знову вказав мені на обличчя. "Нічого. Смішного. Бізнес. Або наручники знову вдягнеш. Зрозуміло?"

Я висунула язык і показала йому середній палець у відповідь, чим викликала у нього заковчування очей. "Довбані баби", – пробурчав він, вистрибуючи з карети.

Я пішла за ним сходами і з подивом побачила, що вестибюль абсолютно порожній, коли ми увійшли. Я швидко обернулася і побачила, як Вінсент від'їжджає від закладу, перш ніж Келлан зачинив за нами двері, зануливши нас у похмуру темряву, якою був "Вічнозелена красуня".

"Лорелай!" – крикнув він, його глибокий голос відбивався від стін.

"Вгору по сходах, ліворуч!" – покликала вона здалеку.

Келлан поклав руку мені на поперек і штовхнув мене вперед. Мені знадобилося все моє єство, щоб не вдарити його, але якщо у мене був хоч якийсь шанс втекти, я повинна була підіграти йому на деякий час.

Коли ми піднімалися сходами, я зупинилася, побачивши велику, красиву кімнату, яка була напрочуд світлішою, ніж решта зловісного місця. Лорелай виставила кілька рядів різнокольорових суконь, розвішаних по всьому простору, а в центрі кімнати стояв великий туалетний столик. Мабуть, тут готувалися її...працівники.

"Привіт, Еліанно", – привітала вона мене з фальшивою посмішкою.

Я швидко кивнула їй. "Лорелай".

Келлан грюкнув ногою дверима кімнати і попрямував до стільця на іншому кінці кімнати.

"Ти хочеш, щоб я готувалася до весілля принца в борделі?" Я подивилася на нього, мій тон був сповнений роздратування.

"Найкращий бордель в Айлі", – промовила Лорелай, підкрадаючись до мене. Вона підняла єдине пасмо волосся, що лежало на моєму плечі. "Боги, Еліанно, коли ти востаннє *милася*?" Вона закрутила носом.

"Вона була... зайнята", – втрутився Келлан. "І ще раз повторюю, я заплатив тобі втридорога, щоб ніхто не знав, що ми тут. Тобі краще це запам'ятати, Лорелай", – пригрозив він.

Вона насмішкувато підняла руки догори. "Звичайно, Капітане. Не можна, щоб моя репутація мовчазної людини була заплямована".

Лорелай, мабуть, і гадки не мала, що я технічно була тоді в'язнем корони, оскільки вона була шокована станом, в якому я перебувала. Цікаво.

"Ванна в сусідній кімнаті. Будь ласка... помийся. Я не хочу, щоб твій бруд зіпсував одну з моїх суконь".

Я закотила на неї очі і неквапливо пройшла до ванної, яка була приєднана до кімнати, в якій ми перебували. У неї було майже стільки ж мила та ароматизаторів, скільки у Ейвері в її особистих покоях.

Я опустила тіло в гарячу воду, стогнучи від того, як чудово вона відчувалася на моїй брудній шкірі. Я скребла тіло і волосся, здавалося, цілу годину; було так приємно бути чистою і нарешті помитися. Коли я вийшла з її порцелянкової ванни, я подивилася на воду і побачила, що вона майже чорна від усього бруду, і боги знають, що ще я з себе зішкребла.

Я загорнула тіло в рушник і повернулася до головної кімнати, де побачила Лорелай на колінах у Келлана, вона сиділа на ньому, притулившись до нього язиком до його горла, повернувшись до мене спиною.

Келлан зустрівся зі мною поглядом і перервав їхній поцілунок, щоб подарувати мені посмішку. Коли Лорелай обернулася, її посмішка зникла, але вона скрутилася в його обіймах, маневруючи ногою назад по його стегнах, залишаючись сидіти на ньому.

"Вибач, Еліанна". Вона посміхнулася, притиснувшись спиною до його грудей, думаючи, що це мене роздратує. "Я й не знала, що ти любиш ділитися своїми чоловіками. Після твого останнього візиту сюди, я думала, що це заборонено. Наступного разу ми чекатимемо на тебе".

Я пирхнула на неї, і посмішка Келлана похитнулася. "Можеш забирати його", – сказала я, підкрадаючись до численних суконь на стенді.

Вона прочистила горло, коли підійшла до мене. "Можеш вибрати з цих. Сподіваюся, вони..." Вона оглянула мене з ніг до голови. "Підійдуть". Вона затягнула це слово.

Я злегка поглузувала з неї, закотивши очі. "Завжди приємно бачити тебе, Лорелай".

Вона виразно відчула сарказм у моєму тоні.

Я взяла смарагдову сукню і розглянула глибоке декольте, яке було набагато відвертішим, ніж будь-що, що я коли-небудь наважувалася носити раніше. Потім мій погляд перемістився на складну золоту шнурівку, яка була прошита по всьому корсету сукні.

Я зітхнула. "Ця підійде".

"Чудовий вибір", – сказала вона, підводячи мене до свого туалетного столика. "Зелений колір підкреслить твої очі. Тепер сідай", – наказала вона, примушуючи мене опустити плечі, щоб я опустилася на стілець. "У мене... багато роботи".

Лорелай годинами метушилася над моїм зовнішнім виглядом, поки Келлан сам готувався до вечора в протилежному кінці кімнати. Однак я постійно відчувала на собі вагу його погляду, ніби він тільки й чекав, коли я почну благати Лорелай допомогти мені втекти, але я знала, що самка не вірна своїм. Мадам була такою ж безжальною, як і будь-який самець, і її вірність була для того, хто більше заплатить.

Вона вирішила завити моє волосся і заколоти верхню половину назад, щоб показати передбачуваний "шедевр", який вона виконала на моєму обличчі.

"Поглянь", – сказала вона мені, розвернувши мій стілець спинкою до величезного туалетного дзеркала.

Я розплющила очі і ледве впізнала себе. Мої очі були густо підведені кольором, а на вилицях і губах лежали легкі рум'яна. Кучері мого волосся спадали на поперек, а передня частина була вигадливо закручена і заколота назад. Вона також мала рацію щодо сукні – мої очі, здавалося, світилися, навіть у тьмяному світлі кімнати, коли сонце сідало.

"Ти схожа на..."

"На королеву", – обірвав її Келлан, застібаючи піджак, і на його губах з'явилася злісна посмішка.

"Капітане Адлер, це неправильно – говорити такі речі", – прошипіла вона, її тон балансував на межі ревнощів.

"Давайте просто покінчимо з цим", – буркнула я, підводячись зі стільця і ковзаючи до дверей, в сукні, що розвівалася навколо мене.

Відчуття було незручним. Я, мабуть, могла б порахувати на пальцях однієї руки, скільки разів мені доводилося носити сукню, не кажучи вже про повноцінну мантию. Я відчувала себе недоречно, як самозванка, одягнена так екстравагантно.

"Досконало, як завжди, Леді Лорелай", – похвалив її Келлан, притискаючи ніжний поцілунок до верхівки її руки, від чого її щоки запалали.

Мене мало не знудило.

Вона тихо хихикнула у відповідь і провела нас обох вниз по сходах і до вхідних дверей свого закладу, де на нас вже чекав Вінсент з каретою.

Я ступила в карету і ледь не перечепилася через передню частину сукні. Келлан підхопив мене і провів через дверцята, піднявши сукню ззаду для мене.

Коли я сіла на м'яку лавку, звук батога розітнув повітря, змусивши мене мимоволі здригнутися, але Келлан, здавалося, не помітив цього. Мій розум миттєво повернувся до того першого дня в підземеллях.

Застигши від страху, я зрозуміла, що батіг був призначений не для мене, а для коня карети, коли звір помчав галопом вулицями міста і націлився на замок.

Ейвері

У мене перехопило подих, коли служниця затягувала корсет моєї сукні, а я бездумно дивилася у вікно своєї опочивальні. Мій погляд ковзнув по кучерях мого волосся, що каскадом спадало до пояса. Вогняні відтінки горіли під променями призахідного сонця, що пробивалося крізь відкриті штори.

"Прошу вибачення, Принцесо", – сказала вона, намагаючись послабити зачіску, яку щойно туго затягнула.

"Нічого страшного, дякую, що допомогли мені цього вечора", – відповіла я.

Вона тихенько хмикнула у відповідь і продовжила зашнуровувати сукню.

Минуло кілька хвилин тиші, коли у двері постукали. Перш ніж я встигла відповісти, двері зі скрипом відчинилися, змусивши мене кинути погляд у її бік.

Я з жахом побачила королеву, яка стояла під аркою дверного отвору. Вона стояла з заплетеним і заколотим волоссям, на якому красувалася корона, одягнена в мантию глибокого малинового відтінку.

"Мамо!" Я затамувала подих. "Хіба ти не повинна бути з Каєм, поки він готується до весілля?"

Вона схрестила руки перед собою, коли зробила крок до кімнати. Її погляд перевівся на служницю. "Ти вільна".

"Але вона ще не закінчила", – втрутилася я.

Моя мати підняла руку, змушуючи мене замовкнути. "Я вірю, що здатна допомогти власній доньці, коли вона готується до королівського весілля".

Мої очі спалахнули у відповідь на її слова – вона ніколи не хотіла проводити зі мною час раніше, то чому ж вона хоче бути присутньою зараз?

Погляд королеви повернувся до служниці, яка залишилася біля мене. "Не змушуй мене повторювати".

Бідолашна дівчина миттєво вибігла з кімнати, промчавши повз мою матір так, ніби від цього залежало її життя. За нею зачинилися двері, і повітря в кімнаті згустилося.

Мої очі швидко кинулися до шухляди комода, де лежав таємний щоденник мого батька, і я намагалася заспокоїти своє дихання, коли вона наблизилася до мене.

Королева зупинилася переді мною і повернула мене обличчям до вікна. Мені довелося боротися з клубком у горлі, відчуваючи суміш тривоги і люті,

коли я зіткнулася з суворою правдою про те, що моя власна плоть і кров заподіяла тим, кого вона вважала нижчими.

Відчуття її дотику до моєї нижньої частини спини викликало тремтіння в моєму хребті, коли вона закінчувала зашнуровувати задню частину моєї сукні.

"Не сутулься, Ейвері", – зауважила вона, зтягуючи шнурки з такою силою, що мені перехопило подих.

Закінчивши, вона рушила, щоб обійти мене, ставши лише за фут переді мною. Я підняла погляд, щоб зустрітися з нею, відчуючи холод її крижаної руки на моїй щоці, коли вона погладила її, оглядаючи мій зовнішній вигляд.

"Ти була далекою останні кілька тижнів, донечко. І Фінніан теж. Чому?"

Я моргнула, шокована тим, що вона це помітила. "Ми не хотіли завдавати тобі незручностей під час підготовки до весілля Кая". Брехня прослизнула крізь зуби напрочуд легко.

"Ви всі мої діти, і я хочу, щоб ми всі були ближче – більш єдиним фронтом", – заявила вона, коли її рука опустилася на бік. "Віддалення почалося задовго до оголошення про весілля. Це пов'язано зі смертю вашого батька, чи не так? Адже він був твоїм улюбленим батьком". Вона посміхнулася зі знанням справи, лукаво.

Злість затопила мене, коли я прикусила язика, поки наші погляди впивалися одна в одну. Відчайдушно намагаючись зберегти нейтральний вираз обличчя, я відкрила рот, щоб заговорити. "Без батька тут важко, так. Хоча я прошу вибачення, якщо дала тобі відчуття, що я віддаю перевагу комусь одному з вас більше, ніж іншому".

Вона посміхнулася мені, не дивлячись мені в очі. "Моя Ейвері, не говори брехні мені в обличчя. Ти моя донька, і ти схожа на мене більше, ніж у чомусь одному".

Я стиснула зуби від її слів. Я була *зовсім* не схожа на неї, але вона не знала, що я знаю про її приховані, вбивчі таємниці.

"А що ти знаєш про мене, мамо? Подумати тільки, ми так схожі".

Її очі трохи потемніли. "Я розумію, що ти прагнеш любові, а шлюб за домовленістю був би для тебе задухою. Вона підняла єдину брову, і я пригадала, що її шлюб з моїм батьком був влаштований ще до її народження.

"Ти говориш про це, але все ще плануєш продати мене з аукціону тому, хто дасть найбільшу ціну".

На її губах з'явилася щира посмішка, але вона не була ні теплою, ні привітною. Від неї пробирало до кісток.

"Твій язик такий же гострий, як і мій. Я знаю, що зараз ти цього не розумієш, бо все ще вважаєшся молодою, але одного дня ти зрозумієш необхідність шлюбних союзів. Так само, як усі дочки, народжені в королівських родинах, навчаються".

Я відірвала погляд від неї, але вона взяла моє підборіддя між пальцями і повернула його назад.

"Любов, яку я відчуваю до трьох моїх дітей, завжди була рівною, адже ви всі моєї крові. Ти і Фінніан завжди будете для мене такими ж важливими, як і Кай. Однак, оскільки він є спадкоємцем, його сходження має пріоритет над усім іншим".

Її слова омили мене, і я відповіла лагідною посмішкою, розуміючи, що вона намагається переконати себе у своєму твердженні більше, ніж переконати мене повірити в це.

Вона відпустила моє підборіддя і розвернулася на підборах, рухаючись до дверей кімнати. Її рука потягнулася до дверної ручки, і вона зазирнула через плече, озираючись на мене. "Побачимося на весіллі, донечко".

І, не кажучи більше ні слова, її кроки попрямували до зали. Клацання дверей пролунало в моїй спальні, і вперше за весь час мого існування я втратила дар мови.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Еліанна

Стукіт копит наповнював повітря, поки наша карета не зупинилася посеред параду Лордів і Леді, які їхали через місто на королівське весілля, що незабаром мало відбутися.

Келлан витріщився на мене з нашого обмеженого простору.

"Що?" прошипіла я, схрестивши руки в роздратуванні.

"Ти виглядаєш чудово, Еліанно".

Я закинула голову назад і закотила очі. "Ти нестерпний".

Він хихикнув. "Пам'ятай нашу угоду. Поводься добре, і Ейвері, Фінніан та Люкас доживуть до наступного дня".

"Поводитися добре", – сказала я рівним тоном, піднявши пальці до обличчя, щоб оглянути свої нігті, намагаючись виглядати нудьгуючою.

Він миттєво перестрибнув через всю карету і майже навалився на мене на лавці. Однією рукою він схопив мене за горло, а іншою міцно обхопив обличчя, стискаючи мої щоки своїми грубими, мозолястими пальцями. Я відмовлялася показати йому ані грама страху, хоча я впевнена, що звук мого серцебиття видавав його.

"Ти *прекрасно* знаєш, що означає поводитися добре. Залишатися прихованою і невидимою ззаду. Не привертати уваги і *не* намагатися втекти на весіллі. Ти будеш гарною маленькою дівчинкою для Вінсента, поки я буду виконувати свої обов'язки на цьому заході. Я ясно висловився?" – промовив він крізь зуби.

"Так, а тепер *відчепися* від мене", – задихнулася я.

Він продовжував стискати мої щоки, а його погляд впивався в мої. Без попередження він міцно притиснув свої губи до моїх. Моє тіло звивалося під ним, відчайдушно намагаючись вирватися з його обіймів і відірвати його рот від мого. Він спробував просунути свій жалюгідний язик повз мої губи, і я скористалася нагодою, щоб сильно прикусити його нижню губу. Шок від цього був достатньо сильним, щоб змусити його відпустити моє обличчя і впасти назад на лавку навпроти мене.

Я відчувала смак його крові на своїх губах, а він дивився, як я злизую її, здіймаючи груди, бо ми не могли відвести погляд один від одного. Краєм ока я помітила, як ще більше крові від укусу стікає по його підборіддю. Я зрозуміла, що все гаразд.

Він витер рот тильною стороною долоні і хихикнув. "Ти вже мала б знати, що щось подібне мене тільки заводить".

Я знову вишкірила зуби, коли двері карети відчинилися, показуючи, що ми під'їхали до воріт внутрішнього двору замість головного входу до замку.

Келлан озирнувся на мене. "Це час шоу, Принцесо. Щоб уникнути охоронців біля дверей, які перевірятимуть імена, ми прокрадемося через задній вхід. Мені також потрібно зберегти видимість того, що я був тут для підготовки". Він сягнув рукою до кишені піджака і дістав золоту маску з мережива, простягнувши її мені.

Я натягнула її і закріпила на обличчі, закривши більшу частину верхньої половини, ще більше приховуючи свою особистість.

Він простягнув руку і заправив мені за вухо пасмо волосся, яке випало зі шпильки під час його істерики. Потім він міцно стиснув мій зап'ясток, коли виводив мене з карети на порожній двір.

Опинившись у замку, Келлан пройшов головними залами, щоб потрапити до тронної зали, де мало відбутися весілля.

Вінсент супроводжував мене довгий шлях через замок, щоб ми з'явилися біля дверей тронної зали і змішалися безпосередньо з величезним натовпом людей у масках.

Лорди і Леді з усієї Веліри все ще прибували, коли ми з'явилися, без зусиль змішуючись з натовпом. Я, як і обіцяла, не висовувалася, поки охоронці заганяли нас усіх до зали для церемонії.

Я озиралася з боку в бік, шукаючи будь-який потенційний шлях до втечі, якщо така можливість з'явиться. Навіть якби мені вдалося вислизнути, Вінсент не зміг би влаштувати сцену, не попередивши інших охоронців, що, в свою чергу, викрило б і його, і Келлана. Він продовжував супроводжувати мене, його хватка на моїй руці міцнішала, наче він відчував, куди прямують мої думки.

Кімната виглядала екстравагантно. Люстри вгорі випромінювали світло, відбиваючись від усіх діамантів і кристалів, які були принесені з цієї нагоди. Свіжозібрані квіти з саду прикрашали кожен прохід і куточок величезного простору, наповнюючи мій ніс своїми квітковими ароматами. Підлога була настільки бездоганною, що я могла бачити власне відображення на мармуровій плитці, а на стінах тронного залу були розвішані прапори з родинним гербом Вальдерре – великою літерою "V" у центрі, прикрашеною рогами чорного оленя, і короною.

Кожен правитель Вальдерре вибирав свій власний герб, і мій батько вшанував свій власний, включивши в нього великого чорного оленя, якого він тримав у своїй спальні.

Моє серце стискалося, коли я думала про батька. Якби він тільки міг бачити, що вже стало з його королівством і родиною ще до того, як Кай був офіційно коронований.

Лише в тронній залі було щонайменше тисяча стільців. Багато хто з присутніх навіть не зміг би побачити саму церемонію. Громадяни вже вишикувалися на вулицях за воротами, щоб хоч крихітним оком поглянути на цю подію.

"Лія". Я підскочила від шепоту свого імені. Обернувшись, я побачила, що це був Вінсент. "Ми сядемо тут". Він жестом показав на два місця в самому кінці останнього ряду.

Я стиснула губи і пройшла повз нього, щоб зайняти своє місце. "Ти не можеш мене так називати. Мене звать Еліанна, і ти будеш звертатися до мене саме так".

Він хихикнув, сідаючи поруч зі мною. "Як щодо ще одного прочухана по спині за те, що ти таке зухвале дівчисько?"

Мої очі трохи розширилися від погрози. Жовч підступила до горла при думці про те, що мені доведеться витримати це ще раз, але я відмовилася зустрітися з його поглядом, продовжуючи дивитися прямо на поміст.

Келлан стояв збоку, не відводячи очей, поки Калліус супроводжував Королеву до її трону. Мій погляд ковзнув праворуч, де я побачила Ейвері та Фінніана, які відійшли вбік, очікуючи на появу нареченого і нареченої.

Полегшення охопило мене, коли я побачила їх, зрозумівши, що їх не спіймали після втечі з підземелля. Фінн, як завжди, виглядав елегантно у своєму костюмі, а Ейвері була вбрана у вигадливу сукню королівського синього кольору, ліф якої виблискував на світлі діамантами, нанизаними на саму сукню, як я могла припустити.

"І саме тому ти будеш стежити за своїм зухвалим маленьким ротиком", – прошепотів мені Вінсент, стискаючи мою руку в кулак на колінах. Він поклав свою руку на мою. "Легше там. Мені б не хотілося бачити прекрасне обличчя Принцеси Ейвері, що знаходиться на піку за воротами замку".

Мої губи розтулилися, очі спалахнули від жаху, але я не могла вимовити жодного слова. Я застигла там, де сиділа. Було так багато речей, які я хотіла сказати; зробити. Починаючи з того, щоб перерізати йому горлянку за те, що він висловив свої думки, але я не могла. Я не могла зробити жодної проклятої речі, не ризикуючи життям своїх брата і сестри.

Місця в тронній залі швидко заповнилися, оскільки охоронці зганяли гостей, як худобу. Дехто з присутніх помічав нас, кидаючи на нас швидкий погляд, а потім одразу ж відвертався. Мій погляд ковзнув по Вінсенту – він завжди був грубим, потворним грубіяном, і навіть одягнений у дорогі шати, він викликав у гостей неспокій.

Охоронці, що оточували кімнату, були надто зайняті тим, щоб провести гостей до їхніх місць, замість того, щоб зазирнути під маски і розпізнати кожного з них, тому мені було дуже легко злитися з натовпом. Вони ставали неймовірно недбалими.

Якби я все ще керувала цим місцем, я б надерла їм дупи, але поки що це працювало на мою користь.

"Я не знаю, який саме план Келлана", – промовила я тихо, щоб тільки він міг почути. "Але це ніколи не спрацює. Таємно одружитися зі мною сьогодні ввечері після цієї церемонії і вийти з тіні, намагаючись переконати королівство, що я законна спадкоємиця, не приведе його нікуди. Хіба що до смерті, що мене цілком влаштовує".

Він хихикнув у відповідь.

Я насміхалася, і тут раптом почалася музика оркестру, яка приголомшила мене. Всі в натовпі піднялися на ноги, коли Кай з'явився під помостом в передній частині проходу, в той час як Флоренс Нільда наближалася до задньої частини.

У мене від жаху відвисла щелепа. Вона *ненавиділа* Кая. Вона була однією з небагатьох подруг Ейвері, яких я могла терпіти, головним чином тому, що вона бачила принца наскрізь. Її батько свідомо продав її чудовиську, і, ймовірно, йому було на це начхати. Я впевнена, що все, що він бачив, це майбутнього спадкоємця Веліри, який продовжить його рід – ціною власної доньки.

Мені навіть не спадало на думку запитати, хто був настільки дурний, щоб вийти заміж за Кая. Я знала, що половина жінок у Велірі вхопилася б за цей шанс, не знаючи, наскільки він насправді жорстокий. Але Флоренс знала, і я бачила по її обличчю, коли вона йшла до вівтаря, що шлюб з Каєм – це гірша доля, ніж смерть.

"Я теж був шокований", – сказав мені Вінсент. "Однак її батько керує більшою частиною торгівлі спеціями і вхопився за шанс приєднатися до королівської сім'ї".

Я стиснула кулаки і зробила подумки нотатку, щоб додати її батька до мого нескінченного списку вбивств. Звичайно, якщо мені коли-небудь вдасться забратися звідси до біса.

"Навіщо королеві гострота, запитаєш ти?" – насміхався він. "Та нічого, чорт забирай. Їй потрібні потужні союзники з грошима. Монети, щоб фінансувати решту її війни, якщо бути точним".

Не звертаючи на нього уваги, я озирнулася на передню частину тронної зали і побачила біль в очах Ейвері, яка була змушена дивитися, як її подруга заручається з мерзенним королем, який незабаром стане королем.

Всі в захопленні дивилися на наречену, коли вона спускалася нескінченим проходом. Гості витирали сльози радості хустинками, і все, на чому я могла зосередитися, була єдина сльоза, яку я бачила, коли наречена пройшла повз нас за кілька хвилин до того.

Коли вона опинилася на помості, священник храму опустил руки, жестом запрошуючи всіх знову сісти на свої місця. Священики вкрай рідко покидали храм богів. Царське весілля було одним з тих небагатьох випадків.

Як тільки вона досягла помосту, Кай агресивно взяв Флоренс за руки і втупив свій погляд у священника, навіть не посміхнувшись до своєї нареченої.

Було ясно, як день, що він бачив у ній тільки одне: шлях до трону. Моє серце тьохнуло за нею.

Священик почав свою промову і говорив про те, як боги пишаються таким поєднанням, і як вони прийняли це як майбутнє Веліри. Натовп мовчав, і я бачила

лише проблиск посмішки під маскою на обличчі Келлана, що стояв на сторожі лівого краю помосту.

Священик повернувся до Кая. "Чи берете ви, Принце Кай, прекрасну Флоренс Нільду, доньку Лорда Стенлі Нільди, за свою дружину і майбутню королеву?"

Кай подивився на священика так, ніби той був роздратований запитанням, наче не мав часу на традиційні люб'язності. "Очевидно."

Священик прочистив горло. "І чи берете ви, Флоренс, Принца Кая Вальдерре, сина покійного Короля Джемісона Вальдерре, нехай його душа спочиває з богами, за свого чоловіка і майбутнього короля?". Його голос пролунав у переповненій, притихлій тронній залі.

Я бачила, як тремтіла її нижня губа навіть з глибини кімнати, і моє серце розривалося від болю за неї. Обличчя Кая перекошилося від люті, коли вона трохи завагалася. Серед гостей пролунав розгублений гомін.

Вона відкрила рот, щоб заговорити. "Я..."

Все сталося так швидко. Я моргнула, а сцена переді мною різко змінилася. Серед натовпу пролунали жахливі крики, що стискали кров. Всі, хто був у кімнаті, схопилися на ноги і кинулися до виходу ще до того, як я встигла збагнути, що сталося.

Я моргнула ще кілька разів, щоб переконатися, що те, що ми бачили, було правдою.

Стріла тепер стирчала з центру грудей Флоренс, прямо через іншу сторону її тіла. Кров стікала по її губах і лилася з рани, швидко просочуючи її екстравагантну білу весільну сукню. Її тіло впало на підлогу біля ніг Кая з болючим ударом.

З верхніх балконів у повітря злітали стріли, натовп намагався розбігтися, але тіл було надто багато, щоб рухатися достатньо швидко, щоб втекти.

Я почула крик Ейвері, який пролунав над усіма іншими, побачивши, як її подругу вбивають прямо у неї на очах. Мої очі побачили Калліуса, який пірнув і схопив Кая, вирвавши його з дороги прямо перед тим, як ще одна стріла потрапила туди, де щойно була його голова. Потім він швидко рушив, щоб прикрити Кая і королеву своїми тілами, і поспішив повернути їх назад через двері, захищені за завісою на помості. Про Ейвері та Фінна він навіть не подумав.

Я рушила з місця, але Вінсент ступив переді мною. "О, ні, не вийдеш. Я не випущу тебе з поля зору!" Він пригнувся від стріли. "Нам потрібно сховатися."

Я штовхнула його в груди. "Не можу повірити, що ви, ідіоти, зробили це!" Повернувши голову назад до помосту, я побачила, як Ейвері та Фінн сховалися під столом, що стояв у кінці кімнати, і сховалися в укритті. Я повинна була дістатися до них, щоб вони могли безпечно втекти. Я повинна була.

Потім Вінсент повалив мене на землю, на диво врятувавши від стріли, яка напевно пройшла б прямо крізь мій череп. "Еліанно, це не ми!" – прокричав він мені в обличчя.

Я поповзла назад на ноги і гарячково озирнулася, спостерігаючи за хаосом, що розгортався навколо нас. Солдати в масках пробиралися крізь натовп, вбиваючи перших–ліпших Лордів і Леді, які траплялися їм на очі. Багато хто все ще був на балконах, безцільно пускаючи стріли в гостей внизу. Вхідні двері до тронної зали були *зачинені*. Замикаючи всіх всередині.

Симпатики.

Мій рот розтулився, і я подивилася на Вінсента, коли він крикнув: "Ходімо!"

Я зробила крок назад від нього і з усієї сили замахнулася кулаком прямо йому в обличчя. Звук хрускоту кісток і хрящів наповнив мої вуха, і він завив від болю, коли його ніс був розчавлений під моїм кулаком.

Я скористалася можливістю і кинулася бігти до Ейвері та Фінніана, перестрибуючи через численні стільці та залиті кров'ю тіла. Я не могла дозволити симпатикам знайти їх, і я не могла знати, чи з Джейсом все гаразд, чи він спланував цей напад і сказав їм пощадити моїх брата і сестру, чи ні. Мені довелося припустити найгірше.

Я зробила крок до проходу і була змушена нахилитися назад, щоб ухилитися від меча, який я помітила майже на секунду пізніше, коли він замахнувся на моє обличчя. Відхилившись назад, я послизнулася в калюжі крові, що зібралася з численних трупів, які тепер вкривали підлогу тронної зали.

Чоловік у масці хотів вдарити мене знову, і я відкотилася з дороги, підставивши йому підніжку і поваливши його тіло на підлогу разом з собою.

Я помітила кинджал, пристебнутий до пояса одного з убитих гостей, і вирвала його з піхов. Одним швидким рухом я повернулася туди, де впав мій нападник, і перекинула ногу через його тіло, поваливши його на землю, де він лежав, дезорієнтований, але все ще намагався завдати мені удару. Я підняла кинджал високо над головою і почала бити його лезом у груди, знову, знову і знову, поки крик не вирвався з мого горла. Його кров засліпила мене, розбризкавшись по всьому обличчю і тілу.

Загубившись у тумані люті, я спрямувала накопичену за все життя лють на цього симпатика, який, сам того не знаючи, безжально напав на того, хто був на їхньому боці. Стріла знову просвистіла повз мене, але цього разу її вістря пронизало зовнішню частину моєї руки, змусивши мої рухи, що наносили удари, застигнути від болю.

Я озирнулася на нього, і рев кричущого натовпу міг би з таким же успіхом стихнути, оскільки єдиним звуком, який я могла почути, було булькання чоловіком у масці власної крові, коли він зробив останній подих на підлозі піді мною.

Сльози потекли по моєму обличчю, коли я побачила його понівечене тіло, поцятковане ножовими ранами, які я сама собі нанесла. Нудота оселилася в моєму кишечнику.

Мої очі бігали туди–сюди між його очима, які тепер були затуманені. "Що я наробила?" прошепотіла я.

Вийшовши з трансу, я взяла меч нападника, що впав, і почала крутити головою туди–сюди від дверей тронної зали, які вибивали живі гості, що кричали про допомогу, туди, де Ейвері та Фінн виповзали з–під столу.

"Ні!" крикнула я, кинувшись навтьоки.

Я рубала всіх на своєму шляху. Лорда, симпатика, Веліранського вартового. Їх кров вкривала мене, розбризкуючись – крики, що розривали їх, відлунювали в мені, і, безсумнівно, переслідуватимуть мене пізніше вночі.

Я нічого не бачила. Я не бачила нічого, окрім викликаного люттю червоного туману, коли я прокладала собі шлях крізь божевілля, щоб врятувати двох єдиних людей, які у мене залишилися.

"Лія!" закричала Ейвері, коли я підбігла до них.

Я обійняла її за шию, а Фінн стрибнув на мене. Ми втрюх трималися в обіймах занадто довго, як для ситуації, що склалася.

"Що ти тут робиш?!" закричала Ейвері, відштовхуючись від наших обіймів, але міцно стиснула мої руки, відмовляючись відпустити мене. "Як ти вибралася?"

"Це довга історія. О боги, бережися!" Я кричала, коли намагалася вивести їх за межі досяжності стріл, що летіли в них. Ми втрюх приземлилися на стіл, під яким вони ховалися, і він завалився під нашою вагою.

Ми всі пригнулися на кілька секунд. "Ви двоє повинні вислухати мене прямо зараз. Прямо зараз, *бляха*, ви мене чуєте?" Вони обидва швидко кивнули, нервуючи. "Я думаю, що за цим стоїть мій суджений."

"Що?!" заверещала Ейвері, на її обличчі застигла посмішка від хвилювання, якимось забувши про те, в якому становищі ми зараз перебуваємо. "У тебе є суджений? Хто?!"

"Людський командир. Є багато чого, про що я ще не встигла розповісти вам обом".

"ЩО?!" – закричали вони обидва. Посмішка Ейвері швидко змінилася на стурбований, презирливий погляд.

"Послухайте мене!" закричала я, зриваючи закривавлену маску зі свого обличчя. "Це симпатики. Можливо, вони знають, що вас не можна чіпати, але я не можу цього гарантувати. Я й гадки не мала, що так станеться". Я зробила паузу, намагаючись зрозуміти, до чого я взагалі веду. "Я не знаю, що буде зі мною після сьогоднішнього вечора".

"Про що ти говориш?" втрутився Фінн.

"Я кажу, що якщо зі мною щось станеться, вам обом потрібно забиратися звідси до біса. Кай все одно зійде на трон, і ви не можете довіряти ні йому, ні Келлану. Насправді, тримайтеся якомога далі від Келлана".

Як тільки ці слова злетіли з моїх вуст, моя голова закрутилася. Мої очі обшукали переповнену кімнату, і я побачила, як двері тронної зали нарешті лопнули під усіма, коли вони намагалися їх вирвати, і натовп прорвався крізь них.

Де був Келлан? Сподіваюся, мертвий, але я знала, що мені не так пощастило.

Я піднялася на ноги і міцно стиснула їхні руки. "Ви повинні бігти за межі Лісу Сіліс, до людських земель. Вони планували об'єднатися зі мною і підтримати мене, щоб зайняти моє місце як законної спадкоємиці. Їхні лідери знають про вас. Ви будете в безпеці."

"Ти чуєш себе?" запитала Ейвері.

"На жаль, я знаю, наскільки це неймовірно і жахливо. Я не знаю, що ще можна зробити!" Я озирнулася і побачила, що натовп вже майже вийшов через двері. "Ходімо!" крикнула я їм, піднімаючи меч з уламків столу.

Ми кинулися до дверей, і мені довелося зарубати ще одного симпатика, який перегородив нам шлях, не слухаючи моїх благань зупинитися. "Лія!" Я

кричала, коли наші леза зустрічалися знову і знову, змушена ігнорувати біль у місці, де стріла зачепила мою руку. "Я знаю Командира Кадорія!" На його обличчі промайнув проблиск впізнавання, але за мить він спробував завдати ще одного удару, загубившись у жадобі крові від нападу.

Мені хотілося розплакатися, знаючи, що кожен симпатик, якого я змушена була вбити, – це один із моїх втрачених прихильників.

Нарешті ми вийшли з тронної зали і побачили величезний натовп людей, які тікали до передньої частини замку за головними входними дверима, які тепер були розчахнуті, а одні з них звисали з петель. Симпатики також відступали.

З одного з коридорів з'явився Келлан і вказав на мене і моє закривавлене тіло. Я прошипіла на нього, тягнучись до своїх брата і сестри.

"Давай!" Я заревіла, смикнувши їх обох, і ми побігли вниз по одному з інших коридорів, а Келлан мчав за нами впритул позаду.

"Еліанно!" – пролунав його голос, відлунюючи в залі замку, коли ми стурбовано тікали від нього.

Пробігаючи повз нього, ми кидали декоративні столи та їхній декор, щоб уповільнити його, але він легко ухилявся від них.

Ми повернули за гострий кут, і моє серце зупинилося в грудях, коли ми зіткнулися віч–на–віч з Калліусом, який стояв там, перегородивши собою решту коридору.

Ми втрюх зупинилися, опинившись у пастці між двома безжальними чоловіками.

"Бляха!" проревіла я, задихаючись від бігу. Я затулила собою Ейвері та Фінніана. "Ти їх *не* торкнешся", – прошипіла я, піднімаючи на нього свій меч.

"Калліус!" покликала Ейвері, її голос був суворим. "Ти даси нам пройти".

"Звичайно, Принцесо Ейвері. Ви з принцом можете пройти, а потім вас проведуть до ваших покоїв, поки замок не буде під охороною. Вашій матері та Каю нічого не загрожує, і тепер я маю бути впевнений, що вам обом теж нічого не загрожує. Однак, Міс Еліанна..." Він зробив хвацький крок до нас. "Буде повернута туди, де їй належить бути".

У підземелля. Я могла лише уявити, що зараз відбувається в голові Келлана, який стояв позаду нас.

"Відведи принца і принцесу до їхніх покоїв, Калліусе. Я відведу Еліанну назад до її камери", – сказав Келлан, наближаючись до мене. Якщо він і нервував, то його тон не показував цього.

"Зовсім ні", – відповів Калліус, здивувавши всіх нас. "Я відведу Солус назад до її камери, а ти відведеш принца і принцесу до їхніх покоїв".

Келлан тепер стояв перед нами, всі троє з нас крутили головами туди–сюди, а розмова між капітаном і його попередником виглядала так, ніби вона ось–ось мала стати смертельною.

"І чому це?" Келлан плюнув на нього.

"Ти прекрасно знаєш, чому". Калліус пройшов повз Келлана і схопив мене за руку, вириваючи меч з моїх рук. "Я розберуся з тобою пізніше", – прогарчав він на нього, і рука Келлана стиснулася в кулак на його боці.

Загроза.

"Ні!" Ейвері крикнула мені у відповідь, коли Келлан відтягнув її та Фінна.

Я відчувала, як сльози обпікають мені очі, загрожуючи ось—ось розлитися. "Зі мною все буде гаразд", – задихнулася я, дуже добре знаючи, що це зовсім не так.

Ніхто з них не виглядав так, ніби повірив у це на секунду.

Келлан відвів їх у протилежний кінець коридору, а Калліус боляче стиснув два мої зап'ястя разом і скрутив їх, змусивши мене шипіти. "Ти знову стала гігантською скалкою в моїй дупі, Еліанно".

"Йди до біса", – сказала я крізь зуби.

Потім він силоміць провів мене через замок.

РОЗДІЛ ДВАНADЦЯТИЙ

Еліанна

Мене охопила панічна лютя, і я штовхалася і кричала всю дорогу назад до в'язниці. У Калліуса не було наручників, щоб утримати мене, оскільки все поринуло в хаос. Він був змушений перекинути мене через плече, щоб утримати, і я лаяла його весь час, поки він тягнув мене коридорами замку і виводив на подвір'я.

Піднявши голову, щоб краще роздивитися, що відбувається навколо, я з жахом побачила, що захоплених симпатиків страчують прямо на землі, коли вони стоять на колінах. Без суду. Без повішення. Просто відрубували голову прямо там.

"Відпусти мене, потворний виродку!" закричала я, коли він спускався сходами підземелля.

Він змістив свою вагу і у відповідь врізав моє тіло в кам'яну стіну, змусивши мене застогнати.

"Чесно кажучи, Солус, ти можеш коли-небудь просто заткнутись?" – буркнув він, роздратовано проводячи іншою рукою по своєму скуйовдженому волоссю.

"Тобі б цього хотілося, чи не так?" відповіла я.

"Як ти взагалі вибралася?" – запитав він, коли ми спускалися вниз по сходах.

"Лія?" Знайомий голос нерішуче пролунав з тіні.

Моя голова різко піднялася вгору, оскільки я продовжувала висіти на плечі Калліуса. "Люкас!"

Я спробувала рвучко вирватися з його рук, ігноруючи біль, який все ще пронизував мою руку, але це було марно.

Думай, Лія.

Мої очі спалахнули, коли мене осяяла ця думка, а потім я лягла животом на його спину і просунула руки йому між ніг, ледь не вдавившись при цьому блювотним рефлексом. Намагаючись перевернути його тіло, я з усієї сили штовхнула його ногами вперед, і змусила його впасти назад на мене на землю.

Ой.

Я штовхнула його щосили, щоб зняти з себе, коли він почав бурмотіти прокльони на мою адресу. "Злізь з мене, скотина!" Він відкотив своє тіло від мого, і я несамовито поповзла по підлозі, щоб дістатися до камери Люкаса.

Я вхопилася за ґрати і втиснула обличчя між ними. Люкас вийшов у темняне світло факела, і його вигляд потряс мене до глибини душі.

Під світлом він виглядав набагато худішим. Боги знали, як довго він пролежав тут внизу, відключаючись сном від наркотиків.

"Лія", – прошепотів він, нахилившись і торкнувшись рукою моєї щоки. Потім його погляд повернувся до Калліуса, гнів спотворив його обличчя, і я ледве впізнала його. "Що ти, бляха, з нею робиш?!" проревів він крізь іржаві, облуплені ґрати.

Потім Калліус схопив мене за щиколотку ззаду і рвонув моє лежаче тіло назад до себе. Бруд і крихітні камінці, що вкривали підлогу, впивалися в мою шкіру.

Я спробувала вдарити його ногою в обличчя, але він ухилився, піднявшись на ноги, а потім штовхнув мене черевиком у ребра. Все повітря, що було в моїх легенях, миттєво вилетіло з мене.

"Відчепися від неї!" розлючено кричав Люкас через ґрати, не в змозі нічим допомогти мені.

Тоді Калліус схопив мене за обидві ноги і почав тягнути моє тіло по землі назад до моєї камери. "Я поняття не маю, як зажили твої сліди від батога, Солус, але ми це виправимо".

"Сліди від батога?!" закричав Люкас, намагаючись зірвати двері своєї камери з петель. "Я вб'ю тебе! Я вб'ю тебе за те, що ти торкнувся дочки короля! Кожна унція болю, яку вона відчула від твоєї руки, повернеться до тебе десятикратно!"

Я ледве чула його вдалині, коли моє тіло силоміць відтягли від єдиної батьківської фігури, яка в мене залишилася. І він був в'язнем, так само, як і я.

Люкас

Я не міг у це повірити. Я не міг повірити, що це відбувається. Як все так швидко пішло шкереберть? Не минуло й двох місяців, як помер король, а королівство вже розвалювалося на частини – його дочка і друг опинилися в пастці під його власним замком, ув'язнені в його підземеллях.

Кроки Калліуса знову наближалися з того боку, звідки я бачив, як він тягнув тіло Лії.

"Ти тупий вилупок," я плюнув на нього. "Що з тобою не так?!"

Він зупинився переді мною, але не повернувся обличчям до мене. "Я не винен, що ти завжди був не на тому боці. Ти сам вибрав свою долю. Не я".

Потім він продовжив підніматися сходами і зник з моїх очей.

Я кликав Лію, здавалося, годинами, але не отримував від неї жодної відповіді. Наскільки я знав, вона була непритомна у своїй камері. Від однієї думки про це мене нудило. Я міг лише уявити, що вона пережила, відколи її привезли назад на Айлу.

Моє дихання прискорилося, коли мене затопила злість на згадку про те, як її відшмагали після прибуття. Справжню спадкоємицю королівства відшмагали у її власних підземеллях. Як все до цього дійшло? Джемісон зберігав цю таємницю з моменту її народження. Все, що він робив, було для того, щоб захистити її, але це лише приречило її на загибель, як тільки він зустрів свій кінець.

Мій порожній шлунок забурчав, і я глянув на черствий, майже запліснявілий хліб на підлозі, який мені дали того ранку. Я не міг його їсти. Не зараз, знаючи, що я просто засну і не буду знати, що відбувається з Лією.

Тоді мене осяяла ідея.

Калліус або Келлан ніяк не могли стояти на варті нагорі сходів. Це було б нижче їхнього рівня. Вони б доручили це комусь із новобранців.

У мене була лише одна спроба, і краще б вона спрацювала, якщо я мав хоч якийсь шанс допомогти їй.

Я прочистив горло, готовий зіграти найкращу виставу в своєму житті. "Охорона!" закричав я. "Щось не так, і мені потрібен цілитель!" Я закотив очі.

Я притиснув вухо до ґрат, щоб краще чути, але нічого не було чути.

"Боги, заберіть мене! Допоможіть!" Я витягнув це слово, відкинувши голову назад у розпачі.

Закуси наживку, чорт забирай. *Закуси.*

Нарешті, звук залізних воріт підземелля зі скрипом відчинився з верхньої частини сходів, і за ними почулися поспішні кроки.

За мить переді мною стояв молодий чоловік, насторожено дивлячись на мене звідти, де він стояв за межами моєї камери.

"Слава богам. Мені потрібна допомога."

"С—сер Люкас, ви ж знаєте, що я не можу цього зробити", — заїкнувся він.

У світлі факела я роздивився його краще і побачив, що це був один з молодих чоловіків, яких я взяв до себе не більше ніж півроку тому. Він переходив від отримання наказів від мене до отримання наказів тримати мене під замком. Він не знав, чому вірити, і я бачив це по його обличчю.

Я зробив так, щоб виглядати згорбленим в агонії, коли я притиснув своє тіло до ґрат. Поглянувши на його бік, я помітив скелетний ключ, що висів у нього на стегні.

Ідеально.

"Ходи сюди, хлопче. Ти отримав цю роботу завдяки мені. Принаймні це ти мені винен".

Охоронець виглядав нерішучим, але зробив маленький крок вперед. Це було все, що мені було потрібно.

Одним швидким рухом я простягнув руку між ґратами і схопив його за потилицю. Я бив її об іржаве залізо, що розділяло нас, доки не відчув, як його тіло обм'якло в моїй руці, втрачаючи свідомість.

Його тіло впало на землю, коли я відпустив його волосся. Я опустився на руки і коліна і знову простягнув руку крізь ґрати, цього разу, щоб схопити ключ, який висів у нього на поясі.

Я підвівся, і мій погляд перебіг від ключа до млявого тіла охоронця. Я не міг повірити, що це було так просто. Однак, найважче було б втекти і вивести Лію звідси в цілості й схоронності.

Маневруючи рукою крізь ґрати, я встромив ключ в отвір на зовнішній стороні дверей і викривив зап'ястя, щоб незграбно повернути його. Почувся тихий звук, і двері відчинилися.

Я штовхнув їх на повну і зробив маленький крок назовні, глянувши на сходи, щоб побачити, що охоронець зачинив за собою двері. Потім мій погляд перемістився на, здавалося б, бездонний прохід переді мною.

Я повинен знайти Лію, і швидко.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Ейвері

Келлан стиснув мій зап'ясток, коли вів мене залами замку, занадто міцно, і це було абсолютно недоречно для охоронця і принцеси, яку він мав би захищати.

"Ти робиш мені боляче", – прошипіла я, намагаючись зберігати спокій. Лія сказала нам триматися якомога далі від Келлана, і Калліус передав нас йому лише через кілька хвилин.

Він повернувся до мене. "Ну ж бо, Принцесо Ейвері, ми вже майже біля ваших покоїв. Не можна допустити, щоб ви вислизнули з моїх рук і втекли, як це має звичку робити ваша люба сестричка".

Мої очі розширилися від того, як він недбало зізнався мені, що знає про Лію. Мені нічого було сказати у відповідь, але я продовжувала намагатися вирвати своє зап'ястя з його міцної хватки.

Нарешті ми підійшли до дверей моїх покоїв після того, як він привів Фінніана до його перших, де на нього вже чекав охоронець, щоб заблокувати його там. Келлан відчинив двері моєї кімнати і провів мене крізь них. Я з полегшенням побачила Ніру, яка лежала на моєму ліжку і позіхала. Я повернулася до нього обличчям, щоб заговорити, але він випередив мене.

"Як, в біса, Еліанна вибралася з камери?" – запитав він звинувачувальним тоном.

Я моргнула на нього. "Я не знаю".

"Ну що ж, Принцесо, не грай зі мною у скромницю". Він зробив крок до мене, а я зробила відповідний крок назад. "Я чув про твій маленький маневр, коли ти наказала моєму вартовому залишити пост біля входу в підземелля кілька днів тому. А наступного дня рани Еліанни чарівним чином загоїлися? Цікаво, як мінімум".

Я випрямила хребет. "Ви ж не звинувачуєте принцесу у зраді, Капітане Адлер?"

Ніра зістрибнула з мого ліжка і підбігла до мене, загарчала на Келлана, люто вишкіривши зуби.

Він подивився на неї зверху вниз, тихо засміявся і похитав головою. "Твоя мати буде дуже розчарована в тобі, коли дізнається про твою зраду короні."

Еліанна тікає з в'язниці і якимось чином потрапляє переодягненою на весілля принца. Весілля, яке було необхідне йому для сходження на престол, а потім на нього влаштовують засідку симпатики, а його прекрасну наречену вбивають на очах у натовпу?"

"Як ви смієте!" крикнула я на нього. "Флоранс була моєю *подругою*! Я б ніколи не стала брати участь у чомусь подібному. І я не допомагала Лії втекти. Я хотіла б приписати собі цю заслугу, але це була не моя провина!"

Він подивився на мене. "Хотів би я вірити тобі, Ейвері, але оскільки тебе помітили, коли ти спокушала охоронця біля дверей підземелля, то справи у тебе тут не дуже хороші. Тепер тобі доведеться сидіти в цій кімнаті і думати про те, як ти зможеш якось загладити свою провину перед королевою і майбутнім королем. Мені б не хотілося, щоб його першим завданням при захисті корони було засудження власної рідні до смерті за зраду".

Слова Лії відлунювали в моїх думках, коли я згадала, як вона сказала, що Келлан чув усе, про що говорили в підземеллях того дня, коли ми знайшли її. Сльози наповнили мої очі, коли я зрозуміла, що він робить.

"О, боги..." Його очі знову зустрілися з моїми. "*Ти* випустив її, чи не так? Ти щось запланував, і це не спрацювало. Тепер вона знову в камері, а ти намагаєшся повісити це на мене! Лія сказала мені триматися від тебе подалі, але не встигла пояснити, чому! Ти доводиш, що ти той самий мерзенний чоловік, про якого мене попереджали".

Він посміхнувся і швидко підморгнув мені. "Добраніч, Принцесо Ейвері."

Потім він зачинив за собою двері, і звук м'якого *клацання* пролунав у них.

"Що за?"

Я підбігла до дверей і спробувала їх відчинити, але ручка не зрушила з місця. Ніра почала шкрябати вниз.

Я підняла кулак і агресивно грюкнула в двері. "Келлане! Випусти мене звідси негайно!" закричала я, тупаючи ногою по кахельній підлозі в істеричі.

"Вибач, але скелетний ключ був даний мені, коли я зайняв місце Люкаса. Я вважаю, що ти загрожуєш нашому майбутньому королю. Тобі доведеться залишатися на місці, поки замок не буде під охороною", – глузливо сказав він через двері. "І не намагайся їх вибити. Я негайно вишлю варту".

"Ненавиджу тебе!" крикнула я через двері.

Він розсміявся. "Так, мабуть, це звичайна жіноча риса Вальдерре".

А потім я почула його кроки, що повільно віддалялися.

"ФУ!" розчаровано вигукнула я. "Він не може повісити це на мене", – сказала я Нірі, але вона тільки почала важко дихати.

Я занепокоєно розирнулася по кімнаті, а потім підбігла до свого письмового столу. Відкрила шухляду і з полегшенням побачила, що щоденник мого батька в шкіряній палітурці все ще лежить там, де я його залишила. "Слава богам", – прошепотіла я собі.

Я притулилася спиною до шафи і сповзла тілом на підлогу. Сльози обпікали мені очі, коли я дивилася на розірвану сукню спереду. Плями крові вбитого були розбризкані по ній, і я здригнулася, коли в моїй пам'яті прокрутилося бачення моєї дорогої подруги, в яку влучила стріла. Ніра підповзла до мене і поклала свою величезну пухнасту голову мені на коліна.

"Як до цього дійшло, Ніро?"

Змахнувши сльози, я почала чухати її за вушком, а потім відкрила щоденник, щоб прочитати ще один запис.

На цій сторінці не було дати, але оскільки це був один з останніх записів, він мав бути недавнім. Це привернуло мою увагу.

Сьогодні Велі говорила загадками. Сьогодні вона здавалася більш... дивною, ніж зазвичай, але я не міг їй цього сказати. Я б ніколи не хотів, щоб вона почувалася незручно поруч зі мною, особливо після нашої негласної домовленості не говорити про потойбічну силу, якою вона володіє.

Чесно кажучи, хоча більшість з нас боялися Велі через її дивацтва, які вона випромінює, я цілком насолоджуюся її товариством. Вона ніколи не приховувала своїх почуттів до мене, і хоча більшість була б мудрою по відношенню до свого короля, Велі ставилася до мене так, ніби я був будь-якою іншою істотою, до якої вона зверталася або з якою розмовляла. Це приємно вражало.

Відтоді, як я захворів, вона приходила щодня, щоб зробити аналізи, але поки що не може з'ясувати, що є причиною хвороби. Однак, від того, що вона говорила загадками, мені було трохи незручно. Ніяк не можу викинути це з голови.

"Стережіться дня, коли впаде стовп, бо з крові та злоби повстане спадкоємець, і коли настане мить, коли ворог заплаче, чужинець з роду прокладе шлях тому, кому було обіцяно".

Це не має сенсу. Я не можу зрозуміти, що це означає, навіть зараз, але це здається зловісним. Коли я запитав її, вона відштовхнула мене, що було типово для Велі. Вона просто дала мені ще листя седейо, щоб я пожував його від болю, і пішла.

Що за чортівня? Що все це означало? І батько знав, що Велі володіє магією?! Мені потрібно було знайти спосіб повернутися до Велі та її таємного будинку, щоб вимагати, щоб вона розповіла мені, що це означає.

Взагалі-то, просити треба було ввічливо. Вона все ще мене лякала.

Мої штори тріпотіли від вітру, що вривався у вікно, привертаючи мою увагу. Я схопилася і побігла до неї. Висунувши голову у вікно, я подивився вниз на запаморочливе занурення в землю під моєю вежею. Я розчаровано зітхнула, розуміючи, що втекти звідти не вдасться – хіба що я наберуся хоробрості і видеруся на крихітний виступ вежі, але це було б смертельним вироком.

"Зачекай секунду", – сказала я, повертаючись назад, і вовчиця зацікавлено нахилила голову. "Ми змогли знайти потаємні двері в особистих покоях короля і королеви!" Я зазирнула в кожен куточок своєї великої спальні. Скільки я себе пам'ятаю, вона завжди була завішана гобеленами від стелі до підлоги. "Він має бути тут", – прошепотіла я.

Я навшипиньки підійшла до дверей і зазирнула в замкову щілину, щоб побачити тінь охоронця, який і справді мовчки охороняв мене. Мені треба було поводитися тихо.

Я почала бігати по кімнаті, зриваючи гобелени, заглядаючи за кожен з них, але не зустріла нічого, окрім суцільних цегляних стін. Я обшукала спальню,

шафу і навіть зняла всі великі настінні вішалки у ванній кімнаті. Нічого не знаходила.

Я кинулася до свого ліжка, різко кинулася на матрац і закричала в подушку. Ніра підскочила до мене і почала цілувати мене в щоку.

"Нам треба забиратися звідси, Ніро. Ми потрібні Лії, а я не знаю, що робити". Вона випустила невелике скиглення, і мої губи потоншали. Якщо я сумувала за Лією, то могла лише уявити, що відчувала Ніра. Вона не бачила її кілька місяців.

Я подивилася вгору, назад до свого письмового столу, а потім помітила, що є один гобелен, який я ще не перевірила. Той, що висів за комодом.

Я підвелася і попрямувала до нього. Я спробувала зняти тканину, але це було марно через величезне дзеркало, яке висіло на комоді. Я озирнулася на двері. "Приготуйся до втечі", – прошепотіла я вовку.

З усієї сили я штовхнула комод убік, і звук, з яким він ковзнув по підлозі, був надто гучним. Гобелен все ще чіплявся за стіну позаду нього, ймовірно, через те, що його притискали до неї столик і дзеркало більше століття, але коли я повільно відклеїла його, мої губи посмикнулися в усмішці, коли відкрилися старі дерев'яні двері.

"З вами все гаразд, Принцесо Ейвері? Я почув дивний шум".

Я підскочила на звук голосу охоронця. "Все чудово. Будь ласка, залишайтеся на своєму посту, бо я йду спати і не хочу, щоб мене турбували", – відповіла я йому веселим, але твердим голосом, роблячи перший крок у тунель.

Ми з Нірою бігли темними переходами з єдиною запаленою свічкою, яку мені вдалося прихопити зі своєї кімнати. Здавалося, що вона бачить у темряві набагато краще за мене, тому я більше покладалася на те, що йду слідом за нею.

Звиваючись тунелями, я намагалася відстежувати свої кроки і те, скільки поворотів я зробила, сподіваючись, що вони ведуть до залів замку.

"Ніра", – прошепотіла я, і вона повернула голову до мене. "Нам потрібно знайти Фінна". Вона почала задихатися, а потім пригнулася до затхлого, запиленого повітря. "Так, хороша дівчинка! Фінн! Знайди Фінна."

Вона кинулася навтьоки.

"Чорт", – пробурмотіла я, йдучи за нею, намагаючись прикрити крихітне полум'я моєї свічки, щоб воно не розвіялося вітром і не залишило нас у повній темряві.

Я йшла за нею звивистими переходами, аж раптом вона зупинилася, і я поповзла слідом за нею. Вона знову почала пригнуватися до повітря, але поруч з нами були двері.

Я повільно відчинила їх і молилася, щоб петлі не заскрипіли, відкриваючи себе всім, хто може бути по той бік стіни. Я прочинила їх рівно настільки, щоб

просунути руку, і злегка смикнула за гобелен, який їх закривав. Визирнувши назовні, я помітила, що ми були лише в кінці коридору від дверей спальні Фінна, а охоронець все ще не пускав його всередину.

"Чорт."

Я тихо зачинила двері.

"Ніро, ми так близько." Я навшпиньки пройшла тунелем ще тридцять футів і побачила набагато менші двері. Вони нагадували ті, що були побудовані, можливо, для дитинчати. "Цікаво. Це, мабуть, веде до його кімнати".

Я відчинила їх і почула, як Фінн заворушився на протилежному боці. Двері затуляли меблі, тож я легенько постукала в них.

"Хто там!" закричав Фінн.

Я зупинилася на тоні його голосу. Він звучав налякано. Я спробувала придушити свій сміх.

"Псссссс, Фінн!" прошепотіла я. "Це я!"

"Що?!" – закричав він на октаву вище, ніж його звичайний голос.

Матір богів, цей самець.

Я почала стукати в тумбу, яка блокувала міні–двері, і опустила на коліна, щоб спробувати проштовхнутися. Ніра пролізла під мною.

"Це Ейвері, ідіоте! Я за комодом, але не *шуми*".

Кроки повільно зазвучали в моєму напрямку, і він з усіх сил намагався відсунути комод з дороги. Коли він відсунув його достатньо, щоб прослизнути, він подивився вниз на мене і Ніру.

Я злегка помахала йому пальцями. "Привіт."

Він почав потирати скроні. "Мені не сподобається те, що ти задумала. Я це відчуваю."

"Шшш!" Я заспокоїла його, коли пролізла в маленькі двері і вислизнула з–за меблів.

"Чому Ніра з тобою?"

"Нам треба тікати."

"Тікати?! Ти не можеш бути серйозною."

Я затулила йому рота долонею, щоб він замовк. "Нам треба забиратися звідси. Це небезпечно для нас. Лія була права. Келлан щось задумав і намагається повісити втечу Лії з підземелля на нас, сказавши Каю і мамі, що ми чинимо зраду".

Його очі розширилися, але я ще мить тримала руку над його ротом, бо не вірила, що він не закричить знову.

"Нам потрібно знайти Велі і дістатися до безпечного місця", – сказала я, обережно прибираючи руку з його обличчя.

"Я був правий. Мені зовсім не подобається те, що ти задумала".

Я закотила очі. "Або тікай, або ризикуй бути звинуваченим у державній зраді. А особисто я не збираюся ризикувати", – прошепотіла я, поклавши руки на стегна. "Нам треба забиратися звідси, але твої двері під охороною. Я не бачила, як Келлан їх зачинив, тож у нас може бути шанс втекти".

Він витріщився на мене невидючим поглядом. "І як саме ти плануєш позбутися охоронця? Чому ми не можемо просто повернутися через тунелі?"

"У мене є ідея щодо охоронця, але вона спрацює, тільки якщо ти мені підіграєш. Я не знаю, як через ці тунелі спуститися в сад, і ми не можемо

повернутись тунелем до моїх покоїв, бо Келлан зачинив мої двері ззовні, *а* там теж стоїть вартувий. Ми повинні спробувати пробратися назад до прохідних дверей, які знаходяться в коридорі внизу від моєї кімнати, і зробити це тихо, щоб ми могли втекти через сад".

Він похитав головою. "Ми не можемо цього зробити. Це не спрацює. Нас спіймають. Кай і мама не повірять..."

"Навіть не закінчуй це речення, Фінніан Вальдерре!" Я вказала на нього. "Мама вбила короля. Вона вбила нашого батька. Я б не стала виключати, що вона або замкне нас і викине ключ, або зробить так, щоб нас спіткала та ж доля, що і його".

Він ледь чутно ковтнув. "То що ж нам робити?"

На моєму обличчі з'явилася лукава посмішка.

У відповідь Фінніан пробурмотів на мене прокляття.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Еліанна

Шалені кроки пролунали в залі підземелля, повертаючись до мене. Я подумала, що це Келлан повертається, щоб вирвати мене з цієї тюремної камери і помістити в окрему свою, коли раптом інший, знайомий голос пролунав у підземеллі, вигукуючи моє ім'я.

"Я тут!" вигукнула я, схопившись з лавки і намагаючись вдивитися крізь тінь, щоб побачити за ґратами, коли переді мною з'явився Люкас.

"Ось ти де!", – сказав він, починаючи намацувати двері камери з... чи це був ключ?

Я підійшла до дверей і з цікавістю спостерігала за ним, насилу підбираючи слова.

КЛАЦ

Двері відчинилися, і я вискочила назовні, обхопивши його за шию руками, коли почала нестримно ридати. Він відповів на мої обійми, і я також почула кілька сопінь, що виходили від нього.

"Звідки у тебе ключ?" запитала я хрипким голосом.

"Не хвилюйся про це", – відповів він, відриваючись від мене і обіймаючи мене за плечі. Його очі впилися в мої, коли він продовжив: "Мені потрібно забрати тебе звідси".

Я нахмурила брови. "Я не піду без тебе!"

Він подивився на мене сумним поглядом і схопив за руку. Він подивився вниз на мою закривавлену сукню і зітхнув. "Що, чорт забирай, сталося?"

"Келлан знає. У нього був грандіозний план, щоб змусити мене вийти заміж, а потім спробувати переконати королівство в тому, ким я була, щоб він міг стати королем. Це безглузда і найвідчайдушніша спроба влади, яку я коли-небудь бачила з його боку. На весілля Кая напали симпатики. Його наречена мертва. Так...*так* багато людей загинуло. Річка крові текла по залах замку, коли Калліус притягнув мене сюди".

Він просто дивився на мене, а я спостерігала, як цокає його щелепа. Люкас дуже рідко виходив з себе, але я відчувала, що це ось–ось станеться.

"Я збиралася повернутися, щоб переконати короля припинити війну. Я збиралася повернутися на трон і забрати те, що належить мені по праву. Люди... вони такі ж, як і ми. Деякі з них добрі та неймовірні істоти, а інші – гнилі. Вони нічим не відрізняються від нас. Королеву треба зупинити. Я була готова зробити те, чого він завжди таємно хотів від мене. Це було так нерозумно з мого боку – намагатися спілкуватися з тобою так, як я це робила. Я просто ніколи не думала, що..."

"Ти думала, що твій батько ще живий", – втрутився він. "Ти не могла знати, що тут відбувається, Ліє". Він витер єдину сльозу, що впала з моєї щоки. "Ти не можеш звинувачувати себе за це".

Крики пролунали в кінці коридору. У мене відвисла щелепа, коли наші шії вигнулися назустріч звукам. Я почула голос Келлана над іншими, коли він зрозумів, що Люкас вийшов з камери.

Люкас смикнув мене за зап'ястя. "Нам потрібно рухатися. Негайно!" – крикнув він, і ми обидва побігли в протилежний бік коридору. Я не знала, що ми будемо робити, коли єдиний вихід, про який я знала, буде заблокований.

Крики ставали все ближчими, коли ми раптово зупинилися у великій відкритій печері в задній частині підземелля. Нокс був прикутий ланцюгами на своєму звичному місці. Я обвела поглядом кімнату, здригнувшись при вигляді ланцюгів, які все ще лежали на підлозі, де мене тримали в кайданах і били батогами після мого прибуття.

"Що ж нам робити?" прошепотіла я, переводячи погляд то на Нокса, то на Люкаса, який саме підбігав до звіра.

"Будь обережним!" крикнула я йому, коли Нокс підняв свою величезну, вкриту рогами голову.

"Я хочу, щоб ти зробив мені послугу", – звернувся він до вкритої лускою істоти, що стояла перед ним заввишки майже з будівлю. "Мені потрібно, щоб ти забрав її до біса звідси. Зробиш це для мене?"

Нокс з цікавістю нахилив голову вбік. Якби нас не збиралися знову схопити, я б розсміялася від того, як сильно він нагадував мені Ніру.

Моє серце стискалося від думки, що після цього я, можливо, більше ніколи її не побачу.

"І не їж її!" – крикнув він Ноксу, який у відповідь випустив через ніздрі струмінь гарячого повітря. "Я багато зробив для тебе, звірюко. Будь ласка, зроби це для мене".

Він повернувся до мене і простягнув мені скелетний ключ, який якимось чином опинився у нього в руках.

Я подивилася на ключ у своїй руці, а потім підняла погляд на нього. "Ні", – прошепотіла я. "Я не піду без тебе".

З його сповнених гордості очей покотилися сльози, і він погладив мене по щоках обома руками. "Ми з твоїм батьком так пишаємося тобою, Ліє".

Болісне схлипування вирвалося з моїх вуст. "Припини це! Ходімо зі мною!"

Він подивився на віверну, а потім на мене. "Він ніколи раніше не літав. Я його обтяжу, а тобі треба відволіктися, щоб вибратися звідси".

Я зазирнула через його плече, коли з отвору печери з'явилися Келлан і Вінсент, а за ними ще з десяток охоронців.

"Еліанна!" заревів Келлан, і звук мого імені пролунав у відкритому просторі.

Люкас ще сильніше втиснув ключ у мою руку. "Це скелетний ключ, і він спрацює на його ланцюгах. Тобі потрібно йти!" – крикнув він мені у відчай. "Негайно!"

Я ледве бачила крізь потік сліз, що лилися з моїх очей, як я кинулася бігти до Нокса, а Люкас зробив те ж саме в протилежному напрямку.

Я зупинилася перед віверном, помітивши, що мій біг викликав у нього занепокоєння. Я підняла руки вгору, щоб показати йому, що я неозброєна. "Спокійно, хлопче. Я не зроблю тобі нічого поганого". Він ще раз пирхнув через ніздрі. Попередження. "Будь ласка, не перетворюйте мене на попіл. Як щодо того, щоб вибратися з цієї в'язниці?" запитала я, коли він з розумінням нахилив голову до мене.

Він підняв хвіст, щоб показати місце на стіні, де з'єднувалися його гігантські ланцюги, що утримували його в пастці.

Я обережно зробила крок вперед. Його погляд стежив за мною, поки я навшипиньки обходила його тіло, притиснувшись спиною до стіни, і пробиралася до дальнього кутка.

"Ти тупий вилупок!" почула я позаду себе і обернулася, щоб побачити, що Люкас підняв металевий прут, який він, мабуть, знайшов тут внизу, і встромив його в стегно Вінсента. Він вирвав його, здавалося, незворушно, і вдарив Люкаса по обличчю. Меч Вінсента лежав на землі, за кілька футів від того місця, де його роззброїли, і Люкас потягнувся за ним, коли інші охоронці рушили, щоб оточити його.

"Він мій!" вигукнув Вінсент на них.

Мої очі втупилися в Келлана, який наближався до нас з Ноксом.

"Лайно, лайно, лайно!" Я несамовито намацувала ключ, намагаючись вставити його в замкову щілину на ланцюжку, але він не повертався легко. Я випустила гучний крик розчарування, піт стікав по моєму лобі, а паніка охопила мене, коли я почула гарчання, що виходило з грудей Нокса. Краєм ока я побачила, що Келлан був жахливо близько до нас.

Нарешті замок клацнув, і важкий ланцюг впав на землю біля моїх ніг.

Мої очі зустрілися з очима Келлана, який стояв у бойовій стійці, його погляд неквапливо рухався між моїм і Нокса. Він підняв свій меч у повітря і вказав на віверна.

"Тепер, принцесо, не роби дурниць. Ти ж знаєш, що я б повернувся, щоб врятувати тебе. У нас є плани, зрештою".

Я озирнулася на Люкаса і побачила, що він все ще тримається не тільки проти Вінсента, але й проти інших, як він мужньо замахується мечем на кожного з них, коли вони оточили його.

"Я *не* піду з тобою і *ніколи* не буду твоєю нареченою!" крикнула я йому.

Я зробила гігантський стрибок на бік Нокса, відчайдушно вхопившись за його чорну, переливчасту луску, і обережно вилізла йому на спину.

О боги, що я тільки що зробила?

"Ого", – вигукнула я вголос, коли тіло Нокса погойдувалося піді мною. Я очікувала, що він відреагує на раптову вагу на спині, але замість цього Нокс підняв голову вище і став на шляху Келлана.

"Еліанно, повертайся сюди негайно!" крикнув Келлан, піднявши свій меч вище, погрожуючи звіру піді мною.

Нокс опустив голову на рівень очей Келлана, і на долю секунди я побачила, як в його очах закрався чистий страх. Це було найпрекрасніше, що я бачила за останні тижні.

Я випрямила хребет і нахилилася до нього, міцно стискаючи спину віверни між стегнами, щоб утримати рівновагу. "Ніколи", – прошепотіла я йому, але знала, що він зрозумів мої слова, бо у відповідь його очі спалахнули викликом.

Він зробив крок вперед, і Нокс випустив оглушливий рев прямо на нього. Келлан був змушений опустити меч, щоб закрити вуха, і я побачила, що навіть боротьба Вінсента і Люкаса зупинилася від цього звуку.

Я підняла голову, щоб подивитися на стелю маленького закутка в печері, яка, здавалося, нескінченно тягнулася вгору. Я не мала жодного уявлення, куди воно веде, але крізь отвір у стелі пробивалася крихітна плямочка місячного світла.

"Вгору, Ноксе! Ми повинні піднятися вгору!"

Віверн підняв свій погляд, щоб зустрітися з моїм, а потім почав *повзти* вгору по стіні, схожій на тунель, до стелі над нами.

"Стій, що?! Ні, Ноксе! Лети! Нам треба... о боги!" Я притиснулася тулубом до основи його шиї і трималася за нього, поки він продовжував дертися вгору по скелястій стіні, використовуючи кінчики своїх пазуристих крил і пазуристі задні лапи.

Дрібні камінці скелі відколювалися від його крил під вагою нас, і один з них вдарив мене в обличчя, востаннє спрямувавши мій погляд у бік Люкаса. Його очі знайшли мої, і він подарував мені м'яку, люблячу посмішку – прямо перед тим, як Вінсент завдав останнього удару, від якого тіло Люкаса впало на землю біля його ніг.

"НІ!" Я заплакала.

Потім я втратила їх з поля зору, коли стеля тунелю зімкнулася навколо нас, а Нокс продовжував підніматися.

Камінь якимось чином вилетів з-під нас і врізався в голову Нокса, змусивши його вхопитися за стіну і спіткнутися. Я ледь не втратила контроль над ним, коли він спіткнувся і знову подивилася вниз на землю, щоб побачити Келлана, який кидав у нас шматки каміння, що впали назад. Нокс знову заревів, змусивши печеру, з якої ми відчайдушно намагалися вибратися, затремтіти.

Голова Нокса відкинулася занадто далеко назад, і мої стегна ослабли. Я трималася за нього, лише обхопивши руками його товсту шию, і була вдячна, що рана від стріли вже почала гоїтися. Я випустила жахливий крик, коли мої ноги бовталися і гойдалися на відкритому повітрі. Мій живіт скрутило, коли я подивилася на підлогу вниз.

Він нарешті вирівнявся, коли ми досягли вершини, і, на мій власний жах, отвір був занадто малий, щоб ми могли пролізти крізь нього.

"Бляха", – вимовила я. "Ноксе, що ми збираємося..."

Мої слова не допомогли, оскільки Нокс відкинув голову назад, його шия ледь не розчавила мене в процесі, і врізався головою в невеликий отвір в камені прямо над нами.

Дірка розширилася, шматки каміння відкололися і посипалися на підлогу вниз.

Він зробив це знову. Нокс ще тричі вдарив рогатою головою в частково закриту стелю, перш ніж отвір відкрився і показав вид на кришталеве чисте нічне небо.

"ХА! ТАК! Так, Ноксе!" вигукнула я.

Я ще раз міцно стиснула його, і тоді він взявся за кінчики своїх крил і витягнув нас через створений ним вихід. Я притиснулася до його спини якомога ближче, намагаючись уникати виступаючих зазубрених каменів, які впивалися в мою шкіру, поки ми протискувалися крізь вихід.

Його кігті впилися в гранітну стіну, що обсіпалася, і він штовхнув нижню половину свого тіла вгору задніми лапами, виштовхнувши нас повністю з печери.

Несподівано ми опинилися на вершині невеликого пагорба, що лежав відразу за задніми воротами замку, у напрямку до моря.

Вітер підняв низ моєї сукні, і я швидко схопила її та накинула на спину Нокса. Чого б я тільки не віддала, щоб зараз одягнути свої бойові лати чи обладунки.

Я подивилася вниз через отвір, через який ми щойно пролізли. Коли пил влягся, Келлан був схожий на мурашу, яка штурмувала все, що було вниз.

Я тихо захихотіла і незграбно поплескала Нокса по потилиці. "Чудова робота, мій друже".

Звук, схожий на муркотіння, пролунав у його грудях, викликавши мою посмішку.

Нокс раптово розправив крила, застигнувши мене на місці, коли я вже збиралася стрибнути вниз. Вітер підхопив їх і зачепився за них, піднімаючи його тіло вертикально на задні лапи.

"Бау!" закричала я, знову стискаючи його шию.

Я спробувала зазирнути через плече звіра і подивилася на його морду. Він виглядав допитливим. Збудженим. І, чесно кажучи, трохи наляканим.

Він змахнув обома крилами в унісон один раз.

Моє серце зупинилося.

"О, ні. Ні, ні, ні. Ноксе! Не смій."

Його крила змахнули вдруge. Потім втретє.

Я була свідком того моменту, коли ця думка прийшла йому в голову. Його очі перетворилися на щілинки, коли він з силою почав махати обома крилами разом у тандемі з боків.

"Я помру", – пробурмотіла я, готуючись до зльоту.

Не встигла я й оком змигнути, як ми вже летіли у відкритому повітрі в такт його нестабільним помахам крил. Іноді одне з них махало окремо від іншого, через що ми падали кожні кілька футів, піднімаючись вище в небо. Щоразу, коли це траплялося, мій живіт зводило, і я мимоволі зойкала від жаху, стискаючи його в обіймах.

"Не поспішай, будь ласка", – благала я, тремтячим від нервів голосом, дивлячись, як місячне світло відбивається від його аметистової, оніксової луски. Видовище було таким прекрасним. Я ніколи не бачила нічого подібного.

Нокс поступово почав піднімати нас ще вище, подалі від замку, у світле небо, яке ось—ось мало розгорітися на світанку.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Ейвері

"Я не хочу цього робити", – сказав мені Фінн, коли ми з Нірою сховалися в тіні його ванної кімнати.

"Перестань бути сцикуном і просто зроби це!" прошипіла я.

"Добре!" – крикнув він мені тихим тоном.

Фінн прочистив горло і рушив до дверей своєї спальні. Він відкрив їх, налякавши охоронця.

Охоронець розвернувся. "Принц Фінніан. Вам щось потрібно?"

"Так. Мені потрібно, щоб ви відчинили вікно в моїй кімнаті. Я не можу його зачинити, а тут досить жваво".

Я спостерігала з тіні, як охоронець підняв на нього брову і злегка зітхнув. "Звичайно, Принце".

Він зробив кілька кроків до кімнати, і як тільки він опинився за дверима ванної кімнати, я тихо підкралася до нього ззаду і зачинила двері, в які він увійшов.

Його спина залякла, і він одразу ж насторожився, тому я схопила свічник з маленького столика і вдарила його по голові, намагаючись вибити з нього свідомість.

"Оу!" – закричав він, коли його рука відлетіла до потилиці, де з'явилася крихітна краплина крові.

Мої губи розтулилися, і я застигла на місці, коли він повільно обернувся і побачив, що я стою там. Зі зброєю в руці.

Як Лія могла зробити так, щоб це виглядало так легко?

"Принцеса?" Він подивився на свою руку і побачив кров. "Що, в біса, ви..."

Його питання було обірване, коли Фінн, на мій подив, вдарив охоронця кулаком прямо в обличчя. Його тіло впало на землю, і м'ясистий удар просочився крізь повітря.

Я впустила підсвічник, коли моя щелепа відвисла. Я підняла погляд на Фінна, який виглядав так само шокованим, як і я, від того, що він щойно зробив.

Посмішка розпливлася по моєму обличчю. "Святі боги! Ти крутий!" Його губи продовжували відкриватися і закриватися, але він не міг знайти слів. "Хоча,

якщо подумати, не думай про це занадто багато. Мені все одно потрібно, щоб ти був наготові". Я злегка поплескала його по щоці. "Ходімо! Ніро, ти теж".

Ми втрюх обережно увійшли у двері, а коли побачили, що зала порожня, окрім нас, ми всі мовчки пішли через замок.

Нам пощастило, і ми не зустріли жодного охоронця під час нашої подорожі нескінченними, покрученими залами. Ми підійшли до потайних дверей, через які я вже багато разів проходила з Лією. Я хотіла перевірити, чи вартовий все ще стоїть перед моїми покоями, тому обережно навшпиньки підійшла до кута, за яким були мої двері, і обережно зазирнула за них. Мій погляд зупинився на вартовому, який заснув стоячи, притулившись до них.

Чудово.

Я побігла назад до Фінна і Ніри, поки він тягнув гобелен назад.

"Він спить перед моїми дверима. Здається, він нічого не запідозрив".

"Слава богам", – пробурчав Фінн, відчинив старі двері і пройшов крізь них, ще раз здивувавши мене.

Ми з Нірою пішли за ним, і мене раптом осяяло, що шляху назад немає. Це був кінець. Наші життя вже ніколи не будуть такими, як раніше.

Ми обережно проповзли крізь ліани, які закривали потаємні двері саду, і мені довелося розплутувати їх з Ніри, коли вони обвивали її. Вона почала роздратовано гарчати на них, і я коротко пирхнула, намагаючись заспокоїти її, щоб не бути спійманими.

"Що тепер?" прошепотів мені Фінн.

Я озирнулася на сад, який, на щастя, був порожній. Нам знову пощастило, і мені було цікаво, коли ж наша удача закінчиться. Я подивилася на небо і побачила, що на горизонті з'явився світанок. Зазвичай замок у будь-яку мить наповнювався персоналом і охоронцями. Треба було поспішати.

"Ми повинні дістатися до Велі. Нам більше нікуди йти, а мені потрібно витягти з неї багато інформації".

"Ти сама себе чуєш?" – запитав він, виглядаючи зовсім не здивованим. "Вимагати інформацію від Велі було б так само нерозумно, як наблизитися до віверни в дикій природі. Це просто те, чого ти не зробиш".

Я закотила на нього очі. "Та годі тобі. Люкас розповів мені, що він прокрався на територію замку того дня кілька тижнів тому через невелику пробоїну в задній частині мурів, яку так і не полагодили. Ми можемо пробратися туди і потрапити до міста".

Згорбившись, ми обережно пробралися через сади. Я вдихала запах троянд, бузку і гліциній, намагаючись не нагадувати собі, що це буде востаннє, коли я гуляю моїм улюбленим місцем. Садам, де я щодня читала або лежала з Нірою на траві.

Я зупинилася на мить і озирнулася навколо, вбираючи в себе все навколо. Я майже уявила собі молоду версію себе і Лії, які скрадалися тут вночі, намагаючись зловити світлячків, не звертаючи уваги на все на світі, майже ціле життя тому.

Бачення зникло, коли Фінн наступив мені на задню частину щиколотки, не помітивши, що я більше не рухаюся.

Я випустила тоненьке шипіння і вистрілила в нього попереджувальним поглядом.

"Вибач", – пробурмотів він. Потім його погляд зупинився за моїм плечем. Я обернулася, щоб побачити, на що він дивиться, коли помітила тінь самця, що відбивалася у світлі свічки у вікні стайні.

Фінн кинувся наввипередки до стайні.

"Ні!" попередила я. Я швидко наздогнала його і схопила за руку. "Ти не знаєш, чи це Лендон". Я почала стурбовано хитати головою.

Він озирнувся на стайню. "Це він. Я не можу його залишити".

Фінн вирвався з моєї хватки і побіг до будівлі, а Ніра риссю бігла поруч з ним. Він обережно відчинив двері, і я зайшла за ним.

Лендон стояв у дальньому кінці кімнати, розкладаючи сіно у відра для коней.

Він подивився на нас, і на його обличчі відбилася здивування. "Принц. Принцесо. Чим я можу вам допомогти?"

О боги. Він явно все ще був засмучений через Фінніана.

Фінн на коротку секунду опустив погляд на груди Лендона, де Кай поставив йому тавро, а потім зробив нерішучий крок у його бік. "У мене не так багато часу, щоб пояснювати", – почав він. Я подивилася у вікно і побачила, що світанок осяяв небо своїми вихровими фіолетовими та рожевими відтінками. "Нам треба забиратися звідси".

"Я не знаю, що ти маєш на увазі", – сказав Лендон, повертаючись до сіна.

Тоді я підійшла до нього. "Поглянь на мене". Його очі неохоче зустрілися з моїми. "Ми тікаємо. Ми мусимо. Минулої ночі на весілля Кая напали симпатики. Лія якось втекла з камери, і вони намагаються повісити це на нас. Тут більше не безпечно. Веліра, яку ми завжди знали, вже не та, що раніше. Якщо Кай не знайде нас, він прийде за тобою, щоб дістатися до Фінна. Ти *повинен* піти з нами. Якщо не підеш, тебе можуть вбити".

Фінн почав кивати на знак згоди. "Будь ласка", – благав він. "Ходімо з нами. Якщо ти все ще ображаєшся на мене, я прийму це, але я не можу просто залишити тебе тут помирати". На останньому слові його голос надломився.

Очі Лендона забігали туди–сюди між нами. Я спостерігала, як його погляд ковзнув по моїй зіпсованій сукні, яка все ще була вкрита засохлою кров'ю і бозна–чим ще з часів різанини.

"Мати богів", – здивовано вимовив він. "Це з весілля?"

Я кивнула, закусивши нижню губу.

"Ви двоє не можете бігати по Айлі в такому вигляді. Вас одразу помітить міська охорона". Він підійшов до шафи на протилежній стіні, витягнув звідти три великі чорні плащі і дав по одному кожному з нас.

Ми всі троє дружно накинули їх на спини, ставши в коло.

"Якщо ти підеш з нами, то вже не повернешся сюди. Я просто хочу переконатися, що ти розумієш, що це означає", – сказала я йому якомога лагідніше.

Він обвів поглядом стайню і голосно зітхнув. "У будь–якому випадку, тут все пішло шкереберть". Він зупинився на мить, і його тон став сумним. "Але я буду сумувати за кіньми".

Я міцно заплющила очі на думку про те, що доведеться залишити Матіаса, але ми ніяк не могли викрасти його звідси.

"Я знаю", – скрикнула я. "І я теж".

Ми рушили до задніх дверей стайні, і я визирнула у вікно якраз вчасно, щоб побачити, як охоронці ринули в сад.

Келлан був попереду них, від чого у мене спалахнули очі. "Нікому ні слова! Зрозуміло?"

"Чорт", – прошипіла я. "Ходімо!"

Ми всі вислизнули через задні двері і підповзли до муру. Ми припинили, поки не побачили кілька сірих цеглин, що лежали на землі, з того боку, куди, мабуть, прокрався Люкас. На цьому боці замку ніколи не було нікого, тож було зрозуміло, чому це місце залишалося непоміченим всі ці роки. Ззаду нічого не було.

Я просунула голову і побачила крутий скелястий пагорб, який спускався до моря. Ми повинні були обережно йти цією стежкою і таким чином потрапити до міста. У нас не було іншого вибору.

Я пірнула в отвір, і всі пішли за мною. Я переконалася, що мої впізнавані руді кучері заховані під капюшоном плаща, і подивилася на хлопців.

"Ви готові?" запитала я, і вони всі кивнули. Я подивилася на Ніру і побачила, що вона сидить біля моїх ніг і посміхається мені, і це зачепило мене за живе.

Перш ніж я встигла зробити крок, дивний *свистячий* звук відлунював на вітрі, привертаючи нашу увагу.

Ми всі подивилися на яскраве полум'яне небо і затамували подих, спостерігаючи за далеким силуетом віверна, що ширяв у повітрі, вершника з довгим волоссям, що розвівалося на вітрі на його спині.

"Що за..." почав Лендон, піднімаючи капюшон, щоб подивитися в небо. "Що це?!"

"Вона втекла", – дихнула я. "Матір богів. Вона це зробила!"

"Це віверна з підземель?!" несамовито прошепотів Фінн.

"Мабуть, так", – тихо відповіла я.

"Віверна в підземеллях..." Лендон розгублено повторив. "Це має якесь відношення до крові віверни, про яку ти згадувала в стайні кілька тижнів тому?"

"Так", – відповіла я, повертаючись до нього. "Ми все пояснимо, але спочатку нам потрібно піти і знайти притулок, поки нас не зловили".

Наші три погляди знову перекинулися на небо, слідкуючи за польотом віверни до гірського ландшафту вдалині. Щирі посмішки осяяли всі наші обличчя, коли ми швидко спустилися з пагорба і попрямували до міста, що лежало за ним.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Еліанна

Я трималася за шию Нокса так міцно, як тільки могла, коли він грубо намагався злетіти вперше...поки я лежала на його довбаній спині.

Він, здавалося, був зовсім не в своїй тарілці, дико розмахуючи крилами, коли ми піднімалися все вище і вище в хмари. Віверн подивився вниз, і я спостерігала збоку, як одне з його очей розширилося. Я вже давно знала, що віверни можуть відчувати страх, і це було чітко написано між лусочками на його морді.

"Нокс!" крикнула я, перекрикуючи вітер. "Не піднімайся вище! Нам потрібно рухатися вперед, до тих пагорбів вдалині!" Я вказала, розуміючи, що за мить він, швидше за все, не бачить, що я роблю.

Він похитав головою з боку в бік, ніби кажучи мені "ні". Цей рух штовхнув мене, змусивши втратити рівновагу і зісковзнути вниз по його масивному тілу. Я замахала руками, шукаючи, за що вхопитися, і мені пощастило, що я зачепилася за одне з його крил.

Я голосно закричала, налякавши його, і він підняв нас ще *вище*.

"Стій!" закричала я.

Тепер я звисала з того місця, де з'єднання його крила з тілом, тримаючись обома руками за життя, коли він повернув свою довгу шию, щоб повернути голову до мене обличчям.

Чи можуть віверни відчувати запах страху? Тому що я ледь не обісралася, коли опинилася ніс до носа з вогнедишним створінням.

"Слухай мене! Я знаю, що ти можеш мене зрозуміти." Він випустив дим прямо на мене, і від його жару мені запаморочилося в голові.

Я ризикнула відпустити його крило однією рукою, молячись, щоб сила моєї руки, яка зараз тримала всю мою вагу, не похитнулася. "Припини підніматися". Я почала трясти головою, піднімаючи руку, щоб імітувати, ніби ми левітуємо в небі. "І починай рухатися вперед". Потім я взяла ту саму руку і почала ковзати нею прямо, коли кивнула.

Нокс нахилив голову набік, намагаючись зрозуміти інструкції.

Він нахилив тулуб вперед і змахнув крилами, погнавши нас вперед швидше, ніж я очікувала.

"Ах!" – зойкнула я, схопивши його ще раз обома руками. "Так. Так! Дуже добре", – сказала я, піднімаючись, обережно заповзаючи йому на спину і сідаючи на потилицю.

Я незграбно постукала його по шії. "Добре, давай спробуємо ще раз".

Нокс вистрілив вперед, і я не встигла й оком моргнути, як ми вже летіли по небу на сході сонця.

"Ха!" – крикнула я, але цей крик загубився в повітрі від реву поривів вітру. "Так, Ноксе! Так, чорт забирай! *Bay!*" Адреналін пронизав мене, коли він без попередження повернув ліворуч, але я нарешті отримала відчуття рівноваги.

Ми летіли неймовірно швидко, і вітер розвівав моє волосся назад. Я пригнула голову, щоб сховатися за його шиєю, щоб повітря, крізь яке ми мчали, не було таким різким для моїх очей.

"Не перенапружуйся, Ноксе. Ти ніколи не робив цього раніше".

І тут мені спала на думку думка.

"Припини махати крилами! Ми можемо ковзати на поривах вітру тепер, коли у нас є імпульс".

Віверн послухав мене і буквально *перестав* махати крилами. Він втягнув крила назад у боки, і ми на долю секунди застигли в повітрі. За мить ми обидва почали вільно падати вниз, до невблаганної землі внизу.

Крик вирвався з мого горла, коли моя хватка вислизнула, і ми обидва почали падати назустріч неминучій смерті.

Мій живіт стиснувся, коли я побачила, як земля стрімко наближається до нас знизу.

Боги, я збиралася померти.

Нокс падав поруч зі мною, і я бачила, як його очі спалахували рішучістю. Він опустил ніс, нахиливши своє тіло, щоб пірнути під мене, а потім перевернувся догори дригом.

"Що за?" вигукнула я сама до себе.

Він вистрілив крилами назад, сповільнюючи своє падіння, і я впала йому на живіт. За мить він втягнув крила всередину і обгорнув мене, і ми з силою приземлилися на землю.

Я нерішуче розплющила очі, відчуваючи, як крила Нокса неквапливо відриваються від мене.

Я підняла голову і моргнула крізь пил, який тепер оточував нас у повітрі. Нокс підняв голову, щоб подивитися на мене. Його тіло було легко заглиблене в землю на п'ять футів, утворюючи масивний кратер на недоторканому полі.

"З тобою все гаразд?" скрикнула я, повзучи по його животу, щоб підібратися ближче до його обличчя.

Він моргнув на мене своїми світлими золотистими очима, і я зрозуміла, як нерозумно було чекати від нього відповіді.

"Ну, ти не помер, тож я думаю, що так", – сказала я, похитуючись тілом, і зістрибнула з нього.

Я виповзла з невеликого кратера, який ми створили, і озирнулася на Айлу, яка, здавалося, була вже за багато миль позаду нас. Ми були прямо за межами фермерських угідь.

Я повернулася до Нокса, коли він перекинувся і обтрусив тіло від бруду та уламків після приземлення. Крихітна посмішка смикнулася на моїх губах від цього видовища, яке було так схоже на те, як Ніра обтрушувалася після дощу.

Я підняла на нього очі. "Дякую", – сказала я, але він просто продовжував дивитися. "За те, що врятував мене від того падіння. Інакше я, мабуть, не вижила б".

Я зробила крок і відчула потребу додати: "Хоча це була твоя вина, що ми впали в першу чергу". Він випустив низький рик у мій бік. "О, не треба мені вказувати! Не треба було складати крила. Я ж просила тебе *ковзати* за вітром. А не падати на землю у вільному падінні!" На останньому слові я по-дитячому тупнула ногою. Я була виснажена, і це було видно.

Його губи витягнулися в маленькому гарчанні на мою істеріку, і я зрозуміла, що сперечаюся з ящіркою–переростком.

Невеличкий кашель покинув мене, і я швидко змінила тему розмови. "У нас попереду довгий шлях. І особисто мені поки що не хочеться повертатися в повітря". Я показала на небо, і він подивився вгору, майже сумно.

"Ходімо. Ходімо, поки нас ніхто не побачив", – сказала я, підхопивши передню частину моєї знищеної сукні і попрямувавши вперед.

Нокс збалансував верхню половину свого тіла на передньому суглобі крил і пішов за мною, прикриваючи мою спину. Потім ми вирушили в, здавалося, нескінченну подорож на північ до Еллікастера, куди Джейс планував вирушити, коли ми бачилися востаннє.

Я поверталася до своїх друзів.

До мого судженого.

Мій суджений, який, як виявилось, організував напад на весілля мого брата. Чи був наказ не завдавати шкоди моєму брату, сестрі чи навіть мені? Коли я зажадала від фальшивого охоронця зупинитися, в ньому з'явилася лише частка впізнаваності, і він все одно спробував напасти на нас.

Можливо, за нападом стояв зовсім не Джейс, а ці симпатки діяли без відома смертних. Це було найкраще, на що я могла сподіватися, враховуючи обставини, бо думка про те, що мій суджений зрадив мене або наказав напасти на мене, була ще однією річчю, яку я не могла витримати.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Келлан

Це був довбаний жарт. За лічені години весілля принца потрапило в засідку, Калліус спіймав мене, коли я намагався викрасти Еліанну, і, щоб зробити все ще гірше... вона *втекла*.

На спині віверна.

Типова Еліанна.

Тепер мені доведеться розбиратися з Калліусом, королевою і Каєм з приводу того, що охорона не відчула симпатиків серед весільних гостей. На щастя, Еліанна вийшла з камери, і я міг легко звалити все на настирливу принцесу та її маленького підручного принца. Однак, весь мій план тепер був розбитий вщент.

Я залишив Вінсента розбиратися з Люкасом, а сам повернувся до замку, коли в небі розвиднілося. Я вдивлявся далеко на горизонт і все ще міг розрізнити крихітні обриси віверна вдалині.

"Цього разу удача була на твоєму боці, Принцесо", – пробурмотів я, люто хитаючи головою, коли завернув за ріг і зіткнувся віч–на–віч з Калліусом.

Ідеально, бляха.

"І звідки ти тільки що з'явився?" Його руки були схрещені, і я не зрозумів, що він звертається до мене, наче до дитини. "Ти мав відвести принца та принцесу до їхніх кімнат".

"Я так і зробив", – сказав я незворушним тоном, проходячи повз нього.

"О, я так не думаю, Адлере". Він поклав долоню на моє плече і повернув моє тіло у свій бік. "Чому ти щойно був внизу в підземеллях? Чому Еліанна не вийшла звідти? Королева готова покласти всі наші прокляті богами голови на дошку".

Я подивився на нього і кинув на нього знаючий погляд. Так, ніби королева вб'є єдиного чоловіка, який був достатньо хоробрим, щоб позичити їй свій член за останні кілька десятиліть. Його очі спалахнули, коли знання промайнуло на

його обличчі – він думав, що я не знаю. *Всі* знали¹, принаймні всі, хто мав два ока і половину мозку.

"Звідки мені знати, як вона вибралася? Принцесу бачили, як вона бігала підземеллями на початку тижня". Я зупинився і зустрівся з його поглядом, за кілька дюймів від його трохи постарілого обличчя. "Можливо, вона хотіла, щоб її друг востаннє зіграв з нею в чаювання".

Калліус схопив мене за комір застебнутої на всі гудзики сорочки і притиснув спиною до стіни внутрішнього двору замку. Боги, цей вилупок був старий, але все ще сильніший, ніж я очікував.

"Не грайся зі мною, маленьке лайно. Не забувай, хто дав тобі цю владу".

Він агресивно відпустив мене, і я поправив свій одяг, дивлячись на нього, гарчання ледь не зірвалося з моїх вуст.

"Я був у підземеллі з... причин". Я збирався повідомити йому, що сталося з Еліанною, але він перебив мене.

"Королева вимагає нашої присутності."

"Ну, я..."

"Негайно", – кипів він.

Він повернувся до мене спиною, коли зайшов в один із зовнішніх коридорів, що містив двері на подвір'я замку. Я показав йому середній палець, стиснувши щелепу так сильно, що, здавалося, зуби тріснуть.

Якщо у мене був хоч якийсь шанс зберегти обличчя, у мене не було іншого вибору, окрім як піти за ним всередину.

У тронній залі все ще панував безлад. Слуги занепокоєно бігали навколо нас, коли ми переступали через калюжі крові та останні трупи, яких ще не встигли позбутися.

Королева сиділа на своєму троні, а маленький гівняний принц був поруч з нею. Їхні обличчя були схожі одне на одного, пронизані люттю.

Я зробив обережний крок навколо відкинутої кінцівки на підлозі. "Високосте".

"Не називай мене, бляха, *Високістю*, Капітане", – відрізала вона, залишивши мене без слів. "Що. Сталося."

"Якби я міг сказати, Моя Королева", – відповів я.

"Якби ж то ти міг сказати?" Кай перебив. Мені знадобилася кожна унція моєї внутрішньої сили, щоб переконатися, що риси мого обличчя залишаються нейтральними. "Моя наречена *померла*. Моє сходження *відкладається*. Симпатии були в стінах замку. І ти смієш казати, що не знаєш?" Його вени напружилися на шії, коли він витріщився на мене, задихаючись.

¹ Прим. Буквояз – Королева, яка була проти коханої Короля, має на стороні свого "коханого". Цікаво, цікаво.

Я відкашлявся і заклав руки за спину, похитуючись на ногах. "Ну, я б сказав, що серед нас є зрадник". Я криво посміхнувся. "Ми його винюхаємо".

"Ти. Винюхаєш", – прокипів він, починаючи ходити. Він повернув голову до королеви. "Моя мати повідомила мені, що за Веліранським законом, тепер я не зможу стати королем, поки не буде обрана інша наречена".

"Що ж, сину мій", – сказала вона таким м'яким тоном, що важко було повірити, що це вона їх промовила. "Ми знайдемо тобі її так швидко, як тільки зможемо. Церемонія буде приватною, щоб гарантувати, що це не повториться".

Принцу було начхати на свою наречену – він був просто роздратований тим, що його не коронують королем так швидко, як він хотів. Кай був нічим іншим, як проклятою дитиною, що влаштувала істерику.

"Неважливо", – злобно сплюнув він. "Я просто прогуляюся до Солус і відвідаю її, щоб згаяти час". Він зловтішно засміявся.

Блядь. Блядь. *Блядь*².

Я на мить прикусив язика в роздумах, а коли підняв голову, очі королеви втупилися в мене. "Ви хочете щось сказати, Капітане?"

Моє око сіпнулося.

"Так, ваша Величносте". Я на мить завагався. "На жаль, мені нелегко зізнатися вам у цьому. Однак, Еліанну Солус бачили втікаючою сьогодні вранці, перед світанком".

Її обличчя спотворилося у щось справді жахливе. Щось, що виглядало так, наче його викликали самі темні боги. Я дивився, як в її очах танцювали вогняні язики, а вони продовжували дивитися крізь мене.

"Що?!" заревів Калліус, а Кай стиснув руки в кулаки по боках, оскаливши на мене зуби.

"Розумієте, вона була присутня на весіллі", – почав я. "Принцесу бачили, як вона спускалася в підземелля, відвідувала її минулого тижня. Можливо, це зовсім не збіг, що симпатки влаштували засідку на весіллі тієї ж ночі, коли її випустили з камери".

"Якщо ти бачив її на весіллі..." – почала вона.

"Я особисто повернув її назад до камери", – втрутився Калліус. "Я не маю жодного уявлення, як вона могла втекти після цього".

"Калліусе..." – почала вона, занепокоєння змішалось з чимось, чого я не міг зрозуміти в її тоні.

"Ви вимагали, щоб я забрав Адлера, як тільки я побачив вас, Моя Королева". Він подивився на неї благаючими очима. "Я збирався обговорити це наодинці, щоб уникнути блукаючих вух і очей.

Я звів брови, дивлячись на нього, перш ніж відвернутися, щоб оглянути навколишню кімнату. Персонал тримався від нас на відстані, працюючи над тим, щоб все прибрати, зачищаючи плями крові.

Я прочистив горло, привертаючи їхню увагу до себе. "Сальвіне заманив до себе охоронця дверей підземелля. Йому якимось чином вдалося вибити з нього свідомість і забрати ключі, випустивши на волю себе і Еліанну".

"І?" – прошипіла королева крізь зуби.

"Ми змогли повернути Люкаса. Еліанна зникла".

² Прим. Буквож – за 2 книги, ти за*бав матюкатись стільки.

"Як?!" Кай вигукнув з помосту.

Я перевів погляд на нього. "Віверн. Вона вилетіла через печери на спині твого маленького кривавого вихованця". Мій тон був абсолютно недоречним для розмови з королівською родиною, але я втрачав рештки терпіння, що залишилися у мене до них.

Королева миттєво піднялася на ноги, стоячи над нами з вершини помосту. "Дозвольте мені все прояснити. За дванадцять годин..." Вона почала ходити, потираючи скроні. "Весілля мого сина перетворилося на криваву різанину, моя дочка нібито звільнила нашу зрадливу полонянку, а потім ця полонянка втекла на спині нашої найкращої, *бляха*, зброї?!"

Я моргнув. "Схоже, що так, Високосте".

Вона випустила несамовитий крик³, який відлунням відбився від стін тронної зали. "Калліус! Приведи мою прекрасну доньку. *Негайно!*"

Калліус кивнув їй і швидко вийшов з кімнати. Звичайно, вони не повірили б принцесі, коли б вона прийшла сюди, стверджуючи, що я збрехав. Вони всі знали, як сильно вона захоплювалася Лією. Це було цілком правдоподібно.

Я сподівався.

Калліус пішов на нестерпно довгі двадцять хвилин незручного мовчання, а коли нарешті повернувся до тронної зали... він був з порожніми руками.

Моє серце стиснулося в грудях. Де, чорт забирай, вона була?

"Моя Королева... Принцеси не було в її кімнаті під охороною. Як і Принца Фінніана. Вони... вони зникли. Ніхто їх не бачив."

Її і без того надто вигнуті брови злетіли на лоб. "Перепрошую?" – закричала вона. "Як вони вийшли з дверей, що охороняються, непоміченими?!"

"Це ще з'ясується. Але їх немає в кімнатах, і їх ніхто не бачив після того, як їх туди привели. Ми вважаємо, що Ейвері знайшла тунель за комодом і скористалася ним для втечі". Він вистрілив у мене поглядом огиди.

Боги, чорт забирай.

"Слухайте мене, всі ви, ідіоти", – зажадала королева. "Ніхто за межами цього кола і двох охоронців біля дверей не дізнається про їхнє зникнення".

"Зрозуміло", – в унісон відповіли ми з Калліусом, випроставшись.

"Добре. Капітане, ви вільні", – сказала вона мені, а потім повернулася до мого попередника. "Калліусе... У мене є деякі плани щодо милих зрадників серед нас. Збери їх. Всіх до одного. І якщо серед них знайдуться мої любі діти, приведи їх сюди, до мене". Вона подарувала йому солодку, моторошну посмішку.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

Ейвері

Коли ми дісталися до міста, на вулицях кипіло життя і лунали плітки. Ми втрюх пригнувши голови, пробиралися жвавими дорогами.

Шепіт про події вечора можна було почути на кожному кроці, але мені здавалося, що це вже відбулося ціле життя тому.

"Ви чули, що минулої ночі вбили наречену принца?"

"У замку була різанина. Стільки людей загинуло. Це те, чого нам слід очікувати при новому королі?"

"Я ледве врятувався. Ми були забарикадовані в тронній залі. Хаос. Це був хаос."

Так воно і було. Минулої ночі було ніщо інше, як суцільний хаос. Жорстоке, криваве божевілля.

Кожного разу, коли я думала про це, все, що я могла бачити, це багряна річка, яка заливала мармурову підлогу тронної зали, погрожуючи вивернути шлунок. Я заштовхала ці видіння якомога далі в глибину свідомості, дозволивши адреналіну штовхати мене вперед, поки ми не знайдемо притулок в будинку Велі...і то, якщо вона взагалі нас впустить.

Я намагалася розгледіти орієнтири, повз які ми пройшли з Ліліан, яка провела нас сюди лише кілька днів тому, але при денному світлі все виглядало по-іншому. Коли ми завернули за ріг вулиці, звідки відкривався вид на доки в гавані, я відчула полегшення, зрозумівши, що ми нарешті наблизилися до будинку Велі.

Люди на вулицях звертали на нас увагу, дивлячись на Ніру, яка йшла поруч з нами.

Нам потрібно було знайти відьму, і якнайшвидше.

Ми спускалися вниз, ближче до доків, коли в повітрі пролунали сурми, привертаючи загальну увагу. Я визирнула на вулицю і побачила, як кілька охоронців верхи на бойових конях завернули за ріг, ніби шукаючи щось...або когось. Вони вдивлялися в кожного, хто проходив повз них.

"Зніміть капюшон!" – наказав охоронець, і тоді молодий чоловік швидко зірвав капюшон плаща з голови, його руки тремтіли від нервів.

Я глянула на Фінна та Лендона. "Ходімо, нас не повинні побачити".

Ми пригнувши голови, швидко пробиралися крізь натовп, який ставав все меншим і меншим, поки ми прокладали собі шлях потаємними провулками, подібними до того, в якому знаходився будинок Велі.

Пройшовши, здавалося, дев'ятий провулок, я вже майже втратила надію знайти її, коли помітила маленьку темну дверну ручку на стіні будівлі.

"Срань господня. Ось вона", – тихо промовила я.

Ми підійшли до майже невидимих дверей, і я підняла кулак, щоб постукати, коли Фінн одразу ж примусив мою руку опуститися на бік.

"Це справді гарна ідея?" – запитав він нервово. "Я просто відчуваю, що ми випробовуємо нашу удачу з нею".

Я насміхнулася над ним. "Ну, я думаю, що у нас немає інших варіантів, окрім цього, ти так не думаєш?"

"А що, якщо вона нам відмовить?" – запитав він, і Лендон спостерігав за нами, насупивши брови.

Я закотила очі. "Слухайте! Ви обидва. Вона єдина людина, якій ми можемо зараз довіряти, окрім Люкаса".

Я хотіла продовжити свою тираду, коли двері відчинилися, відкриваючи дуже роздратовану Велі.

Нервово посміхнувшись їй, я ворухнула пальцями на знак привітання.

"Ви троє хоч розумієте, наскільки голосно ви себе поводите? Боги, ви ніби кричали. Я все чула". Її брови піднялися.

Одна з моїх брів піднялася, щоб зрівнятися з її, враховуючи, що вона щойно описала наші тихі голоси як крики.

Я уважно подивилася в обидва боки алеї, в якій ми стояли, перш ніж знову зустрілася з її поглядом. "Нам потрібна твоя допомога, Велі. Минулої ночі..."

Вона підняла руку, щоб перервати мене. "Я чула. Я все про це чула. Я не хочу мати до цього ніякого відношення."

Вона пішла, щоб зачинити двері, але я вистрілила рукою і зупинила її, перш ніж вона встигла повністю зачинитися.

Велі виглядала так, ніби хотіла мене вдарити. "Ти допоможеш нам. Ти щось знаєш, і я *знаю*, що знаєш".

Вона прочинила двері далі, примружившись на мене з цікавістю. "І що б це могло бути?" Вона схрестила руки.

Я зітхнула і сягнула рукою в складку сукні, де я сховала щоденник мого батька. Я витягла його і показала їй.

"Що це?" запитав Фінн.

"Я теж хотіла б це знати", – незворушно відгукнулася Велі.

Я глянула між ними трьома, а потім на Ніру, яка сиділа біля моїх ніг. "Це щоденник короля". Я подивилася на брата. "Пробач, що я приховувала його від тебе. Він був у мене з того дня, коли ми з Люкасом зайшли до покоїв батька, і я повинна була показати його тобі тоді".

В його очах промайнув біль, і я ніколи в житті не відчувала себе гіршою сестрою, але у нас не було на це часу.

Повернувшись до Велі, я сказала: "Він писав у ньому все своє життя, коли щось було важливим".

"І яке мені діло до того, що у короля є щоденник?" – прошипіла вона.

Я стояла на своєму і нахилилася до неї трохи ближче. "Тому що там є дуже інтригуючий уривок, пов'язаний з тобою... і потойбічною силою, якою ти володієш".

Я стиснула зуби, коли роздратування підкралося до мене. Зручно, що вона опустила маленьку деталь про те, що наш батько знав, що вона може володіти магією.

Її брови піднялися, риси обличчя трохи пом'якшилися.

"В уривку також йдеться про час, коли ти говорила про спадкоємця крові та злоби".

"Мати богів", – прошепотіла вона. "Цей дурень. Фух. Заходьте. Це не може обговорюватися тут. Швидше зайдіть."

Маленька посмішка поповзла по моїх губах, коли вона жестом запросила нас зайти всередину.

Маленьке приміщення було таким же темним і похмурим, як я пам'ятала. Я розсміялася, дивлячись на Фінна, який стояв абсолютно нерухомо, переконуючись, що він не торкається і не зачіпає жодної реліквії в кімнаті.

Лендон виглядав розгубленим, його очі блукали по всьому простору, але він мовчав.

"Сідай. Сідайте", – скомандувала Велі, розкинувши руки на дивані посеред кімнати, а сама сіла на стілець навпроти нього. Меблі були глибокого фіолетового кольору з матеріалу, схожого на оксамит.

"Нам можна торкатися дивана?" запитав Фінн з-за її спини, все ще стоячи біля дверей.

Велі розвернулася до нього обличчям. "Обережно, хлопче".

"Так, Леді", – сказав він панічним голосом, кинувшись до дивану і сівши між мною і Лендоном.

Вона злісно хихикнула. "Я не "Леді". Я набагато могутніша за тих недоумкуватих купецьких дочок". Вона ще раз схрестила руки і жахливо посміхнулася.

Фінн ледь чутно ковтнув. "Чаклунка. Не Леді. Зрозумів."

Я кинула книгу в шкіряній палітурці на її скляний стіл, що стояв між нами. "Тут зберігаються всі таємниці мого батька. Включаючи справжню особистість Лії і те, як він хотів зробити її своєю спадкоємицею. Це може бути ключем до усунення Кая з трону".

"Незалежно від того, чого хотів король, він не озвучив цього. Кай – відомий спадкоємець. Зараз ми нічого не можемо зробити, щоб змінити це, оскільки король мертвий".

Моя щелепа зіпилася, губи скривилися, коли я намагалася стримати злість на те, що вона мене викинула. "Я не прийму цього, і ти теж не повинна!"

Її фіалкові очі блукали по мені якесь мить, а потім вона роздратовано вдихнула через ніздрі. Вона нахилилася і взяла зі столу щоденник.

"Я загнула кінчик сторінки, щоб позначити місце", – сказала я їй.

"Дурне дівчисько. Ніколи не слід згинати сторінки книги. Невже у вашому замку не можуть дозволити собі закладок?", – нахабно зауважила вона.

"У мене було обмаль часу", – відповіла я крізь зуби.

Фінн хихикнув поруч зі мною, ймовірно, щасливий, що негативна увага Велі відвернулася від нього. Я кинула на нього застережливий погляд.

Велі відкрила книгу на тій самій сторінці і зітхнула. Потім вона прочитала невеликий уривок вголос.

"Стережіться дня, коли впаде стовп, бо з крові та злоби повстане спадкоємець, і коли настане мить, коли ворог заплаче, чужинець з роду прокладе шлях тому, кому було обіцяно". Не можу повірити, що він запам'ятав усі слова", – вигукнула вона. Ми втрюх застигли.

"Ну, і що це означає?" знервовано запитала я.

"Це пророцтво. Очевидно", – прошипіла вона, наче пророцтва богів були звичайною справою в сучасному світі. Ніхто не вірив у них і не говорив їх протягом століть.

Я спробувала інший підхід. "Можеш пояснити, що означає пророцтво?" Вона підняла на мене брову. "Будь ласка?"

Золотисто-фіолетові очі Велі повільно перебігли по всіх нас, а потім знову опустилися на книгу. "Стовп впаде. Це король. Його смерть привела все в рух". Вона зупинилася на мить, але ніхто з нас не перервав її. "Спадкоємець крові та злоби. Очевидно, Кай. Він злісний малий, чи не так? Кров ніколи не мала для мене сенсу, поки я не дізналася, що короля отруїли кров'ю віверни". Вона голосно зітхнула. "Чужинець з роду прокладе шлях тому, кому було обіцяно. Схоже, це ви, двоє рудих ідіотів". Вона стиснула губи.

Моя щелепа відвисла від кричущої неповаги, яку вона щойно виплеснула на нас, поки мене не охопило хвилювання. *Я була частиною пророцтва?*

"Але що взагалі означає *"чужинець з роду"*?" запитав Фінн, хитаючи головою в роздумах.

"Ви двоє донедавна не знали, що вона вам родичка. Ви й гадки не мали, що у вас тече одна кров". Мої очі розширилися. Це дійсно мало сенс. "Однак, частина, яку я ще не зовсім розумію, – це плач ворога. Чому наш ворог буде плакати, змушуючи вас прокладати їй шлях?" Велі почухала голову, втупившись у стіну.

"О, мої боги." Всі погляди перекинулися на мене. "Лія сказала, що знайшла свого судженого. Командира людської армади."

Велі насміхалася. "Це неможливо. Фейрі не може спаровуватися з людиною. Боги цього не дозволять." Я на мить замислилася над цим, перш ніж вона сказала: "Хіба що у нього є спадщина фейрі десь в крові, можливо, він напівкровка. Проте, це було б мало ймовірно".

Я нахилилася, наблизившись до неї настільки близько, наскільки дозволяв стіл між нами. "Подумай про це, Велі. Вона знайшла свого судженого серед ворога. Лія знайшла свого судженого і переконала людей боротися за її шанс на трон, а потім її відірвали від них. Вона була *їхнім* способом зупинити кровопролиття і врятувати свою расу".

Велі моргнула. "Хм. Цікаво."

"Цікаво?!" Я сплюнула. "Це все, що ти можеш сказати?"

Вона виглядала дуже незадоволеною, коли встала зі свого стільця. "А що ти очікувала від мене почути? Це має сенс? Звичайно. На диво, має. Але це не означає, що я достеменно знаю, що робити з цією інформацією. Те, що король підслухав моє бурмотіння, а потім по дурості записав це в щоденник, не означає, що я маю всі відповіді богів на це питання".

"Як довго наш батько знав про твою магію, Велі?" Я огризнулася на неї, а потім згадала, що сказала Лія в підземеллях. "І взагалі, чого ти і якась старуха на іншому кінці континенту бурмотіли загадки?"

Вона повернула шию в мій бік. "Ми з твоїм батьком ніколи не говорили про це відверто, але я знала, що він протягом століть складав відсутні шматочки до купи, особливо після того, як цілителів заборонили і я змогла подорожувати замком непоміченою. Твій батько був дурнем, коли йшлося про кохання, але не обов'язково в усіх сенсах".

Вона нетерпляче клацнула нігтями. "І це рідкість, але відомо, що боги використовують магічних істот королівства як маріонеток, провідників та інструменти, щоб отримати те, що вони хочуть. Іноді навіть для того, щоб забезпечити собі розвагу. Вони переказали нам давнє пророцтво, вклавши його в нашу свідомість. Відьом розводили, щоб вони служили їм та їхнім бажанням – так само, як і всі інші істоти".

Її погляд ковзнув по нас, перш ніж вона продовжила. "На жаль для мене, я була в присутності короля і не могла втриматись від того, що було сказано, як тільки ці слова прошепотіли мені".

Повітря на мить стало густим від напруги, а потім я нарешті відкинулася на спинку дивана і видихнула глибокий подих. Секундою пізніше хребет Велі випростався, і вона нахилила вухо до дверей, повернувши до себе всю нашу увагу.

Очі Велі повернулися до моїх. "Щось відбувається на міській площі". Вона кинулася до дверей. "Одягайте капюшони і йдіть за мною. Нас не повинні побачити."

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

Ейвері

Ми залишили Ніру вдома у Велі, чого Велі не схвалювала, але якщо ми збиралися бути обережними, то не могли допустити, щоб гігантський білий вовк випадково прогулювався з нами в натовпі.

Сонце вже було високо в небі, і вулиці були заповнені цивільними. Чоловіки, жінки та малеча нетерпляче проштовхувалися один крізь одного, намагаючись бути ближче до того, що відбувалося на міській площі. Шепіт спійманих зрадників луною розносився вулицями, змушуючи всіх нас чотирьох відчувати себе неспокійно.

"Так їм і треба!"

"Як вони посміли зрадити корону! Новий король чи ні, але вони присягнули на вірність Велірі".

"Симпатики. У нашій власній варті. Огидно."

Моє серце завмирало з кожним перехожим гомоном, який я чула, поки ми прокладали собі шлях.

Невже наші власні охоронці справді впустили симпатиків? Чи вони просто були замасковані під гостей, на яких ніхто й не подумав звернути увагу?

У цей момент я не знала, чому вірити. Лія сама зізналася, що вона одна з них, тож для них це мало щось означати. Я ніколи не зустрічала ні людей, ні напівкровок. Усе, що мені залишалося, – це чутки про те, що вони зробили з моїми дядьком і дідом, яких я ніколи не бачила, і про кровопролиття, яке вони спричинили на нашому боці війни.

Однак Лія була розумна, вона завжди була розумною, і якщо вона довіряла смертним, то і ми повинні були довіряти. Враховуючи все, що я дізналася про свою матір та її злі нахили, мені було набагато легше стати на бік симпатиків. Я просто хотіла, щоб вони не робили це таким кривавим способом, але це була війна.

Поки я не знала, як вона ведеться, я не могла уявити собі ворога, який сидить з королевою за чашкою чаю і веде ввічливу розмову про те, щоб покласти край тому, що вона мала намір зробити ще до мого народження.

Продираючись крізь натовпи цивільних, ми нарешті побачили, що стало причиною метушні. Нескінченна черга людей тягнулася за сценою в центрі площі, їхні зап'ястя були міцно зв'язані, а роти заткнуті тканиною.

Я впізнала декого з них. Потім, коли мій погляд опустився нижче, я зрозуміла, що впізнала майже *всіх*. Це був майже весь персонал замку.

Мій погляд повернувся до центру площі, щоб подивитися на дерев'яну сцену, де перед натовпом висіло двадцять петель. Це було приблизно за п'ятдесят футів перед тим місцем, де ми стояли серед натовпу. Охоронці стояли поперек помосту, створюючи бар'єр на випадок, якщо хтось буде настільки дурним, щоб спробувати зупинити те, що мало статися.

Друга різанина мала відбутися на Айлі впродовж наступної доби. І цього разу від рук корони.

"Святі боги", – прошепотіла Велі. "Не висовуйтеся. Обидва. Вас не повинні побачити або впізнати тут". Вона жестом вказала на мене і Фінна.

Мої очі зустрілися з його очима, і чистий жах був викарбуваний на його обличчі.

"Я знаю їх. Я знаю їх *усіх*". Тихий голос Лендона був пронизаний болем, повертаючи всі наші погляди до нього. "Я... я думаю, я був би там з ними, якби ви не змусили мене піти з вами".

"Думаю, ти маєш рацію", – визнала я, перш ніж прикусити нижню губу.

Тоді з'явився Калліус, і гомін голосів у натовпі затих. Нічого не було чути, окрім дзюрчання води у фонтані на площі та плачу маленького немовляти вдалині.

Він зупинився в центрі сцени, і тоді охоронці, що стояли збоку, рушили, щоб провести першу групу людей на сцену, ставлячи кожного перед петлею, обмотуючи її навколо шиї.

Моє серце, здавалося, ось–ось вискочить з грудей.

"Увага!" Голос Калліуса пролунав над містом, так, ніби він вже не повернувся до себе увагу кожного. "Як багато хто з вас знає, замок зазнав нападу минулої ночі. Наречену короля холоднокрівно вбили на очах у всіх присутніх на весіллі. На додачу до цього, багато гостей також були вбиті в тронній залі".

По місту прокотилося бурмотіння від новин, які він щойно підтвердив.

"*Тиша!*" – закричав він. Тиша негайно відповіла йому. "Майбутній король... спустошений втратою своєї прекрасної майбутньої королеви".

Я гукнула до Фінна. "Брехня. Нічого, крім брехні!"

"Шшш", – заспокоїв він мене, його очі бігали туди–сюди між мною і сценою перед нами.

"Симпатки занадто часто з'являються в Айлі, і ми повинні діяти. Деякі з них виявили себе серед персоналу та охорони замку. Оскільки неможливо відсіяти їх усіх і очікувати, що буде сказана абсолютна правда, необхідно вживати жорстких заходів. Персонал замку і відомі симпатки охоронців будуть страчені *сьогодні*".

По місту прокотилися невеликі сплески радісних вигуків. *Аплодисменти!* Вони були схвильовані тим, що стали свідками смерті своїх сусідів, однолітків і друзів.

Я оглянулася навколо і відчула деяке полегшення, побачивши, що багато облич у навколишньому натовпі виглядали так само пригніченими ситуацією, як і я.

Можливо, люди, які аплодували, просто не хотіли викривати себе тим, що їм не подобалося те, що мало статися.

"Я не можу на це дивитися", – прошепотіла я, і коли хотіла відвернутися, Велі схопила мене.

"Ні. Вже надто пізно. Якщо вони побачать, як ми пробираємося крізь усіх, нас спіймають".

Мої очі спалахнули, коли я зрозуміла, що вона має рацію. Я *ненавиділа*, що вона мала рацію.

Мотузки були затягнуті навколо горла кожного, і коли Калліус подав сигнал, охоронець у масці збоку потягнув за дерев'яний важіль, в одну мить опустивши підлогу під їхніми ногами. У повітрі просочилися звуки ламання ший і кісток. До горла підступила нудота. Мене мало не знудило від того, що я змушена була дивитися на їхні тіла, які безжиттєво звисали з мотузок.

Дошки підлоги підняли ще раз, і ми були змушені дивитися, як вони повторювали це безліч разів. Вони забрали життя незліченної кількості фейрі, ніколи не знаючи, чи були вони дійсно невинними чи винними. Деякі ридали, стоячи в черзі в очікуванні своєї долі. Інші високо піднімали голови, приймаючи її.

Я ще ніколи в житті не була настільки налякана чимось за все своє існування. Вбивство – не було іншого способу описати те, що розгорталося в центрі міста – холоднокривне, масове вбивство, і це було скоєно *короною*. Моє серце розривалося від болю за них та їхні родини.

Скільки з тих, хто висів в петлі, були невинними? Скільки з них були винні, але лише прагнули помститися за те, що вже було зроблено з кимось, хто їм був близький?

У натовпі чулося сопіння, коли люди дивилися на своїх друзів чи коханих, яких повісили за шию до смерті.

Останніх з персоналу вивели на сцену і вишикували в лінію з петлями.

Моє обличчя побіліло, і я мало не розплакалася, коли помітила, що серед них була Ліліан, фейрі, яка допомогла нам вислизнути і знайти Велі тієї ночі.

"Ні", – прошепотіла я, роблячи крок вперед, але Фінніан схопив мене за зап'ястя. "Ні. Ні. Ні. Тільки не Ліліан".

Єдина сльоза впала з його нижніх вій. "Я не думаю, що ми можемо щось зробити".

Я зосередилася на ляльковому обличчі Ліліан, але того, що я очікувала там побачити, там не було зовсім. Не було страху. Ні жалю. Вона втягнула плечі назад зі знавчою посмішкою на обличчі, коли озирнулася на тисячі людей, що стояли перед нею. Вона виглядала *гордою*.

Калліус підняв руку, щоб востаннє подати сигнал, коли інший голос пролунав у повітрі, зупинивши його.

"Це не закінчиться на нас!"

Це була *Ліліан*.

"Моя мати була напівкрівкою, і вона була вбита десятки років тому за наказом вашої сраної королеви!" – сплюнула вона. Нас оточили подихи шоку.

"Це не закінчиться на нас. Боги говорили про краще майбутнє. Ваш принц–тиран прирече Веліру на загибель".

Я застигла на місці; моя щелепа відвисла від невіри. Це вона впустила симпатиків? *Ліліан*? Жінка, яка допомогла дітям королеви лише кілька ночей тому? Я не могла в це повірити.

Потім я пригадала, що вона так тихо сказала перед тим, як запропонувати нам свою допомогу... "*Ви не такі, як усі*". Чи допомогла нам Ліліан тієї ночі, тому що ми проявили доброту?

"Я вірю в кращий світ. Я вірю в кращих людей. І я вірю, що *справжні* чудовиська Веліра живуть у стінах власного замку!"

Калліус зробив крок до неї. "У нас є зізнання! Шкода, що ти дозволила всім іншим померти перед тобою". Він хихикнув.

"Мені допомогли. І ми не шкодуємо ні про що, окрім того, що принц вижив під час церемонії. Убивча стріла нареченої призначалася *йому*".

Пролунало більше шокових зітхань.

Вираз обличчя Калліуса перетворився на вираз люті, коли він вдарив її по обличчю. Голова Ліліан відкинулася вбік від сили удару.

Кров обляпала її зуби, коли вона посміхнулася йому моторошною, багряною посмішкою. Її очі почали блукати по натовпу, і моє серце завмерло, коли її погляд зупинився на мені, якимось чином знайшовши мене в масі під моїм капюшоном. Вона ледь помітно кивнула мені, і мої губи розтулилися.

Її погляд повернувся до Калліуса, виглядаючи як непокірний в'язень, сповнений гордості.

Калліус, не гаючи ні секунди, подав сигнал, і важіль був витягнутий. Тіла падали, і ще більше ший зламалося, включаючи шию Ліліан.

Її задоволена посмішка не сходила з її обличчя навіть після смерті.

Я чутно ковтнула, коли мої губи затремтіли. "Я не можу в це повірити".

"Я теж не можу", – втрутився Лендон. Він мовчав весь цей час, оскільки був змушений дивитися, як вбивають його друзів.

"Є ще один зрадник, з яким треба розібратися", – оголосив Калліус, коли натовп почав розходитися. Рухи всіх призупинилися. "Особистий охоронець нашого покійного короля, Сер Люкас Сальвіне".

Жовч забила мені горло. Я підвела очі на Фінніана і побачила, що його очі були такі широкі, що я думала, вони вискочать з його черепа.

"Мати богів", – прошепотіла Велі. "Це... це недобре."

Ні. Ні, зовсім не добре.

Подихи шоку відлунювали на вітрі, коли Люкаса фізично тягнули вгору по дерев'яних сходах сцени.

Його тіло, здавалося, вже балансувало на межі життя і смерті. Його очі були настільки чорними і синіми, що вони були практично заплющені. Він був весь у порізах, включаючи величезну рану на руці, з якої все ще текла свіжа кров.

Люкаса вивели на центральну сцену, прямо поруч з Калліусом. Коли охоронці послабили хватку, його тіло захиталося так, ніби він ледве тримався на ногах.

"Колишній Капітан Еліанна Солус виявилася зрадницею і новоявленою симпатиком смертних!" крикнув Калліус до натовпу. "Вона перебувала під

вартою в замку в очікуванні страти, коли Люкас звільнив її, дозволивши їй втекти з наших рук. Цей злочин карається смертю".

Неконтрольовані ридання розірвали мої груди. Я нічого не могла з собою вдіяти. Я не могла контролювати це, оскільки ми були змушені спостерігати, як наш друг буде вбитий на наших очах за те, що ми всі разом планували зробити.

"Останнє слово, старий друже?" запитав Калліус, повернувши голову в бік Люкаса.

Люкас підняв голову, щоб зустріти погляд Калліуса. Голос, що виходив з нього, просочувався люттю і силою. "Хай живе *справжня* спадкоємиця Веліра. Принцеса Еліанна Вальдерре!" – проревів він йому в обличчя, його слова рознеслися луною по всьому місту.

У мене відвисла щелепа. Натовп пронизали подихи шоку від того, що Люкас щойно оголосив на очах у всіх на вулицях Айли.

Обличчя Калліуса спотворилося від гніву через те, що Люкас щойно оголосив на всю країну. За мить, одним швидким рухом, він витягнув меч з піхов і простромив ним горло Люкасу.

Нестерпний крик агонії вирвався з моїх вуст, коли я побачила, як відрубана голова Люкаса впала на землю біля його ніг і з м'ясистим звуком приземлилася. Кров заливала передню частину його тулуба, коли його тіло впало через мить.

Фінніана знудило поруч з нами, і все місто кричало від жаху, невіри і горя.

"Візьми себе в руки, хлопче. Зараз не місце і не час. Будь сильним. Будьте сильними *заради нього*", – сказала Велі, поклавши руку кожному з нас на плече.

Вона мала рацію. Ми привертали надто багато уваги, але в цей момент здавалося, що хаос ось–ось вибухне знову.

"Що він мав на увазі?!" – вигукнула одна людина праворуч від нас.

"Справжня спадкоємиця? Капітан була *справжньою* спадкоємицею? Чому він сказав, що її прізвище Вальдерре?!" – кричала інша людина позаду нас.

Ревіння згоди пролунало навколо, і охоронці увірвалися в натовп, щоб повернути контроль, поки вони його не втратили.

"Досить!" ще раз вигукнув Калліус. "Забирайтеся геть з моїх очей. Всі!"

Охоронці витягли мечі, продовжуючи йти в натовп, і тоді зчинився справжній хаос. Кожен з нас міцно тримав свої капюшони на місці, коли ми зникли в натовпі жителів Айли і побігли так швидко, як тільки могли, назад до схованки Велі.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Еліанна

Ми рухалися на північ уже кілька годин, і нам пощастило, що нас ніхто не бачив, бо Нокс мовчки йшов за мною безкраїми Веліранськими полями.

З кожним кроком вперед і віддаленням від Айли я могла думати лише про Люкаса. Він пожертвував власним шансом на втечу, і я знала, що його кинуть назад у камеру, і тільки боги знали, що ще Келлан запланував для нього після того, як він допоміг мені втекти.

Моє серце боліло і за батька, і за фігуру батька, яку я мала все своє життя.

Люкас сказав, що пишається мною. *Пишається?* Так, ніби бути настільки дурним, щоб бути спійманим кілька разів, було чимось, чим можна пишатися. Як він або хтось інший міг подумати, що я можу правити? Мало того, що королівство ніколи б не прийняло мене, так я ще й не знаю, як вести його до кращого світу.

Під ногами у мене загуркотіло, і я спіткнулася. Я озирнулася через плече і побачила, що Нокс лежить на животі, задихаючись, як собака.

"Що ти, по-твоєму, робиш?" запитала я його. "Ноксе. Нам треба йти на північ. Це означає, що ми не можемо просто залишатися тут і... лежати". Я жестом вказала руками на землю.

Він не зрушив з місця, і я насміхнулася.

Я підбігла до нього, обхопила обома руками одну з його задніх ніг і спробувала потягнути його, щоб змусити поворухнутися. Коли він не зрушив з місця, я відпустила його і впала на землю, приземлившись на дупу.

Нокс випустив кілька коротких писклявих звуків, імітуючи те, що здавалося сміхом.

"Ти це серйозно?" буркнула я, мружачись на нього крізь сонячні промені. "Я не маю на це часу. Ходімо!" Я затигнула останнє слово.

Його очі перетворилися на щілинки, коли він дивився на мене зверху вниз. Моє серце прискорено забилося від думки, що він може рознести мене вщент будь-якої миті, але, чесно кажучи, якби він хотів, він би вже це зробив. Він точно не врятував би мене від падіння сьогодні вранці.

Кілька крихітних пташок почали пурхати навколо рогів на його голові. Віверн дивився на них з умиротворенням, наче вперше зустрічався з природою і насолоджувався піснями, які вони співали для нього.

На моїх губах з'явилася легка посмішка.

"Гаразд. Ми трохи відпочинемо. Все одно вночі буде набагато безпечніше летіти, коли ти зливаєшся з небом".

Його величезні очі знову спалахнули, і він подивився на мене, майже виглядаючи розгубленим.

"Що? Я маю на увазі, що в якийсь момент нам доведеться летіти! Щоб дістатися до Еллікастера пішки, знадобляться тижні! Може, навіть більше".

Він не виглядав переконаним.

Я піднялася на ноги і схрестила руки, дивлячись на нього. "Тільки не кажи мені, що після цілого дня блукань ти віддаєш перевагу цьому". Я показала жестом на землю. "Небу." Я жестом повернулася в повітря над ним.

Він роздратовано загарчав.

"Тьху. Гаразд. Ми відпочинемо тут до сутінків, але в якийсь момент піднімемося в небо. Ти мене зрозумів? У мене немає зброї... крім тебе. Перебувати тут внизу небезпечно, особливо вночі. Так що відпочивай."

Нокс повільно опустив голову, щоб відпочити на землі, пташенята слідували за ним. Його очі міцно заплющилися, а маленькі пташки продовжували співати, заколисуючи його посеред трав'янистого поля.

Я сіла поруч з ним і обережно притулилася спиною до його боку. Я озирнулася на його голову і помітила, що він навіть не здригнувся. Йому чомусь було комфортно зі мною. Після всього, що він пережив від рук Кая і Калліуса, він довіряв мені настільки, що міг бути вразливим і спати. Це мало щось значити.

Тож я відкинула голову назад, щоб відпочити на ньому, і дозволила собі задрімати вперше за кілька днів, поки спостерігала, як над нами пропливають хмари в небі.

Я прокинулася від того, що тіло Нокса здригнулося з нізвідки, налякавши мене до смерті.

Я миттєво схопилася на ноги і рефлекторно потягнулася до неіснуючого кинджала біля стегна.

Чорт забирай.

Я підняла голову і побачила, що сутінки вже минули, а небо було непроглядно чорним. Єдиним джерелом світла був місяць і навколишні зірки.

Трясця. Як довго ми спали?

Нокс кидався і клацав щелепами на маленьких кажанів, які тепер кружляли навколо його голови, замінивши птахів. Він роздратовано загарчав і спіймав одного з них у пащу.

"Ноксе! Відпусти його! Він може бути... брудним".

Віверн мотнув на мене головою і кинув на мене погляд, схожий на підняття брів, якщо вони у нього є.

Я потерла скроні. "Я... я не знаю. Але це, мабуть, буде не дуже смачно".

Він замислився над моїми словами, які я, чесно кажучи, не могла сказати, зрозумів він їх чи ні, а потім виплюнув кажана на землю.

Маленька істота відскочила від землі і полетіла геть, струшуючи слину Нокса з кожним помахом своїх крихітних крилець.

"Чудово", – сказала я. "Ти готовий спробувати злетіти знову?"

Нокс підняв погляд до зірок, а потім знову опустив його на мене і похитав головою.

Я закинула ліву ногу вниз, драматично тупнувши ногою. "Що? Що значить "ні", ти не хочеш?"

Він повністю опустив голову на землю, впираючись нею в траву.

"О, ні, не хочеш", – сказала я крізь зуби, оббігаючи його величезне лускате тіло і залазячи йому на спину. "Слухай, я теж не в захваті від цього, і, будь ласка, заради богів, не кидай мене знову. Але це наш єдиний шанс потрапити туди, куди нам потрібно".

Його гігантське золоте око звузилося на мені, коли він повернув голову назад, вигнувши шию, щоб краще мене розгледіти.

"Ми розберемося з цим разом", – зітхнула я.

Разом. Так само, як ми з Джейсом пообіцяли один одному кілька місяців тому. Згадка про ці слова і сцену, що послідувала за ними, викликала біль у моїх грудях.

Я здригнулася і зосередила всю свою увагу на тому, щоб зануритися в глибину зв'язку – зв'язку з ним і його б'ючим серцем. Але все одно, все, що я відчувала – це біль, і я відкинула його як свій власний.

Я стиснула губи. "Гаразд, починай махати крилами, Ноксе".

З гучним *свистом* обидва крила вистрілили з його боків і змахнули вниз до землі.

"Добре. Дуже добре. А тепер ще раз."

Він продовжував махати крилами, але занадто повільно. Ми все ще були на землі.

"А якщо ти побіжиш, щоб отримати фору?"

Він вивернув свою довгу шию і незворушно подивився на мене.

"Ой, вибач! У тебе є краща ідея?"

Він знову видихнув гаряче повітря, а потім кинувся *наввипередки* на задніх лапах. Я стиснула його шию так міцно, як тільки могла, коли він почав махати крилами в унісон.

"Так! Так, Ноксе!" вигукнула я, дивлячись вниз і бачачи, що ми відірвалися від землі і з кожним помахом крил піднімалися все вище.

Незабаром ми вже летіли в нічному небі. Я послабила хватку і сіла, мої стегна щільно стиснулися навколо його хребта, а основні м'язи працювали, щоб утримати моє тіло на місці на ньому.

Я витягнула руки в сторони для рівноваги і подивилася на небо. Звідси зірки виблискували ще яскравіше. Луска Нокса переливалася під ними своїми аметистовими відтінками.

Я швидко глянула вниз і зрозуміла, що це була помилка, коли побачила, як високо ми зараз знаходимося. Ми пролітали над селами, полями і невеликими лісами. Так було набагато швидше подорожувати. За кілька хвилин ми вже пролетіли багато миль.

Нокс розправив крила і ковзав за вітром, як я і намагалася навчити його минулої ночі.

Найбільша, щира посмішка радості розлилася по моєму обличчю. Я відчувала себе тут такою вільною. Вітер розвівав моє волосся, тепле повітря танцювало навколо мого обличчя, і на ньому тріпотіли шлейфи моєї сукні.

Я випустила гучний крик тріумфу, який заповнив нічне небо і відскочив від далеких пагорбів.

Я могла б тут жити. Тільки я, Нокс і місяць.

Не вистачало тільки Джейса.

Ми годинами летіли під мерехтливими зірками, і коли мені ставало холодно, я тулилася до нього на потилиці.

Мені було цікаво, як далеко ще до світанку, оскільки я поняття не мала, скільки часу минуло після того, як ми прокинулися після заходу сонця.

Я обернулася, щоб подивитися вниз на землю, і помітила ферму вдалині. Корів уже випускали пастися в полі, а це означало, що ферма була неподалік.

Стадо худоби привернуло увагу Нокса за мить.

Без попередження він кинувся вниз прямо до поля, цілячись прямо на тварин, яких ми зараз переганяли на повній швидкості.

"Ноксе! Ні!" закричала я, але мої слова загубилися в повітрі.

Я кричала "ні" знову і знову, але це було марно.

Він різко склав крила і пірнув, обхопивши кігтями одну з корів, а потім одразу ж злетів назад у небо... разом з цією довбаною коровою.

Бідолашна тварина видала звук страждання.

"Ноксе, що ти робиш?! Опустити її!" Поглянувши на землю, я зрозуміла, що за лічені *секунди* ми знову злетіли на величезну висоту. "Стій! Не кидай це. Треба гарненько приземлитися..."

Мої вказівки обірвалися, коли він знову пірнув до землі.

Нокс випустив корову з рук, коли ми були на висоті близько п'ятнадцяти футів над землею, а потім ми приземлилися, вкрай незграбно, прямо за нею.

Я зістрибнула з його спини і не могла стримати лайку ні на секунду. "Ні! *Поганий!*"

Ось так ви розмовляли з віверною? Чи хтось коли-небудь по-справжньому розмовляв з ним раніше? Я дуже сумнівалася, що це було саме так.

Я подивилася назад на тепер уже дуже мертву корову.

"Ух. Ну, тепер вона мертва. Можемо скористатися цим", – сказала я, падаючи на землю в поразці.

Нокс пошкутильгав до своєї вечері і, не гаючи ні хвилини, накинувся на неї. Видовище було... огидним, м'яко кажучи, але мій власний шлунок забурчав. Коли я востаннє їла? Чесно кажучи, я не пам'ятаю.

На звук мого бурчання в животі голова Нокса з цікавістю піднялася з туші і витріщилася на мене, з його щелепи капала кров. Потім він відірвав зубами шматок м'яса і підкрався до мене.

Він кинув його на землю біля моїх ніг і подивився на мене стурбованими очима.

"Я дуже вдячна", – сказала я, нерішуче поплескавши його по носі, який тепер був у кількох сантиметрах від мого обличчя. "Але я не можу це їсти. Воно сире. Я що–небудь придумаю. Тобі потрібні сили. Іди насолоджуйся їжею".

Він зробив великий крок назад від мене, і його очі бігали туди–сюди між мною і шматком м'яса.

Потім Нокс глибоко вдихнув, і мої очі розширилися. За мить він випустив крихітний вогняний спалах прямо на мене, і я, зойкнувши, пірнула, щоб відкотитися вбік.

Я підняла голову від землі і подивилася на м'ясо, щоб побачити, що воно тепер обвуглене на землі.

... Він... він щойно *приготував* це?

Нокс ледь помітно кивнув мені головою.

Я нерішуче підповзла до нього. "Я не в захваті від того, що в мене вистрілили без попередження, але... е–е, дякую". Я прочистила горло.

Він моргнув на мене, а потім підвівся на ноги, щоб повернутися до бенкету, який на нього чекав. Я насторожено дивилася йому вслід.

Можливо, Нокс таки знав, як контролювати своє полум'я, і всі ті нещастя в підземеллях були лише тим, що він нервово погасив свій найбільший захист надто швидко, щоб позбутися від тих колючок.

Я відірвала шматок м'яса і відкусила. Я випустила невеликий смішок, коли мимовільний стогін залишив мене від їжі, що потрапила в мій порожній шлунок.

"Можливо, це був не смертний вирок", – прошепотіла я собі, запихаючи їжу в горло і дивлячись на світанок, що розтікався по горизонту.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Джейс

Мої дні перетворилися на суцільну круговерть одного й того ж лайна. Я прокидався на світанку і виходив на пробіжку через Еллікастер, обов'язково вітаючись з усіма громадянами, які тут мешкали. Якщо відкинути фальшиві посмішки, я завжди вважав, що важливо знати своїх людей особисто. Хоча я знав, що неможливо знати кожного на ім'я, я завжди намагався зупинитися і завести невеличку розмову, коли це було можливо. Хоча зсередини я згорав від горя, я робив сильний вигляд, щоб вони почувалися більш спокійно, зважаючи на зростаючі проблеми в Айлі.

Після ранкової пробіжки я побіг на полігон за містом і тренувався з хлопцями до самого заходу сонця. Ми тренувалися цілий день, вдосконалюючи наші бойові навички, стрільбу з лука та стройові прийоми.

Мої солдати ставали все більш впевненими в собі з кожним днем. Я міг лише сподіватися, що мій генерал в Алая керує справами так само ефективно, щоб ми могли безперешкодно діяти разом, коли прийде час. У глибині душі я знав, що цей час наближається.

Сьогодні спаринг проходив не так гладко, як останні кілька днів. Хлопці втомилися від постійних тренувань, а я з кожною хвилиною ставав все злішим.

Злився через те, що вони втомилися, хоча мали на це повне право. Злило те, що я досі нічого не чув про Лію. І абсолютно розлютило те, що ми не наблизилися до перемоги у цій забутій богами війні.

Кожну секунду я думав про те, як би вислизнути з казарми посеред ночі, сісти на коня і поїхати до Айли наодинці. Я б обміняв своє життя на її життя в одну мить, і з кожним днем думка про те, щоб піти і знайти її самому, ставала все більш привабливою.

Мені було байдуже, що це був би смертний вирок для мене...аби тільки вона врятувалася.

"Ти!" Я вказав на одного з худорлявих солдатів, його нервозність була помітна, коли він переступав з ноги на ногу. Так не годиться. Він мав навчитися не показувати свій страх, особливо на передовій. "Як тебе звати, синку?"

Він зробив один крок вперед, повз лінію солдатів. "Гарретт, сер", – сказав він тремтячим голосом, який, як я зрозумів, він відчайдушно намагався заспокоїти.

"Ходи сюди, Гарретте".

Хлопчик підійшов до мене. Я озирнувся назад і вперед між ним і невеликим підрозділом, що стояв позаду нас.

"Ти боїшся смерті, Гарретте?"

"Н–ні, сер. Тобто, Командир!"

Я подивився на нього. "Я тобі не вірю. Хочеш знати чому?" Він нервово кивнув. "Тому що я відчуваю твій страх. Це написано мовою твого тіла".

По рядках прокотився гомін, і я переключив свою увагу на них усіх.

"Страх смерті – це нормально. Наші душі залишають царство – це невідома, жахлива річ, яка нависає над нами, смертними, день у день. Однак страх не допоможе вам там! Страх не на вашому боці. Знаєте, що на вашому боці? Гнів".

Я зупинився на мить, коли гомін припинився. "Лють на вашому боці. Лють, яку ми відчуваємо всередині себе через те, як наш вид придушували понад століття. Як нас винищували десятками тисяч, як наші жінки і діти страждали від жахливих доль. Наші домівки та села були зруйновані. Використовуйте *це* як паливо. Не тремтіть у своїх клятих чоботях при вигляді мас, які марширують сюди, щоб знищити нас. Використайте цю злість, цю *лють* і поверніть її проти них. Боріться за виживання. Боріться за життя, яке мали б прожити наші батьки. Життя, яке ви хочете, щоб мали ваші діти та онуки".

Я був вражений тишею, коли кілька сотень пар очей втупилися в мене.

"Скажіть мені, хлопці, чи варто за *це* боротися?"

"Так, Командире". Пролунав рев згоди.

"Ви всі вільні. Ідіть додому і поцілуйте своїх дружин. Кінець війни близький, але ви повинні цінувати ці моменти, що наближають його, разом зі своїми сім'ями".

Моє серце тьохнуло, коли я вимовив ці слова. Повернутися додому до своїх дружин. Чи зможу я коли–небудь це зробити? Думка про це з кимось іншим, окрім Лії, відштовхувала мене. Я ніколи не хотів цього. Ніколи не бажав мати когось вдома, хто чекав би на мене. Але Лія... Лія ніколи б не чекала вдома. Мені довелося б спробувати вибити її з колії і прив'язати до клятого стільця або якогось лайна, щоб вона залишилася вдома. І я б поставив усі свої монети на те, що вона все одно знайде спосіб дістатися туди і битися зі мною на моєму боці.

Сумна посмішка скривила куточок моїх губ, коли я дивився, як чоловіки розходяться переді мною, і всі вони здавалися набагато розслабленишими, ніж кілька хвилин тому.

"Це була до біса підбадьорлива промова, брате", – пролунав голос Гейджа з–за моєї спини.

Я обернувся до нього. "Вони ставали недбалими. Цей хлопець виглядав так, ніби зараз накладе в штани від тренування". Я потер скроні однією рукою. "Я навіть не можу уявити його на полі бою. Можливо, він занадто молодий."

Гейдж хихикнув. "Ми з тобою воювали на передовій, коли були набагато молодші за нього. Він звикне до цього. Його очі загорілися, коли ти говорив з армією. Їм просто потрібно знати, що *ти* віриш у них і в те, за що вони воюють".

У відповідь я стиснув щелепу. Я не знаю, що сказати. Можливо, він мав рацію, але я не міг вести своїх людей в бій, якщо вони були налякані під час тренувань. Це була б довбана різанина.

Він оглянув мене з ніг до голови. "Як ти тримаєшся?" – насторожено запитав він.

Я хихикнув, пнувши ногою камінь під ноги. "Хіба це, блядь, схоже на те, що я тримаюся, Гейдж?" відповів я, відмовляючись зустрітися з його поглядом.

"Виглядає так, ніби ти постійно розлючений і на межі".

Тоді мій погляд піднявся до його погляду. "А хіба це не так?" Я не міг контролювати гіркоту в моєму тоні, коли я накинувся на Гейджа, хоча я знав, що це було недоречно.

Він підійшов до мене і поклав руку на моє плече, злегка струснув мене, дивлячись мені в очі. "Ми повернемо її. Вона найсильніша дівчина, яку ми знаємо... за винятком, можливо, Зай". Він зробив паузу на мить. "Взагалі-то, навіть не кажи їй, що я це сказав. Мені не хочеться, щоб мені дали по дупі". Невеличкий сміх залишив мене без дозволу при думці про це. "Справа в тому, що Лія вижила. Ми робимо все можливе, щоб дістатися до неї таким чином, щоб це мало найбільший сенс і було успішним".

Я вагався, перш ніж сказати те, що не давало мені спокою. "Я їду вранці, Гейдж. Я не можу тут більше чекати. Це з'їдає мене заживо. Мені потрібно, щоб ви з Зай приглянули за будинком, поки я не повернуся з нею, і я не хочу ризикувати вами обома". Він стрільнув у мене поглядом, закотивши очі, насміхаючись з мене. "Не давай мені цього", – прогарчав я.

"Що не давати, брате? Ти не можеш піти туди сам. Це буде смертний вирок. Тебе не легше контролювати, ніж Лію – ви дзеркала одне одного, особливо в цьому сенсі. Однак, якщо мені доведеться забарикадувати тебе у твоїй власній казармі, я це зроблю. Якщо ти пожертвуєш собою, це тільки розлютить її, і тоді вона прийде за мною і Зай".

Куточок моєї губи скривився в усмішці. "Але як би там не було, я *знайду* спосіб утримати твою дупу тут, і мені байдуже, як ти будеш на мене сердитися через це. Ти й так не дав собі достатньо часу, щоб зцілитися, і тобі потрібно відновити сили. Було б краще, якби ми мали з собою хоча б якусь армаду. А ще... мене ображає, що ти намагаєшся кинути нас у цій справі".

Я втягнув повітря і прикусив внутрішню частину щоки, роздратований тим, що він мав рацію. "Я сумую за нею. І я хвилююся за неї". Гейдж посміхнувся моєму зізнанню. "Я не хочу цього чути", – пробурчав я на нього.

"Слухай, я просто не можу повірити, що ти визнав щось подібне, хоча ми всі точно знаємо, що ти відчуваєш. Я теж за нею сумую, брате. Просто, очевидно, не в тому ж сенсі".

Я хихикнув і подивився на чисте післяобіднє небо. "Краще не треба". Моя посмішка впала, і я озирнувся на нього. "Я просто не знаю, чи з нею справді все гаразд".

"Що ти маєш на увазі?"

Я моргнув кілька разів, намагаючись придумати правильні слова, щоб описати те, що я відчував. "Я... я продовжую відчувати ці фантомні болі, які часто затягуються, і це змушує мене відчувати, що їй зробили боляче. А останні

кілька днів моє серце починало прискорено битися, а потім мене нізвідки б'є прилив нервів і адреналіну".

Він підняв на мене брову. "Е—е—е, я не впевнений, що розумію".

Я хотів заговорити знову, але нашу розмову перервав голос, що кликав нас з пагорба.

"Ось ви де!" сказала Зай, спускаючись до нас. На тренувальному полі залишилися тільки ми троє.

Вона поклала руки на коліна, нахилилася, намагаючись віддихатися.

"Не в формі, Зай?" запитав Ґейдж зі сміхом.

Вона підвелася і без вагань вдарила його кулаком у живіт, змусивши його захрюкати, але він розсміявся крізь біль.

"Боги, ви двоє", – сказав я, хитаючи головою, не в настрої вислуховувати їхнє лайно.

"Я *не* втратила форму. Я просто оббігала все місто, шукаючи тебе. Солдати вже були на вулицях, тож я не думала, що ви все ще будете тут".

"Що відбувається?" запитав я розгублено.

Вона повернулася до мене і зустріла мій погляд. "З Айли прилетів сокіл. У нас є новини".

Я ніколи в житті не бігав так швидко. Я біг вулицями міста, не зупиняючись на світські бесіди, до яких так звикли люди. Я ледь чув, як Зайла і Ґейдж, що бігли за мною, просили мене сповільнитися, але я не міг, навіть якби хотів. Все, про що я міг думати, – чи є у сокола новини про Лію.

Я зупинився перед поштовим відділенням і увірвався всередину. Жінка за прилавком занервувала, побачивши мене, коли я стояв там, спітнілий і розпатланий.

"Мені дуже шкода, що я так вриваюся, Міс. У вас є для мене соколинний лист?"

"Так. Дозвольте, я візьму його", – сказала вона і підійшла до кошика за прилавком.

Вона повернулася і простягнула його мені. Я трохи агресивно вирвав його з її рук і вибачився, вибігаючи за двері. Потім я став перед своїми товаришами.

"Що там написано?" запитав Ґейдж, намагаючись перевести подих.

Пергамент був запечатаний, щоб уникнути підробки після того, що сталося з Лією та її листом до короля. Тремтячими руками я зірвав сургучну печатку, розгорнув папір і почав переглядати лист.

"Святі боги", – прошепотів я, коли мені перехопило подих. Я озирнувся на них, обидва виглядали так, ніби були готові закидати мене запитаннями. "Не тут. Ходімо до моєї казарми".

Ми втрюх побігли до моєї казарми, я зачинив за собою двері й одразу ж клацнув замком.

"Що, в біса, написано в листі, Джейсе?" запитала Зай, нерішуче сідаючи на моє ліжко.

Ґейдж нервово гриз ніготь на великому пальці, його очі бігали туди–сюди між нами двома.

Я знову розгорнув листа і прочитав його вголос.

Командире,

Засада була майже успішною. Принц, на жаль, пережив напад, а наречена – ні, що відтермінувало коронацію. Ми знищили стільки прихильників корони, скільки змогли.

Наступного дня принц наказав публічно стратити всіх підозрюваних, деякі з яких допомогли нам потрапити до замку на святкування. Інші, однак, були абсолютно невинними.

Прямо перед стратою охоронця замку він вигукнув до всього натовпу: "Хай живе справжня спадкоємиця, Еліанна Вальдерре". Про його зізнання поповзли чутки, і людям стало цікаво, які ж таємниці зберігав замок всі ці роки. Її оголосили ворогом народу номер один, і за її голову призначена велика нагорода тому, хто її схопить і поверне короні.

Як тільки я дізнаюся більше, якщо це буде безпечно, я вишлю ще одного сокола якомога швидше.

Бережіть себе.

"Срань господня", – зітхнув Ґейдж.

"Вона втекла!" підтвердила Зайла, підхопившись з ліжка.

На губах з'явилася посмішка. Справжня посмішка. Вперше за багато тижнів з тих пір, як я востаннє бачив свою законну королеву. "Здається, вона це зробила".

"Що ж нам тепер робити? Чекатимемо на неї, чи підемо шукати?" запитав Ґейдж, тягнучись до руків'я свого меча.

Він був готовий піти і врятувати її. Мій найкращий друг був так само відданий їй, як і мені.

"Ми почекаємо до наступного тижня. Вона може бути де завгодно, а лист датований кількома днями раніше. Якщо вона не з'явиться або не надішле повідомлення, ми підемо, знайдемо її і привеземо додому".

"Додому", – повторила Зай без жодного натяку на піджаті губи, які зазвичай супроводжували її тон.

Я лише кивнув їй. "Ми приведемо нашу майбутню королеву до її армії, що чекає за горами, де ми нарешті вирішимо, як покінчити з цим раз і назавжди".

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Ейвері

Ми вчотирьох з Нірою кілька днів переховувалися в помешканні Велі. Охоронці та солдати постійно патрулювали вулиці Айли, оглядаючи кожне обличчя, що проходило повз них, що унеможливлювало наш вихід. Я була безмежно вдячна за те, що Велі змогла зробити так, щоб її двері зникли.

Коли ми повернулися сюди після публічних страт, ми всі мовчали майже добу. У мене не було слів для того, що я відчувала. Я змушена була дивитися, як на очах у всього міста обезголовлюють людину, яку я знала з дитинства. Найвідданішого охоронця корони і мого батька не стало. Холоднокрівно вбито. В одну мить.

Щоразу, коли ця сцена спалахувала в моїй уяві, з мене мимоволі виривався схлип, що, як я бачила, дратувало Велі.

А може, її просто дратувало те, що ми всі застрягли тут з нею.

"Тобі обов'язково постійно ридати?" – зітхнувши, запитала вона з іншого кінця кімнати.

Я сіла з того місця, де я розпласталася на її дивані. "Ну, я *намагаюся* бути тихою! Я не винна, що у тебе дратівливо гострий слух", – огризнулася я їй у відповідь.

"Обережно", – сказала вона крізь зуби, вказуючи на мене одним зі своїх неймовірно гострих кігтів.

"Як ти взагалі ними щось робиш?" запитала я, мій голос був пронизаний зверхністю. Я абсолютно випробовувала свою удачу з нею.

Вона дала мені злу посмішку. "Хочеш дізнатися, Принцесо?"

Я проковтнула свою відповідь і відкинулася на спину, поки Фінн ходив туди–сюди по кімнаті, а Лендон сидів навпроти мене в кріслі в тон дивану. Вони все ще майже не розмовляли один з одним. Я вже не могла зрозуміти, чи це через те, що Лендон все ще був засмучений через те, що зробив Кай, чи через те, що Фінн не зміг йому допомогти. Можливо, Лендон був так само шокований, як і всі ми, і втратив дар мови.

Я зазирнула під маленький круглий скляний столик, що стояв між диваном і кріслом, і помітила, що під ним лежить купа старовинних запилених книг. Мій

погляд перекинувся на відьму, яка стояла спиною до мене, а потім моя цікавість взяла гору, і я простягнула руку під скло і взяла кілька верхніх книг. Шар пилу на них змусив мене повірити, що їх не чіпали десятиліттями, а книги просто лежали під її чайним столиком.

Я розглядала їх, коли третя привернула мою увагу. Вона виглядала значно старшою за решту, і з якоїсь дивної причини мене до неї потягнуло. Поклавши дві інші на місце, я впустила третю книгу собі на коліна і трохи побурчала, не очікуючи, що вона важить так багато. Пройшовшись вказівним пальцем по корінцю, я відчула, що вона важка. Матеріал, з якого була зроблена книга, був... цікавим, щоб не сказати більше – схожий на шкіру, але не зовсім.

Я звернула увагу на назву, яку, примруживши очі, намагалася прочитати в тьмяному світлі свічки. Її будинок не мав вікон, а стіни були пофарбовані у відтінок, що нагадував онікс, тому навіть з моїм фейрі-зором тут було важко щось розгледіти.

Книга називалася "*Tinaebris Malifisc*". Я знизала плечима після того, як майже хвилину намагалася вимовити дивні слова, що крутилися в моїй голові, і відкрила книгу.

Краї сторінок були пошарпані і виглядали архаїчно, вже не світло-бежеві, а з плямами і жовтим відтінком. Коли я перегортала кожну сторінку, по спині бігли мурашки, відкриваючи все нові фрази незрозумілою мені мовою, але ще більше занепокоєння викликали малюнки, що їх супроводжували.

Я не встигла й оком змигнути, як книга захлопнулася в моїх руках. Я частково застигла від страху, думаючи, що книга закрилася сама, коли я підняла очі крізь вії і помітила, що Велі дивиться на мене – гнів був написаний на її обличчі.

"Поклади. Це. Вниз", – кипіла вона.

Я сіла і поклала книгу собі на коліна, прикривши її руками. "Що це, Велі? Наче..."

"Давнє? Зловмисне? Наче створене з гніву? Що ж, так воно і є, і це написано стародавньою мовою богів. Тож поклади це, до біса, на місце, поки не поранилася", – зажадала вона. Я дивилася на неї, але не рухалася. "Це також пов'язано зі шкірою дітей богів – божеств". Вона ще раз вистрілила в мене своєю страхітливою посмішкою, і я несамовито жбурнула книгу на стіл.

"Фу". Я здригнулася.

Велі ковзнула до нас і сіла поруч зі мною, легко піднявши книгу на коліна за допомогою своєї магії, до якої я відчайдушно намагалася звикнути.

"Ця книга володіє виключно темною магією. Вона була переплетена тисячоліття тому. Тобі не варто було навіть торкатися її. Не кажучи вже про те, щоб відкрити її, дурна, нерозважлива дівчинка".

Мої очі звузилися на неї, але я тримала рот на замку цього разу.

"Що там?" запитав Лендон. "Що може зробити ця магія?"

Велі зітхнула. "Як це я застрягла з вами трьома?"

"Всі інші мертві", – твердо сказала я, дивлячись в нікуди.

Велі знизала плечима, але я не помітила, як Фінн здригнувся в кутку кімнати від моєї хворобливої відповіді.

"Книга дозволяє своєму власникові робити неймовірно злі речі. Вона охоплює магію крові, виклик тіней, руйнування ментальних щитів і багато іншого. Вона небезпечна, зловісна. Особливо в поганих руках".

"Що все це означає?" запитала я, ще більш розгублена, ніж тоді, коли вперше взяла до рук книгу.

"Це не твоя справа, дівчинко", – прошипіла Велі, але я продовжувала дивитися на неї, відмовляючись рухатися далі, поки вона не пояснить, що все це означає. "Гаразд", – пирхнула вона. "Хай тобі сняться кошмари, мені байдуже, але не приходь плакатися до відьми, яка намагалася тебе попередити".

Велі кілька разів моргнула, ніби шукаючи потрібні слова, перш ніж заговорити. "У царині магії крові відьма може використовувати силу, щоб маніпулювати твоїм тілом, контролюючи кров, що тече по твоїх венах. Вона може змусити тебе рухатися або імітувати те, що їй потрібно, або навіть просто зупинити кров, яка надходить до твого серця. Все, що їм потрібно, – це крапля твоєї власної крові у флаконі або відкрита рана, що кровоточить".

Мої очі трохи розширилися, але вона продовжувала. "Виклик тіней не потребує пояснень, і це єдина форма чаклунства, якою я коли-небудь маніпулювала. Власник може викликати тіні, щоб сховатися від чогось, і покривало тіней буде рухатися разом з ними, роблячи тебе, по суті, невидимим для непідготовленого ока. Тіні діють загадковим чином. У будь-який день я можу викликати їх як щит, щоб мене не бачили, але коли вони рухаються в унісон зі мною, це заглиблюється у сферу забороненої, темної магії, оскільки вони часто володіють власним розумом, коли ними користується податлива відьма, якою легко маніпулювати". Вона видала різкий регіт. "Або тією, що має злі нахили".

Велі повернулася до мене, але мені не було що сказати, окрім: "І це все?".

Куточок її губ нахилився. "Це далеко не все. Насправді, це лише верхівка поверхні. Ламати ментальні щити... ну, це не дуже гарно. По суті, відьма може зруйнувати розум своєї жертви зсередини. Це жахливо і боляче. Якщо власник сильний, він може навіть маніпулювати свідомістю іншого, щоб зробити немислимі дії. Таких, на які вони ніколи не зважилися б самі, і це стосується не лише феїри чи людей, але й усіх інших істот".

Бліде обличчя Велі ще більше зблідло, коли вона говорила про магію, всі ознаки її попередньої забави зникли.

"І це ті види заклинань, які використовували відьми твого роду? Лія казала, що бачила одну з них", – втрутився Фінн.

"Як я вже говорила, не всі члени шабашу Елора беруть участь в подібному злодіянні. Однак багато хто вибрав цей шлях, так. Ось чому шабаш розвіявся протягом століть. Я сама пішла першою, бо мої погляди більше не збігалися з поглядами моєї Верховної Відьми".

"Верховна Відьма є твоїм... лідером?"

"Так", – різко відповіла вона, ніби не бажаючи говорити про неї.

"Що ж", – почала я. "Що відбувається після того, як ця магія використовується?"

"Після того, як відьма відчуває смак такої сили, майже неможливо не прагнути її, не підкорятися їй. Віддатися їй усією душею. Після того, як книга використана і заклинання вимовлене, вона отримує вічний контроль над цією

магією. Книга більше не потрібна для того, щоб накласти закляття. Чим більше відьма вживає заклинань, тим більше вони будуть впливати на її фізичне тіло".

"І платою за це є лише твоя молодість?" запитала я.

"Тільки?" Велі сплюнула. "Відьми безсмертні, дівчинко. Все, що нам потрібно – це есенція серця, що б'ється".

Я підняла брову на неї та її загадку. "І що?"

"Я б вважала за краще не доживати своє існування як старець. Однак наші очі можуть швидко змінюватися – неважливо, скільки заклинань вивчено. Варто лише кілька разів спробувати, і наші райдужки можуть перетворитися на багрянний колір, який бачила Еліанна. Воно видає нас перед нашою здобиччю, роблячи власника настільки ненадійним, наскільки він є насправді. Це дає шанс на втечу тій істоті, яка перебуває на протилежному кінці сили. Це був дар богів, даний королівству. Шанс побачити темних відьом такими, якими вони є насправді."

"Чому боги просто не поклали край темній магії?" запитав Фінн з кутка, в якому він все ще стояв, схрестивши руки.

Велі видала невеличкий смішок, коли її погляд піднявся до нього. "Не всі боги доброзичливі, хлопче".

Це викликало тремтіння по всьому моєму тілу. Я не уявляю, як можна бути настільки хоробрим, щоб ризикнути засмутити богів, не кажучи вже про одного з них, який не був... доброзичливим.

"О, мої боги", – зітхнула я.

"Так. Це вони", – сказала Велі, звучачи роздратовано.

"Виклик тіней. Ось як ми можемо вибратися звідси! Ти ж сама казала, що володіла ними раніше", – майже криком вигукнула я, підводячись з дивану.

"Перепрошую?" – прошипіла вона. "Яку частину з того, що я не торкаюся цього лайна десятифутовим списом, ти не зрозуміла?"

"То ти боїшся цього темного чаклунства?" запитала я.

"Ні", – відповіла Велі. "У світі магії все залежить від сили наміру та волі. Я боюся лише того, що вона може потрапити в погані, пазуристі руки". Вона схрестила руки, коли її фіолетовий погляд звузився на мені.

"Тоді послухай мене! Люди повірили Люкасу на площі того дня. Дехто піде за ним. Дехто *битиметься* за те, щоб Лія посіла трон. Ми просто повинні переконати їх, що це правда".

"І як, по-твоєму, нам це зробити?" втрутився Лендон.

Я підійшла до маленького столика на кухні і взяла щоденник мого батька.

"За допомогою цього." Я показала їм. "Це його почерк. У ньому є його побажання про те, чого він справді хотів. Журнал містить моторошне пророцтво Велі." Вона закотила очі у відповідь. "З цим, а також зі словами Люкаса, які він сказав королівству перед смертю, у нас може з'явитися шанс допомогти Лії. Нам просто потрібно якось вислизнути з міста і знайти її. Вона сказала нам, куди піти в ніч весілля, якщо ми втечемо. Очевидно, що вона попрямує саме туди".

"І ти думаєш, що я просто викличу темну магію і замаскую всіх прихильників Еліанни в тіні, щоб допомогти їм вислизнути з міста?"

Лендон і Фінн підійшли до мене, і всі троє повільно кивнули головами.

"Ні. Абсолютно ні. Я не буду цього робити", – сказала Велі, відірвавши від нас погляд.

Я тихо підійшла до неї. "Велі, ти щойно сама сказала, що магія – це намір, темне чаклунство чи ні. Якщо Кай зійде на трон, королівство впаде. Воно згніє так само, як згнів він і наша мати. Королівство, яке ми знаємо, перестане існувати. У тебе є шанс стати частиною чогось великого".

Вона повернулася до мене обличчям. "Я *завжди* робила щось велике. Я Елорська відьма, замаскована під цілительку. Я допомагаю людям і допомагаю вже багато століть. Я змінила світ на краще. Це не означає, що я маю зробити більше", – сказала вона, її тон балансував на межі гніву та благання.

"Але хіба ти не хотіла б цього, якби у тебе був шанс?" запитала я її тихим голосом.

Вона уважно оглянула мене з ніг до голови, а потім перевела погляд на чайний столик, де все ще лежала "*Tinaebris Malifisc*", сила якої випромінювалася з її закритих сторінок.

Велі голосно зітхнула і міцно заплющила очі, швидко постукуючи ногою по підлозі. "Ви навіть не уявляєте, про що ви мене просите", – сказала вона, але ми всі продовжували мовчки дивитися на неї, спостерігаючи за тим, як у її голові відбувається процес прийняття рішення про те, що робити далі. Її очі різко розплющилися, а потім перекинулися на книгу. "Гаразд. Просто знайте, що я ненавиджу вас усіх трьох".

Я повернулася до хлопців і посміхнулася їм крихітними, стуленими губами.

Жоден з них не відповів.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Велі

Ці кляті виродки. Вони увірвалися сюди кілька днів тому після того, як тікали від мене практично все своє життя, коли бачили мене в залах замку. А тепер вони ледь не вимагають, щоб я застосувала темне чаклунство? Наче це було щось таке просте, легке і *безпечне*?

На них чекало грубе пробудження. Не все можна було зробити за помахом капелюха, як я була впевнена, що вони звикли. Щоб опанувати темне чаклунство, потрібні роки. А я навіть не торкалася до нього... століттями.

Я дивилася, як вони втрюх вместилися на моєму дивані, а їхня лісова шавка розпласталася на підлозі біля дверей. Вовк був більш вихованим, ніж вони, це точно. Він не рився в моїх речах і не вимагав, щоб я прогнівила богів.

"Як ми знайдемо людей, щоб нас зустріли, або щоб знали, куди йти? Ми ж не можемо просто розклеїти листівки чи втекти звідси, ризикуючи бути спійманими, шепочучи на вулицях чутки про зустріч. Охоронці одразу ж влаштують нам засідку", – сказала їм Ейвері.

Ніхто з хлопців не відповів їй. З самого початку було абсолютно ясно, що вона керує шоу.

Я підійшла до них, зіштовхнула їх з дивану, вместилася на центральній подушці і схрестила ноги. Мій погляд звернувся до владної рудої голови. "Де і коли ви хотіли б зустрітися?"

"Що?" – запитала вона нерішуче.

Мої брови насупилися. "Не змушуй мене повторювати."

"Я... я не знаю, де ми могли б зустрітися. Я сподіваюся на якомога більшу кількість людей, але не схоже, що хтось може вільно пересуватися без того, щоб його не розпитувала міська охорона".

Я не могла повірити, що збираюся це запропонувати.

"Я можу накласти закляття. Це проста, пристойна магія. Воно дійде до свідомості кожного, хто підтримував короля, любив Еліанну, і тих, хто повірив Люкасу з його останньою спробою підтримати законну спадкоємницю. Звісно, є ризик, що вони розтулять рота і розкажуть про це іншим".

"Як..." – затинаючись, вимовила вона.

"Це магія, дівчинко. Не піддавай сумніву її та її використання. Ти хочеш, щоб це сталося чи ні?"

"Звичайно, хочу!" Вона подивилася на інших. "Ми. Звичайно, ми хочемо, але де ми зустрінемося?"

"До міської площі легко дістатися", – відповіла я, поклавши руки на стегна. "Я б запропонувала нетрі, але дехто може відмовитися, якщо ми виберемо таке місце".

"А як щодо..."

"Охорони? Залиш їх мені. У мене з деякими з них вже давно є проблеми", – сказала я з хихиканням, оглядаючи свої нігті. Коли я перевела погляд на них, вони насторожено дивилися на мене. "Не хвилюйтеся, я їх не вб'ю. Коли ви хочете, щоб це сталося?"

"Сьогодні ввечері", – негайно відповіла Ейвері. Дурне дівчисько.

"Як завжди". Я зробила паузу. "Нетерпляча, але я розумію, що у нас обмаль часу, тому ми попросимо їх зустріти нас опівночі, коли місяць буде найвище в нічному небі. Я не можу обіцяти, що магія діятиме так довго, як нам потрібно, але постараюся зробити все, що зможу. Якщо ментальні щити охоронців будуть надто сильними і закляття розвіється, ми тікаємо. Зрозуміло?"

Вони втрьох кивнули в унісон. Я подивилася на вовчицю, яка прокинулася від шостого сну за день і тепер позіхала в повітрі.

Я сфокусувалася на запаленій свічці в просторі і змусила її підплисти до мене, що налякало принца.

Мені це дуже сподобалося.

"Нікому жодного писку", – попередила я.

Свічка зависла над моїми схрещеними ногами, і я підняла руку, тримаючи долоню прямо над полум'ям. Мої очі заплющилися, коли я пробурмотіла заклинання *venifikas sussorae*, що мовою богів перекладається як "Відьомський шепіт".

Мій розум більше не належав мені. Я відчувала душі по всій Айлі, їхні найпотаємніші думки про предмет, вплетений у заклинання – Еліанну Вальдерре.

Я отримала суміш емоцій одразу від десятків тисяч мешканців у сусідніх стінах.

Відраза.

Захоплення.

Настороженість.

Захоплення.

І, на мій власний подив, значну кількість *надій*.

Я розіслала шепіт про місцезнаходження і час збору всім, хто, як мені здавалося, був сприйнятливий до нього, а коли повернулася до реальності, то розплющила очі і побачила трьох дуже переляканих фейрі.

"Що?" гаркнула я.

"Твої очі..." почав їхній супутник, його голос тремтів. "Повіки світилися золотом!"

"Не думаю, що я коли-небудь до цього звикну", – прошепотів принц.

Відкашлявшись, я визнала: "А, так, таке буває. Золото в наших райдужках буде яскраво світитися, коли маніпулювати заклинанням".

"Ти багато відчула?" – запитала Ейвері.

Я на мить завагалася, намагаючись обробити все те, що щойно прорвалося крізь мої почуття. Я прикусила язика, перш ніж відповісти: "Підтримка. Більше, ніж я очікувала. Тож тепер ми чекаємо".

"Тепер ми чекаємо", – повторила вона, продовжуючи дивитися на мене в невірі.

Ніби це не було тим, що я щойно сказала.

Настав час зустрітися з тими, хто прийняв шепіт. Я сказала їм, що буде краще, якщо вони сховаються в тіні, яку я відкину на них, поки я сама піднімуся на дах, щоб краще оглянути навколишню місцевість. Якщо поблизу буде охорона, я візьму їхні тендітні маленькі уми в свої руки і утримуватиму їх на місці, доки не виникне інша потреба.

Я міцно стискала *Tinaebris Malifisc*, дивлячись на тих трьох, що стояли переді мною. Сила книги випромінювалася через моє тіло, коли я тримала її в руках. Її присутність викликала непрохане тремтіння в моєму хребті, знаючи, що я тримаю необмежену, стародавню силу на кінчиках моїх пальців.

Однак те, що вона була там, не означало, що було правильно нею користуватися. Навіть знаючи, що я не збираюся використовувати її зі зловмисною метою, це йшло врозріз з усім, що я коли-небудь відстоювала в своєму житті. Ця книга була причиною того, що я відокремила від свого шабашу багато століть тому і відтоді переховувалася.

Але відчайдушні часи вимагали відчайдушних заходів.

Я розгорнула книгу на сторінці, де йшлося про виклик тіней, обводячи кінчиками пальців єдине заклинання, яким я вже вміла володіти і яке довіряла собі використовувати. Коли я видихнула, на мене нахлинули спогади, нагадуючи про те, з якою величезною боротьбою мені довелося розлучитися зі своїми тінями багато століть тому.

Потім я простягнула свої наточені нігті до трьох ідіотів, що стояли переді мною.

"Це буде боляче?" запитав Фінніан, голос якого тремтів від нервів.

Звісно, це запитував принц.

Я не відривала погляду від книги. "Можливо".

Я почула, як він випустив невеликий подих, коли Ейвері втрутилася. "Вона жартує". Пауза. "Я сподіваюся."

Я закрила книгу, затиснувши її між долонями. "Ви двоє, припините це до біса, щоб я могла зосередитися?!" Я повернулася до іншого хлопчика – Лендона. "Вони справді завжди такі?"

"Справді", – буркнув він. Він був тихим, цей... я гадаю, це зробило його моїм улюбленим з трьох.

Я сховала книгу під одну з рук і зосередилася, тримаючи очі відкритими, а протилежну руку виставила туди, де падала тінь.

Я нервово затамувала подих, все ще не впевнена, чи це мудрий вчинок, але у нас закінчувався час. "*Umbra selair*", – прошепотіла я в холодне нічне повітря. На мою простягнуту руку впало слабке золотисте світло.

Три пари розширених очей втупилися в мене, коли мої власні почали світитися, і тіні вирвалися з моєї долоні, оточуючи їх.

"Святі боги", – зітхнула Ейвері. "Це працює".

"Привіт, старі друзі", – тихо промурмотіла я, і на моєму обличчі з'явилася невеличка посмішка.

Коли виверження тіней припинилося, сяйво з моїх очей згасло, коли вони пересунулися, щоб зависнути над ними. Мій погляд спрямувався на місяць. "У нас не так багато часу. Незабаром люди заповонять вулиці, і мені потрібно подбати про охорону. Сидіть тихо. Тіні прикривають лише стільки, скільки потрібно, якщо мене немає поруч".

Відійшовши від них, я погрозово підморгнула їм і зникла на їхніх очах, точно так само, як я зникла у себе вдома, коли вони вперше увірвалися в моє життя. Через секунду я знову з'явилася на даху мого будинку.

"Велі!" крикнула Ейвері, трохи занадто голосно для комфорту.

Я повернула голову до неї, похмуро насупившись. Я ледве бачила її, але знала, що вона бачила, наскільки мене не здивував її вигук. "Твої очі. Чому вони більше не світяться?"

"Ти не розумієш значення тиші?! Закляття накладено, і вони зроблять те, що потрібно. Вони пересуватимуться як власні істоти, доки я не покличу їх додому або не візьму контроль над ними назад. А тепер йдіть і чекайте на околиці міської площі, поки я не передумала!" наказала я тихим голосом.

Вони кинулися навтьоки, тіні нависали над ними, наче темний туман під місячним світлом.

Як тільки я опинилася в центрі даху, я відкинула свої думки, щоб подорожувати вулицями Айли і шукати охоронців. На мій подив, їх було лише п'ятдесят, які патрулювали все місто.

Я поклала книгу до ніг, і, немов очікуючи, що буде далі, порив несподіваного вітру з силою перегорнув сторінки на потрібну мені.

Я затамувала подих, втупившись у книгу заклинань, яка відчайдушно прагнула бути використаною, злісно шепочучи моє ім'я на нічному вітрі. Піднявши руку перед собою, я уявила тих патрульних охоронців у своїй уяві. Як легко було б їх зламати. Розплавити їхній розум зсередини. Спокуса пронизувала мене – так, ніби книга *хотіла*, щоб я їх знищила.

"*Impyrum Kortyus*." Слова вислизнули з моїх вуст без попередження.

Сила. Абсолютна, певна і руйнівна сила розлилася по всьому моєму тілу. Магія була небезпечною, затягуючою і всепоглинаючою. Сила магії наповнювала мої вени дюйм за дюймом, поки я захоплювала свідомість кожного з них і стискала їх між своїми пазуристими пальцями.

Я затрималася в їхніх думках довше, ніж спочатку планувала, але я могла бачити *все*. Їхні найтемніші таємниці та найпотаємніші бажання. Їхні душі та істоти, те, ким вони були до глибини душі, прямо тут, на поверхні, як на долоні.

На жаль, у мене була робота.

Я вирвала їхню свідомість і відчула, як кожне з їхніх тіл впало на бруківку під їхніми ногами.

Я глибоко зітхнула і подивилася вниз на дороги, які вже були переповнені людьми, що прямували на площу.

Вони йшли за підтримкою? Чи просто з цікавості? Їх було так багато.

Незалежно від того, ми збиралися це з'ясувати.

Я обережно зістрибнула з даху, викликаючи невеликий порив вітру, щоб сповільнити своє падіння, поки я не приземлилася на ноги. Мої руки піднялися, щоб закріпити капюшон на сріблястому волоссі, а потім я безшумно прослизнула крізь натовп, за будь-яку ціну уникаючи зорового контакту, оскільки намагалася утримати охоронців без свідомості.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Еліанна

Ми з Ноксом були виснажені як фізично, так і морально. Ночі безперервних польотів і дні, коли ми намагалися поспати де-не-де, нарешті наздогнали нас.

Що ще гірше, у мене все ще не було зброї, окрім Нокса.

Я лежала, розпластавшись на його спині, дивлячись у небо, поки ми продовжували летіти на північ. Я втратила лік дням, що минули відтоді, як ми втекли з підземель Айли.

Звідки не візьмись, хмари згустилися під зорями, закриваючи єдиний радісний вид, який я мала на цю ніч.

Потім пролунав грім.

Крила Нокса не витримали, і ми знизилися приблизно на двадцять футів. Крик вирвався з мене під час нашого короткого вільного падіння.

Я розвернулася, щоб сісти йому на потилицю. "Що за чортівня!"

Він продовжував махати крилами і рухатися вперед, але трохи повернув голову назад, щоб подивитися на мене.

Мої очі пом'якшали, коли я помітила, що він виглядає наляканим.

"Це просто грім! Все буде добре!"

Ще один гучний тріск розірвав небо, цього разу у супроводі блискавки. Потім на нас хлинув дощ, наскрізь змочивши нас обох.

Боги, чорт забирай.

"Гаразд, Ноксе. Ми повинні приземлитися!" крикнула я йому крізь дощ, і він пірнув до землі. "Обережно!" нагадала я йому.

Потім він вирівняв крила з обох боків, і ми безпечно приземлилися.

У цей момент йшла проливна злива. Я була абсолютно мокра, а сукня, в якій я все ще застрягла, обтяжувала мене, коли я намагалася зробити кілька кроків крізь густу багнюку.

"Лайно". Я подивилася вдалину і на мить подумала, що бачу світло, яке мерехтить крізь стіну дощу.

"Ходімо, Ноксе. Ходімо подивимось, що там", – сказала я, йдучи до тьмяного світла факелів попереду.

Зробивши ще кілька кроків, я помітила, що дощ падає на мене вже не так сильно. Я озирнулася, але він все ще лив як з відра.

Я нахилила підборіддя і побачила, що Нокс прикриває моє тіло, нахиливши голову наді мною, блокуючи більшу частину сильного дощу, що лив униз.

Я хихикнула. "Ти не повинен цього робити!" крикнула я йому, але коли я продовжила свої кроки до світла, він збалансував свою гігантську голову прямо наді мною, переконуючись, що я залишаюсь трохи сухою.

"Гаразд. Гадаю, я більше не злюся на тебе за те, що ти боїшся грому", – пожартувала я.

Дивний муркотливий звук пролунав у нього в грудях, прямо за моєю спиною.

Тихий сміх покинув мене. Ця подорож через королівство не була приємною, але принаймні він був зі мною.

Коли ми опинилися за півмилі від вогнів, я змогла розгледіти крізь дощ, що це було невелике село, а вдалині, за милю чи дві від нього, простягався ліс.

Село означало, що там є пошта. Можливо, я зможу відправити листа в Еллікастер, щоб вони знали, що сталося, і що я в безпеці. Я поняття не мала, як далеко ми ще були звідти, і сокіл міг бути швидшим за нас. Однак село – це ще й люди, тож я мала бути надзвичайно обережною.

"Ноксе". звернулася я до нього. "Мені потрібно, щоб ти залишався непомітним і невидимим". Він звузив на мене очі. "Мені потрібно швидко зробити дещо в тому селі, але я скоро повернуся. Залишайся тут, і я прийду по тебе". Мені все ще доводилося кричати на нього через шторм.

Він виглядав дратівливо непереконливим. "Я серйозно, Ноксе! Залишайся тут, добре?"

Він голосно пирхнув і сів на землю прямо там, де ми стояли, його приземлення розбризкало багнюку з-під нього. Він опустив голову до мене. "...Хороший хлопчик", – сказала я, поплескавши над його великими ніздрями.

Я вирушила до села, час від часу озируючись на Нокса, щоб переконатися, що він мене почув. На мій подив, він дійсно слухав. Принаймні, поки що.

Дощ став холодним, і я міцно обняла своє тіло руками, намагаючись контролювати тремтіння, що пронизувало мене. Я тупцювала по багнюці у своїх вишуканих капцях, які взула на весілля, промочивши при цьому ноги.

На мій подив, коли я дійшла до околиці села, я зрозуміла, що воно було досить маленьким, щоб не потребувати воріт.

Дощ трохи вщух, і я сховалася за однією з будівель, що стояли на околиці містечка. Озирнувшись, я помітила, що на вулицях не було жодної людини.

Дивно, але для невеликих населених пунктів не було рідкістю встановлювати комендантську годину, щоб запобігти п'яному хаосу. Судячи з положення місяця, який визирав з—поміж грозових хмар, була майже північ.

Тримаючись у тіні будівлі, я зробила один крок зі своєї схованки, а потім вирішила, що це досить безпечно, і пішла по ґрунтовій дорозі.

Вулиця була забудована дерев'яними будинками, біля кожних дверей яких горіли смолоскипи. Дахи прикривали полум'я смолоскипів, захищаючи їх від дощу, який, мабуть, і був тими вогнями, що я побачила.

Щось було не так. Чим глибше я заглиблювалася в моторошно тихе містечко, тим більше мені ставало не по собі. Тут не було ні таверн, ні заїжджих дворів, ні крамниць. Всі будівлі, повз які я проходила, виглядали точно так само, як і попередня.

Коли моє тіло відмовилося робити ще один крок вперед, я рушила, щоб розвернутися і повернутися назад до Нокса...і тут моє серце підскочило до горла.

Чоловіки. Багато чоловіків. Вони дивилися на мене крізь вікна та двері, що тихо відчинялися.

Це було зовсім не село.

Це був військовий табір.

Моєї власної довбаної армади.

"Що тут у нас?" — запитав один з них, виходячи з того, що, як я припустила, було його казармою.

Думай, Лія. Думай.

"Схоже, боги визнали нас гідними сьогоднішнього частування".

О, боги. Гаразд, схоже, мені треба підвищити звання.

Наскільки я знаю, корона ще не оголосила про зраду їхнього колишнього капітана.

"Хіба так можна розмовляти зі своїм командиром, солдати?"

Багато з них висипали на вулиці, але я твердо стояла на своєму. Я знала, що все закінчиться в ту ж секунду, коли я покажу їм хоч краплю страху.

Той, хто говорив, примружився і подивився на мене крізь дрібний дощ, який все ще заливав вулиці. "Це ти, Солус?"

"А хто ж це ще може бути?" Я зробила впевнений крок до них, а потім усвідомила, що я беззбройна і в промоклій від дощу мантиї, яка значно обтяжувала мене.

"Що ж, хлопці, схоже, боги *дійсно* визнали нас гідними чогось сьогодні". Будь—який натяк на веселощі зник з мого обличчя. "Ти знаєш, що за твою голову призначена нагорода, *Капітане* Солус?"

Трясця.

Я не мала жодного уявлення, що робити. Я нервово захихотіла, намагаючись відволікти їх. "Ха. Ну, знаєте, найсмішніше в цьому те, що..."

За мить я побігла в протилежному напрямку, піднімаючи коліна так високо, що вони майже торкалися грудей з кожним кроком, оскільки я зосередилася на тому, щоб не спіткнутися об передню частину сукні. Чесно кажучи, це, мабуть, було досить видовищне видовище. Я майже сміялася з себе. Все, що мені потрібно було зробити, це повернутися до Нокса, і ми могли б втекти.

Це застало їх зненацька лише на секунду, а потім вони послідували моєму прикладу.

Я бігла так швидко, як могла, але вони миттєво накинулися на мене. Я не могла битися з усіма, але я скоріше помру, ніж дозволю їм закувати мене в клітку і потягти назад до Айли.

Один з них схопив мене за мокре волосся і смикнув назад до себе. Я використала силу його потягу, щоб вивернути руку назад і розмахнутися, вдаривши його прямо в щелепу.

Він скрикнув і випустив моє волосся від удару.

Інший кинувся на мене, і я пірнула з дороги, приземлившись прямо в калюжу бруду. На щастя, це було на моєму боці, оскільки інший підійшов ззаду і схопив мене за щиколотку. Я відштовхнула ногу від нього, і моя слизька, вкрита багнюкою шкіра легко дозволила мені вислизнути з його рук.

Я змусила себе встати, і одразу троє накинулися на мене. Я вдарила одного в обличчя, а потім, присівши, впала тілом на землю і вимахнула однією ногою, підставивши підніжку двом іншим.

Ха. Я все ще трималася.

Знову ставши на ноги, я розкинула руки в сторони, спостерігаючи, як до мене наближається занадто багато чоловіків, щоб їх поразити. "Ви, засранці, все ще хочете цього? Не забувайте, хто вас тренував!" крикнула я крізь бурю.

Перш ніж я встигла відреагувати, позаду мене з'явилася тінь, відкинута світлом смолоскипа. Прохолодний дотик леза торкнувся мого горла.

"Все ще зухвала, я бачу", – сказав чоловік. Він щільніше притиснув лезо до моєї шкіри. Коли я подивилася вниз, намагаючись не рухати тілом, я побачила, як падають краплі моєї крові, змішуючись з краплями дощу, що стікали по моїй шкірі.

Я скоріше розірвала б його лезо на власному горлі, ніж витримала б тортури, які, я знала, чекали б на мене, якби я знову опинилася в руках Келлана. Коли ця думка промайнула в моїй голові, дуже велика, жахлива тінь насунулася на нас усіх з одного з дахів.

На моєму обличчі з'явилася злісна посмішка. "Ви всі в дупі", – промовила я тихим, хрипким голосом, який ледве впізнала як свій власний.

Група, що стояла переді мною, нерішуче обернулася і простежила за моїм поглядом до даху, що нависав над ними. Кожен з самців шоковано зітхнув, коли їхні погляди впали на Нокса, який тепер нахилився над вулицею, захопившись за будівлю своїми пазуристими крилами. Його гарчання прокотилося в повітрі, імітуючи грім, що гримів вдалині.

"Ноксе, я ж казала тобі чекати на вулиці!" жартома крикнула я йому. "Але, знаєш що? Я відчуваю щедрість. Роби, що хочеш". Я показала жестом на натовп солдатів переді мною, які виглядали так, ніби ось-ось обісруться.

Я зрозуміла, що лезо все ще на моєму горлі, тому, поки я відволіклася, я сильно наступила на ногу своєму викрадачеві і підняла руки, щоб відштовхнути його від себе. Я вислизнула з-під нього.

Хаос вибухнув, коли Нокс вистрибнув з будівлі, його приземлення загуркотіло в будівлях, що оточували нас. Тепер він був посеред вулиці, розриваючи моїх нападників на частини. Одні почали тікати, а інші безглуздо намагалися атакувати мого віверна.

Я бачила, як один із чоловіків зі стрілою, що стояв навпроти, націлив її прямо в обличчя Нокса.

"Ноксе, обережно!" закричала я, коли солдат випустив стрілу. Мої очі з тривогою стежили за стрілою, що летіла в повітрі. Крик підступав до мого горла, коли я побачила, як вона влучила в нього... і *відскочила* від його товстого черепа.

Хм. Що ж, *це* корисно знати.

Відволікання коштувало мені того, що інший солдат кинувся на мене з мечем. Я відскочила назад, але недостатньо далеко, і була зустрінута невеликою раною на руці.

Я подивилася вниз і побачила, як кров стікає по передпліччю. Я переводила погляд з рани на нападника. "Це було грубо".

Нокс був свідком усього цього випробування і випустив оглушливе ревіння в штормове небо. Солдати, що стояли навколо, затулили вуха.

Без попередження Нокс вистрілив у мого нападника величезною кількістю вогню, розплавивши його на місці, де він стояв у своїх чоботях.

"Мати богів", – пробурмотіла я, відбігаючи від нього назад. Я з трепетом і жахом спостерігала, як самець, який щойно був переді мною, перетворився на калюжу киплячих кишок і уламків кісток.

Однак Нокс на цьому не зупинився. Він влаштував пожежу по всьому табору. Будівлі загорілися і були охоплені полум'ям за лічені секунди.

Солдати пробігали повз мене, коли їхній одяг охоплювало полум'я, і злий смішок покинув мене, коли я слухала, як вони плакали і молили богів про допомогу.

Боги не врятують їх зараз.

Нокс збирався переконатися в цьому.

Я підняла голову і побачила, як велична істота, що прийшла мені на допомогу, виринає з себе останні залишки вогню.

Крики болю і страждань продовжували лунаати навколо нас і вдалині, коли весь військовий табір перетворився на попіл.

Милуючись його красою, я раптом виявила, що мене оточило полум'я, і я сама опинилася в ньому в пастці.

"Нокс!" крикнула я в наповнене димом повітря.

Його голова мотнула в мій бік, і він кілька разів змахнув крилами, відкидаючи навколишнє полум'я назовні, коли він левітував наді мною. Він відкрив ступню однієї зі своїх задніх лап і м'яко обхопив її навколо мого тіла, піднімаючи мене в небо разом з собою.

Ми полетіли в ніч, до лісу вдалині, коли буря вщухла, і я спостерігала, як рештки будівель падали на землю.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Ейвері

Я не могла повірити в таку явку. На вулиці були сотні людей, можливо, навіть кілька тисяч. Всі вони прийшли, бо вірили, що Лія – справжня спадкоємиця королівства, і показали, що їхня вірність більше не залежить від королеви чи нашого брата.

Чи зможе Велі дійсно відволікти варту на потрібний час? Боги, я сподівалася на це.

Я спостерігала, як вона з'являється з натовпу, як вона проштовхується вперед, заробляючи багато незадоволених поглядів.

Я бачила, як вона намагається приховати свої палаючі очі, коли вона махнула рукою в нашому напрямку, і тіні розійшлися навколо нас. Настав час.

Я зробила крок з боку будівлі, за якою ми ховалися, прямуючи до фонтану в центрі площі, коли відчула, як мене смикнули за зап'ястя. Я повернулася обличчям до брата.

"А якщо вони не захочуть нас слухати?" – запитав він зі щирим занепокоєнням в очах.

"Ми змусимо їх слухати", – відповіла я, просуваючись вперед і виходячи на вулицю перед натовпом, який з цікавістю дивився на нас під місячним сяйвом.

Коли я йшла попереду всіх, можна було почути шепіт і тишу, але я знала, що мало хто зможе мене побачити, тому я зробила крок до фонтану, повертаючи увагу тих, хто залишився розмовляти між собою.

"Хто ви?"

"Чому ми тут?"

Фрази, які я легко розрізняла серед гомону. Ми вирішили не знімати капюшонів, щоб захистити свої особистості на випадок, якщо все піде не так, але до біса це. Якщо у нас був хоч якийсь шанс, що нас почують, ми повинні були довести, хто ми є і у що ми справді віримо.

Фінн і Лендон вилізли на фонтан по обидва боки від мене, і я кинула на кожного з них швидкий погляд, перш ніж повільно опустити капюшон.

"Це принцеса?!"

"Принцеса Ейвері!"

"Вона взагалі вважається принцесою після сходження?"

"Що, чорт забирай, відбувається?"

Я мало не розсміялася вголос від звуку останнього, який я вирішила послухати. Як і очікувалося, шепіт переходив у крик, тому я підняла руку, намагаючись заспокоїти їх, але вони не звертали уваги.

Я прочистила горло. "Як ви всі знаєте, мене звуть Ейвері Вальдерре. Я дочка покійного короля Джемісона Вальдерре". Я важко ковтнула, намагаючись не дати сльозам навернутися при згадці про нього. Натовп, на мій подив, нарешті замовк. "Як дехто з вас чув кілька днів тому, я не його перша дочка". Я спостерігала, як люди розгублено перезирилися, дивлячись один на одного. "Першою дочкою короля і законною спадкоємицею є Капітан Еліанна Сол... Еліанна Вальдерре".

Я зупинилася на кілька секунд, вдивляючись у кожне обличчя в натовпі, яке могла розгледіти. Я була шокована, побачивши серед них так багато впізнаваних солдатів. Я нервувала, коли говорила про це перед ними, але їхня присутність була добрим знаком. Це означало, що я можу принести більше, ніж просто підтримку Лії. Якщо мені пощастить, то, можливо, я зможу привести їй невелику армію.

"Мій батько зробив багато помилок, але найбільше він шкодував про те, що сховав її від королівства. Приховав від усіх вас те, ким вона була насправді."

"Чому?" – вигукнула жінка з натовпу. "Навіщо йому приховувати свою справжню спадкоємицю? І чому ми повинні тобі вірити? Можливо, ти просто хочеш трон для себе?"

Боги, це навіть не мало сенсу. Я думала, що це все прихильники, але, гадаю, їхнє занепокоєння можна було зрозуміти, зважаючи на обставини, що склалися.

"Через це", – сказала я, сягнувши рукою до кишені плаща і витягнувши його щоденник, відкривши його на останній сторінці. Сторінку, на якій було викладено все, що він відчував до королеви, принца і Лії.

Я прочитала це їм вголос і занепокоїлася, коли мене зустріла оглушлива тиша.

"Я знаю, що дехто з вас може не повірити, але я хочу, щоб ви знали, що мій брат не гідний правити цим королівством. Він не гідний сидіти на Веліранському троні. Він прирече це королівство і кожен істоту в ньому на загибель".

Натовп почав перешіптуватися між собою. Люди нервували, як і повинно було бути.

Я внутрішньо панікувала. Що, якщо вони не послухають? Що, якщо їм буде байдуже? Ми ніколи не планували згадувати про це, але я мусила зробити все, що було необхідно, і хто знав, скільки часу нам залишилося до того, як заляття Велі розвіється...

"Король ніколи не хворів – його підступно вбила королева. Моя мати – жахлива жінка, і мені боляче думати, що ми з Принцом Фінніаном походимо від такої істоти. Мій батько хотів закінчити війну. Він хотів того, що робить Еліанна, а саме миру в королівстві".

Ніхто не перебивав, і я, здавалося, знову привернула більшу частину їхньої уваги, тож я продовжила. "Королева не зупиниться ні перед чим, поки не знищить усіх смертних. Кожен напівкровка і симпатик. Будь-кого, хто бажає

ставитися до людей з будь-якою формою порядності та поваги. Вона виховала Кая таким же, і вона намагалася зробити те ж саме з нами".

Знову стало моторошно тихо. Хмари закрили місяць, зануривши вулиці в темряву, але я все ще відчувала на собі тисячі очей. Чути було лише кілька кашлів і бурмотіння в найвіддаленіших куточках натовпу.

"Я хочу сказати, що ми сліпо слідували її думці, і до недавнього часу я вірила всьому, що вона говорила про людей у нашому світі. Моя сестра, ваша законна королева і спадкоємиця королівства, повністю підтримує і буде боротися за закінчення цієї війни. Я знаю, що ви всі втомилися від того, що відправляєте своїх батьків, братів, чоловіків і синів на війну, не знаючи, чи повернуться вони звідти. Ми можемо *покласти* цьому край".

"Ви хочете закінчити це ще більшим кровопролиттям!" – вигукнув чоловік.

"Я не кажу, що це буде легко, але принаймні так ми будемо боротися за те, що правильно. Ми боротимемося з і *за* справжню спадкоємицю роду Вальдерре, *за* ту, яка справді *гідна* нести таку честь".

Серед народних мас спалахнули бурхливі суперечки, що переросли у крики люті, оскільки громадяни Айли панічно боялися невідомого майбутнього королівства.

"Нічого не виходить..." прошепотів Фінн, нахилиючись до мене.

Я повернулася до нього, все ще балансуючи на вершині фонтану. "О, вибач. Хочеш щось додати?" прошипіла я.

"Я хочу дещо сказати", – сказав Лендон, знімаючи капюшон, відкриваючи натовпу свою особистість. "Я був конюхом у замку. Я був у присутності кожної людини, про яку ви говорили, і можу підтвердити, що вона говорить правду. Еліанна добра. Коли я познайомився з нею, обставини були..." Він швидко глянув на Фінна. "Далекі від нормальних. Однак те, що говорить Принцеса Ейвері – правда. Кай жорстокий і може стати ще гіршим, ніж коли-небудь була Королева Ідіна".

Я з благоговінням спостерігала, як він повільно розстібає сорочку під плащем, оголюючи безжалісний шрам, який він отримав від дій Кая. Слід на його шкірі був плямистий і нерівний, показуючи справжню жорстокість нападу нашого брата на нього.

Мій погляд перекинувся на Фінніана, на якому не було нічого, окрім спустошення при вигляді оголених грудей коханого.

"Одного разу Кай зайшов до стайні і хотів затаврувати коня Еліанни, знаючи, що це проти її волі. Я не дозволив йому це зробити, вважаючи, що він не має права голосу в таких питаннях, і в помсту він затаврував *мене*. Він кинувся на мене і тримав тавро на моїх грудях втричі довше, ніж потрібно для таврування бойового коня. Мені відмовили в доступі до лікаря і сказали, що він сам мене вб'є, якщо я спробую звернутися до нього".

Крики і жакливі зітхання були чутні на всіх вулицях, відбиваючись від будівель і відлунюючи в провулках.

"Якщо це те, що майбутній король робить з нудьги з прислугою власного замку, то що він зробить зі своїми підданими? Що він зробить, якщо навіть запідозрить помсту чи неповагу? Боги, чорт забирай, що він взагалі *визначить* як неповагу?" Лендон на мить зупинився і подивився на нас з Фінном. "Однак, що я точно знаю, так це те, що ці двоє... вони... вони *хороші*. Я піду за ними до

Еліанни. Я дам їй свій меч і свою підтримку". Він повернувся обличчям до натовпу, і Фінн здригнувся від його слів.

"І наостанок", – продовжив Лендон. "Я зроблю все можливе, щоб переконатися, що доля Веліри в надійних руках. Навіть якщо це вб'є мене. Я хотів би цього для моїх майбутніх дітей, і ви всі повинні хотіти того ж".

Чоловік, у якому я впізнала солдата, зробив крок уперед, відокремившись від інших, що стояли перед нами. "Мій меч завжди при ній. Капітан Сол... Еліанна завжди була людиною, яку я глибоко поважаю. Я був радий битися пліч-о-пліч з нею на війні, і з радістю продовжу, щоб вона могла зайняти своє місце королеви".

Королева. Боги, це було так дивно і... неймовірно чути.

Я кивнула йому, і він зробив крок назад на своє попереднє місце. "Є безпечне місце, куди ми можемо сховатися, за Лісом Сіліс. Подорож буде довгою. Буде важко, але ми повинні вирушити завтра в цей же час", – оголосила я всім.

"Завтра?!" Це слово знову і знову пролунало по всьому місту.

"Як ми підемо? Охорона ж не дозволить!" – вигукнув хтось.

"У нас є..." Я глянула на Велі, яка виглядала абсолютно незворушною від усього цього. "Так, щоб нас ніхто не побачив". Я прикусила нижню губу від надзвичайно туманної відповіді, яку я повинна була їм дати.

Моє серце стислося, коли я помітила, як люди розходилися. Краї натовпу розходилися, чи то не вирішивши більше підтримувати Лію, чи то думаючи, що це було смертним вироком.

Тоді Велі зробила крок вперед і вилізла на фонтан поруч зі мною, відштовхнувши Фінна вбік.

Вона подивилася на натовп і зняла капюшон, відкривши свої чарівні, сяючі очі.

"Відьма!" – закричав хтось.

"Чи можете ви всі просто заткнутись?" – проревіла вона. Я в шоці дивилася на її сріблясту зачіску, коли вона зіткнулася з ними обличчям до обличчя. "У нас закінчується час. Я подбала про охоронців у місті, які патрулювали сьогодні вночі. Вони... зараз дримають".

Я пирхнула, почувши її брехню.

"Я не можу довго тримати їх у такому стані. Однак ви всі будете слухати мене і слухайте уважно, бо я не повторюватиму цього. Завтра вночі в цей час ми зустрінемося в нижніх полях і залишимо це місто позаду, сподіваючись повернутися до нього, коли воно стане безпечним. Я відкидатиму тіні, щоб приховати нас і наш слід, поки ми не зникнемо з поля зору міста".

Велі підняла пазуристу руку, і між її пальцями затанцювали тіні. Кілька жажливих зітхань пролунало з натовпу.

"Вони не побачать нас, доки ви будете слухати мої вказівки. Беріть легкі речі. Візьміть їжу, воду і все, що ви знаєте, що зможете взяти з собою в дорогу. І якщо хтось із вас вирішить зрадити нас і розповісти про наш план охоронцям або мешканцям замку... зробіть це після завтрашньої ночі. Інакше матимете справу зі мною".

Її очі засяяли ще яскравіше у відповідь на ці слова. Кілька людей у першому ряду затремтіли від її моторошного вигляду.

"А тепер йдіть". Вона зробила легкий жест чотирма пальцями – сигнал до відходу. "Говоріть про це тільки з тими, кого ви знаєте, що були тут. Ми вирушаємо завтра опівночі, коли місяць буде найвище в нічному небі".

Натовп негайно розійшовся в легкому безладі, коли всі розбіглися по своїх домівках. Шепіт сумнівів і страху відлунював серед них.

"Як ви думаєте, хтось прийде?" запитала я трьох своїх супутників, дивлячись, як городяни йдуть геть.

"Ну, ми дізнаємося, чи не так?" відповіла Велі, коли блиск в її очах повільно згасав.

"Варта прокинеться. Нам треба повертатися."

Її очі виглядали... інакше. Я спробувала примружитися, щоб краще роздивитися, але вона насміхнулася з мене і відвернула обличчя.

"Вони налиті кров'ю. Я втомилася. Ходімо", – оголосила вона через плече.

Ми швидко пішли за нею до її будинку і молилися, щоб боги були на нашому боці.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Еліанна

Ми з Ноксом сиділи на узліссі за військовим табором до світанку. Я спостерігала, як полум'я перетворюється на попіл, як воно перетворює весь табір і всіх, хто в ньому перебував, на попіл.

Колись це були чоловіки, які перебували під моїм командуванням, і вони з такою готовністю збиралися видати мене. Чи не була я дурепою, коли думала, що деякі з них підуть за мною, коли я претендуватиму на трон? Можливо, так.

Я вивільнилася з—під покриву його перетинчастого, схожого на шкіру крила. "Готовий до польоту?"

Він кивнув мені, як мені здалося, на знак згоди і підвівся, струшуючи з себе залишки вологи після шторму.

Я подивилася в чисте, блакитне небо нового дня. "Якщо цей табір був тут, то навколо можуть бути й інші. Я не впевнена, де саме ми знаходимося, але щоб бути в безпеці, нам, можливо, доведеться трохи прогулятися лісом".

Нокс виглядав зовсім не враженим.

"О, розслабся, великий малюк", — сказала я, роблячи крок за лінію дерев. "Ми зможемо злетіти в повітря, як тільки я відчую, що нас не помітять можливі вороги на околицях цього лісу. Але лише тоді, коли ми заглибимося між деревами — всього на кілька миль".

Він неохоче пішов за мною.

Чим далі ми заглиблювалися в ліс, тим темніше ставало. Сонце в більшості місць було заблоковане листям, яке вкривало стелю лісу.

У цьому було якесь зловісне відчуття — до того ж знайоме.

Ми йшли деякий час, слідуючи за мохом на деревах. Я посміхнулася, думаючи про те, наскільки іншою була ця ситуація лише кілька місяців тому — коли я мимоволі йшла за Джейсом через зачарований ліс і сміялася з нього за те, що він слідував за напрямком моху.

Моє серце боліло, коли я думала про нього, але чим далі на північ ми просувалися, тим ближче ми ставали до нього — до мого судженого. Цього разу, коли я простягла руку до зв'язки, крізь затяжний біль проглядало щось світле — це було схоже на *надію*.

Видихнувши, я прошепотіла собі: "Боги, Лія, візьми свої емоції під контроль".

Я озирнулася на Нокса, на обличчі якого була похмура гримаса, а лускаті губи щільно стиснуті. Він гарчав на гілки та сучки, коли вони дряпали його крила, які він тепер тримав щільно притиснутими до тіла.

Я тихо хихикнула, коли знову повернулася обличчям вперед, але незграбно втратила рівновагу, коли моя щиколотка підвернулася при несподіваному падінні на землю. Я впала обличчям в бруд.

Нокс хрипко пирхнув, як мені здалося, зі сміху. Можливо, я заслужила карму за те, що секунду тому сміялася з нього.

"О, так! Смішно". Я закотила очі на нього, коли я очищала себе.

Спостерігаючи за місцевістю, в яку я потрапила, мої очі розширилися, побачивши глибоке, унікальне на вигляд враження в лісовій підстилці.

Я піднялася на ноги і вилізла з гігантської ями.

"Ви, мабуть, знущаетесь з мене", – пробурмотіла я, дивлячись на величезний відбиток ноги.

Я переводила погляд то на Нокса, то на слід у землі. Я підлетіла до нього і обережно схопила його за зовнішній суглоб крила, підтягнувши його до сліду.

"Зроби мені послугу і поклади свою лапку в цю штуку", – сказала я йому. Він подивився на мене і здався дуже збентеженим.

"Це!" Я вказала на його задню лапу. "Постав її туди". І націлилася назад у землю.

Він видав звук, схожий на зітхання, ніби його нудило від мого лайна, і поклав туди свою пазуристу лапу. Яма поглинула її.

"Що ж, це прикро". Я підняла на нього очі. "Схоже, мій нічний кошмар збувся вдруге в моєму житті. Ми в Лісі Сіліс", – оголосила я йому, повільно кружляючи по колу, спостерігаючи за навколишнім середовищем. "І ти тут *не* найбільша істота".

Він витягнув лапу з ями і подивився вгору на листяний полог, випустивши гарчання.

"Не сердься на дерева", – пожартувала я, просуваючись далі. "Чим швидше ми звідси виберемося, тим краще. Можливо, нам вдасться знайти щілину в кроні дерева до настання темряви", – сказала я йому, коли ми знову рушили на північ.

Минуло кілька годин, і, на щастя, ми не натрапили на тролів розміром з мамонта, інакше тільки боги знали б, що ще могло залишити такі сліди на твердій лісовій підстилці.

Час від часу Нокс знаходив на деревах якусь дрібну тваринку і накидався на неї. Іноді це було просто для того, щоб познущатися над ними, а іноді, щоб повністю присвятити себе акту поїдання бідолашних створінь в якості закуски.

Боги, що б я сама зараз не зробила, щоб перекусити. Їжі було, м'яко кажучи, обмаль, і моє тіло відчувало слабкість від її нестачі. Проте я тримала язик за зубами. Принаймні один з нас їв, і йому знадобляться сили, коли ми знову зможемо літати.

Раптом ліс затих. Листя більше не шелестіло на вітрі, птахи перестали співати, а Нокс заляк, як одне з дерев.

Я подивилася вдалину і поводи́ла очима, щоб охопити поглядом навколишню місцевість. "Будь ласка, не будь тролем. Будь ласка, не будь тролем. *Будь ласка*, не будь ще одним довбаним тролем", – прошепотіла я.

За мить стріла просвистіла повз моє обличчя і встромила́ся в дерево за кілька футів від того місця, де я стояла.

Моя щелепа відвисла від шоку, оскільки я дивилася на неї надто довго. "Трясця твоїй матері!" пробурчала я, повертаючись до віверна. "Нокс! Тікай!"

Ми вдвох кинулися навтьоки, стріли летіли навколо нас. Я озирнулася, боячись, що одна з них поранить його, але згадала, що напередодні одна відскочила від його голови.

Я ризикнула озирнутися по обидва боки від нас і побачила... коней? Вони бігли разом з нами, бо стріли тепер летіли з усіх боків, окрім прямого.

Я перечепилася через спідницю сукні і впала на землю, перекинувшись через стежку і коріння, що стирчало з неї. Нокс з вереском зупинився, продираючись крізь ліс позаду мене.

Я голосно закричала, бо здавалося, що він ось–ось випадково переїде мене, але замість цього його тіло зупинилося прямо наді мною. Він завис наді мною, захищаючи мене, і видав люте ревіння, крутячи шиєю на всі боки, даючи зрозуміти, що воно було спрямоване на наших нападників.

Тупіт копит припинився, і я визирнула з–під живота Нокса, щоб побачити, що збоку від нас біжать не коні.

Вони мали бути міфом. Хоча, я припускала, що всі "міфи" живуть серед цих лісів.

Кентаври.

Дивне поєднання людини і коня. Їх було щонайменше двадцять, і ми були оточені. Стріли з їхніх величезних луків були натягнуті і спрямовані прямо на нас.

"Виходь", – вимагав один з них.

"Ні, я думаю, що я в порядку", – відповіла я, намагаючись виграти трохи часу, щоб подумати, як викрутитися з цієї ситуації.

"Вбити віверну", – почула я його наказ.

"Стій!" закричала я. "Я вийду. Тільки не чіпайте його".

Я вислизнула з–під Нокса і штовхнула себе на ноги. Нокс притиснувся грудьми до моєї спини, нагадуючи мені, що він охороняє мене ззаду.

"Назви своє ім'я", – сказав кентавр.

"Спочатку ти". Я подарувала йому солодку, ворожу посмішку.

Він зробив кілька кроків до мене, і я мимоволі спробувала зробити крок назад, але мене заблокував Нокс. Загрозливий рух унікальної істоти до мене викликав тривогу. Так схожа на бойового коня, але більша, з гуманоїдним тулубом і рисами обличчя.

"Ти думаєш, що це гра?" – гаркнув він на мене.

Я була чесно шокована тим, що вони розмовляли справжньою веліранською мовою.

Я прочистила горло. "Мене звати Еліанна."

"І що ти робиш у моєму лісі, *Еліанно*?"

Я моргнула йому. "Я не знаю, як ти володієш усім лісом, але ми просто проходили повз, тому, якщо ти не проти, ми підемо своєю дорогою". Я зробила крок, але почула туге натягнення лука одного з кентаврів збоку.

"У нього є рот. Убий його, Брун", – сказав той, хто направив на мене стрілу.

Я стиснула зуби, бо мої нерви погрожували поглинути мене – я мала бути розумною, а в мене не було ніякої зброї. Я проклинала себе за те, що не додумалася вихопити меч в одного з солдатів, перш ніж Нокс вихопив мене з полум'я напередодні ввечері.

"Привіт, Брун. Приємно познайомитися з тобою і твоїм... стадом". Я жестом показала на них. "Загалом, як я вже сказала, ми просто проходили повз".

Він оглянув мене з ніг до голови. "Вбити їх", – наказав він, а потім наполовину відвернувся від мене.

"У мене немає часу на це лайно", – сказала я досить голосно, щоб вони всі почули.

Я кинулася на одного з кентаврів, який нічого не підозрював і був надто близько до мене, щоб встигнути відреагувати. Я зробила крок на валун праворуч від нього і з усієї сили підстрибнула вгору, спустившись з високо піднятим кулаком, і вдарила його в бік обличчя.

Кілька з них ахнули, коли моя жертва впустила свій лук, і я пірнула за ним.

Вони почали пускати в мене стріли, а я продовжувала котитися з їхнього шляху, вниз по невеликому пагорбу, притискаючи величезний лук до грудей.

Боги, ця штука була майже такою ж довгою, як і все моє тіло.

Нокс випустив ще один гуркітливий звук розчарування і шипів на них. Він огризався на стадо своїми гострими зубами, оскільки його тіло все ще не відновило полум'я, яке він пережив у військовому таборі.

Після невеликого затишшя у стрілах, що летіли в мій бік, всі вони раптом *зарядилися*. Я вирвала кілька з землі, з якої вони стирчали, і вистрілила у відповідь. Моїх рук ледве вистачало, щоб натягнути тятиву гігантського лука і вистрілити в них.

Більшість з них відхилилися з дороги і знову почали кружляти навколо мене.

Я піднялася на ноги і, закинувши лук через плече, кинулася бігти назад до Нокса. Один з них поскакав до мене, але я вирвалася з-під його досяжності. Моя рука витягнулася, коли він рушив, щоб пройти, але я обмотала її над його стегном, розгойдуючись у повітрі. Час сповільнився, коли моє тіло закрутилося над кентавром і спустилося вниз, приземлившись прямо йому на спину.

Інші не мали іншого вибору, окрім як припинити стріляти з лука, не бажаючи ризикувати влучити в одного зі своїх.

Я зірвала лук зі свого тіла і вдарила ним по лопатках кентавра. Я підняла його на себе, змушуючи вигнуте дерево зброї стиснутися навколо його горла, задушивши його. Він зробив кілька кроків назад, відчайдушно намагаючись набрати повітря в легені, поки не зупинився під вербою – її гілки звисали навколо наших облич.

"Якщо хтось із вас зробить ще один крок ближче, я зламаю йому шию!" заревіла я в лісове повітря.

Кентавр корчився піді мною, намагаючись втиснути пальці між луком і шиєю, щоб затамувати подих.

"Відпусти його!" – пролунав голос їхнього ватажка.

Мої очі метнулися в його бік, і я ахнула, коли помітила двох кентаврів, що стояли по обидва боки від Нокса, їхні загострені списи були націлені прямо йому в очі.

"Не. Смійте. Торкатися. Мого. Віверна", – прошипіла я крізь зуби.

"Хто ви така, Міс Еліанна? Відпустіть мого друга, і тоді ми зможемо поговорити про вашого звіра", – заявив Брун.

Я подивилася на нього. Його худорляве тіло, схоже на тіло коня, вигиналося навколо нього і прокладало собі шлях до живота. Його руки, товсті від м'язової сили, були зчеплені за гуманоїдною частиною спини.

Я не послабила хватку на луку. "Мене звати Еліанна Вальдерре, і я законна спадкоємиця престолу Веліри", – огризнулася я йому. "Я впевнена, що тут... м'яко кажучи, усамітнено, але за стінами цього лісу вирує війна. Я намагаюся її зупинити. Я уклала союз з людськими арміями і планую повернути своє королівство".

На мить запанувала тиша, а потім стадо навколо мене вибухнуло реготом.

Заради всіх богів. "Це правда."

"Звичайно, це правда, і я – Лорд Лісу", – насміхався крізь сміх Брун.

"Ну, раніше ти казав, що це твій ліс, тож, можливо, я б повірила", – пробурмотіла я, ледь чутно, щоб він почув.

Кентавр піді мною скористався моїм відволіканням і впився нігтями в моє передпліччя, прямо над ледь загоєною раною з військового табору. Я випустила шипіння від несподіваного шматка болю, і він струснув мене зі своєї спини, змусивши моє тіло впасти на землю.

Мій погляд повернувся до нього, коли він зняв лук з шиї і намагався віддихатися.

Я глянула на своє передпліччя і побачила, як маленькі краплі крові збираються з рани у формі півмісяця і стікають на землю.

"Виродок", – прогарчала я.

Він взяв свій відновлений лук і натягнув стрілу через тятиву, націливши її прямо мені в обличчя.

Нокс бив і клацав щелепою на тих, хто стояв на варті перед ним, а сам пильно спостерігав за мною своїм звуженим поглядом.

Я дивилася на дерев'яну стрілу, вітаючи смерть так, як це зробив би будь-який солдат, коли сталося немислиме.

Ліани.

Ліани, що шепотіли, ожили з верби, яка висіла над нами, і обвилися навколо рук і горла кентавра, душили його ще раз – можливо, навіть сильніше, ніж я. Ми всі вжахнулися, коли це сталося.

Всі випустили подих жаху.

Мої очі спалахнули розгубленістю, коли я відкинула своє тіло на кілька футів назад на землю, з жахом спостерігаючи, як дерево атакувало істоту.

"Верба", – почав Брун, роблячи нерішучий крок до нас. "Вона... вона реагує на твою *кров*".

"Що?" прошепотіла я і подивилася на землю, де кілька крихітних крапель моєї крові просочилися в лісову підстилку.

"Агдронісе, кинь свій лук", – наказав Брун кентаврові, який збирався мене вбити.

Як по команді, він випустив зброю, і ми спостерігали, як ліани неквапливо розплутуються з його тіла у зміїний спосіб.

"Мати богів", – зітхнула я.

Як тільки ліани відступили від його тіла, Агдроніс стрімко вискочив з-під дерева.

"Ти говорила серйозно", – тихо промовив Брун, обертаючись до мене. "Ти справжня спадкоємиця королівства".

"Навіщо мені витрачати свій подих і вигадувати це?" прошипіла я, підводячись з землі.

"Це була б безглузда брехня."

Я підняла брову. "Без лайна. А тепер опустіть свою зброю з мого віверна". Я вказала на Нокса, а іншу руку поклала на стегно, оцінюючи Бруна, який був щонайменше на три фути вищий за мене завдяки своїй кінській статури.

Кентаври, що тримали списи, підкорилися, і в грудях Нокса пролунало гарчання.

Я підійшла до нього, і він опустив до мене голову, щоб я могла погладити його по морді. Я повернулася до стада кентаврів з похмурим обличчям, і всі вони насторожено дивилися на мене.

"Ти одна з... найдивніших істот, з якими ми коли-небудь стикалися", – сказав Брун. "Не кожен день бачиш молоду, навчену бою принцесу фейрі з домашнім улюбленцем віверном".

Я не вважала за потрібне згадувати про те, що мене не виховували як принцесу.

"Так, що ж, гадаю, ви дізналися щось нове сьогодні". Я незграбно відійшла від них, сподіваючись, що на цьому ця безглузда зустріч закінчиться, але, звісно ж, ні.

"Спадкоємиця Королівства", – зупинив мене Брун. "Ми не найстрашніші істоти, що ховаються в цих деревах. Якщо твій віверн вміє літати, пропоную навчитися на ньому їздити верхи".

На моїх губах з'явилася зміїста посмішка. Ми подолали багато миль – напевно, тепер ми будемо в безпеці від ворожих очей у повітрі.

Не кажучи ні слова, я переповзла на спину Нокса. Я обхопила ногами його потилицю і подивилася вниз на стадо, яке тепер витріщилося на мене, роззявивши роти. Коли вони всі витріщилися на нас з подивом, або, можливо, це був шок, закарбований на їхніх обличчях, я погрозово підморгнула їм.

"Навчання не знадобиться", – відповіла я, і, ніби він сприйняв це як команду, Нокс злетів у повітря. Наші тіла пронеслися крізь верховіття дерев, і ми опинилися у відкритому небі.

Я зазирнула в утворену нами діру крізь листяний покрив і побачила кентаврів, які продовжували витріщатися на нас.

Я оглянула навколишнє небо і засумнівалася, що нас помітять тут, так високо над деревами Сіліс.

"Вперед, Ноксе. Знайдемо Джейса."

Він випустив невеликий звук цвірінькання і вистрілив на повній швидкості без попередження, змусивши мене розсміятися.

Я підняла руки в боки для рівноваги, як тоді, коли вперше їхала на ньому під час нашої втечі. Тільки цього разу я безстрашно насолоджувалася хвилюючим відчуттям ковзання по залитому сонцем відкритому повітрю.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Ейвері

Настала ніч. Минув тиждень після весільної різанини і втечі Лії. Велі сказала, що сьогодні чула перешіптування на вулицях, коли виходила за припасами для майбутньої подорожі. Чутки про те, що охоронці шукають саме мене та Фінніана.

В глибині душі я завжди знала, що вони будуть шукати, але було неприємно чути, що це насправді відбувається за її потайними дверима. Принц і принцеса перетворилися на злочинців, яких розшукують за зраду, хоча я сумнівалася, що наша мати публічно назвала б нас такими – це б її збентежило.

"Пора", – оголосила нам Велі, застібаючи плащ і хапаючи свої кілька мішків з припасами. "Ви всі знаєте план. Якщо магія розвіється і нас розкриють, нам потрібно буде залишити дещо і тікати".

Мені це зовсім не сподобалося, але я припустила, що це був єдиний варіант, який у нас був.

Я подивилася на Ніру. "Готова, дівчинко?" Вона штовхнула мою руку своїм мокрим носом у відповідь.

Велі попрямувала до дверей і озирнулася на мене, Фінна та Лендона. "Я збираюся повернутися на дах і знову відчути охоронців. Отримавши контроль, я поглину їхню свідомість, і ми всі зможемо забратися звідси до біса. Тоді я пошлю за вами тіні, тож тримайте двері прочиненими, щоб ви могли їх відчути. Ідіть у поле. Тіні будуть розширюватися на всіх, кого ви знайдете, і вітати їх", – нагадала вона нам усім. "Будьте обережні".

Вона моргнула кілька разів, ніби хотіла сказати щось іще, але замість цього прослизнула між щілиною в дверях та їхньою рамою.

Це відбувалося.

Ми справді робили це.

У ту мить, коли з даху Велі спустилися вусики темряви, ми всі вискочили за двері і побігли провулками під прикриттям тіней.

Я не була впевнена, чого я очікувала, але точно не цього. Вулиці *наповнилися* людьми, готовими втекти з нами.

Фейрі різного віку, деякі нерішучі, поспішали за нами, коли ми бігли до воріт Айли. Вони вискакували зі своїх домівок, магазинів, з—за рогу кожної вулиці, приєднуючись до нас у нашій гонці до свободи.

"Я не можу в це повірити", — сказав Фінн тихим тоном крізь важке дихання. "Всі ці люди тут, щоб підтримати Лію".

Я хотіла щось сказати, але мене перервав хтось, хто стояв прямо за нами. "Можливо, ми не знаємо всіх деталей, але якщо є ймовірність того, що майбутнє усуне Принца Кая з трону, багато хто з нас скористається цим шансом".

Я озирнулася назад, не зменшуючи темпу, і побачила, що це був чоловік, який виглядав так, ніби йому йшов четвертий десяток років, тобто, швидше за все, йому було щонайменше дев'ять століть.

Це викликало сльози на моїх очах.

"І якщо вона має підтримку відомих братів і сестер нинішнього спадкоємця, то для нас цього було достатньо. Ми всі бачили страх у ваших очах, коли ви говорили про нього". Він зупинився на кілька секунд, намагаючись віддихатися від бігу. "Якщо ті, хто ріс поруч з ним, бояться того, що він може принести королівству, то для нас цього було достатньо, щоб зрозуміти, в чому повинна полягати наша вірність".

"Дякую", — озвався до нього Фінніан. "За те, що вислухали нас." Я глянула і побачила, як він посміхнувся Лендону, але той не відповів на його посмішку.

Цим двом справді потрібно було розібратися у своєму лайні.

Ми бігли нескінченними звивистими вулицями, підхоплюючи по дорозі сотні, якщо не тисячі, інших людей і навіть сімей. Коли ми збиралися завернути на останній відрізок, що вів до міських воріт, Велі з'явилася з нізвідки і підбігла до нас спереду.

Вона виглядала знервованою, навіть зі своїми палаючими очима.

"Щось не так?" намагалася я прошепотіти їй через кожен крок.

Я подивилася вниз, щоб переконатися, що Ніра все ще поруч зі мною, але вона виглядала так, ніби хотіла побігти попереду нас. Вона ненавиділа тіні і гарчала щоразу, коли вони підходили надто близько — це було так, ніби вони знущалися над нею.

"Охоронці щойно прибули до воріт", — зізналася вона ледь чутно, щоб я почула. "Раніше їх тут не було, але зараз я їх відчуваю. Сьогодні вночі було...значно більше солдатів на чергуванні".

Моя голова повернулася до неї, а серце закалатало. "Пробач?"

Святі боги, нас зрадили?

Вона кинула на мене погляд, і в мене по спині пробігли мурашки, коли я подивилася прямо в ці люті очі. "Я подбаю про це", – пробурмотіла вона. "Просто це буде негарно".

"Що буде негарно?" Фінніан практично кричав на нас.

Ми з Велі повернули голови в його бік. "Шшш!" Я змусила себе нервово вдихнути.

Я повільно повернула свою увагу назад до відьми, яка вела нас. "Що ж нам робити?"

Ми ось–ось мали завернути за останній поворот вулиці, який мав вивести нас усіх на відкриту місцевість перед брамою.

"Я не можу викликати закляття знову, поки намагаюся утримати поточне. Якщо я його скину, прокинуться інші охоронці по всьому місту", – огризнулася вона, але я знала, що це скоріше від нервів.

Настала наша черга.

"Роби, що мусиш. Ми не будемо зупинятися в полях. Ми побіжимо прямо і будемо бігти, поки не побачимо міських воріт". Я сказала це кожному, хто стояв поруч зі мною, не усвідомлюючи, що передня частина натовпу, яка йшла за нами, також могла чути.

"Ми передамо повідомлення далі. Якщо вони хочуть жити, вони зроблять те, що необхідно", – оголосив чоловік позаду нас.

Я повернулася до нього шиєю і промовила "дякую".

"Охоронці, які зараз внизу, будуть дезорієнтовані, коли відкриють очі. Це затримає їх, але ми все одно повинні рухатися якнайшвидше".

Наші передові загони завернули за останній ріг, і ми всі раптово зупинилися, попереджаючи тих, хто стояв позаду, зробити те саме.

Ще двадцять охоронців стояли навпроти воріт, дивлячись на нас так, ніби бачили нас наскрізь. Тоді я зрозуміла, що те, що вони бачили, швидше за все, було нічим іншим, як примарним чорним серпанком темряви, що насувався прямо на них.

"Покажися!" – прокричав у повітря охоронець. "Вчора ввечері охоронці прокинулися на вулиці, не пам'ятаючи, що з ними сталося. А сьогодні ми знову знайшли кількох наших офіцерів непритомними посеред вулиць, де вони базувалися. Я вважаю, що ми знайшли нашого винуватця". Його тон став загрозливим.

Це пояснювало, чому сьогодні вночі на чергування заступили ще кілька патрульних.

Позаду нас пролунав гомін. Тіні накрили нас візуально, але не звуки. Я намагалася приглушити їх, але вони продовжували ставати все голоснішими, оскільки нерви не витримували.

Нас ось–ось мали спіймати. Почався б хаос, і ми б ніколи не змогли втекти. Боги, чорт *забирай*.

Мій погляд перекинувся на Велі, і вона швидко кивнула мені. Я спостерігала за нею, як вона впевнено вийшла з–під прикриття своїх тіней, невеликий серпанок їх слідував за нею і зависав навколо її сріблястого волосся, ніби вони були її охоронцями. Під місячним сяйвом вона попрямувала до солдатів, що стояли перед нами.

Всі двадцять з них витягли свої мечі.

"Чорт", – вигукнув Лендон.

Я швидко кивнула на знак згоди, закусивши нижню губу.

"Привіт, солдати", – почала Велі, з нудьгуючим виглядом розглядаючи свої вкриті кігтями нігті. "Ви цінуєте свої життя?"

"Я знаю тебе", – крикнув їй той, що стояв посередині. "Ти та стара цілителька із замку. Ми шукали тебе в день страти за наказом королеви, але тебе ніде не було. Шкода." Сміх прокотився по їхній невеликій шерензі охоронців.

Вона зловтішно хихикнула. "Тоді я вважатиму це за відмову".

Її тіні закружляли навколо неї, коли вона підняла руку до них, ліниво вказуючи кігтем в їхньому напрямку. Всі вони підняли свої клинки вище в розгубленому очікуванні, стаючи більш обережними в цій ситуації. Я побачила слабке, золотисте сяйво, що виходило з її очей.

"Відьма!" – вигукнув той самий охоронець.

Потім вона вимовила своє закляття мовою богів, і ми всі побачили, як кожен з охоронців кинув свою зброю і став нерухомо, як дошка, поруч один з одним.

"Велі", – гукнула я, але вона підняла іншу руку за спину, зупиняючи мене.

Ми всі стояли в тривожному мовчанні, що здалося нам вічністю, але це була лише хвилина. Я обернулася і крізь тіла в натовпі побачила, що *сотні* людей, які йшли за нами, тепер розбігаються по вулицях позаду нас, повертаючись до своїх домівок.

"Ні!" кричала я, перекикуючи натовп, але це було марно. Я побігла за ними, бажаючи їх залишитися, але Лендон обхопив мене за талію, утримуючи на місці.

Вони були налякані, чи то страхом бути спійманими, чи то свідками використання магії Велі, я не була впевнена. Обидві причини були вагомими, але вони прирікали себе на набагато гіршу долю, залишаючись тут. Я спостерігала, як сотні інших продовжували відступати, зменшуючи наш натовп до частки розміру, який був лише кілька хвилин тому.

Мій погляд переключився на те, що відбувалося перед нами, і я побачила, як рука, якою Велі зупинила мене, стиснулася в тремтячий кулак. Вона копалася в їхніх думках? Що б вона не робила... що б вона не *бачила*, їй це анітрохи не подобалося.

Я моргнула, і раптом всі охоронці, що застигли, впали на вулицю під ними.

Сила, чиста і необроблена, виходила від відьми.

Я зробила обережний крок вперед, коли Велі наполовину повернулася до нас обличчям. Її *очі*. Вони більше не були фіолетовими. Вони переходили від того прекрасного фіолетового до вогняної фуксії і назад, кружляючи навколо золотого сяйва.

"Нам потрібно рухатися швидко", – промовила вона на вдиху.

Тіні Велі, що плелися між її пасмами волосся, розширилися і насунулися на охоронців.

Я розгублено вигнула брову, а решта армії, що стояла позаду нас, рушила вперед.

Коли ми наздогнали Велі, вона прошепотіла мені: "Робіть те, що було сказано раніше, і рухайтесь за поля. Не зупиняйтесь, поки не побачите міську браму. Я почекаю тут на випадок, якщо нас зупинять інші".

Хлопці дружно кивнули і рушили, але Велі витягнула руку і схопила Фінніана за руку. "Не дивись на них", – попередила вона. "На тіла".

Фінн голосно ковтнув, і натовп швидко закрутився навколо нас і прорвався крізь міську браму.

Я підкралася до Велі і стала поруч з нею, коли вони проходили повз. "Вони ж не непритомні... чи не так? Охоронці", – здогадалася я, тремтячим голосом.

"Якби ти знала, що у них на думці, ти б теж не залишила їх в живих", – сказала вона тоном, який я більше ніколи не хотіла чути. Все моє тіло затремтіло у відповідь на енергію, яка випромінювалася від неї.

Ми стояли там, поки остання тінь не промайнула повз нас, приховавши втікачів з поля зору.

"Ну що ж...", – промовила вона після тривалого періоду незручного мовчання між нами. "Забираймося до біса з цього покинутого богами міста".

Вона увійшла у ворота, і я пішла за нею, відмовляючись озиратися назад і сумувати за єдиним домом, який я коли-небудь знала.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Еліанна

Нокс летів крізь ніч, навіть після того, як я заснула, притиснувшись до його спини на потилиці з ребристою лускатою шиєю. На щастя, я навчилася маневрувати своїм тілом, притискаючись до нього, щоб захиститися від вітру, який нас оточував.

Я розплющила заспані очі і помітила, що на горизонті з'явився світанок. Я пересіла, щоб сидіти прямо, привернувши його увагу, коли він вивернув шию, щоб озирнутися на мене, як він завжди робив.

"Добрий ранок", – позіхнувши, сказала я. Куточок його губ нахилився вгору, нагадуючи посмішку, що викликало у мене м'який смішок. "Дивись на небо, Ноксе. Я не хочу знову зіткнутися зі зграєю птахів".

Що й сталося.

Двічі.

Він знову повернув шию обличчям вперед, поки я намагалася прогнати сон з очей.

Я визирнула через його бік і помітила, що ми вже не над Лісом Сіліс. Мої очі спалахнули, коли нерви взяли гору наді мною.

"Краще б ми все ще летіли на північ!" вигукнула я, перекикуючи вітер. Він роздратовано зітхнув, я розвернулася і зрозуміла, що лісосмуга в кінці лісу була лише за милю чи дві позаду нас.

Слава богам.

Я видихнула з полегшенням. "Ми повинні повернутися на землю, Ноксе. Нас можуть знову помітити." Він проігнорував мене. "Я серйозно."

Він озирнувся на мене і продовжив летіти прямо. "Вибач! Я знаю, що ти мене чуєш!" Моє останнє слово закінчилося протяжним криком, коли Нокс ліниво перевернув своє тіло догори дригом у повітрі, відправивши моє власне у вільне падіння через небо до землі вниз.

Дівочий вереск вирвався з мене, коли я опускалася в повітрі, моє волосся злетіло вгору, практично засліпивши мене. Нокс пірнув прямо піді мною і вирівняв крила, змусивши мене боляче приземлитися на його тверду спину з бурчанням.

Я вивернулася, щоб знову стати вертикально, і заповзла так далеко вгору по його шії, як тільки могла, тримаючись за життя. Його щелепа відвисла в, здавалося, зяючій посмішці.

"Ти думаєш, що це *смішно*?!" закричала я. "Ти міг мене вбити!"

Він озирнувся на мене, обдарувавши мене знаючим поглядом, ніби було смішно припускати, що він дозволить мені влучити в поле під нами.

Я насміхнулася. *Віверн*.

Ковзнувши назад по його шії, я вмостилася на своєму звичному місці, коли помітила те, що нагадувало напівзруйновані будівлі вдалині.

О боги, Село Селан.

"Ноксе, гаразд, цього разу я дуже серйозно. Ти бачиш те село попереду?" Він кивнув головою вгору–вниз, один раз кивнувши. "Нам потрібно приземлитися там".

Віверн граціозно спустився до землі, і моє серце почало прискорено битися, коли вітер кинувся мені в обличчя під час нашого спуску.

Ми приземлилися на околиці майже зруйнованих будівель, і будь–яка форма радості зникла з мого обличчя.

Село було *зруйноване*.

Я ковзнула вниз по більшій частині тіла Нокса і вистрибнула, як тільки опинилася ближче до землі. Я глянула на знайому дерев'яну балку, яка виділялася на місцевості. Коли спогади затопили мої думки, по спині пробігли мурашки. Я чітко пригадала відчуття, як я була прив'язана до неї, змушена з жахом спостерігати, як Келлан безжально різав прекрасне обличчя мого судженого.

Нокс пошкутильгав до нього, ледь не зачепивши мене краєм крила, коли проходив повз. Він обнюхав закривавлений стовп.

Я підійшла до нього і розглянула його ближче, зрозумівши, що там дійсно була велика, майже чорна, застаріла пляма крові, розмазана по ньому.

Я піднялася якомога вище і поплескала його по боці, щоб заспокоїти. "Це від мене". Мій голос був ледь чутний.

Його покрита рогами голова метнулася до мене, ледь не збивши мене з ніг, і, на мій подив, я навіть не здригнулася. Він ткнувся носом мені в груди, і я почула, як крізь його ніс пролунало низьке гарчання.

"Ми помстимося". Я погладила його під підборіддям, тупо дивлячись на пляму власної крові. "Ці самці отримують по заслугах", – тихо пообіцяла я.

Підглядаючи в його обличчя, я спостерігала, як його золоті очі звузилися на жердині, а потім раптом його хвіст вимахнув з–за нас і вдарив по ній, відправивши її на землю. Я посміхнулася, коли його гуркітливе гарчання перетворилося на легке муркотіння.

"Дякую", – прошепотіла я, дивлячись йому в очі.

За мить я відвернулася від нього, і він тихо пішов слідом за мною, коли я рушила досліджувати руїни того, що залишилося від Села Селан. На якусь мить це крихітне місце здавалося мені домом, а тепер воно було зруйноване. Я не могла не відчувати себе відповідальною за смерть і руїну, які прийшли на це поселення.

Я зупинилася перед тим, що залишилося від будівлі, через яку я увірвалася, щоб врятувати Зайлу. Бачення палаючого неба, коли я впала задом на цю бруковану вулицю, промайнуло в моїй пам'яті, приголомшивши мене.

Нокс легенько торкнувся мордою моєї спини, нагадуючи мені, що він поруч.

Тут справді нічого не залишилося. Скільки людей втекло? Скільки зустріли свою долю? Ще один спалах з тієї жахливої ночі з'явився переді мною, коли ми повернули за ріг будівлі, звідки сім'я втекла від мене, налякана, вважаючи, що я прийшла туди, щоб завдати їм шкоди. Вони думали, що я могла завдати шкоди їхнім дітям і близьким тільки тому, що я була настільки дурна, що забула сховати кінчики своїх вух у всьому цьому хаосі.

Моє серце калатало в грудях, коли я бачила, як вони тікають від мене і несвідомо кидаються на леза солдатів Келлана.

Сонце вже було високо в небі, і птахи щебетали свої пісні, пролітаючи в повітрі над нами. Нокс подивився на мене поглядом, який я тепер знала дуже добре. Він хотів знову опинитися в небі разом з ними.

"Скоро, Ноксе", – запевнила я. Тут все одно нічого не залишилося. Я припускала, що Джейса вже не буде тут, але наскільки я знала, вони могли почати відбудову. Однак тепер, коли їхнє місцезнаходження було скомпрометоване, було зрозуміло, що вони цього не зроблять.

Мої очі розширилися, коли я згадала, як Келлан зламав мій кинджал, перш ніж потягнути мене назад на Айлу. Я розвернулася і побігла назад до стовпа, з якого ми прийшли, і з тривогою обшукала землю в пошуках будь-яких ознак єдиного подарунка, що залишився мені від батька.

Я ніде не могла його знайти. Я блукала по всій місцевості, піднімаючи сміття, розгрібаючи бруд і повторюючи кожен пам'ятний крок, зроблений мною. Його тут не було. Мій кинджал зник.

Я розлючено вдарила ногою по камінню на землі, забувши, що на ногах у мене залишилися лише подерті капці, які я взула в ніч весілля Кая. Я смикнула себе за кінчики волосся і примусила себе подивитися на відкрите небо над собою, випустивши пронизливий крик розчарування і болю.

Я впала на коліна і дивилася, як Нокс підійшов і сів переді мною, дивлячись на мене з болем в очах. Біль, який, як я зрозуміла, виходив від мене, і те, що він спостерігав, коли спогади про найгіршу ніч у моєму житті поглинули мене цілком.

Я підняла на нього очі і побачила, як його аметистова луска віддзеркалюється у сонячному світлі. "Що скажеш, якщо ми пройдемо останній відрізок шляху до нашого нового дому?" сказала я йому, підводячись на ноги.

Він опустил найближчу до мене частину свого тіла, спершись на один із суглобів крила, що дозволило мені легко піднятися і зайняти своє місце в сидлі.

"Я ніколи не була там, куди ми прямуємо. Все, що я знаю, це те, що нам потрібно прямувати на північ до Еллікастера", – нагадала я йому, влаштовуючись на місці.

Мені було цікаво, чи можна буде дістатися туди за кілька годин польоту. Я згадала, що Джейс казав, що подорож займе близько дня верхи на коні, а це означало, що це не може бути далеко, якщо летіти на крилах віверна.

Моє серце на мить прискорено забилося в грудях, коли я подумала про Джейса. Я була *так близько*. Передчуття того, що я знайду його, побачу і знову обійму, було майже нестерпним. Я сягнула вглиб своєї душі і відчула його там – зв'язок між нами.

Найбільше мене лякала думка про те, чи прийме він або відкине парний зв'язок, який ми тепер поділяли...і який неминуче зв'яже наші душі разом до кінця нашого існування.

За мить Нокс розправив свої величезні крила і відправив нас парити в небесах.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Келлан

Я дивився на *двадцять* мертвих тіл міських стражників, коли сонце сходило за воротами Айли. Моя щелепа зціпилася, коли лють вирувала в моїх венах. Я стиснув руки в кулаки, дивлячись, як Вінсент збирає решту охоронців, які були на патрулюванні минулої ночі. Що, в біса, сталося?

Я відраховував черговість, поки вони всі стояли, виструнчившись. Було очевидно, що вони не знали, що половина з них тремтить у своїх чобітках в очікуванні мого вибуху.

Сто вісімдесят охоронців чергували на патрулюванні, а додаткові двадцять, які мали охороняти вхід до міста, загинули біля підніжжя воріт.

Залишалося тільки одне питання. Нападники в'їжджали в місто чи виїжджали з нього?

Я стояв перед мовчазними рядами охоронців, а Вінсент з'явився поруч зі мною, коли всі зібралися. Мої очі блукали вгору–вниз, затримуючись на кожному окремому обличчі, щоб я міг вловити абсолютні невдачі, які якимось чином прослизнули крізь тріщини мого тренування.

"Отже", – почав я. Дехто з них моргнув на звук мого голосу, який перервав тихий, туманний ранок. "Що в біса сталося?"

Мовчання тривало. Ніхто не говорив, і це тільки ще більше мене розлютило.

Я витягнув з чобота кинджал і направив його на своїх солдатів. "Це *стане* потворним, якщо один з вас не почне говорити. І швидко."

"М–ма–магія, Капітане." Мій погляд прикипів до заїкуватого молодого чоловіка в кінці шеренги. Якщо раніше мені здавалося, що він трясся у своїх черевиках, то тепер вони аж тремтіли.

Я підкрався до нього і підняв брову. "Повтори?"

"По–іншому це не пояснити, Капітане. Ми всі знепритомніли без жодної причини. Однієї миті я патрулював, а наступної прокинувся без жодних спогадів про те, що сталося. Мені довелося відтирати обличчя від бруківки".

Я зробив крок ближче і побачив, як на його обличчі застиг чистий страх. Я нахилив голову набік, дивлячись в його широко розплющені очі, і запитав. "Солдате, ти маєш мене за дурня?"

"Що!" – вигукнув він. "Звичайно, ні, Капітане".

Я вирвався і схопив його обличчя обома руками, затиснувши його голову між ними. "Тоді чому ти так зі мною розмовляєш?!" заревів я йому в обличчя.

Я подивився вниз і побачив, як молодий солдат мочиться в штани.

"Ох, трясця твоєї матері", – пробурчав я, знову вихопивши кинджал і одним швидким рухом встромивши лезо йому в горлянку. Кров залила його тіло, коли я побачив, як світло покинуло його невіруючі очі. Його тіло впало на вулицю з гучним ударом.

Я не терплю брехунів, і зовсім не терплю чоловіків, які мочать свої кляті штани, тільки щоб отримати наказ.

"Отже", – почав я. "Хтось ще має кращі здогадки щодо того, що сталося? Чи я буду змушений просуватися вниз по черзі таким чином?"

Жодна з решти пар очей не подивилася в мій бік.

Жахливе ревіння підкочувалося до мого горла, коли воно обірвалося.

"Охоронець говорив правду". Тихий голос пролунав далі по дорозі.

Я повернувся, щоб подивитися в напрямку, звідки пролунав цей голос, і помітив маленького хлопчика, не старше десяти років, який тримав за руку ще більш крихітну дитину – можливо, сестру. Вона однією рукою міцно стискала руку брата, а в іншій тримала м'яку іграшку.

Я підійшов до них у найбільш заспокійливій манері, на яку тільки спромігся. "Як тебе звати, хлопче?"

"Реін, сер. І одного дня я стану охоронцем, як і ви", – відповів він, випромінюючи впевненість у своїх словах. На моєму обличчі з'явилася посмішка. У цього хлопця було більше яєць, ніж у одного з моїх власних солдатів, чорт забирай.

Я присів навпочіпки, щоб опинитися на рівні очей хлопця. "Твоє ім'я тобі пасує". Я зробив паузу. "Я Капітан Варти і Моря, Реїне. І для мене було б честю, якби хтось настільки впевнений, як ти, одного дня приєднався до моїх лав".

Він твердо кивнув мені, не послаблюючи хватки на руці своєї сестри. "Він говорив правду, сер. Багато хто втік з міста минулої ночі. Мої батьки відмовилися. І я відмовився. Ми вірні нашому королівству незалежно від того, хто сидить на троні".

Мої очі ненадовго розширилися від того, що хлопець зізнався. "Магії не було в місті вже багато століть, хлопче. Повинно бути якесь інше пояснення тому, що сталося".

"Серед них була відьма", – заявив він, і в його тоні не було місця для суперечок. Я продовжував слухати. "Вона закликала всіх бажаючих підтримати Еліанну Солус. Наші кузени втекли. Вони намагалися затягнути нас за собою, але ми не хотіли залишати свій дім. Вони повідомили прихильникам у місті, що відьма дозволить усім втекти під покровом темряви".

Я нахмурих брови, спостерігаючи за хлопчиком, і озирнувся через плече на тіла, що лежали на вулицях.

"Припустимо, ти маєш рацію. Це зробила відьма. Чому вони мертві, а інші живі?" Я жестом показав на розтерзані тіла, що лежали на землі.

Хлопець знизав плечима. "Можливо, магія не досягла їх, і їм довелося боротися, щоб піти".

Я підвівся зі свого місця і попрямував назад до тіл. Я штовхнув одного з них кінчиком черевика. Обличчя чоловіка виглядало... виснаженим. Ніби його душу вирвали з нього передчасно.

Я прикусив щоку і перевів погляд з хлопця на охоронців, які все ще стояли, вишикувавшись у шеренгу.

Я зітхнув і розчесав пальцями волосся на маківці. "Хто–небудь знає, хто стоїть за цією нібито масовою втечею?" запитав я, намагаючись стримати свій темперамент перед цим хоробрим хлопцем.

І знову тиша в черзі.

"Це були принц і принцеса", – озвався хлопчик, і у мене без дозволу відвисла щелепа.

Його заява застала мене зненацька, але тепер стало зрозуміло, чому ми не могли їх знайти. Очевидно, вони переховувалися, вчиняючи зраду власній матері.

"Це... дуже серйозне звинувачення, юний Реін", – сказав я у відповідь.

Він знову жорстко кивнув. "Мені сказали, що це принцеса Ейвері говорила з натовпом про свої думки щодо трону. Вона та срібноволоса відьма–цілителька".

Переді мною промайнуло усвідомлення, і моя шия повернулася в його бік. "Велі?" запитав я майже пошепки.

"Мабуть, так, сер". Хлопчик випромінював хоробрість, якою мав би пишатися його батько. Однак я відчував тяжкість проклятого погляду його сестри, який пронизував пасма її світлого волосся, що розвівалося на вітрі навколо обличчя.

Вінсент підійшов до мене. "Ми так і не знайшли королівського цілителя, коли пішли на пошуки, або конюха, якому Кай наказав принести його голову. Мабуть, вони всі працювали разом, щоб зробити це і підтримати Солус".

"Схоже на те", – підтвердив я. Я повернувся до дитинчат, які уважно спостерігали за мною. "Дякую тобі за твою проникливість, Реін. Я не забуду цього і вашої вірності". Я обвів поглядом шеренгу своїх бідолашних охоронців. "Вільно, солдате." Я підморгнув йому і поплескав по спині, відвертаючись від нього.

"Повертайтеся на свої довбані пости!" крикнув я строю, і вони одразу ж розійшлися.

"Що ти плануєш робити?" запитав Вінсент, затамувавши подих, коли ми рушили до замку.

"Якщо принцеса та Еліанна хочуть справжньої війни, то вони її, бляха, отримають".

Я стояв у центрі тронної зали, коли Калліус привів королеву та її сина. Здавалося, що кожного разу, коли я входив до цієї кімнати, мені ось—ось дадуть під зад.

"Нам потрібно знати, чи не пішов з ними хтось із наших солдатів", — прошепотів мені Вінсент, коли королева з'явилася під рукою Калліуса.

Я дивився, як він вів її на поміст і до трону, більше не виглядаючи *просто* присяжним захисником, як блиск у поглядах кожного з них натякав на щось зовсім інше — щось, що вони більше не хотіли приховувати. Принц Кай йшов за ними, виглядаючи, як завжди, нудьгуючим.

"Якщо солдати залишилися, щоб підтримати Еліанну, то вони слабкі. Вони не ті, кого ми хочемо бачити в наших лавах. Нехай підтримують королеву без престолу. Побачимо, до чого це їх призведе", — так само тихо відповів я.

"Що це означає, Капітане?" промовила Королева Ідіна з помосту. "Мені не подобається, що мене викликають до моєї власної проклятої богами тронної зали". Вона вигнула брову на мене, її обличчя було пронизане роздратуванням.

Охрініти як фантастично.

"Вибачте, Ваша Величносте, але ми маємо повідомити деякі... цікаві та засмучуючі новини", — оголосив я якомога спокійніше.

"Ну, ти збираєшся розповісти нам, чи просто танцюватимеш навколо цього, Адлере?" Кай сплюнув збоку від них, схрестивши руки і скрививши губи в оскалі.

Хотів би я задушити це маленьке лайно.

"Схоже, що останніми ночами на наших вулицях стався заколот, і сотні громадян втекли з міста", — доповів я.

Жоден з них не відповів. Я спостерігав, як очі Кая розширилися настільки, що, здавалося, ось—ось вилізуть з його обличчя. Щелепа королеви стулилася, і її очі метнулися до Калліуса.

"Патрульна варта?" — запитав він спокійно, але в його голосі відчувалося занепокоєння.

Я розчаровано зітхнув. "Ось тут починається... дивацтво. Вони всі були вибиті з колії без свідомості".

"Всі?!" — проричала на мене королева, задихаючись від киплячого повітря. "Як."

Це не питання.

"Так, Моя Королева. Відьма нібито жила серед нас протягом... ну, століть".

"Повтори?" Її тон змінився на цікавість, але все ж таки відчуття гніву залишилося.

"Улюблений цілитель нашого покійного короля. Велі", — відповів я, дивлячись на неї крізь брови.

"Велі?!" — вигукнула вона, вискочивши вперед. Вона неквапливо відкинулася на спинку свого трону і на мить подивилася в стелю. "Я повинна була здогадатися. З цією жінкою завжди було щось не так", — прошипіла вона, і це закінчилося жахливим гоготом.

"То ти хочеш сказати, що Велі, зневажлива цілителька, організувала втечу для громадян, яких вона, ймовірно, не могла терпіти поруч з собою?" запитав Кай.

"На жаль, це лише частина того, що я маю сказати тобі, Принце, – почав я. Королева знову нахилилася вперед. "Ходять чутки, що Велі впоралася з магічним аспектом втечі. Схоже, вона якимось чином забрала свідомість у вартових, що чергували на варті, і накрила всіх, хто тікав, темрявою, щоб сховати від очей. Втеча була організована вашими братом і сестрою. Принцеса Ейвері та Принц Фінніан".

Будь-який натяк на лайножерську посмішку, яку зазвичай носив Кай, зник з його обличчя, і я побачив, як він повернув голову до матері, роззявивши щелепу.

Королева встала зі свого трону і видала лютий, оглушливий крик. Мені знадобилася кожна унція зусиль, щоб або не затулити вуха, щоб перекрити шум, або зробити гримасу відрази.

Тоді вона озирнулася на нас, її палаючі очі рухалися між мною і Калліусом. "Знайдіть їх. Вбийте всіх зрадників, що залишилися. Особливо цю відьмацьку суку", – прошипіла вона, агресивно вказуючи на мене. "Поверни мені моїх дітей будь-якою ціною. Живими".

Не кажучи більше ні слова, ми дивилися, як вона підхопила передню частину своєї рубінової сукні і вибігла назад через бічні двері тронної зали, звідки вона прийшла.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ

Ейвері

Ми не зупинялися. Ми бігли крізь ніч і до світанку. Наш загін не зупинявся ні на мить, охоплений панікою, коли ми мчали геть від міста Айла і відмовлялися озиратися назад.

Лише коли місто стало крихітною цяткою вдалині, навіть з нашим фейрським зором, ми вирішили, що це достатньо безпечно, щоб відпочити і обговорити ситуацію.

Коли сонце піднялося високо в небі, я нарешті змогла добре розгледіти городян, які довірилися нам і покинули свої домівки.

Кілька сотень фейрі наважилися на цю подорож. Значно менше, ніж тієї ночі, коли ми розкрили наш план усім, хто наважився з'явитися. Я не могла звинувачувати інших, що залишилися, особливо тих сотень чи тисяч, які відступили від шеренги, коли ми поспішали до міської брами, думаючи, що нас ось-ось схоплять. Як ми могли очікувати, що вони просто повірять нам на слово і вирішать вирвати з корінням все своє життя і сім'ї, коли так багато невідомого?

Якби нас спіймали, їх би негайно стратили. Достатньо було б, щоб одна-єдина душа зламалася під тиском корони, щоб вірність усіх була викрита.

Це була б чергова масова страта, і нас усіх зробили б прикладом для наслідування. Я не була настільки дурна, щоб думати, що ми з Фінніаном не опинилися б серед них. Навіть якби наша мати намагалася врятувати нас, після того, як Кай зійшов на трон, його слово було б законом.

Люди сиділи на трав'янистому полі колами, перемовляючись між собою. Я пройшла між ними, прислухаючись до того, що вони обговорювали. Незважаючи на те, що більшість трималася за проблиск надії, я почула кілька розмов, які лише посилили мою тривогу.

"Це була помилка".

"Ми ніколи не зможемо повернутися додому".

"Відьма вбила тих охоронців. У що ми вляпалися?"

Охоронці. Я досі не говорила про них з Велі, відколи ми мовчки стояли перед їхніми поваленими тілами, поки наші повстанці проходили крізь міську браму.

Тремтіння пробігло по моєму тілу, коли я згадала, як дивилася на них. Її магія не просто вирвала у них свідомість, вона вирвала їхні *душі*. Чи зможуть вони тепер продовжити свій шлях у потойбічному світі? Або ж їхні істоти перестануть існувати від того, що їх поглинула темна магія?

Я підняла руку, щоб прикрити брови, блокуючи сліпуче сонце, поки шукала Велі в натовпі. На щастя, знайти її було не надто важко завдяки її довгому сріблястому волоссю. Вона пропонувала допомогу хлопчикові, який під час божевілля втечі пошкодив щиколотку.

Я обережно підійшла до неї ззаду. Я хотіла простягнути їй руку, але вона повернулася до мене обличчям, її рука стиснула моє зап'ястя, яким я простягала руку. Вона спіймала мене, коли я швидко глянула на її очі, які повернулися до свого звичайного фіолетового відтінку.

"Я не в настрої, щоб до мене підкрадалися", – пробурмотіла вона, насупивши брови.

"Я й не намагалася. Я прийшла сюди, щоб поговорити..." Я зупинилася, зазирнувши через її плече і побачивши матір хлопчика, яка стояла позаду нас і майже кипіла від нетерпіння.

"Якісь проблеми?" запитала я, відсмикуючи зап'ястя від Велі. Я схрестила руки на жінці, яка виглядала так, ніби зараз вона скоріше *нападе* на нас, ніж допоможе нам продовжити втечу, оскільки чоловік сидів навпроти неї з вибачливим виглядом.

Вони виглядали як невелика сім'я, що складалася з батьків і двох їхніх дітей. Хлопчик зі зламанною щиколоткою і ще один, схожий на немовля, на руках у матері, борсалися, намагаючись вирватися на волю.

Чоловік кинув на дружину презирливий погляд. "Вибачте, Принцесо. Я просто намагався пояснити дружині, що ми прийняли правильне рішення піти за вашим прикладом і присягнути на вірність законній спадкоємиці".

Я підняла брову.

"А я намагалася пояснити чоловікові, що не хочу, аби *відьма* торкалася моєї дитини своїми проклятими, вбивчими руками", – підхопила жінка, перш ніж я встигла розтулити рота, щоб вимовити бодай слово.

Ах. Що ж, це було недобре. І судячи з обличчя Велі, я могла сказати, що вона вже нетерпляче дивиться на мене.

"Ну, хоча я розумію, що перебування в присутності..." Я зупинилася, щоб поглянути на Велі, і зустрілася з її проклятим поглядом. "Чаклунки... може трохи нервувати. Я хочу, щоб ви знали, що ваш син в руках найталановитішої цілительки Айли. Вона служила замку понад століття, і король не довіряв нікому, крім неї." Я м'яко посміхнулася їй і сподівалася, що була достатньо переконливою, заради всіх.

Жінка глянула на Велі поглядом, який міг би конкурувати з поглядом самої відьми. "Дякую, Принцесо Ейвері", – сказала вона, не відводячи погляду від Велі. "Але багато таємних цілительів втекли з нами, бо королева їх не підтримує. Щиколотка мого сина може почекати, поки хтось не знайде час, щоб допомогти".

Уф.

Я коротко кивнула їй і зітхнула, дивлячись на хлопчика з кислим виразом обличчя. "Дуже добре, тоді".

Глянувши туди, де стояла Велі, я помітила, що вона поспішає кудись у далеке поле, де ніхто не зупинявся на відпочинок.

Я підняла поділ своєї потворної, сверблячої туніки довжиною до щиколотки, яку мені позичила Велі, і побігла за нею.

Я зупинилася за кілька футів позаду неї, коли вона розпачливо розвела руки в сторони, і кілька хвилин з цікавістю спостерігала за нею. Вона не поверталася до мене, але я знала, що вона відчуває мою присутність.

Я спробувала дати їй трохи особистого простору, але ми не могли довго залишатися у відкритому полі, тож мені потрібно було покопирсатися в її думках, поки ми мали шанс залишитися наодинці.

Поглянувши в небо, я примружила очі від сонця, коли зграя птахів пролетіла над головою. "Ти хочеш поговорити про це?" запитала я у відповідь.

Вона випустила різкий, короткий сміх. "Стає абсолютно ясно, що ти не залишаєш мені вибору, Принцесо".

Я на мить замовкла, а потім стиснула губи. "Гадаю, ти маєш рацію. На нас розраховує багато людей, і якщо ти збираєшся просто втекти..."

Вона агресивно повернулася до мене обличчям, і мені знадобилося все, що було в мені, щоб не здригнутися у відповідь. "Втекти? Як щодо *того*, щоб працювати цілителькою протягом століть, допомагаючи і таємно рятуючи людей Айли проти закону, а потім допомогти їм втекти від нового, гнилого майбутнього короля, і щоб вони дивилися на *тебе*, як на чудовисько!" Вона направила свій кігтистий ніготь всього в дюймі від мого обличчя.

Моє серце завмерло, і суворий вираз, який я намагалася зберегти на своєму обличчі, зник. "Велі, вони не думають, що ти..."

"Віверн – сране лайно, Ейвері. Це *саме* те, що вони думають про мене зараз!" – огризнулася вона. "Я втекла від цього. Це не перший раз, коли я змушена починати своє життя заново, і спочатку це була втеча від того самого, до чого ти змусила мене вдатися. Ти нічого не знаєш, Принцесо. Нічогісінько про мене, про те, звідки я родом, що мені довелося пережити і чого я уникнула".

Я моргнула на неї. "Як би там не було, я тебе ні до чого не *примушувала*! Ти цілителька. Ти допомагаєш людям. Це має сенс, що ти зробила це".

Сумна посмішка сіпнулася на її щоці. "Але якою ціною?"

Я поклала руки на стегна, насупивши брови. "Що саме ти побачила в головах тих охоронців, Велі? Чому ти вбила їх на очах у всіх, замість того, щоб вибити з них свідомість, як планувала?"

Вона одразу ж відвернулася від мене, її очі втупилися в землю біля її ніг, а на обличчі з'явилася гримаса. "Я не планувала вбивати їх, і я думала наказати тіням задушити їх, якщо вони продовжуватимуть перекривати наш шлях... але я знала, що все пекло вирветься назовні, якщо люди, загорнуті в цю саму темряву, будуть змушені спостерігати, як її сутність ковзає по горлянці тих, хто стоїть на нашому шляху".

"Ти збиралася задушити їх тінями?" прошепотіла я, бігаючи очима туди–сюди, спостерігаючи, як крихітний клаптик тіні визирає з її сріблястого волосся. "Можливо, ця магія занадто небезпечна... або зловісна".

"Не звинувачуй їх за темряву, яку я вирішила використати. Тіні настільки жорстокі, наскільки жорстока відьма, яка ними керує", – Велі захищала викликані нею тіні так, ніби вони були живими істотами. "Однак, постійно

користуватися ними небезпечно. Магія завжди кличе своїх родичів, і хоча протягом століть я використовувала її невеликими порціями, та кількість сили, яку я була змушена застосувати за останні кілька днів, безсумнівно, насторожила б інших представників мого роду". Вона зітхнула.

Її очі спалахнули золотом, коли закручений серпанок темряви, що ховався під її локонами, змісподібно спустився по її руках, а потім зник у долонях.

Я стояла з широко розплющеними очима, не в змозі говорити, поки вона продовжувала.

"Я намагалася запобігти тому, щоб на мене дивилися як на чудовиська, але це все одно сталося. Я збиралася вибити їх усіх, як ми домовлялися, але потім їхні... їхні *думки*. Вони топили мене. Однієї хвилини я була у своєму розумі, а наступної – ледве встигла опинитися посеред їхніх планів, як вони пронизали мене наскрізь. Не тільки їхніх планів, але й їхніх переконань".

Я зробила нерішучий крок вперед і не була впевнена, що навіть дихаю. "Ким вони були, Велі?"

"Скажу так, що ти, мабуть, зможеш змиритися з цим... з великою кількістю *смертей*. Жахливої, кривавої, непотрібної смерті та руйнувань, які прийдуть на Веліру за підтримки їхнього нового короля. Молодняк, з якого вигострюють люту зброю з промитими мізками, щоб знищити все, що Кай вважатиме загрозою. Напади невільників. Високопоставлені охоронці, що підтримують його, матимуть право на все, що їм заманеться. І це лише його плани щодо нашого королівства".

Мене підступила нудота. Якщо це була *лагідна* версія того, що вона побачила за лічені секунди, то я навіть не хотіла знати, якою була справжня, нецензурована версія.

"Він планує кинути виклик іншим континентам?" – це все, що я змогла вимовити з усього, що вона щойно кинула в мене.

Вона посміхнулася. "Це сама основа планів цього тирана. Він не задовольниться тим, що задумала його мати. Кай жорстоко покінчить з тим, що залишилося від людей, і як тільки вони стануть не більше, ніж видом, описаним в історичному тексті, він піде далі у своєму королівстві. Він прагне всієї світової влади, як і твоя мати".

Я проковтнула слину. "А звідки ті охоронці про це знають?"

Вона підняла брову і подивилася на мене знаючим поглядом.

Я міцно заплющила очі і зітхнула. "Калліус".

"Саме так", – відповіла вона.

Я подивилася на неї, *по-справжньому* подивилася, і вона виглядала такою... переможеною. Дуже не схожою на Велі, яку я боялася з дитинства з чистої юнацької дурості.

"Калліус ніколи не зробив би нічого проти моєї матері. Отже, якщо він справді говорив про це солдатам Веліра, то це має бути правдою. Він і королева..."

"Нерозлучні", – закінчила вона за мене. "Змушує замислитися над багатьма речами, чи не так?" Вона схрестила руки.

Свята довбана мати богів.

"Ти ж не можеш натякати..."

"Я ні на що не натякаю. Однак я вмираю від цікавості, як одна дитина з трьох стала такою ж жорстокою, як ті двоє. Вас усіх виховували однаково. Я була поруч і бачила це".

Я ледве могла висловити свої думки словами. "Вона любила Кая інакше", – зізналася я тихим тоном. "Вона любила нас усіх, але він був... особливим для неї. Думаю, ми з Фінном завжди вважали, що це через те, що він був спадкоємцем".

"І це теж могло бути причиною. Однак я б не виключила, що ці двоє могли проштовхнути на трон фальшивого спадкоємця, намагаючись назавжди покласти край правлінню справжніх Вальдерре".

Я побачила, як спалахнули її очі, коли вона озирнулася через моє плече, і застигла на місці.

Фінн підбіг до нас підтюпцем. "Що ви тут робите, леді? Всі питають, коли ми підемо. Ми не можемо затримуватися надовго".

Я прочистила горло і зустріла його погляд. "Всі поїли і відпочили?"

Він знизав плечима. "Наскільки змогли".

"Чудово." Мої очі повернулися до відьми. "Ми просто розмовляли про дівчачі справи".

Я пошкодувала про слова, які одразу ж вилетіли з моїх вуст. Велі і дівочі розмови? Я сумнівалася, що навіть мій довірливий брат повірить у це.

Натомість він лише підняв одну брову, кинувши на мене своєрідний погляд, і пішов назад до зборища, яке чекало на нас вдалині.

Велі пройшла повз мене. "Нічого не кажи йому про це", – гукнула я до неї. "Це його засмутить, а ми не знаємо правди".

Вона швидко кивнула мені з жалем і повернулася до нашої маленької армії.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Джейс

Непрохані нерви оселилися в ямі мого шлунку. Завтра був би останній день нашого тижневого очікування на приїзд Лії, а від неї не було жодних ознак. Жодного листа від неї. Мені не повідомляли про її появу. Нічого.

Абсолютно, бляха, *нічого*.

Я грюкнув кулаком по столу таверни, куди заскочив пообідати після ранкового спарингу з Гейджем. Я стиснув зуби і відмовився піднімати очі на його погляд, який я відчував на собі з іншого боку столу.

Що з нею сталося? Нудота підступила до горла, погрожуючи задушити мене, коли думки про те, що її схопили, прокотилися крізь мене. Здавалося, що моя тривога повільно пожирає мене зсередини.

"Нам потрібно зібрати загін, щоб вирушити вранці", – сказав я йому, неохоче дивлячись у його бік.

Здавалося, він збирався мене про щось запитати, коли звідки не візьмись з'явилася Зайла.

"Привіт, гівнюки", – привіталася вона, відштовхнувши Гейджа вбік і підсівши до нього в кабінку.

Вона схопила мій кухоль з елем і направила його собі в горло, зробивши чутний, дратівливий ковтальний звук.

"Чим завдячуємо такому задоволенню?" прогарчав я.

"Щось ти сьогодні не в гуморі, га?" – сказала вона після останнього ковтка.

Я зітхнув. "Що ж, тиждень, який я їй дав, закінчився. Настав час з'ясувати, що, в біса, сталося, і спробувати знайти її".

"Вона знайдеться", – впевнено заявила вона, ставлячи свої брудні черевики на стіл, перехрестивши одну щиколотку через іншу.

"О? І що робить тебе такою несподівано оптимістичною?" Я кинув на неї з притаманною їй уїдливістю.

Вона знизала плечима. "Можливо, ти недостатньо їй довіряєш. Айла далеко звідси".

Я був не в настрої для цього. Я відкинувся на спинку крісла і стиснув передні зуби, не в змозі знайти слова, які б не призвели до того, що я накинуся на кухню.

"О, заради Бога, Джейсе. Припини це. Я просто намагаюся зробити так, щоб ти не виглядав нещасним хоча б на частку секунди!" – сплюнула вона, задираючи ноги назад і нахиляючись через стіл до мене.

Я розчаровано провів пальцями по волоссю. "Я просто... я думав, що відчував її раніше. Я нічого не відчуваю вже кілька днів, і це зводить мене з розуму. Все, що я відчуваю – це постійний приплив люті, який часто супроводжується горем... і страхом".

Гейдж подивився між нами, а Зайла з цікавістю роздивлялася мене. "Це через те, що ти сказав кілька днів тому в полі? Про те, що ти відчував, що вона була поранена?" – запитав він.

"Вибач, але що?" майже вигукнула Зай, останнє слово закінчилося сміхом.

"Я не знаю, що я відчуваю і як це пояснити!" Я зірвався і побачив, як на її обличчі промайнула паніка. "Боги, мені шкода. Я не знаю, що на мене найшло. Кожен день без неї я відчуваю, що не можу дихати. Мені здається, що повітря виринається з моїх легенів. У мене болить у грудях. У мене з'явилися фантомні болі, і я ніби *відчуваю* її в глибині своєї свідомості, але незнання того, чи все з нею гаразд, чи вона взагалі жива, вбиває мене, Зай. Невизначеність руйнує мене".

Її очі блукали по мені.

"Ти кохаєш її, Джейс. Це нормально – визнати це", – вона говорила тоном, набагато м'якшим, ніж я звик.

"Я ніколи навіть не казав їй", – пробурмотів я собі під ніс, схиливши голову.

Моє серце, здавалося, ось-ось розірветься від мого зізнання в тому, що я відчував до неї, і від горя, яке зараз розривало мене через можливість того, що її душа покинула цей світ і ніколи не дізнається правди про це.

"Я повинен був сказати їй. Навіть тоді, коли я був впевнений, що ось-ось помру на землі біля підніжжя села, а вона відчайдушно кричала за мною, прив'язана до того стовпа".

У моїй свідомості знову промайнула сцена, яку я зробив би все, щоб стерти з пам'яті. Бачення того, як вона благала Адлера пощадити мене. Стріла, що стирчала з її закривавленого, розірваного живота. Погляд спустошливого страху в її очах, коли вона дивилася, як я падаю на землю, коли її тіло було так само жорстоко знищене.

"Я повинен був сказати їй тоді. Я повинен був сказати їй стільки разів, чорт забирай". Мій голос тріснув на останніх словах.

Зайла потягнулася і ніжно взяла мене за руку через стіл. Гейдж поклав свою руку на її, і я подивився на них.

"Вона знає", – прошепотіла вона. "Лія знає, що ти відчуваєш до неї".

Я подивився в її карі очі, які були так схожі на мої. Очі Кадорія, як сказав би її батько. Він дбав про тих, кого любив, понад усе. Мій дядько був таким чоловіком, яким я прагнув бути. То як же я опинився таким зломленим, коли справа дійшла до кохання?

На жаль, я знав відповідь.

Перш ніж хтось із нас вимовив ще одне слово, повітря розірвали крики, що долинали ззовні таверни, миттєво повернувши мене до тієї жахливої ночі, яку я зробив би що завгодно, аби забути.

Мої очі спалахнули. "Ні, тільки не знову", – кипів я, стискаючи руків'я меча на стегні. Я не дозволю їм знищити ще одне моє місто.

Ми схопилися на ноги, перекинувши нашу кабінку за собою, і вибігли з дверей таверни, щоб дослідити метушню на вулицях міста.

Ми мчали вулицями, а натовп людей несамовито розбігався, кричачи, що на нас напали. Ми кричали їм у відповідь, вимагаючи назвати, хто і звідки на нас напав, але це було марно. Всі відчайдушно шукали укриття.

Я зустрів солдата, який мав бути на посту, але він також відчайдушно шукав, де б сховатися.

"Що відбувається?" запитав я, підбігаючи до нього і хапаючи за комір його кітеля, коли мій темперамент взяв гору.

"Небо! Нас ось–ось атакують згори!" – повідомив він.

Ми вчотирьох витягли шиї, щоб подивитися в небо, і побачили вдалині величезну чорну масу, що прямувала прямо на нас.

Мої губи розтулилися, а очі спалахнули, коли мій погляд знайшов двох моїх найближчих друзів. "О, боги", – зітхнув я.

"У вас є наказ, Командире?" – запитав солдат, виводячи мене з трансу, в який я впав. Він натягнув на себе хоробре обличчя, якого на ньому точно не було, коли я знайшов його лише хвилину тому.

"Не вступати в бій!" Я випадково загарчав йому в обличчя, коли мої очі повернулися до фігури, що швидко наближалася до міста. "Слідуй за мною і не смій випустити жодної стріли в цього віверна!" наказав я. "Передай це далі по лінії. Переконайся, що кожен солдат і вартовий знає про це".

Він кивнув і кинувся навтьоки.

"Це, мабуть, вона!" вигукнув Гейдж, заливаючись бурхливим сміхом, а його обличчя розпливалося в широкій посмішці.

Я не міг знайти жодних слів; я просто кинувся навтьоки.

Я проштовхувався крізь мешканців міста, які бігли в протилежний бік. Я прокладав собі шлях вулицями, забігаючи за кожен поворот і вигин, що з'являвся переді мною, перестрибуючи через карети і вози, які були покинуті посеред доріг.

Я ледь чув, як Гейдж ввічливо вигукував за моєю спиною накази зберігати спокій, і сміх вихопився з мене, коли до них приєдналася Зай, кричачи на них "заспокойтеся, бляха".

Поглянувши знову на небо, я побачив, що віверн був набагато ближче, опускаючись прямо за міськими воротами.

Це було воно. Це мало статися. Це був момент, коли я нарешті возз'єднаюся з Еліанною...*моєю Лією*.

Я відчую м'якість її шкіри, розчісуватиму пальцями її волосся, що розвівалося з кожним кроком, і дивитимуся в ці блідо—зелені очі, які причарували мене, коли я вперше подивився в них. Найбільше я не міг дочекатися, щоб поцілувати її погрозливу посмішку, від якої у мене підкошувалися коліна щоразу, коли вона кидала її в мій бік.

Моє тіло не могло рухатися достатньо швидко. З кожним кроком вперед здавалося, що я роблю три кроки назад, але нарешті я опинився за кам'яними воротами Еллікастера в той самий момент, коли віверн приземлився в декількох сотнях футів за ними.

Істота була *колосальною*. Це навіть не те слово. Воно було жахливим і лютим, але від нього просто перехоплювало подих. Його очі були зосереджені на одному — на *мені*.

Мою увагу привернув рух біля його плеча, і я якось зумів відірвати очі від його погляду. Моє серце болісно зупинилося в грудях, коли інші двоє обступили мене з обох боків, і їхній біг з вереском зупинився.

Я знав, що вони були свідками того ж, що і я в той момент.

На спині цього чудового, як вважалося, вимерлого звіра сиділа моя королева.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Еліанна

У мене, мабуть, були галюцинації. Я була або мертва, або галюцинувала, бо моє серце відмовлялося повірити, що переді мною стоїть мій суджений. Мій рот розтулився, а пальці піднялися, щоб торкнутися моїх розтулених губ, коли його погляд втупився в мене з іншого боку маленької галявини.

Джейс був живий. Я вдихнула повітря, яке ледь не шокувало мої легені, коли я побачила його. Вся агонія, яку я відчувала протягом останніх кількох тижнів, зникла і була миттєво замінена приголомшливим почуттям полегшення.

Моя спина випрямилася, коли з грудей Нокса вирвалося коротке гарчання. Я ніжно поплескала його по плечу, заспокоюючи. "Це він", – прошепотіла я, сама ледве в це вірячи.

Я сповзла вниз по тілу Нокса так граціозно, як тільки могла, і обережно обійшла його крило, що наполовину лежало на землі.

Я зупинилася і стала перед грудьми мого віверна, дивлячись на маленьку армію, яка зараз формувалася навколо Джейса. Шорстке лускате підборіддя Нокса торкнулося мого плеча, коли він опустив голову, щоб бути поруч зі мною, дивлячись на них так само пильно, як і я.

Я не могла перестати кліпати, боячись, що одного разу, коли мої очі знову відкриються, він зникне переді мною. Але скільки б разів я не кліпала, він залишався.

Наші погляди були прикуті один до одного, і ми стояли, застигши. Я була прикута до місця, де стояла, не вірячи, з трепетом дивлячись на нього – живого.

Чи був він занурений у розчарування, чи в невіру, як і я?

За мить він вирвався зі своєї укоріненої позиції і побіг до мене. Він був непохитний, відчайдушний і швидкий, наче не міг дістатися до мене швидше.

Коли я кинулася до нього, з мене вирвалося тоненьке скиглення, що забило мені горло. Я відчувала кожну щілину в твердій, невблаганній землі своїми майже босими ногами. Дрібні камінці роздирали мою шкіру, коли я переступала через них. Вітер розвівав моє волосся, коли я летіла до нього, ніби я все ще була високо в повітрі, летіла на спині Нокса.

Час перестав існувати. Світ навколо мене сповільнився і розтанув. Все, що я могла бачити, все, що я могла відчувати і на чому могла зосередитися, був Джейс.

Тепер він був ближче, і я могла розгледіти риси його ідеального обличчя. Його карі очі, в які я мріяла знову зазирнути, його волосся, яке трохи відросло, благаючи мене провести по ньому пальцями, і його *посмішку*. Посмішка, яка так рідко з'являлася, що робила її ще більш цінною в цей момент. Нарешті, я помітила шрам, який тепер назавжди залишився на його тілі від мого власного леза.

У ту мить, коли я зрозуміла, що зможу подолати відстань, я витягнула руки і пірнула до свого судженого, стрибнувши прямо на нього. Він зловив мене без зусиль.

Я обхопила його ногами за тулуб і зарилася обличчям у потилицю, а він стиснув мене всім тілом у своїх обіймах. Джейс впав на коліна, міцно притискаючи мене до грудей, і схлипнув.

Ридання. Чоловік, який відмовлявся показувати мені навіть проблеск емоцій, окрім образи, перші кілька тижнів, коли я його знала. Чоловік, який керував арміями і присвятив своє життя тому, щоб вбивати будь-яких фейрі, з якими він перетинався, ридав. Я сиділа там, в обіймах мого судженого, коли він плакав. За *мною*.

Я не могла стримувати сліз ні на мить і розридалася, ще сильніше обійнявши його за шию. Солоні сльози вкрили мої губи, сповзаючи по щоках і на його шкіру, в яку занурилося моє обличчя.

Я не мала жодного уявлення, як довго ми залишалися в такому положенні, відчайдушно тримаючись одне за одного. Коли його хватка повільно послабилася, відчуття позачасовості вислизнуло, залишивши мене дезорієнтованою і внутрішньо благаючи його знову міцніше притиснути мене до себе.

Я відірвала обличчя від його шиї і підняла на нього очі. Його очі дивилися крізь мої і в мою душу, коли я відчула, як його рука ніжно обхопила мою потилицю і притягнула мене до себе, тільки цього разу його губи були на моїх.

Поцілунок був всепоглинаючим. Усередині мене спалахнув вогонь, полум'я якого пронизувало все моє єство. Його губи вимагали моїх з такою наполегливістю, яка випромінювала його потребу в мені. Я не хотіла, щоб це закінчувалося. Я не могла уявити собі нічого кращого, ніж ця мить між нами.

Він відірвався від поцілунку і притиснувся своїм чолом до мого. "Ти вдома", – прохрипів Джейс, і я схлипнула у відповідь.

Наші погляди втупилися один в одного, коли ми залишилися в обіймах один одного. "Я кохаю тебе", – зізнався він, тремтячим голосом, коли його очі зосередилися на моїх.

Мої губи розтулилися від його зізнання, і тоді я зрозуміла, що дуже сильно помилялася. Ніщо не може бути кращим за *цю* мить, прямо зараз.

Перш ніж я змогла відповісти, його губи знову були на мені, і він міцно обхопив мої стегна, піднімаючись на ноги.

Я неохоче вивільнила свої ноги з його рук, і він неквапливо опустив мене на землю, але ми обидва відмовлялися відпустити. Ми стояли в мовчазних, безтурботних обіймах, поки ззаду нас не пролунав рев вболівальників.

Я зовсім забула, що у нас є глядачі, і боги, якщо ми не влаштували їм шоу. Ми ще кілька миттєвостей дивилися одне одному в очі, перш ніж дозволити собі повернутися до реальності.

"Я думав, що втратив тебе", – прошепотів він, проводячи великим пальцем по припухлості моєї нижньої губи.

"Ніколи", – зітхнула я, заслуживши його посмішку.

"Слава довбаним богам". Слабкий смішок покинув його, і я відповіла йому сміхом, який відповідав йому.

Ми обидва були тут, разом, і кидали виклик усім шансам, які були складені проти нас.

Джейс вижив після кривавого леза віверни. Я втекла з підземелля під замком і подорожувала через усе королівство, щоб знайти його.

Ми були тут. Обидва. І я б сама накликала пекельну лютю на богів, якби їхні долі знову спробували нас розлучити.

"Гаразд, ви всі побачили достатньо. А тепер повертайтеся на свої пости", – почула я, як Зайла гаркнула на всіх солдатів, що витріщилися на мене.

Я злегка хихикнула, але мої очі не відривалися від Джейса. Так було доти, доки мою увагу не привернула тінь фігури, що на повній швидкості бігла до нас з–за його плеча.

"Наближається", – прошепотіла я йому з посмішкою.

"Приготуйся", – відповів він, підморгнувши.

І з цим я зробила один гігантський крок від нього, коли Гейдж звалив мене на землю.

"Боги, Гейдже, не зламай її", – пожартував над нами Джейс.

Гейдж стиснув свої руки, які все ще були обгорнуті навколо мене, і скотився з мене в бруд, істерично регочучи. "О, замовкни, Кадорія. Вона сильніша за тебе".

"Ти мене підловив", – буркнув Джейс, чим викликав сміх у нас обох.

Гейдж звівся на ноги і запропонував мені руку, щоб допомогти піднятися. Потім він ще раз обійняв мене ведмежими обіймами, цього разу дозволивши мені встояти на ногах. "Я скучив за тобою!" – пробурчав він. "Без тебе Джейс нестерпно понурий і нудний. Якимось чином, навіть гірше, ніж до зустрічі з тобою".

Я видала звук, який був наполовину сміхом, наполовину риданням. "Боги, це, мабуть, було *жахливо*".

"Ти навіть не уявляєш", – сказав він з посмішкою.

Джейс простягнув руку і жартома штовхнув у груди.

"Гей!" – крикнула я. "Не смій бити мого найкращого друга".

"О, *твого* найкращого друга, так?" дражнився Джейс.

"Так, саме так". Я посміхнулася, коли Гейдж обійняв мене за плече.

"Я ж казав, що я її улюбленець".

"Я б так не сказав", – сказав Джейс, схрестивши руки.

Тоді поруч з нами з'явилася Зайла. Останнє, що я бачила, було її обличчя, коли я падала на землю з палаючої будівлі – коли я прийняла стрілу в свій бік, щоб врятувати їй життя. Правда полягала в тому, що я пробачила їй її слова ще до того, як моє тіло опинилося на вулиці.

Вона все ще вірила, що в той момент я їх зрадила. Невже вона й досі так думала?

"Лія", – привітала вона мене з вузькою посмішкою і веселими нотками в голосі, які трохи приголомшили мене.

"Зай", – сказала я, підхопивши її тон, і посміхнулася їй у відповідь.

Вона незграбно простягнула руку і потерла край моєї долоні. "Я, гм", – почала вона. "Я рада, що з тобою все гаразд".

Це була її спроба докласти зусиль. Я прийняла це.

"Дякую. Я теж рада, що з тобою все гаразд".

Джейс потягнувся до мене і пригорнув до себе, поцілувавши в чоло. Я з радістю притиснулася до нього.

"Боги, я ще не знаю, як ти можеш це робити", – відреагував на нас Ґейдж. "Вибач, Ліє, але ти жахливо пахнеш".

Я вибухнула сміхом у Джейса на грудях, коли він випустив бурчання, яке я не могла зрозуміти.

Я повернулася обличчям до Ґейджа, але руки Джейса відмовлялися мене відпускати, тож я стояла, міцно притиснувшись до нього спиною, а його руки схрестилися на моїх грудях.

"Слухай, наступного разу, коли ти ледве виберешся з підземної темниці і будеш змушений подорожувати на спині віверна через континент кілька тижнів поспіль, дай мені знати, як приголомшливо ти пахнеш".

Нервові хихикання покинуло мене, але жоден з них не знайшов мою спробу гумору смішною. Моя посмішка зникла, коли я побачила, як на обличчях кожного з них з'явився вираз жаху.

Я прочистила горло. "Я вважаю, що нам усім потрібно багато чого надолужити".

"Так і є", – сказав Джейс, перш ніж нахилитися і подарувати мені ще один швидкий поцілунок.

За нашими спинами пролунало пихтіння, і я зрозуміла, що зовсім забула про Нокса.

Ми вчотирьох повернулися до віверна, і я посміхнулася своєму хлопчикові. "Знайомтеся, це Нокс". Я показала жестом на свого літаючого супутника. "Ноксе, це Джейс, Ґейдж і Зайла. Наша..." Я подивилася на своїх друзів і судженого на коротку мить. "Сім'я".

Тіло Джейса залякло позаду мене. Я не могла не задаватися питанням, чи не сказала я щось не те, поки не відчула, як його пальці пестять мою спину ніжними, заспокійливими колами.

Нокс голосно замурчав на знак схвалення, а Ґейдж виглядав більш ніж схвильованим. Зайла виглядала... ну, вона виглядала так, ніби вперше побачила гігантську, літаючу, вогнедихаючу ящірку. Очі Джейса так і залишилися широко розплющеними, коли він витріщився на Нокса, можливо, в шоці від його вигляду, а може, від того, що я прилетіла сюди на його спині.

"У вас тут є вівці?" запитала я.

Джейс вигнув брову. "Звичайно. Можу я запитати навіщо?"

Я знизала плечима і підняла підборіддя на Нокса. "Він голодний. Йому також подобаються корови."

Я побачила, як усі троє побіліли, і мені довелося придушити свою посмішку.

"У нас тут є кілька невеликих ферм. Ми можемо домовитися на сьогоднішній вечір, але я не можу обіцяти, що вони захочуть віддати свою худобу..." Зайла завагалася. "Взагалі-то, неважливо. Я впевнена, що вони скоріше втратять кілька корів, ніж ризикнуть самі стати їжею".

Ґейдж хихикнув. "Я теж люблю стейк. Гарний вибір, мій новий літаючий друг", – сказав він, дивлячись на віверна.

Нокс з цікавістю нахилив голову вбік.

"Чуєш, Ноксе? Ми знайдемо тобі їжу на ніч. А поки що тримайся подалі від неприємностей... і пильнуй, якщо зможеш".

Він випустив гаряче повітря в наш бік, а я лише підняла брову. "Нам дійсно потрібно попрацювати над твоїм ставленням. Я покличу тебе, коли у нас буде план". Я піднесла руку до рота і видала приголомшливий свист. "Наступного разу, коли ти це почуєш, знайди мене, добре? Будь поруч, будь ласка".

І з цими словами та кількома помахами крил він здійнявся в небо і злетів у височінь, прямуючи до величезних гір за містом.

"Він розуміє тебе?" запитав Ґейдж.

"Боги, я сподіваюся, що так", – нервово пожартувала я, дивлячись, як він відлітає. "Він більше...*реагує* на речі".

Я повернулася до друзів і побачила, що всі троє практично роззявили роти, широко розплющивши очі від страху.

Джейс вийшов зі свого трансу першим. "Ходімо, я покажу тобі місто".

Я прочистила горло. "Чи не буде занадто складно спочатку прийняти ванну?"

Обидві його брови піднялися. "Боги, Лія, мені так шкода. Звичайно, ти можеш прийняти ванну".

Його обличчя виглядало так, ніби він не був повністю переконаний. "Ти... впевнений?"

Він чомусь виглядав панічно.

"Напевно, він щойно зрозумів, що живе в казармі відтоді, як ми приїхали. Можеш піти до мене і привести себе в порядок. Я знайду інше місце для ночівлі", – оголосила Зайла, і Джейс виглядав більш ніж задоволеним. "Тільки не треба... Я не хочу знати, що відбувається. Тримайте це при собі, будь ласка."

"Боги, Зай, до цього часу у мене не було потреби у власному житлі", – відповів їй Джейс, але потім його голос пом'якшав, коли він звернувся до мене. "Якби я хотів мати тут постійний дім, то, очевидно, вже приготував би його для тебе".

Моє серце вискочило з грудей, а на вустах з'явився натяк на посмішку, коли ми вчотирьох розвернулися і попрямували до воріт Еллікастера – колись великого, красивого міста з каменю, побудованого в підніжжі Езранських гір.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Еліанна

Коли ми огинали галасливі звивисті вулички Еллікастера, звуки розмов і кроків наповнювали повітря. Мої нерви погрожували поглинути мене, коли я дивилася на всі боки, зважаючи на те, що востаннє, коли я бачила інших людей, вони тікали від мене прямо на свою смерть. Незважаючи на мої хвилювання, я не могла стримати посмішку – Джейс побудував це місце, або працював над його відбудовою, переконуючись, що його мешканці завжди будуть у безпеці.

Він тримав мене за плече протягом усієї прогулянки містом, і я не переставала крадькома поглядати на нього. У мене перехоплювало подих, коли я його бачила – він був такий красивий. Денне світло відбивалося від його поцілюваної сонцем шкіри, а вітер куйовдив його волосся, коли я зловила його погляд на собі, блиснувши ідеальними зубами в усмішці, що приголомшила мене.

Його ямочки. Як я ніколи не помічала їх раніше? Можливо тому, що я ніколи не бачила, щоб він так часто посміхався, особливо за такий короткий проміжок часу.

Мій шлунок опустився, коли я зрозуміла, що хоча він, можливо, і зізнався мені в коханні, це не обов'язково означало, що він буде зобов'язаний або захоче брати участь у парному зв'язку.

Він ненавидів фейрі все своє життя, і будь-який зв'язок, який його кров мала з ними. Сама ідея парного зв'язку могла здатися йому жорстоким поворотом долі, що змушує його душу зрадити все, у що він коли-небудь вірив.

Я вирвалася зі своєї паніки, коли помітила, що всі заклопотані городяни зупиняються, щоб помахати йому рукою, зігріваючи моє серце. Вони обожнювали його, і було зрозуміло, що вони знають, що він присвятив своє життя тому, щоб захищати їх тут.

Джейс нахилився до мого вуха, його рука не знімалася з мого плеча. "Вони і тобі махають. Жодна секунда нашого часу тут не була витрачена даремно".

"Вони підтримують мене?" прошепотіла я на тремтливому диханні.

"Підтримують. Вони не знають усіх подробиць, бо я хотів, щоб ти сама розповіла про те, що плануєш робити, але вони знають, що справжня

спадкоємиця королівства прийшла нам на допомогу. Багато хто нервує, як і кожна людина перед невідомістю, але вони довіряють мені. І я буду довіряти і вірити в тебе до останнього подиху. Вони йдуть туди, куди йду я. І я йду з тобою".

Моє серце затріпотіло у відповідь, і я притулилася до його теплого тіла біля себе.

Більшість будівель, повз які ми проходили біля головних воріт, були дерев'яними, але деякі, що виднілися вдалині, були з каменю, нагадуючи Айлу.

"Ви розширювали те, що вже було тут?" запитала я.

"І так, і ні", – відповіла Зайла, коли ми піднімалися на пагорб до тих солідних будівель. "Це було одне з перших місць, спустошених арміями фейрі понад століття тому. Колись воно було дуже процвітаючим і красивим. Більшість будівель було зруйновано, але ми врятували те, що змогли. Спочатку у нас не було достатньо робочої сили, щоб відтворити те, що було колись, але дерев'яні конструкції все ще працюють".

Я здригнулася від думки, що мої власні армії прийдуть сюди і зрівняють з землею це прекрасне місто. "Мені дуже шкода. Я ніколи не чула про Еллікастер, поки Джейс не сказав про нього, коли ми вперше зустрілися".

Джейс посміхнувся, почувши чарівну версію того, як я змалювала нашу зустріч кілька місяців тому.

"Тоді він ще не називався Еллікастер. Це був Сілкроу", – втрутився Гейдж.

Моє підборіддя піднялося, щоб подивитися на Джейса. "Так, це те, що ти називав людськими землями, коли говорив про нього. Ти казав, що вони були названі на честь первісного міста Сілкроу".

"Так ми, смертні, називаємо все, що знаходиться по наш бік Лісу Сіліс, аж до Езранських гір, на честь того, що сталося тут того дня", – відповів він. "Це трималося в таємниці не просто так. Якби королева знала, що Сілкроу був відбудований як Еллікастер..."

"Вона б знову його знищила", – закінчила я за нього.

З однієї з бічних вулиць до нас підбіг вартовий, а потім зупинився перед нами, зупинивши наші кроки. "Командире", – привітався він. "Це щойно прибуло для вас". Він простягнув Джейсу шматок згорнутого пергаменту.

Джейс кивнув йому, відпускаючи його, і відкрив листа, коли чоловік розвернувся, щоб повернутися туди, звідки прийшов.

Я подивилася на Джейса, його ніздрі роздулися, але обличчя спотворила посмішка. "Мені було цікаво, чому ми не отримали жодних повідомлень від наших розвідників про те, що ти перетинаєш наші землі. Виявляється, твій віверн швидший за наших соколів".

"Ой", – сказала я, підморгнувши, і ми всі продовжили наш марш вгору по вулиці.

Піднявшись на вершину пагорба, ми зупинилися біля однієї з кам'яних будівель. Споруда була надзвичайно широкою і тягнулася на півдороги вгору по вулиці з численними арочними дверима, що вишикувалися по боках. Цеглини трохи світлішого відтінку сірого кольору були складені від землі до даху на відстані приблизно двадцяти футів одна від одної, а між ними знаходилися двері.

"Це мій таунхаус", – оголосила Зайла, виводячи мене з трансу, коли я витріщилася на будівлю.

"Таунхаус?" перепитала я.

"Так, у будинку десять квартир. Кожні двері – це чийсь дім у структурі".
Я підняла брову. "Від землі до даху?"

"Так... у твоєму місті немає таких споруд?" – насмішкувато відповіла вона.

Я на мить замислилася. Можливо, були, а я ніколи не помічала. "Це схоже на багатоквартирний будинок, тільки замість того, щоб будинки стояли один на одному, вони стоять пліч-о-пліч. У нашому місті багато багатоквартирних будинків, але вони часто знаходяться в менш заможних районах Айли", – відповіла я, мружачись від сонця, дивлячись на високий дах.

"А, ну тоді так. Тоді це схоже на один з таких", – сказала вона, прямуючи до арки кінцевого блоку, а ми втрьох пішли за нею.

Двері відчинилися, відкриваючи невелику, трохи мебльовану вітальню. Я зробила крок слідом за нею і обвела поглядом кімнату. Зай підійшла до вікон у передній частині і відсунула темно-сині штори, впускаючи яскраве сонячне світло.

Перед новим на вигляд диваном стояв невеличкий камін, який пасував до штор, які вона щойно відсунула. Камін був заповнений попелом і напівзгорілими дровами, ймовірно, з минулої ночі.

"Вибач, тут ще небагато. Ми були зайняті, і облаштування цього місця було не найголовнішим..."

Я підняла руку, зупиняючи її. "Це ідеально. Дуже дякую."

"Чудово. Що ж, ти можеш залишатися тут стільки, скільки забажаєш. Я пропонувала це Джейсу і Гейджу знову і знову". Вона схрестила руки. "Тут є п'ять маленьких спалень нагорі і одна внизу, на першому рівні, але Джейс захотів залишитися в казармі зі своїми солдатами, і що ж... Гейдж йде туди, куди він йде". Я не пропустила, як вона закотила очі на останньому реченні, і стримала посмішку.

"Чорт забирай", – промовив Гейдж з іншого кінця кімнати, граючись з декоративним канделябром над каміном.

"Чесно кажучи, Зай, ти так говориш, ніби тебе не дратує те, що ти проводиш з нами більшу частину свого життя. І ти хочеш *жити* з нами?"
дражнився Джейс.

"Слушна думка", – відгукнулася вона. "Однак, я впевнена, що Лія воліла б залишитися тут, а не в казармах".

Я відкрила було рота, але Джейс заговорив раніше, ніж я встигла.

"Очевидно. Саме тому ми приймаємо твою пропозицію. Вітаю, Зай. Ти щойно отримала трьох нових сусідів по квартирі на деякий час". Він підморгнув їй, і я випустила короткий вибух сміху.

Зайла буркнула щось, що я не захотіла розшифровувати, поки Гейдж вальсував до неї і обійняв її за плече.

"Ходімо, давай залишимо цих двох наодинці". Він повернувся до нас. "Ми наздоженемо вас пізніше. Не робіть нічого такого, чого б я не зробив".

Я злобно посміхнулася. "Тобі потрібно бути трохи більш конкретним".

Він поворушив бровами на Джейса, а потім провів Зайлу назад до вхідних дверей, залишивши мене наодинці з моїм судженням вперше з того часу, як я приїхала.

Двері зачинилися, і в кімнаті запанувала цілковита тиша. Я навіть не була впевнена, що дихаю, оскільки присутність Джейса поглинала мене. Його запах кедрового дерева і сталі, змішаний з потріскуванням вугілля, огорнув мене, як плащ.

Його мозоляста рука легенько впала на моє плече ззаду, і я злякалася, здригнувшись.

Я повільно повернулася до нього обличчям. Його очі втупилися в мене з такою кількістю емоцій, прихованих під ними. Страх. Каяття. Туга. *Кохання*.

Він відкинув убік кілька пасом мого брудного волосся, що лежало на грудях, відкриваючи частину нового шраму від батога, який звивався над моїм плечем.

Його щелепа смикнулася, очі звузилися, побачивши сліди, яких, як він знав, не було, коли ми востаннє були разом.

Він відмовлявся зустрічатися з моїми очима, коли його пальці злегка провели по маленькому вихру від хвостового кінця батога. "Хто з тих довбаних виродків це зробив?"

Вимога.

Я проковтнула і здригнулася, але мовчала, поки його очі не піднялися до моїх. "Той самий, який залишив мені перші шрами", – хрипким, тихим тоном сказала я.

Джейс так сильно стиснув зуби, що я подумала, що почую, як вони хрухнуть. "Я вб'ю його за це".

Куточок мого рота піднявся вгору. "Я знаю."

Я підійшла ближче, але зупинилася, коли помітила, що його очі ліниво опускаються вниз по передній частині моєї брудної, подертої сукні.

"Ти втекла на весіллі. Ти була там, чи не так?" Його питання не було звинувачувальним, лише щира цікавість.

"Так", – тихо відповіла я, спостерігаючи, як його погляд блукає по мені.

Його очі зупинилися на моїй середній частині тіла, на темних, багряних плямах, що вкривали мене спереду. "Ти була вся в крові". Його тон потемнів.

"Це була не моя кров". Я посміхнулася.

Задиханий сміх покинув його. "Це моя дівчинка".

Моє серце затріпотіло від його слів.

Він притягнув мене до себе і поцілував у чоло, поклавши своє підборіддя на мою маківку, і тримав мене так кілька секунд, злегка похитуючись з боку в бік. "Ходімо, я тебе помию".

Я пішла за ним, коли він повів мене сходами нагору.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Еліанна

На вершині сходів передпокій відкривався кількома дверима. Він заглядав у кожную кімнату, доки ми не побачили купальню за третіми дверима праворуч.

Джейс хихикнув. "Звичайно, вона подбала про те, щоб обставити цю кімнату".

Від хвилювання я ледь не відштовхнула його вбік, щоб побачити, що чекає за дверною коробкою, і побачене не розчарувало.

Посеред кімнати, на мармуровій підлозі, стояла порцелянова ванна, достатньо велика для двох. Стіни кімнати були обклеєні шпалерами зі складними візерунками сріблясто-блакитного кольору. Здавалося, це була одна з небагатьох кімнат у будинку Зайли, яку вона прикрашала.

Джейс хотів відсунути штору на вікні, але я зупинила його. "Як щодо того, щоб замість цього запалити кілька свічок?"

Він з цікавістю подивився на мене, підійшов до ванни і повернув ручку крана, дозволивши гарячій паруючій воді политися в неї. Я була трохи здивована, що в цьому місті є водопровід. Тільки дуже багаті люди могли дозволити собі таку розкіш в Айлі.

Я спостерігала за ним, коли він підійшов до дальньої стіни, вздовж якої стояли свічники. Він потягнувся до невеликого штабеля трісок біля раковини і спробував запалити їх.

Коли кімната була освітлена полум'ям свічок, він знову підійшов до мене ззаду. Він накрутив моє волосся на руку і ніжно перекинув його через передню частину мого плеча. Від цього дотику у мене по спині пробіг холодок.

Я відчула, як його пальці розв'язали шнурки корсета, вбудованого в сукню, і спустили їх по моїй спині. Закінчивши, обидві його руки вхопилися за верхні частини рукавів сукні і потягнули їх вниз по моїх руках, відкриваючи мої груди, коли тканина зісковзнула з мого тулуба.

Я здригнулася, не усвідомлюючи, що вже більше тижня не могла дихати так глибоко. Корсет з часом ослаб, але я сумнівалася, що змогла б самотійно вилізти з сукні, не розрізавши її лезом.

Я опиралася бажанню повернутися до нього обличчям, коли його пальці знову пройшлися по моїх шрамах, свіжих шрамах, що вкривали мою спину. Тремтіння в його руках ставало все помітнішим, коли він обводив їх.

"Вісім", – прошепотів він, тремтячим голосом. "Вони відшмагали тебе... Вісім. Бляха. Разів". Його рука стиснулася в кулак, впираючись між моїми лопатками. "Я знаю кожен сантиметр твого тіла. Кожну позначку. Кожен вигин. Кожну ямочку." Мій хребет затремтів від його зізнання. "Цього не повинно було статися. Я повинен був захистити тебе."

Мої очі спалахнули, і я повернулася до нього обличчям. "Це *не* твоя провина".

Лють застигла на його обличчі, але я знала, що вона не була спрямована на мене. "Не моя? Якби я прийшов туди раніше. Якби я зайшов у ту будівлю, щоб знайти Зайлу, я ..."

"Тебе б убили. Вас обох. Я багато про що шкодую в своєму житті, але про те, що увірвалася в ту будівлю, ніколи не пошкодую".

"Але якби я знайшов тебе до того, як вони прив'язали тебе до того забутого богом стовпа..."

Я підвелася на кінчики пальців ніг і поцілувала його в губи, намагаючись змусити його припинити звинувачувати себе.

Він розірвав поцілунок і подивився вниз, глибоко в мої очі. Не кажучи ні слова, він нахилив підборіддя до ванни, яка була наповнена чудовою паруючою водою.

Його руки спустилися по боках мого тіла, поки не досягли спідниці сукні, що облягала мої стегна. Я затиснула нижню губу між зубами, дивлячись, як він опустився на одне з колін і обережно спустив тканину вниз по моїх стегнах, поки вона нарешті не впала на підлогу.

"Чудово", – прошепотів він, і я застогнала, коли він підвівся і взяв мене за руку, ведучи до ванни.

Щойно моє тіло занурилося у воду, я мимоволі застогнала. Мої м'язи так дивно боліли у відповідь на тепло ванни.

Я притулилася спиною до краю прохолодної порцелянової ванни, коли Джейс схопив маленьке бляшане корито, що стояло на підлозі, і наповнив його водою. Він трохи відкинув мою голову назад і вилив воду на моє волосся, намочивши його.

Жест був таким небезпечно-солодким, що моє серце завмерло в грудях.

Джейс намилив мило в руках і почав вимивати бруд, кров і тільки боги знали, що ще в'їлося в моє волосся.

"Ти збираєшся мити мене особисто, Командире?" запитала я тихо, дразливо.

Джейс на мить замовк. "Будь ласка, дозволь мені зробити це для тебе, Ліє".

В його голосі було стільки болю, що у відповідь у мене затремтіли губи. Я була вдячна, що він сидів позаду мене і не бачив цього. Агонія, яку він відчував, розірвала зв'язок.

Кімната наповнилася тривожною тишею, яка здавалася вічністю, поки він змивав кров і бруд з мого тіла.

"Здається, я все вимив", – промовив він, порушуючи катувальну тишу.

"Дякую." На останньому слові мій голос надломився.

Він поцілував мою ліву лопатку, ту, по якій ковзнув батіг. Я раптом усвідомила кожную краплину води, яка ковзнула по моїй шкірі там, де він поцілував. Тепло піднялося в моєму животі, коли один поцілунок призвів до іншого, а потім ще до трьох.

Потім я відчула, як його язик прослизнув між теплими, м'якими губами і помандрував вздовж шраму, що оперізував мене, аж до потилиці, де його язик знову змінився ніжним поцілунком губ.

Що більше його тіло торкалося мого, то більше тепла накопичувалося між моїми стегнами.

"Мені шкода, що тобі доводиться бачити більше шрамів. Я можу спробувати..."

Він відскочив до краю ванни швидше, ніж я встигла моргнути, і взяв моє підборіддя між двома пальцями, переконуючись, що я зосереджена на ньому.

"Послухай мене зараз же, Еліанна Вальдерре". Прискорене серцебиття посилювалося, коли він назвав моє справжнє ім'я. Мені мало не перехопило подих.

"Немає жодної частини тебе або твого тіла, яку б я не вважав вишуканою. Жодної речі, в якій я не був би щасливий потонути. Я вже цілував кожен сантиметр твого тіла, і я зроблю це знову. Знову і знову до кінця мого існування. Тому що ти *моя*. Ці шрами – ніщо інше, як нагадування про те, яка ти сильна. Якою витривалою і могутньою ти стала. Незалежно від результату цієї війни, ти моя королева. Відтепер і до мого останнього подиху".

Піддавшись імпульсу, я простягнула руку і потягнула його тіло на себе і занурилася у ванну, розбризкуючи пінисту воду по краях ванни, коли притиснулася губами до його губів.

Поцілунок був нескінченним. Він був жадібним. І я була ненаситна.

Я не могла насититися ним. Не вистачало його рук на мені, його губ на моїх, або відчуття його між моїми голими стегнами. Цього *ніколи* не було б достатньо.

Він відірвав свій рот від мого, і я мало не вилаялася від потреби, поки не відчула, як його губи притиснулися поцілунком до центру мого горла. Його руки зімкнулися за моєю спиною, вигинаючи мою спину вгору, а мої груди притулилися до його обличчя. Перш ніж я усвідомила це, його рот був на них теж.

Цього все ще було недостатньо.

Мені потрібно було *більше*.

Я обхопила його ногами, і він легко підняв нас з ванни. Його руки обхопили нижню частину моїх стегон, утримуючи моє оголене тіло на місці, коли він виходив з ванни.

Його одяг був мокрим від води, просочуючи підлогу, коли він пересувався по кімнаті зі мною в своїх м'язистих руках. Нам обом було байдуже.

Ми щойно вийшли в коридор, коли він вдарив мене спиною об стіну і почав несамовито цілувати, тримаючи мене в повітрі, немов у левітації. Я спробувала опустити ноги на землю, але він міцно тримав їх на місці.

Мені потрібно було зірвати з нього одяг, і мені це було потрібно *зараз*.

Я спробувала розірвати тканину біля його шиї, але сорочка прилипла до тіла. "*Зніми. Її.*", – прогарчала я йому в губи і відчула, як на них з'явилася злісна посмішка.

За мить я відчула, як моя спина відірвалася від стіни, і перш ніж я зрозуміла, він вибив одні з дверей спальні.

Він повільно нахилився вперед і опустив мене на ліжко, що стояло в центрі кімнати, яка була без меблів. Він підвівся і обливав губи, а його очі повільно і болісно ковзали по моєму тілу.

Джейс спробував стягнути сорочку через голову, але вона все ще незграбно прилягала до тіла, стікаючи на підлогу. Я подивилася на його стегно і швидко сіла, витягнувши з піхов кинджал, який був там пристебнутий.

Я взяла лезо і встромила його в сорочку, без зусиль розірвавши її, відкривши апетитне, тверде тіло, що ховалося під нею.

Він витріщився на мене, розстібаючи штани, його очі палали від потреби. "Це було..." – застогнав він. "Неймовірно сексуально".

Я посміхнулася, нахилилася до нього і лизнула від нижньої частини живота до основи шиї, мій язик піднімався по його тілу дюйм за дюймом.

Він миттєво знову опинився на мені, наші роти зіткнулися в потребі та бажанні. Його коліно відсунуло моє вбік, полегшуючи йому доступ до мене.

Я нетерпляче чекала, щоб відчути його всередині себе, але цього не сталося. З кожною хвилиною я ставала все більш відчайдушною, і коли я нахилилася, щоб ввести його в себе, я відчула, як його рука міцно стиснула моє зап'ястя.

Я розплющила очі і побачила, що його рука на дюйм вища за мою. "Яка жадібна", – прошепотів він мені на вуста. Потім його язик ковзнув по шиї, від чого мурашки побігли по всьому тілу.

Він попрямував до центру моїх грудей, між грудьми, зупинився там на секунду, перш ніж завис над одним з моїх сосків. Я опустила очі і спостерігала, як Джейс дражнить його язиком, а потім повністю всмоктує в рот, поки його великий палець пестить інший.

Моя спина вигнулася при цьому контакті, і я була готова втратити будь-яке відчуття контролю, яке в мене залишилося. Я видала тихий стогін, і перш ніж я це зрозуміла, його язик знову подорожував по моєму центру, тільки тепер його тіло сповзало на підлогу.

На коліна.

"Джейс", – промовила я, затамувавши подих. "Що ти робиш?" Я ледве впізнала власний голос.

Я подивилася вниз на нього і все, що я могла побачити, це його горіхові очі, що висіли між моїми стегнами. Золотисті відблиски в них мерехтіли у призахідному сонячному світлі, що проникало крізь штори.

"Що б я був за чоловік, якби не став на коліна перед своєю королевою?"

Перш ніж я встигла навіть обміркувати його слова, його язик прослизнув між моїми стегнами, закружляв і обвів навколо мого пульсуючого лона.

"О, боги!" вигукнула я майже криком.

Тепло від його язика на коротку мить покинуло мене. "Богів тут немає, Ліє. Це лише я." І він повернувся, щоб поглинути мене.

Я відкинула голову назад на ліжко, коли насолода від його рота розлилася по всіх жилах мого тіла.

Після нескінченних, чудових тортур, і з останнім, болісно повільним рухом язика, він поповз назад по моєму тілу і плавно увійшов у мене – його товстий

член широко розсунув мене. Мої очі спалахнули, коли моя ненаситна потреба в ньому поглинула мене цілком.

Усередині мене спалахнуло полум'я. Не було нічого більшого, ніж він. Ніщо ніколи не буде більшим, ніж він і я разом.

Я спостерігала за його красою, за тим, як він стверджував, що я належу йому з кожним поштовхом в мене. Я не могла натішитися ним, коли мої руки блукали по його грудях, руках, а потім дряпалися вниз по його м'язистій спині.

Він зловтішно посміхнувся, схопивши мене за стегно ззаду і закинувши його за голову, його ритм ніколи не збивався.

Його брова злегка піднялася від подиву, і я підморгнула. "Я гнучка".

У його грудях пролунав рик бажання.

Потім він нахилився і поцілував шрам на моїх грудях, а потім знову взяв мене в губи. "Ти до біса досконала", – прошепотів він на моїх губах.

І на цьому я розгубилася. Я втратила будь-яке відчуття контролю, коли моя спина вигнулася дугою і я спалахнула навколо нього. Полум'я пронизало мене зсередини, і я злетіла над межею кульмінації.

Я розплющила очі і побачила, що він спостерігає за мною. Спостерігав, як моє тіло реагує на його і що він робить зі мною. Джейс дивився на мене так, ніби був у захваті від того, що я під ним, ніби не міг повірити, що це відбувається або що це реально.

Я підняла руку і м'яко торкнулася його щоки, коли він продовжував рухатися в мені. Я підняла палець і обережно провела по шраму, який розсікав його ідеальне обличчя.

Я не пропустила легке здригання, яке викликала ця ласка.

"Гарний", – прошепотіла я, і його очі спалахнули любов'ю. Мої власні очі бігали туди-сюди між його очима. "Я кохаю тебе".

І з цими трьома словами Джейс застогнав, коли звільнення знайшло його; захоплення викарбувалося на його обличчі, коли його тіло впало на моє власне.

Я поступово сплела свої пальці з його пальцями по боках, коли він притулювся обличчям до моєї шиї, а його важке дихання повільно вирівнялося.

Я не знаю, скільки часу ми пролежали так, сплутавшись одне з одним, але коли мене поглинув сон, я мріяла про наше майбутнє.

Про кращий світ, в якому ми з ним будемо в центрі.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Джейс

Мої очі розплющилися від звуку пташиного співу за відчиненим вікном, а потім я зрозумів, що ми замкнулися в цій кімнаті значно довше, ніж планували. Я ледве прокинувся, коли мене огорнув її запах, і мої очі розплющилися від усвідомлення того, що минула ніч не була сном. Це було насправді, і Лія нарешті була тут, зі мною, міцно обіймаючи мене.

Вона була повернута до мене спиною, і я злегка стиснув її, молячись богам, щоб не розбудити її в моїй потребі притиснути її якомога ближче до себе. Коли я міцніше притиснув її до себе, вона тихо захихотіла, даючи мені зрозуміти, що вона справді прокинулася.

"Ось вона", – тихо сказав я, мій голос все ще був хрипким зі сну. Я обійняв її і грайливо потягнув до себе, її хихикання перетворилося на справжній сміх.

Вона вихилялася, щоб повернутися до мене обличчям, борючись проти мого захвату, який я поки що не міг змусити себе послабити.

"Добрий ранок." Її голос був таким же хмільним зі сну, як і мій. Я навіть не міг уявити, наскільки вона була виснажена. Втекти з підземель Айли і пролетіти через усе королівство на спині *віверна*.

Моя Лія була безстрашною, і це була лише одна з багатьох речей, за які я любив її.

"Як ти себе відчуваєш?" запитав я.

"Втомленою". Вона хихикнула. "Але в іншому – чудово". Лія ніжно посміхнулася мені, і я не міг не відповісти. "Боги, я не думаю, що коли-небудь бачила, щоб ти так сильно посміхався".

Я підняв на неї брову. "Хіба це так погано?"

"Ні!" – вигукнула вона. "Взагалі-то, я дуже люблю це робити, тож якщо ти припиниш це робити, я, мабуть, стану трохи колючою", – пожартувала вона, крутячи між пальцями пасмо мого волосся.

"Колючою", – вирвалось у мене. "А коли ти не колюча?"

Її губи розтулилися, коли вона намагалася приховати власну посмішку. "Минулої ночі". Вона підморгнула.

Я не міг приховати свою посмішку, коли нахилився, щоб поцілувати її. "Дякую за нагадування", – сказав я їй в губи.

Вона втупилася в мої очі на кілька секунд і підняла пальці, щоб простежити шрам, який перетинав моє обличчя. Будь-яка посмішка зникла від її дотику, і моє серце почало калатати в грудях.

"Тобі досі боляче?" – запитала вона вголос.

"Вже ні". Я прочистив горло. "Мені шкода, якщо це тебе турбує. Ми мало що змогли зробити".

Її брови нахмурилися, і вона схопила мене за обличчя однією рукою, стискаючи мої щоки і змушуючи мій погляд залишатися на ній.

"Не роби цього. Що ти сказав мені минулої ночі?" Вона зупинилася на мить, і в моїй пам'яті промайнув момент, коли вона вибачалася за свої свіжі шрами. "Це мітки воїна. Те, що зробив Келлан, могло вбити тебе. Могло б, якби ти був повністю людиною. Я безмежно вдячна богам, що це все, з чим тобі довелося піти".

Її хватка на моєму обличчі послабилася, вона нахилилася і притиснула ніжний поцілунок до того місця, де шрам перетинав перенісся. "І я думаю, що це сексуально". Вона посміхнулася.

Я засміявся і похитав головою, коли мене охопило полегшення. "Звичайно, ти так думаєш".

"Я теж велика шанувальниця цього". Вона знову почала розчісувати пальцями моє волосся, яке відросло з того часу, як вона бачила мене востаннє.

Вона смоктала свою нижню губу між зубами, продовжуючи гратися з нею.

"Я збирався обрізати їх", – зізнався я з легким сміхом, і її посмішка змінилася на похмуру.

"Клянуся богами, Кадорія. Не *смій*. Дозволь мені спочатку хоча б насолодитися цим". Її тон межував між дражнилкою та реальною погрозою.

"Прошу вибачення, *Вальдерре*", – відповів я їй з посмішкою.

Її обличчя виглядало урочистим. Я думав, що їй буде приємно почути, що до неї звертаються з ім'ям її батька, але виглядало так, ніби вона відчувала щось інше.

"Це так дивно чути", – прошепотіла вона, коли її очі бігали туди-сюди між моїми очима. "Я мріяла про це все своє життя, але тепер його немає, а Кая ось-ось мають коронувати. Ми справді збираємося розпочати війну через це". Її голос став м'яким. "Війна між родичами."

"Королівство воює вже більше століття, Лія. Ти не можеш допомогти діям тих, хто розділяє твою кров". Я на мить зупинився, спостерігаючи за нею. "І тепер у нас, смертних, нарешті є те, за що варто боротися на нашому боці".

"За мене варто боротися?" Вона відвернула обличчя, відмовляючись зустрітися з моїм поглядом.

Я нахилився над нею і схопив її за підборіддя, але коли я зазирнув у її очі, все, що я міг відчувати, була безнадія.

Я ще не знав, скільки Келлан і корона зробили з нею, коли вона потрапила в полон, але щось всередині неї зламалося. Я відчував горе, що випромінювалося від неї, і воно було ясно, як день, прямо переді мною, написане в її свіжих шрамах і темряві, що затримувалася під її поглядом. Я зробив би все, щоб повернути її до життя.

"Ти абсолютно того варта. Незалежно від результату, я завжди буду відчувати це, і я буду захищати тебе і твою честь, поки моя душа не покине це царство. Ти – можливість кращого майбутнього, і за це *завжди* варто боротися".

Нарешті вона знову подивилася на мене. "Хто б міг подумати, що ти такий милий балакун?"

"Ну, останні кілька тижнів у мене не було нічого, окрім моїх власних жахливих думок, і я думав, що ти..." Я навіть не міг змусити себе вимовити це.

"Розкажи мені, що сталося", – благав я замість цього. Мій тон був настільки м'яким, наскільки я міг пробитися крізь гнів, що пронизував мене при думці про все, що їй довелося розповісти.

"Зараз це вже не має значення", – сказала вона, ніжно торкаючись кінчиками пальців моїх губ. Я імпульсивно потягнувся до неї і зупинив її зап'ястя, мій потиск був легким, щоб не налякати її.

"Це *завжди* буде мати значення".

Вона моргнула мені і зітхнула. "Дуже добре. Я дивилася, як ти впав, і все, що я пам'ятаю, це те, як я кричала за тобою, коли твоє тіло корчилось в грязюці під чобітьми Келлана. Потім він повернувся до мене і вирвав стрілу з мого живота, і коли я закричала від болю, він влив мені в горло якусь речовину. Після цього я кілька днів була без свідомості. Майже всю дорогу назад на Айлу".

Моя рука стиснулася в кулак біля її голови, де вона лежала на подушках. "Вони накачали тебе наркотиками", – сказав я крізь зуби.

Вона кивнула. "Як тільки ми причалили, вони накинули мені на голову мішок, щоб ніхто в місті не зміг побачити, хто я. Мене привезли в підземелля. Після цього мене кинули вниз, у темницю".

Вона не розповідала мені всього, і я знав, що не повинен допитуватися, але я мусив знати. "А шмагання?"

Вона здригнулася, і я одразу ж пошкодував, що заговорив про це. "Лія, я..."

"Шшш." Вона притиснула палець до моїх губ. "Все гаразд." Її очі блукали по кімнаті, яка тепер наповнювалася сонячним світлом, коли світанок переходив у день.

"Коли мене привели в підземелля, мене не відразу посадили в камеру. Мене потягли аж до задньої печери, де утримували Нокса. Вони закували мене в кайдани і зірвали з мене одяг".

Моя щелепа зіпилася, а в очах потемніло червоним кольором. Мене мало не знудило.

"Ланцюги йшли від протилежних стін приміщення, тому вони тримали мої руки прямо врізнобіч. Калліус відвів батіг до моєї спини, а Нокс був змушений спостерігати. Він дивився на мене зі співчуттям в очах. Він точно знав, що вони зі мною робили, бо сам зазнав тортур від тих самих рук".

"І тоді ти втекла?" Мій голос був ледь вище шепоту.

"Боги, ні". Вона випустила різкий, нервовий смішок, ніби це було смішно. "Вони кинули мене в камеру, щоб я гнила. Кай відвідував мене, щоб помучити і дати мені зрозуміти, що він знає, що я його зведена сестра". Вона знизала плечима. "А потім я сиділа там і помирала від інфекції, поки Ейвері та Фінніан не знайшли когось, хто допоміг... але це вже зовсім інша історія".

Інфекція. Вона сиділа в брудній камері з відкритими ранами, які залишилися без догляду і почали загнивати від інфекції. Вона могла б померти, можливо, так і сталося б, якби її вчасно не знайшли брат і сестра.

"А Адлер?" запитав я, знаючи, що він не втримався б від того, щоб не втрутитися у все це.

Вона прицмокала зубами і моргнула, ніби намагаючись знайти спосіб обійти цю тему. "О так, як я могла забути?" Її очі зустрілися з моїми. "Він підслухав Ейвері та Фінна, коли вони планували визволити мене з підземелля, і дізнався про мій зв'язок з королем".

"Ліє..." Слово було ледь чути.

Вона пирхнула, але в її очах була лють. "Він – причина, чому я була на весіллі. Келлан викрав мене з моєї камери, переодягнув і планував одружитися зі мною сам".

Я стиснув щелепу так сильно, що, здавалося, всі мої зуби ось–ось вилетять. "Що?" – вигукнув я, відчуваючи, як вени на моїй шії випинаються.

"Його ретельно продуманий і вкрай ідіотський план полягав у тому, щоб одружитися зі мною, а корону забрати собі. Келлан збирався спробувати узурпувати трон, змусивши мене вийти заміж і самому стати королем".

Моє дихання стало важким, а рука стиснулася в кулак. "Я ніколи в житті так не бажав вбити когось, як зараз", – зізнався я, темним від люті тоном. "Я був тут, збожеволівши від страху, що він убив тебе, але замість цього він намагався вкрати тебе в мене в інший спосіб".

Вона м'яко посміхнулася мені, миттєво вгамувавши частину люті, і підняла руку, щоб відкинути волосся з мого обличчя. "Все гаразд. Я зараз тут, і це головне. Я завжди думала про тебе те ж саме, але в глибині душі я знала, що ти живий. Що ти вижив. Я відчувала це своєю душею".

Коли я дивився на неї, мої думки почали скакати. Вона сказала, що відчуває це? Так само, як я сказав Гейджу, що відчуваю, що з нею відбувається щось жахливе? Це було більше, ніж просто передчуття. Це було так, ніби моє тіло реагувало на муки і страждання, які вона пережила сама.

Я шукав її очі, коли вона закінчила свою розповідь, але все, що я міг бачити, було задоволенням. Вона прийняла те, що з нею сталося, але це не означало, що я повинен був це зробити. Я б ніколи, бляха, не змирився.

"Коли тебе не стало, мене переповнювали тривога і горе. Я не знала, що з тобою сталося, але знала, що це щось жахливе. Мене нудило, тіло боліло, і я просто *знала*, що через що б ти не проходив, ти змушений страждати. Інші вважали, що біль був виключно від крові віверни, але я не була в цьому впевнена".

Її очі розширилися, перш ніж вона відірвала погляд від мого.

"Що таке, Ліє?" обережно запитав я.

"Я маю тобі щось сказати", – відповіла вона.

Моє серце зупинилося в грудях від її тону. Про що вона могла хвилюватися, що має розповісти мені після всього, чим вона вже поділилася?

"Я думаю... є причина, чому ми знаємо, що відбувається між нами".

"Що ти маєш на увазі?" Слова вилетіли з мене, перш ніж я зміг їх зупинити.

Вона знову прочистила горло, коли сіла поруч зі мною і відмовилася зустрітися з моїм поглядом. "Я маю на увазі, що... є причина, чому я знала, що ти

вижив". Вона зробила паузу. "І чому ти знав, що моє тіло було... пошкоджене". Вона ковтнула.

Я витріщився на неї у відповідь.

Лія зробила глибокий вдих. "Я думаю, що ми ... ні". Вона знову зробила паузу, і передчуття того, що їй потрібно було сказати, з'їдало мене заживо. "Я не думаю, що ми... Я знаю це. Ми суджені." На останньому слові вона заплющила очі, і її рука полетіла, щоб прикрити рот.

Мої губи розтулилися, і вона розплющила єдине око, щоб подивитися на мене і побачити, що я все ще дивлюся на неї.

"Що це означає?"

Тоді її очі розплющилися, і вона нервово подивилася на мене. "Це... це те, що може статися серед фейрі".

Тепло пробігло по моєму тілу. Що вона могла мати на увазі, *щось серед фейрі*? Єдиною рисою, яку я успадкував від фейрі–виродка, що породив мене, були мої здібності до зцілення, і це було все, з чим я міг подумки впоратися.

"Що ти маєш на увазі під цим? Серед фейрі?" Мій голос пролунав різкіше, ніж я хотів, але я нічого не міг з собою вдіяти. Що вона взагалі сказала?

"Нічого! Забудь, що я сказала."

Вона хотіла відвернутися, але я схопив її за руку і спробував пригорнути до себе, але вона відчула фальшивий спокій, який я намагався зобразити.

"Ні, я маю знати", – сказав я.

"Я навіть не думала, що це було насправді. Усе своє життя я ніколи не вірила в суджених. Я сміялася з Ейвері, коли вона казала, що хоче мати судженого!" Її слова були несамоовитими.

"Еліанно, я не розумію."

У неї перехопило подих, коли вона пильно втупилася в двері спальні, до яких, на секунду, я подумав, що вона збирається втекти.

Її очі нарешті зустрілися з моїми, і вона важко вдихнула через ніс. "Суджені – це зв'язок між двома фейрі. Він глибший, ніж будь-який інший зв'язок, відомий фейрі. Він з'єднує їхні серця, їхні душі. Навіть їхні запахи."

Я розгублено моргнув на неї. "І ти думаєш... що ми такі?"

На її обличчі на коротку мить промайнув біль. "Я так не думаю. Я знаю це. Ми суджені." Вона завагалася. "Однак, ти не зобов'язаний приймати цей зв'язок", – вирвалося у неї, слова ледь можна було розібрати.

Відчуття було таке, ніби стіни закриваються наді мною. Суджені? Що, в біса, таке "суджені"? Чи були наші життя тепер пов'язані? Що вона мала на увазі під "прийняти" цей зв'язок?

"Ти повинна була сказати мені". І знову слова виходили більш уривчастими, ніж я планував.

"Я не могла. Я дізналася, коли ти лежав непритомний на землі". Вона стурбовано стиснула простирадло з ліжка так міцно, що кісточки її пальців стали примарно білими.

Я перевів погляд на неї. "І хто взагалі це вирішує?"

Я спостерігав, як її очі повільно наповнюються сріблом, а сльози заливають їх. "Я вірю, що це залежить від богів або їхніх долі".

Я на мить замовк.

"Знаєш що, забудь. Забудь, що я тобі сказала". Вона несамовито підвелася з ліжка, притискаючи простирадло до себе.

"Ого." Я піднявся на ноги з протилежного боку. "Що це, в біса, означає?"

"Це означає, що ти повинен забути про те, що я сказала, Джейс".

"Ну, цього не станеться, *Еліанна*."

Її брови нахмурилися, і вона викинула одну з рук убік. "Ти явно не хочеш цього!" Її голос тріщав.

"Як я можу знати, чи хочу я чогось, якщо Я. Не. Знаю. Що. Це. *Означає?*" Я накричав на неї.

"Ти не хочеш мати нічого спільного з фейрі або твоєю спадщиною щодо нашого виду, так навіщо тобі це?! Я була дурепою, коли заговорила про це!" – сплюнула вона.

Я скочив на ліжко і кинувся на інший бік. Я перекинув ноги через край матраца і став перед нею.

Взявши її за обидві руки, я зізнався: "Так, я не хочу мати нічого спільного зі своєю спадщиною фейрі. Але я хочу, щоб *все* було пов'язано з *тобою!*"

Вона заскиглила. "Ти ж не це маєш на увазі." Її голос був таким тихим, що я ледве міг розчути слова. "Я не хочу тобі цього нав'язувати. Наші запахи змішалися, і я думаю, що це означає зв'язок, який утворився, коли ми вперше кохалися". За її поглядом ховався чистий біль. "Але якщо ти не хочеш цього..." Вона зробила паузу, переводячи подих. "Ти можеш відкинути цей зв'язок, відкинувши мене".

Чи було кохання, яке я відчував до неї, справді моїм? Чи це було через цей зв'язок? Я думав про це кілька хвилин, поки Лія шукала мене по обличчю своїм нестерпно розбитим поглядом.

Я думав про кожну мить, проведену з нею. Як спочатку я не міг витримати її вигляду, а потім не міг не сміятися з її нахабних зауважень. І як я був у захваті від неї, коли нарешті дозволив собі пізнати її більше, ніж просто поверхневий рівень. Її хоробрість, чесність і внутрішня краса – вона була безкорисливою.

Еліанна була всім, чого я ніколи не знав, що мені потрібно. Чи не вбивав я її кілька разів, тому що партнерський зв'язок не дозволяв мені цього зробити? Чесно кажучи, швидше за все, так. Але чи саме партнерський зв'язок змусив мене так глибоко закохатися в кожну її найдрібнішу деталь? Абсолютно, бляха, ні.

І вона думала, що я ось–ось стану перед нею і *відкину* її. Відкину її, наче шматок сміття на міських вулицях. Відкину її так, ніби вона була чимось іншим, ніж неймовірною, досконалою душею, якою вона була.

"Я маю на увазі це кожною клітиною свого єства, Ліє". Я обережно підняв її підборіддя, щоб вона зустрілася з моїм поглядом. "Я не знаю точно, що все це тягне за собою, або що це означає. Але якщо цей зв'язок пов'яже наші душі до кінця наших днів, то я вважатиму себе щасливішим чоловіком у цьому світі".

Привид усмішки з'явився на її повних губах, коли я нахилився і притиснув до них свої. Коли наш поцілунок перервався, я побачив, як сльози потекли по її почервонілих щоках, коли вона нарешті дозволила їм впасти. Лія обхопила мене руками і притиснулася так міцно, як тільки могла, поклавши свій лоб на мою грудину.

Ми сиділи мовчки, обійнявшись, а в голові крутилися думки про те, що все це означає для нас.

"Ось чому ти міг відчути мій біль, коли я потрапила в полон. Ось як я дізналася. Коли я була змушена дивитися, як Келлан розриває лезом твоє обличчя, я кричала в агонії. І коли мій голос став хрипким, а крик припинився, я зрозуміла, що фізично *відчуваю* те, що відчував ти. Це все прийшло до мене в один момент. Усвідомлення цього".

Я нахилив голову вбік, коли вона відірвала обличчя від моїх грудей і подивилася на мене. "Що ти маєш на увазі?"

"Я завжди відчувала твій біль. Фізичний та емоційний. Коли я пустила стрілу в твою литку того першого дня, я думала, що якимось розтягнула м'яз, коли стрибала з дерева. Я відчувала твій біль. Коли ти розповів мені про те, що сталося з твоєю матір'ю, я була готова спалити королівство дотла заради тебе. Заради неї. А потім, коли я побачила, як ти впав на землю від того, що, як я думала, неодмінно буде твоєю смертю... щось всередині мене зламалося. Все, про що я могла думати, це те, що у мене був суджений, і я кохала його, а він помирав прямо у мене на очах. Я б зробила все, *що* завгодно, щоб врятувати тебе, але..."

"Шшш", – обірвав я її. "Я знаю, люба. Я знаю." Мої руки знову міцно обхопили її, перш ніж відступити від неї. "Ми помстимося їм. І я не можу дочекатися, коли побачу, як *моя* королева сяде на свій трон".

Вона широко посміхнулася до мене, під цією посмішкою ховався натяк на зло, і я відчув, як моє обличчя стало дзеркальним відображенням її обличчя.

"А тепер, що скажеш, якщо ми *офіційно* приймемо цей зв'язок?" запропонував я їй з посмішкою.

"Мені подобається, як це звучить". Вона захихотіла, коли я опустил руки і підняв її до себе. Наші язики зіткнулися з відчайдушною силою, і з мене вирвався стогін.

Я вже збирався покласти її назад на ліжко, коли її погляд перекинувся на двері спальні, перш ніж вони розчахнулися і врізалися в стіну за ними, налякавши нас обох.

Лія видала гучний крик, вириваючись з моїх рук, і гарячково загорнулася в простирадло, яке вона впустила, і кинулася на ліжко.

Мої очі метнулися до дверей і побачили Гейджа, який стояв там з несамовитою посмішкою на обличчі.

"Гейдж! Якого хріна!" заревів я на нього. "Як щодо того, щоб постукати?!"

Він притулився спиною до дверної рами і схрестив руки. "О, так, чорт забирай. Я сподівався, що це те, що тебе так довго затримувало. На жаль, немає часу стукати."

"Фу, їм краще не бути в моїй кімнаті!" крикнула Зайла знизу.

Я потер скроні від головного болю, який, як я знав, ось–ось мав розболітися від того, що ці двоє задумали.

"Розслабся, брате, я нічого не бачив". Він жестом показав на ліжко. "І воно накрите", – додав він, підморгнувши, і я ледь не вибив його дупу прямо там.

"Привіт, Гейдж!" прошебетала Лія з–за моєї спини на ліжку. Її збентеження, яке вона відчувала лише хвилину тому, явно зникло.

Він помахав їй пальцями, продовжуючи спиратися на раму. "Привіт, Ліє". Я закотив очі. "Краще б комусь померти", – сказав я крізь зуби.

"Ух, так, про це. Це, безумовно, можливо. За своїми пригодами минулої ночі ти забув погодувати віверна". Він ніяково посміхнувся, перекинувши великий палець через плече.

Лія зіскочила з ліжка. "Чорт!" – вигукнула вона, накинувши на себе мою порвану вчорашню сорочку і пробігла повз нас обох і вибігла за двері.

Я потягнувся за штанами, які все ще були вологими від того, що пролежали всю ніч на підлозі, швидко натягнув їх поверх нижньої білизни, в якій стояв, і ми обидва побігли слідом за нею.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Еліанна

Я увірвалася у вхідні двері таунхаусу Зайли і одразу ж подивилася на небо, але, на моє роздратування, не було ні крил, ні звуку їхніх ударів у повітрі.

"Боги, чорт забирай, Нокс", – зітхнула я, стрибаючи вниз по сходах за дверима.

Джейс, Гейдж і Зайла пролетіли позаду мене, щойно моя нога ступила на цегляну стежку, яка вела до дороги.

Я розвернулася, міцно притискаючи до себе сорочку Джейса. "Де він?"

Купа криків пролунала здалеку.

"Це може здатися дещо очевидним", – відповіла Зайла, піднявши брову. "Але я б пішла на крики".

Я відвернулася від них, щоб приховати сміх, який вирвався у мене через паніку.

Пролунав ще один крик.

Клянуся богами, якщо я знайду Нокса з людиною в роті, у нього будуть *великі* неприємності.

Ми всі кинулися вниз по вулиці, бігли так швидко, як тільки могли. Мені доводилося ухилятися від людей, возів і візків, намагаючись при цьому закрити сорочку, яку я здерла з Джейса минулої ночі.

Тоді він мене наздогнав. "Тобі пощастило, що моя сорочка достатньо довга, щоб спуститися до твоїх колін", – сказав він на бігу, і я глянула на нього. "Інакше мені довелося б убити всіх цих невинних перехожих за те, що вони випадково побачили те, що належить мені".

Я голосно засміялася у відповідь, і ми помчали вперед у тандемі.

Перш ніж я це зрозуміла, ми опинилися біля головних воріт міста, наш біг припинився. Городяни ховалися між будинками і в прилеглих провулках, але Нокса все ще ніде не було видно.

Я наблизилася до однієї з жінок, яка стояла найближче, притиснувшись до прохолодного каменю надбрамної вежі, ховаючись під його тінню. Її тіло тремтіло від страху, коли я обережно наблизилася, тоді як інші стояли осторонь

і з цікавістю спостерігали за мною. Я взяла одну з рук і ніжно розпушила волосся, ховаючи вуха про всяк випадок.

"Привіт, мене звуть Лія. Мені дуже шкода, якщо мій віверн налякав вас". Її очі злегка спалахнули, але тремтіння вщухло. "Де він? Я подбаю про те, щоб те, що він зробив, більше не повторилося". Я запропонувала їй м'яку посмішку.

"Востаннє його бачили, коли він летів назад до ферм", – відповіла вона.

Стиснувши губи, я прошепотіла: "Дякую, і мені справді дуже шкода, що так сталося. Вам не потрібно його боятися. Я даю вам своє слово. Будь ласка, розкажіть про це якомога більшій кількості людей. Мені б не хотілося, щоб місто жило в страху перед ним, коли він ховається за його брамою".

Її погляд пом'якшав, і вона ледь помітно кивнула мені, коли вийшла зі своєї схованки, насторожено поглянувши на небо, перш ніж повільно поповзти назад на міські вулиці.

"Де ферми?" запитала я, повертаючись до інших, які продовжували спостерігати.

"Вони приблизно за півмилі за поворотом, як тільки ми вийдемо за ворота", – оголосив Ґейдж, розширивши очі.

"Так не піде", – сказала я собі, дивлячись на своє вбрання.

Приклавши пальці до губ, я нестерпно голосно свиснула, підкликаючи його до себе, коли пройшла через ворота і вийшла в поле за ними. Інші пішли за моїм прикладом.

Мій погляд злетів до неба, коли звук потужних крил Нокса наповнив навколишнє повітря лише за мить. Віверн швидко наближався, приземлившись ледве за десять футів перед нами, і земля загуркотіла від удару.

Я зупинилася і схрестила руки, дивлячись на віверна.

Він трохи опустив свою покриту рогами голову до землі і роздратовано пирхнув.

"Що. Ти. *Зробиє*?" зажадала я голосом, більш суворим, ніж я коли-небудь використовувала з ним раніше.

Джейс пішов переді мною, і я побачила, як голова Нокса піднялася, його губи скривилися в оскалі.

Я обійшла Джейса. "Не хвилюйся, він мене не скривдить. Але якщо ти зробиш це знову, він може спробувати нашкодити тобі. Тож давай не будемо цього робити, гаразд? Я б не хотіла, щоб ви обоє ненавиділи один одного".

У відповідь він саркастично підняв на мене брову.

Я попрямувала до Нокса, а Джейс мовчки йшов за мною, ніби нічого не міг вдіяти.

Мої кроки зупинилися прямо перед ним, і він опустив морду, щоб бути поруч з моїм обличчям.

"Ти когось з'їв?" запитала я, насупивши брови.

Його гігантське золоте око спалахнуло, і він роздратовано махнув головою вбік, наче це було абсолютно нерозумно з мого боку запитувати його про таке.

Я повернулася обличчям до Ґейджа і Зайли, які стояли ще далі біля воріт, тримаючись від нього на відстані. "Гаразд, принаймні, це була не людина!" радісно вигукнула я, показуючи їм великий палець.

Я почула, як Джейс різко пирхнув, а мої губи скривила посмішка.

"Ти все ж таки щось з'їв". Я нахилила голову в знаючій манері.

Я не відчувала нічого подібного з тих пір, як Ніра була ще маленьким цуценям, і мені доводилося постійно спостерігати і контролювати, що вона кладе в рот. Вона намагалася з'їсти будь-яку річ, яку знаходила на підлозі замку.

Я звузила погляд до країв його губ, які ледь прикривали величезні, схожі на кинджали зуби, і помітила патьоки свіжої крові.

"А-ха! Я так і знала!" вигукнула я, коли він підняв голову над нами. "Вибач за вчорашнє. Я знаю, що ти був голодний, але я ж обіцяла, що знайду тобі їжу. На якій фермі це було?"

Він подивився на нас, а потім його погляд перевівся на місто позаду нас, яке було побудоване біля підніжжя гірського хребта. За мить він злетів у небо. Інтенсивний вітер, який його крила здійняли навколо нас, ледь не збив нас обох з ніг.

"Все пройшло добре", – насміхався Джейс, кашляючи від бруду, що ширяв у повітрі.

"Заткнися", – роздратовано прошипіла я, коли ми обидва повернулися до наших друзів. Я знизала плечима і підняла руки вгору. "Вибачте, що налякала, я думаю, що це було просто..."

Земля знову затряслася під нашими ногами, і порив повітря відправив моє волосся летіти перед собою, за плечі. Я глянула на Джейса, коли він намагався повернутися до мене, і почала хихикати, намагаючись уявити, з чим ми зараз зіткнемося позаду.

"Святі боги!" вигукнув Гейдж.

Я обернулася і побачила, як Нокс впустив корову до його ніг. Він подивився на мене, його очі пом'якшали. Я впевнена, що декого, незалежно від того, наскільки люблячими виглядали його живі очі, його вертикальна зіниця трохи нервувала.

"Ноксе", – заскиглила я, витягуючи його ім'я. "Чому ти вбив ще одну корову?!"

Він нахилив шию вниз і підштовхнув тушу до мене мордою.

Я похитала головою, намагаючись приховати своє задоволення від його мирної пропозиції. Він *повторив* те саме, за що я на нього кричала, але приніс докази, щоб поділитися зі мною.

"Ноксе, це було не те, що я..."

Перш ніж я змогла продовжити своє речення, він зробив крок назад, розправивши крила для рівноваги, і послав полум'я прямо на мертву корову, обвугливши її тіло.

"Мала на увазі..." Я закінчила, коли вогонь підморгнув мені.

Я зітхнула, обернувшись, і побачила, що всі троє моїх супутників стоять позаду мене з переляканим виглядом. Їхні щелепи відвисли так сильно, що, здавалося, вони ось-ось дістануть до землі, а очі були настільки широко розплющені, що можна було подумати, ніби їх притиснули шпилькою.

Я не могла стриматися. Побачивши їх, я вибухнула приступом сміху.

Я повернула голову до Нокса і схрестила руки, милуючись ним, коли він гордо стояв там. Цей проклятий богами віверн.

"Він що ... він щойно ..." почала Зайла.

"Приготував це? Так. Він робить це для мене", – сказала я, знизавши плечима і похитавши головою. Я підняла на нього очі. "Дякую, Ноксе".

Віверн щебетав і знову полетів у поля за містом, залишивши нас наодинці з безладом, який він створив.

Джейс знову підійшов до мене. "Схоже, що мені доведеться принижуватися перед деякими фермерами", – сказав він, потираючи потилицю і дивлячись вниз на обгорілу тварину.

"Може, нам усім краще піти!" підхопився Ґейдж, підкравшись до нас ззаду і обійнявши кожного з нас за плечі.

Як тільки Зайла наздогнала нас, ми вчотирьох вибігли на ранкове світло, щоб вибачитися перед переляканими громадянами за погані манери Нокса.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Келлан

Останні кілька днів я провів, збираючи війська, щоб забратися геть з Айли, і розшукуючи тих, хто втік з міста.

Всіх, окрім принца та принцеси, стратити. Наказ королеви був чітким.

Але що, як ми натрапимо на Еліанну? Я мав би знайти спосіб сховати її у всіх на очах, щоб тримати її та її претензії на трон у себе в задній кишені до того часу, коли ми зможемо захопити корону.

На той момент ми відставали від смертних симпатиків на кілька днів і майже на два тижні від Еліанни. Якщо ми сподівалися наздогнати їх – куди б вони не прямували – нам доведеться швидко пересуватися по землі.

Я прогулювався садами замку, щоб дістатися до стайні, коли здалеку мене окликнули на ім'я.

Я неохоче обернувся і побачив Калліуса, який притулився до цегли зовнішньої стіни замку, пропонуючи мені підійти до нього, перш ніж я зроблю ще один крок.

Я озирнувся на сарай і поправив вираз обличчя, намагаючись прибрати похмурість, що з'явилася при вигляді мого попередника. Самець, яким я колись захоплювався як батьком, тепер перетворився на велетенську скалку в моїй дупі з усіма його підозрами щодо втручання.

Коли я обернувся з найфальшивішою, найпереконливішою посмішкою, на яку тільки був здатен, я побачив, як він закотив очі, коли я зробив крок, щоб наблизитися до нього.

Я відчував, як з плином часу моя владна хватка, яку я завжди тримав так до біса міцно, слабшає. Десятиліттями я працював над тим, щоб проникнути в замок. Роками я піднімався по безглузких довбаних сходах, щоб пронести свій вплив на корону. І все це було вирвано у мене з-під ніг. Все тому, що Еліанна була настільки дурна, що спробувала втекти в хаос після того, як я дав їй свободу.

Я вирвав її з клітки. Я викрав її з підземелля. Я був готовий вбити маленького гівняного принца, щоб віддати їй і мені всю владу над королівством. І як вона мені віддячила? Втекла до біса і залишила мене в цій катастрофі.

Невдячна маленька сучка. Мені було байдуже, що це я її туди засадив. Я намагався витягнути її звідти.

Я зупинився за кілька футів перед ним. "Що я можу зробити для вас, Калліусе?"

Він підняв на мене брову і швидким поглядом окинув моє тіло вгору і вниз. "Куди ти прямував?"

"До стайні". Я показав підборіддям на будівлю позаду себе. "Мені потрібно порухувати якомога більше коней, якщо ми сподіваємося наздогнати тих, хто втік".

"А," – почав він. "Тоді дуже добре. У мене є новини щодо подорожі".

Тепер я був єдиним, хто підняв на нього брову. "Дай вгадаю, ти приєднуєшся до нас?"

Він подивився на мене зі знанням справи. "Не тільки я".

Мій розум почав мчати. Тон його голосу вказував на те, що мені не сподобається, хто ще буде супроводжувати нас у цій поїздки. Мої очі потоншали, коли я продовжував витріщатися на нього в очікуванні.

"Королева вважає, що найкраще взяти з собою Принца Кая, щоб він побачив, що відбувається за межами стіни. Побачив на власні очі, що трапляється з тими, хто зраджує його", – сказав він. "І я вважаю, що було б мудро дозволити йому відчути реальність того, що відбувається за воротами Айли. Кай буде коронований королем. Він повинен бути підготовлений належним чином. Не забудь про коня для нього".

У мене відвисла щелепа в ту ж секунду, як ім'я принца вилетіло з його вуст. Він, бляха, мабуть, жартує.

"Королева Ідіна вибере йому наречену за його відсутності, щоб він міг зосередитися на вивченні того, як бути справжнім правителем", – додав він.

Звісно, найдорожча мама обирала йому нову іграшку, з якою він буде дефілювати по місту. Вона, швидше за все, вибере когось такого ж сором'язливого і слухняного, якою була дівчинка Нільда, аж поки її не вбили на власному весіллі.

"Ти жартуєш... Калліусе, він нас тільки сповільнить. Якщо королева справді хоче, щоб ми наздогнали хоча б тих, хто втік, треба їхати швидко. Принц коли-небудь виїжджав на коні за міську браму?"

"Я знав, що ти будеш у захваті від цієї новини", – сказав він з глузливою посмішкою, і моє око сіпнулося. "Слово королеви в цьому питанні остаточне".

"І ти залишиш свою улюблену королеву без нагляду та охорони під час своєї відсутності?" кинув я йому виклик. "За останні десятиліття я не пам'ятаю, щоб хтось із вас залишався без супроводу іншого довше, ніж на кілька хвилин".

Калліус підняв на мене брову і насміхнувся. "Хоча я не багатьом довіряю її, я призначив Брейнона її особистим охоронцем під час моєї відсутності. Він хороший чоловік і солдат". Він оглянув мене з ніг до голови. "Хоча останнім часом я став піддавати сумніву деякі з моїх рішень".

У мене щелепа відвисла від його зауваження на мою адресу. Крім того, мені ніколи не подобався Брейнон, він завжди був довбаним занудою. Послідовник правил, який ніколи не був кандидатом у мій власний невеликий флот, з яким допомагав Вінсент. У нас часто був свій власний порядок денний.

Калліус хотів відвернутися, але я простягнув руку і стиснув його руку, змушуючи повернутися до мене.

"Що, чорт забирай, відбувається? Ти ж не думаєш, що це гарна ідея", – сказав я, втрачаючи залишки терпіння.

Його брови насупилися, і він вирвав свою руку з моєї. "Я підтримаю все, що вирішить наша королева. Принц їде з нами, і *твоя* робота – забезпечити йому захист, якщо він зникне з моїх очей у будь-який момент. Ти зрозумів?"

У моїй голові промайнуло видіння, як я витягаю меч зі стегна і потрошу свого попередника там, де він стоїть.

"Чудово." Я скривився.

"Позиція королеви щодо певних випробувань змінилася. Під час нашої подорожі, якщо ми зіткнемося з будь-якими смертними, вони повинні бути вбиті на місці. Як тільки ми повернемося на Айлу з дітьми королеви та Солус в руках, ми виведемо решту війська назад і шукатимемо те, що залишилося від людей. Це буде після публічної страти тих, хто втік з міста. Наша королева бажає зробити з них приклад". Куточок його губи піднявся вгору. "Це, звичайно, якщо хтось залишиться живим після того, як ми з ними покінчимо".

З цими словами він відвернувся від мене, не сказавши більше жодного слова, і попрямував до садових дверей замку.

Наступного ранку я зібрав на Айлі понад дві тисячі воїнів, яких ми могли відрядити в дорогу, залишивши переважну більшість для охорони міста під час нашої відсутності. У нас не було часу збирати для цього солдатів, розкиданих по всьому королівству.

Хоча ми знали, що втекло лише кілька сотень, цілком ймовірно, що більшість з них були беззбройні, ненавчені або ж жінки та молодняк.

Нам, звичайно, не потрібні були всі зібрані дві тисячі, але я мусив влаштувати для королеви шоу століття, щоб повернутися до неї в милість.

Світанок з'явився на горизонті, і я спостерігав, як наші солдати шикувалися в лінію на полях за міською брамою. Бойові коні стояли струнко поруч з вершниками і були навантажені припасами. Деякі з них були причеплені до возів, що їхали в кінці строю і везли додаткові вантажі, такі як додаткову їжу та зброю.

Стоячи перед загonom, я помітив, як погляд Вінсента, разом з поглядами кількох інших людей, змістився за мою спину. Відразу після цього почувся стукіт коліс карети.

Я повільно повернувся і побачив, що одна з екстравагантних королівських карет, запряжена двома білими кобилами, прямує до нас, проїжджаючи крізь ворота. Брейнон сидів поруч з кучером, який направляв коней у наш бік, з виглядом слухняного охоронця. Я ледь не загарчав, побачивши його на кареті.

І тут я подумав, що, можливо, королева передумала, і мені не доведеться няньчитися з цією маленькою витівкою.

Я витягнув обличчя у дружньому привітанні, коли коні зупинилися переді мною.

Двері каюти відчинилися, і Калліус вискочив, ніжно простягнувши руку королеві. Вона граціозно поклала свою витончену руку в його, вийшовши з безпечної карети. Потім він притиснув поцілунок до тильної сторони її руки, змусивши мої очі спалахнути.

Їхні погляди були тісно прикуті один до одного, коли вона обдарувала його обізнаною посмішкою, а він повів її до виходу з карети, не послаблюючи своєї хватки. Вони більше не намагалися приховувати свою прихильність від королівства – навіть коли всі вже здогадувалися; зовсім інша річ бачити їхню близькість на видноті, та ще й так скоро після смерті Короля Джемісона.

Принц Кай неквапливо йшов слідом за своєю матір'ю, коли вона виходила, і виглядав не надто задоволеним тим, що приєднався до нас.

Я насторожено спостерігав за ними трьома, але зберіг нейтральний вираз обличчя, коли вони наблизилися.

"Капітане Адлер", – привітала мене Королева Ідіна.

"Ваша Величносте". Я вклонився.

Вона кивнула, підтверджуючи, що я можу встати. "Я підозрюю, що Калліус розповів вам новини про Принца Кая, який приєднався до вас у цій подорожі. Йому буде корисно стати свідком припинення зрадницьких дій, що сталися на наших вулицях минулого тижня".

Я злегка прочистив горло. "Так, Ваша Високосте".

Сонце, що сходило вдалині, відбивалося від її рубінового волосся, і здавалося, що воно палає.

"Чудово." Вона повернулася до Кая і погладила його по щоці в ніжний, материнський спосіб, який я бачив лише раз, коли вона поводитися з ним. "Бережи себе, мій хлопчику. Я підберу тобі нову наречену, коли ти повернешся".

"Я хочу бути коронованим того ж дня", – прошипів він. "У день, коли я повернуся, я візьму нову наречену і зйду на свій трон. Ці перешкоди стали надто дратівливими".

Вона нахилилася, щоб поцілувати його в щоку. "Звичайно." Тоді королева повернулася до мене. "Захистіть мого сина, Капітане. Він – майбутнє Веліри."

Я вклонився їй у відповідь, головним чином, щоб приховати свою щелепу, яка цокала від її слів, коли я нахилився. Захистити її сина? Так, ніби мені було мало чого робити. Чоловік мав би бути вихований належним чином і не потребувати захисту з самого початку. Навіть покійний король колись був великим воїном, перш ніж був коронований.

Калліус знову взяв її руку в свою і повів до карети. Я спостерігав за ними, як вона щось прошепотіла йому на вухо, але не міг розібрати, що саме. Жест був досить дивним, щоб не тільки я звернув на нього увагу, оскільки, озирнувшись, я побачив інші цікаві, блукаючі погляди.

Коли Калліус зачинив дверця карети, ми всі спостерігали, як кучер наказав кобилам рушати з місця і потягнув королеву назад до її замку під захист брами Айли.

Він підкрався до нас. "Принце Кай, схоже, що ви поїдете верхи на Матіасі". Він вказав на бойового коня Еліанни, якого я виводив зі стайні напередодні ввечері.

Обличчя принца почервоніло, і я глянув на бойового коня, який, здавалося, дивився на нього, впізнаючи.

Я намагався приховати свою посмішку. "Не хвилюйся, Принце. Матіас великий, але він один з найкращих бійців. Якщо тобі потрібна допомога, щоб залізти на нього..."

"Ні", – перебив мене Кай, його тон був таким же суворим, як у його матері. "Я хочу іншого коня".

"На це є причина, Принце?" запитав я, намагаючись приховати своє роздратування.

"Це кінь Еліанни Солус. Я не дурень", – відповів він. Я підняв брову, цікавлячись, звідки він знає, що цей кінь належить їй. "Я не буду їздити на тварині зрадниці".

От бляха. Він навіть не дивився на жеребця з огидою. Я практично відчував запах страху, що випромінював його, коли він стояв перед нами.

"Дуже добре." Я підійшов до свого коня і провів його до принца. "Можеш їхати на моєму коні, Галло. Хоча він такий же великий, як і Матіас."

"Розмір звіра не має значення, *Капітане*", – сплюнув він.

Я зробив крок назад від нього і невинно підняв руки догори, відступаючи до Матіаса. "Звичайно, ні, Принце". Я відвернувся від нього, коли мої губи скривилися в посмішці, а очі зустрілися з очима Вінсента в строю.

Я сів на коня Еліанни і спостерігав, як Калліус допомагав йому сісти на Галло. Коли Кай влаштувався, він попрямував до своїх.

Я обернувся до своїх воїнів, які продовжували стояти в строю. Ранкове сонце яскраво освітлювало небо над нами.

"Ходімо покажемо цим зрадникам, що буває, коли вони трахаються з Веліранською Коронаю, хлопці!" прокричав я натовпу.

Почувся рев підбадьорення, і ми рушили на північ.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Фінніан

Дні, що минули відтоді, як ми втекли з Айли, були нестерпними. Всі ми постійно перегризали один одному горлянки від смертельної суміші страху і голоду. Нам доводилося вишукувати рештки їжі, щоб прогодувати всіх нас, а крім того, більшість з нас все ще боялися Велі.

Більшу частину подорожі вона трималася осторонь, розмовляючи лише з Ейвері або зі мною. Після першого дня, коли ніхто не дозволив їй допомогти пораненим, вона перестала дбати про те, щоб допомогти їм. Мені було трохи сумно за неї, хоча вона й мене добряче налякала. Хоча я був вдячний, що вона не виходила з тіні відтоді, як ми покинули Айлу.

Велі була цілителькою задовго до мого народження, і люди, які колись довіряли їй рятувати свої життя, тепер думали, що вона забере їх у них, як це сталося з тими охоронцями біля брами.

Трепіння пронизало моє тіло, коли ця сцена промайнула в моїй пам'яті.

Все це відбувалося навколо мене, але найгірше було те, що Лендон досі майже не розмовляв зі мною. Він визнавав мою присутність лише тоді, коли це було абсолютно необхідно. Він ходив поруч з іншими, сміявся з ними, їв з ними і насолоджувався їхньою компанією. Однак, як тільки я наближався або ми зустрічалися очима, будь-який натяк на посмішку, що був на його обличчі, перетворювався на похмурий погляд, і моє серцебиття перетворювалося на громову істеріку.

Попереду з'явився ліс; до цього часу нам вдавалося уникати лісів на шляху...вважаючи, що легше подорожувати відкритою місцевістю...але коли мій погляд пробігся вздовж дерев, здавалося, що вони ніколи не закінчатся.

"Вибачте!" – пролунав писклявий голос попереду. "Чесно кажучи, всі, будь ласка, відійдіть".

Мені не потрібно було йти по сліду голосу, щоб зрозуміти, що це була моя сестра.

За мить з'явилася верхівка її рудого волосся, коли вона проштовхнулася крізь натовп до мене, а ми всі продовжували йти вперед.

"Ось ти де!" Ейвері практично вигукнула мені в обличчя. "Схоже, що попереду, перед лісом, залишки старого села", – повідомила вона, йдучи поруч зі мною.

"Залишки?" перепитав я її.

"Велі йде попереду. З того місця, де ми були, мені було видно, але вона сказала, що деякі будівлі виглядають напівзруйнованими. Ми, ймовірно, будемо там протягом наступної години або близько того".

"Чудово", – відповів я.

Вона хвилину дивилася на мене. "Що на тебе найшло? Ти вже два дні не ходиш з нами, тільки хандриш тут". Вона стиснула губи.

Я відкинув голову назад і зітхнув. "Ти можеш хоч раз у житті залишити мене в спокої і не лізти в кожну мою думку?"

"Вибач, але ні. Я твоя сестра. Це моя робота". Вона подарувала мені чарівну посмішку, яка зазвичай змушує мене здатися і вилити їй свої почуття, але сьогодні я був не в настрої.

Я не міг знайти в собі сили відповісти їй.

Вона насміхнулася наді мною і потягнула мене за зап'ястя. "Це Лендон, чи не так?" – запитала вона занадто голосно в оточенні армії, повної *фейрі*.

Я кинув на неї застережливий погляд і продовжив йти вперед.

Вона зупинилася на своєму шляху і втоптала ногу в бруд у безглуздій спробі істерики. Всі, хто нас оточував, розступилися, щоб обійти її. "Може, якби ти відростив собі клятні яйця і підійшов до нього, він би почав з тобою розмовляти!"

Я попрямував до неї, ігноруючи роздратовані погляди, які кидала в мою сторону невелика юрба навколо нас. "Я намагався!"

Вона схрестила руки. "Ні, не намагався. У всякому разі, недостатньо".

Я взяв її за руку і потягнув вперед на вулицю, щоб ми могли перестати бути перешкодою у вигляді брата і сестри, які сваряться. "Що ти пропонуєш мені робити, Ейвері?"

"Поговори з ним наодинці. Нехай при цьому не будуть присутні ані Велі, ані я, ані навіть Ніра. Припини ховатися за нами, вибачся і скажи йому, що ти насправді відчуваєш". Вона насмішкувато стріпнула бровами.

"Він, очевидно, знає, що я відчуваю", – прошипів я крізь зуби.

"Так, звісно", – нахабно відмахнулася вона, і це супроводжувалося заковчуванням очей.

"Ти мене бісиш", – пробурмотів я.

Ми продовжували крокувати відкритим простором, і тепер я чітко бачив перед собою руїни того, що залишилося від цього маленького села. Здавалося, що більшість будівель були спалені дотла.

Ейвері, здавалося, помітила цю мить і смикнула мене за зап'ястя, мовчки попросивши йти за нею, коли ми проштовхнулися назад до передньої частини натовпу, куди вели Велі з Нірою.

"Ось ви де", – почала вона, а потім кивнула на сцену, до якої ми швидко наближалися. "Схоже, тут нещодавно сталася якась біда".

Я ковтнув повітря, сподіваючись, що ніхто з них цього не почув, але вони обидві кинули на мене знаючі погляди, від чого я здригнувся.

"Як ти думаєш, що це було?" запитав я.

"Ну, ми зараз дізнаємося, чи не так?" відповіла Ейвері.

Ми зупинилися за кілька сотень метрів від зруйнованого села і обернулися до натовпу, що йшов за нами. Кожне обличчя, на якому я швидко зосередився, виглядало більш нещасним, ніж попереднє, що змушувало мене не затримуватися на жодному з них занадто довго.

"Ми тут трохи відпочинемо!" крикнула їм Ейвері. "Кілька з нас підуть перевірити, що там попереду. Всі інші, будь ласка, залишайтеся тут, де безпечно".

Я захоплено подивився на неї, коли люди почали падати на землю, де вони стояли. Відтоді, як ми покинули Айлу – ні, насправді, відтоді, як Лія втекла, а ми вирішили слідувати за нею, – вона взяла на себе роль лідера, командира у власному розумінні. Принцеса, з якою я виріс, яка обожнювала свої рожеві сукні та чаювання, але завжди таємно прагнула пригод, нарешті отримала те, чого завжди хотіла. І вона була природженою в цьому.

На моєму обличчі з'явився привид посмішки, і вона впіймала мій погляд.

"Що?" – прошипіла вона.

"Нічого, просто ти зараз так нагадуєш мені Лію". Я почав слідувати за Велі вперед, коли її очі світилися радістю.

Ми йшли через купи уламків, які все ще вкривали землю, що колись тримала зруйновані будівлі навколо нас.

Ніра підбігла і понюхала попіл, від чого кілька разів неконтрольовано чхнула. Потім вона загарчала в повітря, роздратована тим, що накликала на себе.

"Як ви думаєте, що тут сталося?" запитав я ні до кого конкретно.

Велі нахилилася і провела пальцем по напівобгорілій дошці, що лежала біля її ніг. Вона потерла цей палець великим пальцем, розглядаючи чорноту, яка тепер заплямувала її шкіру.

"Полум'я Віверни", – недбало відповіла вона, все ще спостерігаючи за своїми пальцями.

"Полум'я Віверни?" Ми з Ейвері повторили в унісон, заробивши звичний погляд відьми.

Вона зітхнула. "Я так і сказала".

Вона випросталася і знову пішла вперед через сміття.

"Звідки ти знаєш?" Ейвері покликала її за собою.

Велі зупинилася і повернулася до нас, піднявши одну брову так високо, що мені здалося, вона торкнеться її сріблястої лінії волосся. "Гігантський слід, на якому ви стоїте, був би першою ознакою". Вона хмикнула і відвернулася, щоб оглянути те, що лежало попереду.

Очі Ейвері зустрілися з моїми, і ми обидва подивилися собі під ноги, щоб побачити, що справді стоїмо в невеликому заглибленні в землі, схожому на слід масивної, пазуристої істоти.

"Навіщо Лії спалювати село дотла?" прошепотіла Ейвері, її очі бігали туди–сюди, а я спостерігав за її думками.

"Можливо, вона вже не з тим віверном, на якому втекла. Або, можливо, вона не контролює його, і він просто вирішив зробити це сам", – припустив я.

"Можливо, це був інший віверн. Дикий", – припустила вона, трохи розширивши очі.

"Сумнівно", – озвалася до нас Велі. Я глянув на Ейвері якраз вчасно, щоб побачити, як вона висолопила язика.

Я засміявся, коли її очі перекинулися на мої, і вона швидко засунула язик назад до рота, виглядаючи винуватою. Що керувало моєю сестрою – хоробрість чи дурість? Напевно, останнє.

Ніра скиглила біля наших ніг, і я подивився вниз якраз вчасно, щоб побачити, як її лапа намацала слід на землі. Коли мої очі звузилися, я помітив, що він нагадує слід жіночої ноги, але на цьому відбитки припинилися. Ніби той, хто там стояв, зник.

"Я не думаю, що це було справжнє село", – сказала Велі, наближаючись до нас з того місця, де вона блукала.

"Тоді що ж це?" запитав я вголос, оглядаючи навколишню місцевість.

"Я думаю, що це міг бути військовий табір. Один з наших. Я не можу бути повністю впевненою, оскільки кожна будівля згоріла, але схоже на те. Це все були дерев'яні, імпровізовані будівлі. Здається, бараки, по суті".

"Я сумніваюся, що Лія напала б на своїх солдатів", – попередила Ейвері.

"Якщо тільки вони не напали на неї першими", – втрутився я. "За її голову призначена нагорода, пам'ятаєш?"

"Саме так", – відповіла Велі. "Отже, це означає, що у мене є хороша і погана новини для вас обох", – сказала вона, схрестивши руки.

Ейвері насторожено подивилася на неї. "Спочатку хороші новини".

"Ми на правильному шляху. Я цілком упевнена, що це був віверн Еліанни, і що вони справді були тут. Я відчуваю її запах". Вона жестом вказала на Ніру. "Її вовк теж може."

Ніра продовжувала скиглити, дивлячись на те саме місце на місцевості, де були залишені сліди, які, як я тепер припускав, належали Лії.

Мій погляд ковзав туди–сюди між ними обома. "А погані новини?"

Вона жестом показала назад, трохи закинувши голову, тримаючи руки схрещеними. "Це Ліс Сіліс. Ми повинні пройти через нього. Він тягнеться від узбережжя до узбережжя, і немає іншого способу обійти його, окрім як морем".

"Матір богів", – вдихнув я. "Ти це серйозно?"

Вона дала мені злу посмішку. "Серйозно".

Мій погляд перелетів до Ейвері і побачив, що вона озирається на наш натовп. Вона глибоко вдихнула. "Я чула розповіді про те, що ховається між тими деревами. У нас немає значної кількості зброї. Серед нас є молодь. Це смертний вирок. Я думала, що ми зможемо його обійти!" Вона озирнулася на Велі.

Велі кивнула у відповідь, і ми всі пішли назад до нашого загону.

Спогади про те, як я був малим і слухав стародавні історії про жахливих звірів з Лісу Сіліс, затопили мене. Тремтіння пробігло по моєму тілу.

Я подивився на небо і побачив, що сутінки вже оселилися по всьому королівству. Нам доведеться зупинитися тут на ніч, бо мандрівка через Ліс Сіліс і вдень була досить смертельно небезпечною, не кажучи вже про те, що повзало по лісовій підстилці пізно ввечері.

Я прошепотів це їм обом, і цього разу вони погодилися зі мною.

"Всі!" вигукнула Ейвері. "Будь ласка, послухайте мене".

Її голос пролунав у відкритій долині, де ми стояли, і всі погляди звернулися до неї. Вона ковтнула, і я побачив, як її рот почав відкриватися і закриватися, оскільки нерви поглинали її від того, що вона збиралася сказати.

"Подорож попереду набагато складніша, ніж та, що залишилася позаду". У натовпі негайно спалахнуло бурчання.

Мої очі спалахнули, коли промова Ейвері зупинилася через це. "Ви всі будете слухати свою принцесу!" закричав я так голосно, як тільки міг, натяк на владність у моєму тоні приховував хиткість слів.

Вона подарувала мені ніжну, вдячну посмішку.

"Ліс позаду мене – це не просто старі дерева. Це Ліс Сіліс". Я спостерігав, як обличчя всіх бліднуть одне за одним. Цього разу її голос був м'якшим, коли вона говорила з ними, в її тоні було більше благання, ніж вимоги. "Ми не можемо його обійти. Ми повинні пройти через нього, і по той бік лежить наше майбутнє. По той бік лежить наша справжня королева королівства". Вона зробила паузу, коли почали лунати крики.

"Ми не можемо туди пройти!"

"У нас є діти, Принцесо! Ви ж не жартуєте!"

"Ми повинні були залишитися в Айлі."

"Досить!" крикнула Велі, налякавши нас обох. "У вас, імбецили, є два варіанти, перш ніж ми продовжимо рух на північ вранці. Ви можете залишитися тут, з нами, і ми всі будемо захищати один одного в лісі в міру наших можливостей. Або ви можете втекти і повернутися туди, звідки ми прийшли, де вас чекає неминуча страта. Вибір за вами. Ви всі знали, на що йшли".

Всі обмінялися швидкими поглядами один з одним. Шепіт родин, які запитували один одного, що вони планують робити, подорожував повітрям, задаючись питанням, чи варта невідомість по той бік тих дерев такого ризику.

Моє серце прискорено забилося, коли Лендон повільно наблизився до нас. Він виглядав виснаженим, без сумніву, через подорож, яку ми всі подолали, щоб дістатися сюди. Його очі налилися кров'ю від хвилювання, губи потріскалися від сухості повітря, а одяг був такий же брудний, як і у всіх нас.

Він кивнув мені маленьким, незграбним кивком, проходячи повз мене і прямуючи до Велі та Ейвері.

Я повернувся, щоб піти за ним.

"Деякі з інших самців обговорюють полювання на їжу, поки самки розбивають табір", – оголосив він їм. "Я потрібен тут, чи мені краще піти з ними?"

Ейвері подивилася через плече Лендона на всіх, хто стояв позаду нас. "Йди з ними". Вона посміхнулася йому і стиснула його плече. "У нас тут все під контролем. Переконайся, що всі будуть у безпеці".

"Звичайно", – сказав він їй, відвертаючись.

Ми знову встановили незручний зоровий контакт, і коли він проходив повз мене, я випадково вимовив його ім'я, що змусило його зупинитися. Я заціпенів там, де стояв.

Він розвернувся, щоб подивитися на мене з однією бровою, піднятою в розгубленості. "Так, Фінніан?"

Моє серце впало. Не "Фінн", а повне "Фінніан".

Я прочистив горло. "Будь обережним там."

Коли слова вилетіли з моїх вуст, я послав мовчазне прокляття богам за те, що вони поставили мене в таку сміховинну незручність.

Однак, на мій подив, найменший натяк на посмішку промайнув у куточках його губ. "Я лише пошукаю їжу. Побачимося пізніше".

А потім він зник.

Мої очі побачили Ейвері та Велі, які обмінялися поглядами, ймовірно, з приводу незручної зустрічі.

"Я не хочу цього чути", – пробурчав я на них, а потім повернувся, щоб допомогти розбити табір.

Наступного ранку я прокинувся від того, що Ейвері трясла мене за руку. "Вставай", – вимагала вона. "Люди зникли!"

Мої важкі очі розплющилися, і я втупився на неї. "Що ти маєш на увазі, що вони зникли?"

"Вже розвиднілося. Лендон прокинувся і ходив навколо, намагаючись розбудити всіх, і помітив, що близько п'ятдесяти людей вже не було з нами. Ходімо!" – закликала вона, і я змусив себе сісти, моргнувши, щоб відігнати сонливість, яка все ще не покидала мене.

Я підвівся і побіг за нею, ледь не перечепившись через власні ноги, коли намагався натягнути черевики. Коли я нарешті наздогнав її, до неї приєдналися і Велі, і Лендон.

"Що ти маєш на увазі, вони *пішли*?" вигукнула Ейвері пошепки.

"Це те, що всі говорять. Минулої ночі, поки ми спали, дехто вирішив, що на Айлі буде безпечніше, ніж з нами. Вони забрали свої речі і повернулися назад", – відповів Лендон.

"Дурні", – прошипіла Велі.

"Ми повинні піти за ними!" заплакала Ейвері.

"Ні в якому разі, нерозважлива дівчинко", – огризнулася Велі. "Це коштуватиме нам часу, якого ми не маємо. Вони самі обрали свою долю".

"Але ж вони помруть!" вигукнула Ейвері, тремтячи губами.

Я обняв її за плече і пригорнув до себе, намагаючись заспокоїти, але цього разу я погодився з Велі.

"Ми не можемо ризикувати, Ейвері. Вибач, але вона має рацію", – прошепотів я.

Я дивився на сестру, поки вона озиралася навколо, ніби намагаючись порахувати людей, що все одно було б неможливо з сотнями людей, які нас супроводжували.

"У них були діти, чи не так?" – запитала вона, і в її тоні пролунав відтінок гніву. "Вони забрали своїх дітей з собою, щоб їх зарізали". Її кулаки почали трястися від люті по боках.

Велі зробила крок до неї. "Зараз це не наша справа. Вибач, але нам дійсно потрібно рухатися і почати нашу подорож до лісу".

Мої очі розширилися. Я якось забув, що зараз ми мали увійти до зачарованого лісу, де в повітрі витав аромат моху та давньої магії, як і в казках на ніч, які колись переслідували нас уві сні.

"Невже ти ніяк не можеш гарантувати нам безпечний прохід своїми чарами?" Ейвері огризнулася на Велі, здіймаючи груди. "Ти *відьма*, заради богів! Я бачила, як ти зникала і знову з'являлася через кілька секунд в іншій кімнаті".

Фіолетовий погляд Велі повернувся до моєї сестри. "Я дуже добре знаю, хто я, *Принцесо*. Тобі варто пам'ятати про це". На долю секунди в очах Велі спалахнуло золото. "Я можу подорожувати за допомогою телепортації сама, ніколи з іншими".

"Отже, ніколи не буде способу безпечно переміщати маси в такий спосіб?" запитав я, намагаючись послабити напругу між двома жінками, які виглядали так, ніби були готові видерти одна одній очі.

Обличчя Велі ледь пом'якшало, і вона зітхнула. "*Існують* заклинання портального розлому, але провести через нього цілу армію за допомогою однієї відьми буде неможливо. Сила занадто велика, щоб тримати портал відкритим для багатьох...для такого завдання знадобиться кілька відьом, і навіть тоді це ризик".

"Як це працює?" запитав Лендон.

"Ну, для початку, ти не можеш відкрити портал у місце, де ніколи не був. Пам'ять відьми повинна мати доступ до точного місця. Коли портал відкривається, він діє так, ніби це розлом у світі, який тільки й чекає, щоб через нього пройшли".

"Але ти не можеш зробити це для нас", – прошепотіла Ейвері, переможена.

"Правильно", – відповіла Велі, відмовляючись дивитися на мою сестру.

"А цей... портал–розлом, про який ти говориш... він відрізняється від того, коли ти можеш зникати, а потім знову з'являтися через простір?" запитав я.

"Так", – відповіла Велі. "Це називається переміщенням. Також я знаю, що ти запитаєш далі, і відповідь – ні. Іншого не можна брати з собою. Дія може бути здійснена тільки з самим тілом відьми – ми створені, щоб впоратися з цим, бо наші тіла подорожують швидше за світло в часі і просторі. Це може дезорієнтувати навіть нас".

Мій погляд блукав по трьом з них, які стояли зі мною, кожен з них виглядав переможеним.

Лендон глянув на Ейвері, і я зрозумів, що він знає, що вона не може змусити себе згуртувати тих, хто залишився.

Її заплакані очі зустрілися з його очима, і він ніжно поклав руку їй на плече, від чого у мене стиснулося серце в грудях.

"Увага всім!" – вигукнув він у туманне ранкове небо, привертаючи їхню увагу, коли наближався до натовпу, що чекав на нього. "Настав час увійти до Лісу Сіліс. Ніхто не повинен блукати поодиночі. Тримайтеся разом, принаймні парами по двоє. Якщо хтось щось побачить, сповістіть про це. Тримайтеся разом. Захищайте один одного. Ми не знаємо, що в цьому лісі".

Я дивився на нього в захопленні. За останні кілька тижнів він став таким сильним для тих, хто подорожував з нами. Він майже не залишився тим норовливим конюхом, якого я колись знав і кохав. Тепер же, спостерігаючи, як

він піклується про всіх так, ніби вони були його власною плоттю і кров'ю, я якось відчув, що кохаю його ще сильніше.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Еліанна

Повернутися до звичної рутини з моєю обраною сім'єю було неймовірно легко. Останні кілька днів склалися з планування наших наступних кроків, тренувань солдатів і поцілунків з Джейсом щосекунди, коли я могла.

Неважливо, скільки разів я відчувала його губи на собі; мій живіт пурхав метеликами, щойно наші тіла хоч якось з'єднувалися.

Після того, як я принижувалася перед вкрай засмученими і наляканими фермерами над маленьким сніданком Нокса, Джейс взяв мене в місто, щоб показати мені все навколо. Побачене було просто неймовірним – все те, що їм вдалося відбудувати з такими малими ресурсами за ці роки.

Кожен долучався до допомоги, незалежно від віку чи рангу. Почуття спільності цих людей викликало захоплення, і я неймовірно пишалася тим, що вважаю їх своїми.

Після екскурсії Джейс повів мене до кількох магазинів, щоб поміряти новий одяг. Це мало сенс, враховуючи, що я прибула у знищеній сукні, а згодом була змушена бігати містом у самій лише подертій сорочці мого судженого.

Зайла запропонувала кілька своїх речей, які я могла б позичити, але я не змогла натягнути жодної пари її штанів вище колін. Я насупилася на Джейса, коли мене вразило розчарування, але він просто зустрівся з моїм поглядом і витріщився так, ніби потопає у хтивості та бажанні.

Відтоді ми всі працювали над облаштуванням таунхаусу Зайли. Точніше, *нашого* таунхаусу. Після дуже гарячої дискусії за келихом елю в їхній улюбленій таверні, ми всі офіційно прийняли її пропозицію жити разом, поки ми залишаємося в Еллікастері. Спалень було більш ніж достатньо, і кожного разу, коли я говорила про те, що не хочу спати в казармах, Джейс виглядав так, ніби його зараз знудить.

Гейдж думав, що це тому, що Джейс припускав, що хтось із інших чоловіків спробує втекти зі мною за його спиною. Потім він продовжив дратувати його, що якби це було можливо, він би сам давно це зробив.

Ось такий флірт.

Ми все ще не говорили про те, що ми були судженими їм обом. Це не здавалося слухним моментом, і сама думка про це була ще такою неймовірно новою для нас обох. Ми просто хотіли, щоб знання про це залишалося між нами і богами якомога довше, поки ми самі пристосовувалися до зв'язку, намагаючись навчитися і зрозуміти цей зв'язок, який ми тепер розділяли.

Ми обидва проходили через щось абсолютно нове. Я сама не мала жодного уявлення про те, чого очікувати від цього і що це потягне за собою. Чи існувало щось більше, ніж просто зв'язок, який ми відчували? Ми навіть не могли дослідити це, поки були тут, бо смертні не мали жодних текстів фейрі на своїх землях.

Втім, це не мало значення. Важливо було те, що я була тут, з ним, і ми розберемося з цим разом.

І ось я була тут, більше тижня потому, розкинувшись на дивані у вітальні, чекаючи, поки Джейс наллє кожному з нас ще по келиху вина, поки Зайла витесувала мисливським ножом маленьку дерев'яну фігурку в кріслі біля ревучого каміна.

На моєму обличчі засяяла посмішка, коли мій суджений підійшов до мене з ще одним повним келихом. Він без зусиль підняв мої ноги, які були витягнуті на подушках, і сів під ними, обережно поклавши їх собі на коліна.

Я простягнула руку і почала накручувати на палець невелику хвилю його волосся, поки він з любов'ю пестив моє стегно, потягуючи свій напій. Ця сцена здавалася абсолютно *легкою*. Цілком нормальною. Так, ніби так мало бути завжди.

Я озирнулася і помітила, що Зайла уважно спостерігає за нами з виразом, який я не могла зрозуміти. Чи була вона роздратована нашим проявом прихильності тепер, коли це було повністю відкрито? Чи це було просто... її обличчя?

"Ти схвильована тим, що ми поїдемо до Алаї?" запитав Джейс. "Я так багато хочу тобі там показати".

"Не можу дочекатися. Я заінтригована тим, що побачу цю містичну країну невідомості за горами", – відповіла я.

"Це справді захоплююче видовище", – підтримала мене Зайла. "Ці краєвиди не схожі ні на що, що я коли-небудь бачила. По суті, незаймані людиною, за винятком наших населених пунктів".

Мої очі загорілися, коли я подивилася на неї, а потім знову на Джейса. "Звучить неймовірно".

"Так і є", – сказав він, потягнувшись, щоб почухати підборіддя. "Тобі доведеться зустрітися з багатьма людьми, як тільки ми прибудемо. Почнемо з Генерала Верна. Він відповідає за тих, хто в долині під час моєї відсутності, і працював разом з батьком Зай."

"Ах, так. Леон Верн. Старий, який відмовляється йти у відставку", – сказала вона з ноткою ніжності в тоні. "Однак він переконав нерішучі маси у твоєму підвищенні".

Тихий смішок вирвався з його грудей, коли його погляд перевівся на кухню. "Це він зробив. Твоя мати буде рада нас бачити".

"Сподіваюся, ти подумки готуєшся до щорічної промови зі скаргами на нашу постійну відсутність". Її погляд перекинувся на мене, коли вона зупинила

різьблення своєї дерев'яної фігури. "Моя мати залишилася в родинному маєтку в Алаї. Яка б мила вона не була... вона може бути трохи владною". Вона посміхнулася.

"Зараз вона просто самотня літня жінка, Зай. Я впевнений, що вона спробує відгодувати нас, як тільки ми увійдемо в двері", – дражнився Джейс.

Зайла хихикнула. "Я не зовсім впевнена, що вона дозволить нам піти цього разу. І я точно скажу їй, що ти назвав її старою".

Коли вони жартували про її матір, мої думки миттєво полинули в інше місце, до моєї власної сім'ї та їхнього добробуту. Чи були Ейвері та Фінніан замкнені в своїх покоях або в підземеллях з Люкасом, коли я втекла? Чи були вони тепер в'язнями в єдиному будинку, який вони коли-небудь знали? Чи втекли вони, чи чинили опір? Це дезорієнтувало, відчувати такий безтурботний спокій і водночас бути поглинутою почуттям провини за свою сім'ю.

Тиша раптово огорнула кімнату, і я озирнулася на свого судженого, щоб побачити, що його очі втупилися в мене – занепокоєння викарбувалося на його обличчі.

"Все гаразд?" – тихо запитав він.

Я коротко кивнула йому, відводячи погляд від його погляду. "Я просто хвилююся за Ейвері та Фінніана. Я відчуваю себе такою винною, перебуваючи тут, з тобою, в безпеці... в той час як вони можуть пережити все, що завгодно під командуванням Кая. Я сумніваюся, що королева заподіє їм шкоду, але я не довіряю принцу".

"Може, відкладемо наші плани щодо долини і замість цього пошукаємо їх?" – запитав він.

Я проковтнула, оскільки мої думки пронеслися в голову. Що доброго зробить жменька з нас, якщо ми підемо до воріт Айли, навіть якщо вони все ще там? Треба було діяти з розумом, і я не стала б ризикувати своїм судженням або братом і сестрою заради примхи.

"По-перше, нам потрібно з'ясувати, де вони. Коли ти востаннє чув щось від симпатиків Айли?"

"Відтоді, як ми дізналися, що напад на весілля був успішним", – відповів Джейс.

Мої брови нахмурилися, коли я втупилася на нього, його очі спалахнули занепокоєнням від погляду, яким я в нього вистрілила. "Багато людей загинуло. Не тільки жажливі Лорди, але й хороші, *невинні* люди, Джейсе. Ми з братом і сестрою могли бути серед них".

Він здригнувся, і я відчула, як його провина пронизує мене, змушуючи риси обличчя пом'якшати.

"Мені шкода", – прошепотіла я. "Я просто хвилююся за них, і сидіти в невідомості жахливо. Таке відчуття, ніби я обміняла одну сім'ю на іншу, але я просто не можу їх відпустити".

"Тобі ніколи не доведеться міняти одну сім'ю на іншу, моя Ліє". Він обхопив моє коліно і нахилився до мене. "Твоя сім'я – це наша сім'я".

Куточок моїх губ скривився від його слів, коли я знову піднесла свій келих вина до них. Раптом входні двері таунхаусу відчинилися. Вони врізалися в стіну за ними, налякавши всіх нас і привівши в стан підвищеної готовності.

Моє серце закалатало в грудях, а дихання стало важким, поки я намагалася заспокоїтися – нагадуючи собі, що я не в підземеллі, не в'язень Келлана, і що цей звук не був жорстоким тріском батога по моїй шкірі.

Джейс дивився на мене, виглядаючи дуже стурбованим, але я м'яко кивнула йому, даючи зрозуміти, що зі мною все гаразд.

Боги, Лія. Візьми себе в руки.

Ґейдж стояв у дверях, майже захеканий. "Брате! Ось ти де!" – прокричав він у тісному просторі.

Джейс насупив брови, але залишився сидіти під моїми стегнами як під ковдрою. "Що таке, Ґейдж?"

"Чоловіки всі в тавернах, святкують успішне формування на сьогоднішньому тренуванні. Це хлоп'яча вечірка, виродку!" – оголосив він, розгойдуючись через кімнату з посмішкою, що розтягнулася від вуха до вуха.

"Через тебе я ледь не розлила вино на новий диван через *парубочу* вечірку?" Я дразливо прошипіла на нього.

Його рот відкрився. "О боги, Ліє, мені так шкода! Тільки не вино! Тільки не *диван*!" Він різко схопився за серце і впав на коліна на підлогу.

"Новий диван, дурню", – втрутилася Зайла, не відриваючи очей від дерев'яного коня, якого вона різьбила.

Він подивився на мене з хлоп'ячою посмішкою, коли піднявся на ноги. "Бачу, хтось уже побував у таверні". Я підняла брову, кутик моєї губи піднявся, щоб відповідати його посмішці.

"Можливо, моя леді". Він підморгнув. "Ні, ні! Я мав на увазі, можливо, моя *королева*." Він глузливо вклонився.

"О, замовкни з цим", – відповіла я, повертаючись до свого вина, коли Джейс зняв руку з мого стегна і направився до Ґейджа, який тепер відкинувся на спинку дивана.

"Тобі щось потрібно?" запитав Джейс з усмішкою.

Рот Ґейджа скривився в саркастичній насупленій гримасі. "Ем, так. Мені потрібно, щоб мій найкращий друг приєднався до мене, і я прийшов сюди повністю готовий благодіти майбутню правительку королівства, якщо доведеться". Він кинув на мене відчайдушний погляд, і я втягнула нижню губу, щоб стримати сміх.

Мій погляд повернувся до Джейса, і я побачила конфлікт в його очах. Я знала, що він хоче піти, але також знала, що він не залишить мене тут після того, як ми були розлучені так довго.

Я сіла і стиснула його коліно, злегка трясучи його. Його погляд зустрівся з моїм. "Ти повинен піти", – наполягала я з посмішкою.

"Але ж ти прибула сюди лише кілька днів тому". Він на мить замислився. "Як би смішно це не звучало, але відпускати тебе з моїх очей здається абсолютно нестерпним". Він закрив рота відразу після того, як останнє слово злетіло з його вуст.

Я добре усвідомлювала, що в ньому говорив партнерський зв'язок, але інші цього не розуміли і дивилися на нього так, ніби у нього щойно відросла друга голова.

"Іди", – сказала я, нахилившись вперед і поцілувавши його в ніс. "Іди розважайся зі своїми друзями. Збери їх, і нехай вони з нетерпінням чекають на

поїздки в Алаю. Я нікуди не піду, і буду тут, коли ти повернешся напідпитку". Я підморгнула.

"Дякую", – прошепотів він, нахилившись і поцілував мене в губи, пофарбовані вином. Я підтягнула ноги до грудей, щоб він міг встати.

"О, так, чорт забирай, я знав, що вона буде на нашому боці", – проревів Гейдж. Він подивився на Зайлу, яка все ще займалася своїми справами в кутку. "Можна мені теж піти?" – запитав він, і я різко розсміялася.

Зайла підняла на нього погляд і подивилася на нього крізь насуплені брови. "З якого дива мені повинно бути не все одно, якщо ти підеш?"

Він нервово засміявся і обхопив рукою потилицю, коли Джейс підійшов до нього. "О, я не знаю. Я просто подумав, що якщо йому потрібен дозвіл, то, можливо, і мені теж".

Вона закотила очі і підняла руку, щоб вказати на двері. "Матір богів, просто забирайся геть."

"Так, мем!" – закричав він, розвертаючись і закидаючи руку на плечі Джейса, які різко рухалися вгору і вниз від його сміху над їхньою сваркою. Вони обидва пройшли крізь двері і зачинили їх за собою.

А потім настала тиша, якщо не рахувати потріскування іскор, що відскакували від каміна.

Я зробила ковток вина і глянула на кухню мого судженого, яка вже повернулася до роботи з точилом.

Невимовна незручність оселилася в безшумній атмосфері. Ми з Зайлою не залишалися наодинці відтоді, як я повернулася, не те щоб мені було *дивно* залишатися з нею наодинці, але до того, що сталося, не схоже було, що наші стосунки були в найкращому стані.

Я підтягнула ноги до грудей на дивані і зробила шумний ковток вина, перехрестивши очі, поки воно повільно пускало своє коріння в мої вени. Її погляд перекинувся на мене, саркастичне очікування було написано на її обличчі.

"Тож", – вирвалося у мене слово. "Як справи?"

Вона посміхнулася. "Як *справи*? Які справи?"

"Ну, ти знаєш, з Гейджем".

У ту ж секунду, як ці слова злетіли з моїх вуст, я пошкодувала про них.

Зайла стиснула губи, поклала ніж і шматок дерева на підлокітник крісла і нахилилася ближче до мене, схрестивши ноги.

Її очі свідомо звузилися, дивлячись на мене. "Я не знаю, що ти маєш на увазі".

"Та годі тобі, Зай", – почала я. "Він ходить за тобою, як закохане цуценя".

Її обличчя перекосилося від роздратування до чистої люті. "Мої стосунки з Гейджем не повинні стосуватися нікого, крім мене самої. Не плутай близькість і дружбу з коханням".

Я здригнулася від її слів. Вона мала рацію – це не було ні моєю, ні Джейса справою.

"Мені шкода". Я зупинилася на мить. "Це просто вино говорило", – збрехала я, роблячи ще один довгий ковток.

Вона пирхнула з різким хихиканням у відповідь, змусивши мене виплюнути залишки вина, які я ще не проковтнула.

"Що тут смішного?" Я витерла підборіддя, хихикнувши і витираючи слюзи.

"О, Лія. Я знаю тебе досить добре, щоб зрозуміти, що це *не* вино говорило". Я прикусила язика, намагаючись зупинити свою посмішку.

"Ну, тоді добре. Вважай, що вино використовувалося для хоробрості", – визнала я.

"Гаразд", – пробурчала вона, даючи мені найменший натяк на посмішку.

"Я маю на увазі, я відчуваю, що він дійсно піклується про тебе".

Її посмішка миттєво зникла.

"Еліанна", – прошипіла вона, і мої очі спалахнули від того, що вона назвала моє повне ім'я. "Ґейдж заслуговує на когось, хто зможе відповісти йому взаємністю. Ти не погоджуєшся?"

Мої очі знову трохи розширилися. "Я просто подумала, що він такий чудовий, що будь-хто може. Але вибач, ти маєш рацію. Ми можемо поговорити про щось інше. Джейс сказав мені, що вони ніколи не бачили тебе з кимось раніше, тому я не знала, чи це через Ґейджа, чи ні".

Вона відірвала погляд від мене, але я продовжувала спостерігати за нею, і не пропустила, як вона нервово жувала внутрішню частину щоки в темному світлі каміна. "Для того, хто прикидається, що йому начхати на дрібні плітки, мій кузен дуже любить брати в них участь".

Вона закотила очі й підвелася, щоб налити собі ще одну склянку. Я тихо сиділа і дивилася, як вона випиває вино одним ковтком.

Вона стурбовано прочистила горло, дивлячись у порожній келих. "Я кохаю Ґейджа, але не так. Він мені як другий, більш надокучливий молодший кузен. І незважаючи на те, що всі думають, я вважаю його своїм найкращим другом, незважаючи на те, як сильно він зводить мене з розуму. Без них обох я б загубилася".

"Це нормально, Зай." Я посміхнулася їй. "Вони, очевидно, знають, що ти піклуєшся про них".

Вона підійшла до каміна і поклала одну руку на камінну дошку, дивлячись на полум'я. Я спостерігала за нею хвилину, поки вона стояла мовчки, явно роздумуючи, чи продовжувати розмову.

Вона здригнулася, що тільки ще більше розпалило мою цікавість до цієї теми. "Я не можу любити Ґейджа так, тому що я віддаю перевагу компанії інших жінок".

Я поперхнулася останнім ковтком, коли ці слова вилетіли з її вуст. *Цього* я не очікувала.

Вона повернулася до мене і знизала плечима. "Ось чому хлопці ніколи не бачили мене з кимось, і ось чому я завжди намагаюся загасити будь-який хтивий вогонь, який затримується в очах Ґейджа, коли бачу його в п'яному заціпенінні".

"Зайло, я й гадки не мала. Мені так шкода, що ти відчула себе змушеною розповісти мені", – вирвалося у мене.

"О, я не відчувала себе змушеною". Вона випустила тихий, різкий сміх. "Я просто зобов'язана тобі життям, але тим часом я можу дозволити тобі зберігати мою таємницю, поки я не буду готова розповісти іншим".

Пропозиція миру і мовчазне благання, щоб хлопці не знали.

"Я нічого не скажу", – пообіцяла я. "А ти зберегла Джейсу життя за моєї відсутності і подбала про те, щоб він не втік і не наробив дурниць. Вважай, що життєвий борг сплачено".

Вона посміхнулася мені. "Я знаю, що ти нічого не скажеш. Я просто подумала, що ти повинна знати, що я відчуваю". Вона повернулася до свого стільця і сіла, схрестивши одну ногу на іншій, продовжуючи дивитися на мене.

"Я справді дуже вдячна і... прошу *вибачення* за все", – зізналася вона.

"За що?" – запитала я, розгублено схиливши голову набік.

Вона подивилася на мене знаючим поглядом. "Я була такою дурепою по відношенню до тебе. Ну, я з усіма така, але з тобою я була надто суворою занадто довго. Я була просто вражена тим, як Джейс повадився поруч з тобою, і як він так легко повірив у свою непохитну віру в *лідера* ворожої армії". Її очі ліниво блукали кімнатою. "І я не повинна була звинувачувати тебе в тому, що ти привела тих нападників у село. Тож прошу вибачення. Можливо, все закінчилося б інакше, якби ми просто трималися разом крізь хаос".

Моє серце боляче скрутилося в грудях. Тепер я *знала*, чому Джейс так легко довіряв мені, і як його ненависть до мене розтанула від одного забороненого поцілунку. Його довіра впливала з партнерського зв'язку, але я не могла їй цього сказати. Принаймні, поки що.

Я підвелася і підійшла до неї, злегка поклавши руку їй на плече. Вона підняла на мене очі. "Все прощено, мій друже".

Ніби з її грудей щойно знявся величезний камінь, вона подарувала мені найяскравішу, найщирішу посмішку, яку я коли-небудь бачила від неї раніше.

РОЗДІЛ СОРОКОВИЙ

Джейс

Боги, я повинен був припинити дозволяти Гейджу обманювати мене в бурхливі ночі в тавернах. Я розплющив очі від сліпучого сонячного світла, що пробивалося крізь штори. Я застогнав від головного болю, що пронизував мій череп, потягнувся до Лії, і зрозумів, що її тіло більше не лежить поруч з моїм.

Коли мене осяяло це усвідомлення, я різко підхопився. Перевівши погляд туди, де вона мала бути, я побачив лише порожнечу. Вона ж точно була там, коли я повернувся додому, так? Вона повинна була бути. Страх швидко проклав собі шлях по моїх венах, серце калатало в грудях, коли кожна думка про те, що її знову заберуть у мене, знову врзалася в мене.

Я вже збирався бігти вниз, коли прямо під вікном нашої спальні пролунав різкий стукіт мечів, що вдарилися один об одного.

Коли паніка вже була готова поглинути мене, голос Лії пролунав у повітрі: "Ха! Я ж казала, що я все ще краща!"

Полегшення оселилося в мені.

Це моя дівчинка.

Я посміхнувся і перекинув ноги через край ліжка, натягуючи черевики, а потім спустився вниз.

Оглянувши вітальню і кухню, я зрозумів, що таунхаус порожній, тож вийшов на вулицю і побачив Гейджа і Лію, які спарингували прямо на подвір'ї, наче пара дітей.

Я підійшов і схрестив руки, дивлячись, як вони недбало б'ються. Чесно кажучи, обидві їхні форми були в лайні, оскільки вони бавилися, але навіть тоді Лія все одно надирала йому дупу.

"О, добрий ранок, сонько!" – звернулася вона до мене через удар. "Рада бачити, що ти вирішив приєднатися до нас!"

Вона змахнула в повітрі своїм новим мечем, який ми зробили для неї, і Гейдж вчасно заблокував його, трохи занадто близько для комфорту без жодного захисного спорядження.

"І чому ніхто з вас не носить обладунки?" пробурчав я, піднявши брову.

"Ха, а ось і Містер Серйозність". Гейдж розсміявся. "Ми просто дуріємо".

"Так я бачу. Ви обидва спарингуєте, як гівнюки".

"Гей!" – закричали вони в тандемі, і Гейдж скористався нагодою, щоб спробувати обеззброїти її. Але вона була надто швидкою для його трюків.

Замість цього вона крутнулася і провела ногою по його щиколотках, підставивши йому підніжку і змусивши його впасти прямо на дупу.

Його тіло з гуркотом вдарилося об землю, і Лія злегка поклати кінчик свого меча на його груди.

"Я перемогла." Промовила вона.

"Віверне лайно! Я хочу реваншу!" крикнув їй Гейдж, коли вона вдягала меч назад у піхви на стегно.

Вона грайливо пританцьовувала мені на знак перемоги, доки я не притулювався до стіни таунхаусу, коли Гейдж знову крикнув: "Якщо ти боїшся, що тобі просто пощастило і ти програєш, ти можеш просто так і сказати, Ліє". Його посмішка була від вуха до вуха.

Її очі загострилися з викликом, коли вона продовжувала дивитися на мене, а потім повернулася до руків'я свого меча. Тільки коли вона розвернулася, щоб прийняти його парі, я простягнув руку і обхопив її за талію, притискаючи до грудей.

Вона здригнулася в моїх обіймах. "Чорт забирай, Джейсе! Відпусти мене, щоб я могла змусити його знову програти".

Я притулювався губами до її вуха і прошепотів: "О, я не збираюся відпускати це тіло найближчим часом. У мене є плани на нього". Вона перестала сіпатися, і обм'якла в моїх руках, коли я відчув, як під моїми дотиками на її шкірі з'явилися мурашки.

"Це погроза чи обіцянка?" Її слова були сповнені очікуванням.

"І те, і інше", – ніжно прошепотів я.

Вона повернулася до мене обличчям, моя хватка ледь послабилася, потім вона обійняла мене за шию і нахилилася, щоб поцілувати.

"Знаєш", – сказала вона між поцілунками. "Якщо ти збираєшся бігати тут без сорочки і показувати королівству всю красу під своїми обладунками, буде справедливо, якщо я зроблю те ж саме".

Я відірвав свої губи від її губ, і мої очі спалахнули, коли наші погляди зустрілися. На її обличчі з'явилася несамоविта, зла посмішка. "Я думаю, що ні, моя королева".

Лія підморгнула, відштовхуючись від моєї хватки. Вона розвела руки в сторони, глузливо відступаючи назад. "Тоді йди знайди сорочку, мій король".

Моє серце закалатало, коли останні два слова злетіли з її вуст, і я спостерігав, як вона повернулася до свого безглузлого спарингу з нашим найкращим другом.

"Скажи чесно, ти коли–небудь захочеш навчитися їздити верхи на Ноксі?" Лія сплюнула, поклавши руки на стегна і дивлячись на мене через усю кухню.

Мій погляд впився в її погляд, і я підняв брову. Чесно кажучи, я повинен був знати, що це станеться. Одне було ясно: Лія обожнювала Нокса, і він відчував те ж саме до неї – тільки він, звичайно, не відчував цього до мене, або до когось іншого. Звір дуже оберігав її.

Після того, як Лія поговорила з тією переляканою жінкою в місті, вона зробила саме так, як просила її Лія. Поповзли чутки, що Нокса не варто боятися, і охоронці, розставлені по всьому місту, нагадували про це, якщо жах пробирався вулицями, коли він злітав над головою. Єдиним нашим правилом для нього, окрім поїдання людей, було те, що він не міг увійти в саме місто... не те, щоб у нас було для нього місце.

Кілька днів тому ми нарешті виявили, де він спить. Ми спостерігали за одним з його польотів і стали свідками того, як він знайшов притулок на виступі однієї з гір, що височіли над Еллікастером. Тепер, як тільки Лія вранці переступала поріг нашого будинку, її очі інстинктивно шукали виступ над містом.

Мене охопило роздратування, але це був один з перших випадків, коли я зміг розрізнити, що воно не було моїм власним, а було її, що йшло через наш зв'язок.

Я міцно стиснув губи, перш ніж зізнатися: "Мені навіть не подобається думка про те, що *ти* продовжиш їздити на Ноксі. Я вдячний, що звір зловив тебе..."

"Зовсім ні", – прошипіла вона, і мої очі спалахнули розгубленістю. "Ти не будеш називати його *звіром*". Її погляд звузився на мені.

Я прочистив горло, намагаючись не посміхнутися на її вимогу. "Що ж, я вдячний, що твій *віверн* доставив тебе сюди в цілості й схоронності. Але я не розумію, чому тобі потрібно продовжувати їздити на ньому. У нас є коні."

"Нокс буде чудовою зброєю для нас у цій війні", – відповіла вона, і я, очевидно, погодився. Я просто не знав, чому вона відчувала потребу їхати на ньому в бій.

"Так, ти абсолютно права, Ліє. І він може бути саме таким, поки ти ще стоїш на землі королівства", – заперечив я.

Вона відвернулася від мене, розчаровано насупивши брови, і по виразу її обличчя я зрозумів, що вона замишляє якусь інтригу.

"Я скажу йому, що ти це сказав".

"Розкажеш кому, що я сказав?" запитав я, намагаючись приховати своє задоволення.

"Ноксу. Я скажу йому, що ти думаєш, що я не в безпеці, коли їду на ньому, і що ти йому не довіряєш".

О, заради всіх богів. Я не дуже добре знаю віверна, але я знав, що він розуміє її слова досить добре. Мені не потрібен був вогнедишний... ящір, який хоче перетворити мене на попіл.

За блиском на її обличчі я зрозумів, що вона вже знала, що виграла цю битву.

Мій погляд ліниво пройшовся вгору і вниз по її тілу. "Ти граєш брудно", – пробурчав я.

"Це одна з моїх багатьох спокутних якостей", – відповіла вона.

Я зробив крок до неї. "Спокутування", – передражнив я, піднімаючи обидві руки і виконуючи пальцями повітряні лапки. "Гаразд. Ходімо шукати Нокса".

Її усмішка у відповідь була варта того збентеження, яке неодмінно настане, коли я накладу в штани протягом наступної години.

РОЗДІЛ СОРОК ПЕРШИЙ

Еліанна

Джейс старанно намагався приховати той факт, що він тремтів у черевиках, коли Нокс приземлився перед нами, але я відчувала, як легка унція страху пройшла крізь нього донизу по зв'язці. Гуркіт його приземлення відлунював полями і за брамою Еллікастера.

Я спостерігала, як він нерішуче ступив один крок до віверна, а потім відставив ногу назад, на те місце, де та стояла.

"Не такий вже й крутий, а, Командире?" дражнила я.

"Це не смішно", – відповів він крізь зуби.

"Та годі тобі! Чого тут боятися?" Я підняла очі на Нокса, коли він імітував посмішку, спрямовану на Джейса, обов'язково показуючи всі численні ряди своїх гострих, закривавлених зубів. "Бачиш, ти йому подобаєшся". Я підійшла до нього і поплескала його по лускатих грудях.

Коли я зібралася відвернутися, Нокс опустив голову, щоб зависнути прямо над моєю головою. Ми обидва стояли, дивлячись на мого судженого, який виглядав так, ніби обмірковував кожен життєвий вибір, який він коли-небудь робив.

"Не думаю, що те, що він так показує зуби, означає, що я йому подобаюся", – відповів Джейс, намагаючись говорити рівним голосом.

Я посміхнулася йому. "Повір мені, якби ти йому не подобався або якщо б він не знав, як сильно я тебе кохаю, ти, напевно, вже перетворився б на випалений пил на вітрі".

Я рушила, щоб обійти крило Нокса.

"Що ти робиш?" – поспішно запитав він.

"Я збираюся показати тобі, як це робиться. Не можна, щоб ти брав уроки польотів, не знаючи, що ти робиш", – сказала я, піднявшись на бік Нокса і розташувавшись на своєму звичному місці біля його потилиці.

Джейс обійшов Нокса і тепер був трохи ближче, дивлячись на мене зі свого боку. "О, і хто давав *тобі* уроки польотів?"

Я на мить замислилася, намагаючись зробити вигляд, що занурилася в глибокі роздуми, перш ніж знову подивилася на нього. "Я сама".

"Чарівно, Ліє", – пробурмотів він, явно втрачаючи трохи терпіння. "Але, чесно кажучи, на ньому немає сідла чи чогось подібного! Що буде, якщо ти впадеш?"

Я закотила на нього очі. "О, гаразд, якби я могла знайти сідло, яке б йому підійшло, особливо за такий короткий термін".

Він здригнувся, ніби згадавши обставини моєї втечі.

"Гаразд, неважливо, вибач, Джейсе". Я подивилася на Нокса. "Давай покажемо йому, як це робиться!"

І з цими словами Нокс прийняв мою команду і без особливих зусиль злетів у яскраве післяобіднє небо.

Моє волосся розвіялося від поривів вітру, а з очей потекли сльози від його сили, коли ми мчали вгору, вгору і *вгору*, поки не злетіли в хмари.

Я трохи проповзла вперед, щоб зазирнути йому через плече, і зрозуміла, що Джейса ледве видно на землі внизу.

Я хихикнула. "Це було необхідно? Ми намагаємося зробити так, щоб він *захотів* колись покататися, ти ж знаєш".

Він вивернув шию, намагаючись поглянути на мене через плече, і коли я побачила забаву в його гігантському золотому погляді, я *зрозуміла, що* вляпалася в халепу.

Нокс перестав бити крилами, щільно втягнув їх у боки і нахилився вперед, відправивши нас назад до землі з жахливою швидкістю.

Я відчайдушно вчепилася в його шию так міцно, як тільки могла, і трималася за життя.

"Ах ти ж козел!" закричала я, але мій крик загубився у шквальному вітрі.

Земля стрімко наближалася, а ми не зменшували швидкості. "Припини, Ноксе!"

Він не слухав.

"Ноксе, Мати богів, *досить!*"

Тепер я чітко бачила, як Джейс зробив величезний крок назад. Вираз його обличчя можна було описати лише як чистий жах.

"Нокс. Зупинись. *НЕГАЙНО!*" заревіла я на нього.

Якраз вчасно, він витягнув крила з боків і вирівняв нас, відправивши нас ковзати по повітрю величезними колами над тим місцем, де стояв Джейс на зеленому полі внизу. Вітер від крил Нокса здіймав квіти і високу траву навколо нього, погрожуючи збити і його самого.

Переконавшись, що він більше не жартує зі мною, я послабила хватку на його шиї.

"Це було *не* смішно", – пробурмотіла я, стискаючи горло, коли нудота підступила до мене.

Зрештою, він приземлився, і коли Джейс підійшов до нього, він виглядав не надто задоволеним нами обома.

"Ліє. Що це, в *біса*, було?" – заревів він на мене.

Я здригнулася. Я припустила, що вся сцена, яка розгорнулася, виглядала так само жахливо, як і те, що я була причетна до неї.

"Він просто жартував", – відповіла я майже пошепки.

"Він міг тебе вбити!"

Голова Нокса метнулася до Джейса, його губи відтягнулися в гарчанні, і глибоке гарчання пролунало в його грудях, коли він втупився в нього поглядом.

Джейс, на мій подив, навіть не здригнувся. Він стояв там і не відступав. Я в шоці спостерігала, як він підняв палець на Нокса. "Послухай! Я знаю, що ти, очевидно, захищав її під час своєї подорожі сюди, і я вдячний тобі за це. Однак, як її суджений, це *моя* робота – просуватися далі".

Моє серце затріпотіло в швидких ударах. Це був перший раз, коли Джейс назвав себе моїм судженим. "Ти хочеш, щоб я довірив тобі її? Не роби такого лайна", – попередив він віверна.

"Все гаразд, Джейсе", – спокійно сказала я. "Кожного разу, коли ми падали, він ловив мене до того, як ми досягали землі". У мене відвисла щелепа від мого зізнання, а руки злетіли, щоб прикрити рот.

"То *він* тебе впускав?!"

"Це була перша ніч, коли ми вилетіли з воріт! Це був його перший політ! І, як я вже сказала, він мене зловив. Він переконався, що прийняв на себе удар при падінні. Він врятував моє життя, ризикуючи своїм, і це тоді, коли ми навіть не знали один одного!" Я захищалася.

Джейс агресивно потер скроні, а ми з Ноксом сиділи, наче дитинчата, і чекали на покарання за непокору правилам.

Тримавши одну руку на бровах, він вказав на нас іншою. "Більше ніяких фокусів, гаразд? Більше ніякого лайна, яке ви щойно витворяли".

Нокс злегка повернув голову, і його вертикальна зіниця звузилася на мені, ніби він хотів побачити, чи погоджуюся я з новими правилами, встановленими для нас.

Не відриваючи погляду від Нокса, я відповіла йому: "Ми все ще можемо робити сальто?"

"Що?"

Я подивилася на нього. "Ми любимо іноді робити сальто. Це весело." Я незграбно посміхнулася і знизала плечима.

Джейс зітхнув, і його очі стрибали туди–сюди між мною і Ноксом.

"Гаразд. Тільки, будь ласка, зачекай, поки я зніму мірки, щоб виготовити для нього сідло".

"Але я не хочу сідло!" Я заперечила, і Нокс роздратовано видихнув, агресивно хитаючи головою з боку в бік на знак згоди.

Він подивився на мене, благаючи, щоб я працювала з ним.

Тепер я зітхнула. "Все гаразд, Ноксе. Ми обидва звикнемо до цього". Я перевела погляд на землю, де стояв Джейс. "Якщо тобі від цього стане легше, то добре. Ми знайдемо сідло".

"Дякую!" – саркастично вигукнув він, коли його руки розлетілися в сторони.

"Гаразд, красунчику, а тепер залазь сюди і поїхали кататися", – зажадала я так солодко, як тільки могла.

Він вибухнув приступом сміху. "Ти смішна. Але, після всього цього шоу, я думаю, що я також буду чекати, поки це сідло буде пристебнуте і закріплене". Він схрестив руки.

"Ти не веселий", – застогнала я, різко кидаючи своє тіло на плече Нокса. Я визирнула між пасмами свого волосся і помітила, що він стоїть там, весело

посміхаючись до мене. Я зрозуміла, що цю битву я точно не виграю – принаймні, не в цей момент.

"Гаразд, добре", – буркнула я собі під ніс.

Я сіла, закинула одну ногу на хребет Нокса і сповзла на землю.

Я підбігла до Джейса і обійняла його за шию. У відповідь він підняв мене за стегна, дозволивши мені обхопити його талію.

Він поцілував мене так глибоко, що все всередині мене затремтіло. "Все ще думаєш, що зі мною не весело?" – насміхався він.

"У реальному житті? Іноді. У спальні? Ні", – відповіла я, тріпочучи бровами.

Він жартома шльопнув мене, продовжуючи тримати всю мою вагу однією рукою. Різкий сміх покинув мене, коли я відмахнулася від Нокса. Звук його крил рознісся навколо нас, коли він злетів у небо.

"Ходімо додому. У мене є кілька... ідей, які я планую реалізувати". Тон його голосу викликав у мене тремтіння по всьому тілу.

"Так, Командире", – відповіла я.

Його очі спалахнули у відповідь, і він ще раз глибоко поцілував мене, коли рушив назад до міста, міцно тримаючи мене в обіймах.

РОЗДІЛ СОРОК ДРУГИЙ

Келлан

Подорож через континент суходолом була нічим іншим, як суцільним кошмаром, подарованим самими нещасними богами. Між Калліусом, який діставав мене абсолютно з усіх питань, і Каєм, який вигукував накази, яких він навіть не розумів, я був готовий вирізати себе з власної шкіри.

"Адлер", – сплюнув принц у мене за спиною. Я вдавав, що не почув його, ведучи передній загін через відкриту рівнину. "Адлере, з тобою говорить твій майбутній король".

От же ж вилупок.

Я намалював на обличчі посмішку, злегка повернувши голову, все ще переконуючись, що мій кінь продовжує рухатися вперед. "Так, Принце?"

Він агресивно штовхав Галло в боки, щоб змусити його рухатися швидше, коли він наздоганяв мене. "Скільки ще? Це втомлює."

Він що, бляха, серйозно? З цього виродка міг би вийти *король*...

Я прочистив горло. "Не можу сказати, Ваша Величносте. Я не знаю, як далеко просунулися зрадники, але сумніваюся, що ми відстали від них на даний момент".

"Це смішно", – прошипів він. "Мені набридло спати на імпровізованому матраці в наметі. Ми вже мали б щось побачити".

Смертельна хватка, якою я тримав своє терпіння, ось-ось мала вислизнути, коли Калліус під'їхав до нас з протилежного боку від мене. "Це нормально, Принц Кай. Ми їх наздоженемо, не хвилюйтеся."

Я стиснув щелепу, щоб не вимовити жодних слів, про які, ймовірно, пошкодую, коли побачив, що погляд Кая сфокусувався на чомусь вдалині. Я повернув голову вперед, і мої очі вловили те, що побачив він.

"Що це там попереду?" Принц вказав на невелику темну масу на горизонті, коли сонце почало сідати вдалині.

На моїх губах з'явилася зловтішна посмішка. "Здається, ми знайшли декого з наших втікачів, Принце". Я озирнувся через плече позаду себе. "Вінсенте! Ти зі мною."

Він негайно спрямував свого коня галопом до нас.

"Що відбувається, Капітане?" – запитав він.

Я різко вказав вперед підборіддям. "Підемо на розвідку вперед".

Посмішка на його обличчі зрівнялася з моєю, а потім ми помчали так швидко, як тільки могли нести наші коні.

Я спостерігав, як наші тіні рухалися разом з нами в променях призахідного сонця, і перш ніж я зрозумів, що ми наздогнали групу наших втікачів.

Ми зменшили швидкість коней до повільної рисі, коли наблизилися до полохливої групи, що дивилася на нас очима, повними страху і спустошення.

"Так, так, так. Що тут у нас, Капітане?" насміхався Вінсент, спрямовуючи коня вбік, і ми обидва об'їхали групу з майже п'ятдесяти чоловік, наче здобич.

Я зупинив Матіаса і злегка нахилився, вдивляючись у кожну пару очей, які наважилися зустрітися з моїми власними. "Здається, ми знайшли невелику групу наших зрадників". Я схрестив руки, дозволивши поводам впасти і лягти на передню частину сідла.

"Будь ласка, сер", – звернувся до мене кремезний чоловік, що стояв попереду групи. Я мовчки дивився, як він притискав до себе жінку, яка, як я міг припустити, була його дружиною, і тримав на руках маленьке дитинча. "Ми поверталися назад до Айли. Ми зрозуміли, що припустилися помилки, і повністю готові благодіти про пощаду нашого майбутнього короля".

"Ти будеш звертатися до нього *Капітан*", – гаркнув Вінсент на чоловіка, коли той розкрив піхви свого меча на боці, відправивши тремтячих членів натовпу в повну паніку.

Я пирхнув, дивлячись, як загорілися очі Вінса, коли вони стиснулися під нами в жаху. "Зараз, зараз, Вінсенте. Вони поверталися!" Я сказав яскраво. "Вони хочуть благодіти пощади у спадкоємця нашого покійного короля. Давай відведемо їх до нього, добре?"

Злісна посмішка Вінсента не здригнулася від погрози, яка, як він знав, крилася в моїх словах.

"О, дякую!" – вигукнула жінка, яка ховалася під рукою чоловіка. "Я буду дякувати богам щодня до кінця свого життя за вашу доброту, за те, що ви супроводжували нас усіх назад до Айли. До наших домівок". Вона стиснула плече сина.

"Не треба дякувати мені за те, що я провів вас менше милі, Міс", – твердо сказав я і побачив, як вся надія зникла з її обличчя, коли вона зрозуміла, що він був з нами.

"Перепрошую, Капітане?" – запитав інший чоловік з-за їхньої спини. "Менше милі? Звичайно, ми вже не так близько до міста".

"Не близько", – відповів я без жодного натяку на сміх. "Однак ви хочете благодіти про милість нашого майбутнього короля. Він менш ніж за милю звідси". Я вказав позад себе на нашу армію, що чекала на нас. "Принц Кай залишив безпечні стіни замку, щоб особисто розшукати кожного, хто зрадив його при першій же нагоді".

Всі їхні обличчя зблідли переді мною.

"Ви побачите, що принц відчував *багато* речей під час нашої подорожі, щоб знайти вас, але милосердя – не одна з них", – зловтішно заявив Вінсент.

"Ходімо. Не змушуймо його чекати", – закликав я, розвертаючи Матіаса і ведучи їх на вірну і, ймовірно, криваву смерть.

Щойно ми прибули з полоненими на буксирі, Принц Кай наказав їм вишикуватися обличчям до всіх нас, хто приїхав, щоб побачити їх. Кожен з них стояв перед нами зі зв'язаними за спиною руками, тремтячи у своїх чоботях. Від них віяло жахом, коли вони зіткнулися з неминучою смертю за свою зраду.

Сонце зайшло, і темрява вкрила небо над нами. Полум'я смолоскипів було нашим єдиним джерелом світла, окрім тьмяного саява місяця.

"Скажіть мені!" – вигукнув принц. "Хто допоміг вам вибратися з міста? Хто був ватажком цієї зради?"

Тиша. Жодна душа, що стояла перед нами, не відповіла на його запитання.

"Дивно", – втрутився я. "Мені здавалося, що ви всі стверджували, що хочете милосердя від вашого майбутнього короля. Він ставить вам запитання, і ніхто з вас не відповідає".

Я глянув на Принца Кая, його обличчя спотворилося від люті.

"Ніхто з вас не отримає пощади за свою зраду. Однак ваш обов'язок – надати інформацію своєму *королю*", – отруйно виплюнув принц.

На мить у повітрі повисла оглушлива тиша, а страх і люті спотворили їхні обличчя. Колективне усвідомлення того, що їхнє рішення повернутися до Айли було смертельною помилкою. Так було доти, доки одна смілива душа не набралася сміливості заговорити.

"Ти *не* король", – вигукнув чоловік, що стояв у центрі черги навпроти нас.

"Перепрошую?!" заревів Кай.

"Тепер я розумію, що єдиною помилкою, яку ми дійсно зробили, було те, що повернулися. Не треба бути генієм, щоб передбачити, яким правителем ти будеш. Ти *не* гідний правити, і ти *ніколи* не будеш нашим справжнім королем!"

В ту мить, коли останнє слово покинуло його, стріла просвистіла повз мою голову і пройшла прямо через рот оратора, пробивши потилицю, залишивши його останню думку на кінчику язика, коли його тіло впало на землю.

Крики жаху пролунали від самок і молодняка, коли Калліус підійшов до мене з луком у руці.

"Ну, цього було достатньо. Хтось ще хоче щось сказати?" – оголосив він.

Самка лежала на землі, схилившись над мертвим тілом самця, якого Калліус щойно підстрелив. Її голова повернулася до нас, а очі випромінювали люті, коли вона піднялася і встала.

"Хай живе законна королева, Еліанна Вальдерре! І хай довго вона царює!" – закричала вона, слова були просякнуті агонією.

"Чорт забирай, *пристрельте* її. Пристрельте їх усіх", – наказав Кай.

"Я сподівався, що ти це скажеш", – відповів Калліус із загрозливою посмішкою. Потім він знову підняв лук і випустив стрілу в жінку, яка заявила про свою справжню позицію.

Стріла влучила в ціль в одну мить, вирвавшись з її грудей – з її серця. Вона впала на землю, кров потекла з її вуст, крик назавжди закарбувався на її холодному, мертвому обличчі.

Ридання і крики люті наповнили повітря, коли наші заручники, які стояли перед нами, зрозуміли, що їхній час у нашому царстві закінчився.

Куточки мого рта скривилися від їхнього страху, але потім мої очі зупинилися на хлопчику, який впав на коліна біля мертвого тіла своєї матері, стискаючи в обіймах молодшого брата і сестру.

Моя пам'ять миттєво перенесла мене на понад століття назад, коли мій власний батько мав необережність потрапити в полон до корони. Впертий старий дурень–пірат був страчений за свої злочини разом зі своєю командою... окрім мене. Я отримав звільнення від петлі, запропоноване самим Калліусом, бо вважався молодим – і ті, що були перед нами, заслуговували на те саме.

Я підкрався до Калліуса, який дивився на мене з–під насуплених брів, коли я наблизився.

Я прочистив горло. "Пощади дітей". Ці слова вивели мене з себе.

Його очі спалахнули. "Вибач?"

Мої очі звузилися на його обличчі. "Як не дивно, Калліусе, я не пригадую, щоб коли–небудь в історії був час, коли ти знаходив радість у втраті молодняка за злочини їхніх батьків".

Його похмурість зменшилася, коли на його обличчі промайнуло впізнавання. Він буркнув, і його погляд перевівся на принца, а потім знову на мене, а ридання тих, хто очікував своєї долі, не припинялися.

"Принц не бажає нікого щадити", – сказав він тихо, роздратовано.

"Наскільки я пам'ятаю, королева все ще була *королевою*...а не королевою–матір'ю. Принаймні, поки що. Ризикувати гнівом хлопчика, який ще не дозрів, щоб стати королем, або ризикувати люттю *своєї королеви*..." Я нахилив голову набік, моїм тоном натякаючи на таємницю їхніх стосунків. "Це лише пропозиція. Зрештою, для мене це навряд чи матиме значення. Хоча, можливо, один з них колись стане високопоставленим офіцером у своїй армії. Нехай вони принаймні самі визначаються зі своєю лояльністю". Моя щелепа застигла, коли я підняв брову.

Він дивився на мене з ніг до голови, коли Кай насміхався з–за нас. "Чого ти чекаєш?!" – крикнув принц. "Убий їх!"

"Справитися зі своїм гнівом не просто легше, ніж з гнівом іншого". Голос Калліуса був тихим, а потім він повернувся до воїнів, що стояли позаду нас, чекаючи наказів.

Він жестом показав підборіддям на кількох моїх людей попереду, Вінсента, ще одного молодого рекрута на ім'я Вільям, і ще двох позаду них. "Приведіть молодняк".

"ЩО?!" закричав Кай.

Вінсент і Вільям подивилися на мене, і я схвально кивнув їм. Вони підбігли до тих, хто стояв у черзі, в той час як ридання і крики продовжували лунати, а дітей виривали з рук батьків. Деякі з них дряпалися на моїх людей, штовхалися і кричали, коли їх перекидали через плечі, але деякі охоче йшли за ними, коли батьки цілували їх на прощання зі сльозами, що текли по їхніх обличчях.

"Діти навряд чи можуть допомогти у злочинах своїх батьків, Принце Кай", – сказав йому Калліус. "Твоя мати хотіла б, щоб їх привезли до Айли і допитали. Побачити, в чому полягає їхня справжня вірність. Якщо вони будуть вдячні за порятунок і присягнуть тобі на вірність, їх відправлять до сирітських притулків, а якщо ні, то ти зможеш розважитися".

"Це не бажання твого майбутнього короля", – огризнувся Кай.

"Ні, але це Веліранський закон. І поки під час твого правління не буде встановлено новий закон і тебе не буде короновано, так і має бути", – збрехав Калліус, змусивши мої очі спалахнути.

Принц насміхався, з нього випромінювалася лють, але, на мій подив, він відступив. "Під моєю владою зрадник у будь-якому віці зіткнеться з наслідками".

"Якщо це твоє бажання", – сказав Калліус, а потім повернувся до чоловіків, які тримали молодняк, що продовжував корчитися і ридати. "Киньте їх у віз і покінчимо з цим!" – наказав він.

Ми всі спостерігали, як дітей кидали в дерев'яний віз, в якому колись зберігалися вже використані припаси. Калліус наказав трьом іншим солдатам супроводжувати малечу до сиротинця на Айлі, а потім запрягли двох коней, які розвернули віз і поїхали назад до столиці.

Погляд Калліуса знову перевівся на Кая, який, здавалося, ось-ось вибухне істерикою, і я побачив, як у мого попередника зіпилася щелепа.

Провина за врятованих пташенят падала на Калліуса, що могло зіграти мені на руку.

Я ступив крок уперед і підняв руку, щоб подати сигнал тим, хто чекав наказів позаду нас.

"До бою", – гукнув я, і звук передньої лінії, що переходила в бойове положення, відлунював. "Готовність". Стріли були вправно вкладені в луки. "І пуск", – скомандував я.

Стіна стріл була випущена в нічне небо одночасно, і всі наші погляди стежили за ними, як вони здіймалися, а потім обрушилися на зрадників перед нами, вбиваючи їх усіх.

Мої очі ковзнули вбік, на маленького гівняного принца, чий погляд виблискував хтивим вогнем при вигляді їхніх смертей.

РОЗДІЛ СОРОК ТРЕТІЙ

Ейвері

Тиждень ми мандрували цим Богом забутим лісом. Сім днів абсолютного неспокою і хаосу. Здавалося, що шлях, яким ми йшли крізь дерева, ніколи не закінчиться.

Я все ще не вірила, що багато хто з нашої групи покинув нас під темрявою нічного неба, коли ми спали на околиці цього зруйнованого військового табору.

Вони втратили надію знайти Лію і зневірилися в тому, що ми їх поведемо. Моє серце стислося, коли ми дізналися, що багато хто вирішив, що повернутися назад і благати про пощаду, яку вони ніколи не отримають, безпечніше, ніж намагатися пройти через цей древній, зачарований ліс.

Велі відмовлялася використовувати свою магію в лісі без крайньої необхідності. Вона казала, що хоча її використання може допомогти перемогти будь-яку істоту чи проблему, з якою ми зараз маємо справу, вона також може повернути щось набагато, набагато гірше. "Магія кличе своїх родичів", – повторила вона, а потім одразу ж відкинула ідею ризикувати, навіть *відкриваючи* книгу заклинань.

Фінніан подякував за її мудрість щодо ризиків, але мене це не переконало. І через її відмову використовувати свою магію, щоб легко вбити звірів, яких ми вже зустріли, ми втратили одинадцятьох наших.

Серед загиблих були воїни, які захищали нас від сілісового ведмеда, звіра астрономічних розмірів з рогами лося і апетитом до м'яса. На жаль, це сталося після того, як ми були змушені спостерігати, як він підкрався збоку від нас і потягнув одну з наших самок. Крики болю її сестри все ще звучать у моїх вухах.

Трьох інших самців серед нас знайшли після того, як вони пішли розвідати місцевість попереду. Все, що від них залишилося, коли ми прибули, – це розірваний, закривавлений одяг і купа багряної м'якоти.

Фінніан годину блював своїми кишками на місці злочину. Моє тіло хотіло зробити те ж саме, але в шлунку не залишилося нічого для цього.

З кожним днем все більше з нас починало голодувати. З кожним днем все більше і більше з нас вгризалися один одному в горлянку. І з кожним днем все більше серед нас втрачало надію.

"Ті, хто втік вночі перед тим, як ми увійшли в ліс, мали рацію". Я почула злісні, сповнені ненависті перешіптування.

"Ми всі були дурнями, коли покинули Айлу, і тепер помremo тут, як зрадники корони. Принц і принцеса лише отримають по руках, якщо нас спіймають – решта з нас заплатять за це життям".

Ці слова долинали до мене повітрям протягом кількох днів, але щоразу, коли їх вимовляли, вони не зменшували своєї гостроти.

Єдиний раз, коли люди були ввічливими один з одним, це коли вони говорили про свою спільну образу на мене і мого брата.

Люди шкодували про те, що покинули свої домівки і сім'ї, життя, яке вони будували і створювали на острові. Лендону і кільком солдатам довелося розбороняти бійку, що сталася два дні тому, лише через те, що хтось намагався поцупити зайвий шматок їжі. Мої промови більше не служили своїй меті. Я навіть почала вірити, що рано чи пізно хтось із солдатів спробує скинути нас як своїх лідерів і піти іншим шляхом.

Я стояла, притулившись спиною до дерева, і спостерігала, як усі відпочивали біля підніжжя струмка, намагаючись вмитися і випити якомога більше води, поповнюючи при цьому наші фляги. Ніра наглядала за деякими з дитинчат, які залишилися з нами, розважаючи їх грою в "догонялки" з каменем, який вони знайшли на лісовій галявині.

"Як ти тримаєшся?" запитав Лендон, підійшовши до мене збоку.

"Не найкраще", – відповіла я ледь чутно, ледь не пошепки. "Цьому не видно кінця".

Він знизав плечима. "Ліс має колись закінчитися. Ми до цього дійдемо". Він ніжно поплескав мене по плечу і подарував мені турботливу посмішку, яку він завжди носив, навіть коли майже не було з чого посміхатися.

"Дякую, Лендоне". Я повернула погляд до струмка. "Ти не бачив Фінна?"

Його посмішка лише трохи похитнулася при згадці про мого брата. "Він по той бік того дерева". Він вказав на місцевість ліворуч від нас.

Мені довелося придушити свою посмішку. Я знала, що він все ще засмучений тим, що сталося з Фінніаном, і, можливо, ніколи не пробачить йому цього, але було трохи кумедно, що він все ще впевнений, що точно знає, де він перебуває весь час.

"Я збираюся піти знайти його. Хочеш піти зі мною?" Я підморгнула.

Лендон подивився на мене знаючим поглядом. "Піду перевірю, як там інші", – сказав він мені, а потім попрямував назад до струмка.

Я спостерігала за ним кілька мовчазних хвилин, а потім відірвалася від кори дерева і попрямувала туди, куди він вказав.

Я не могла повірити, що вони обидва все ще залишаються такими болісно впертими, коли було очевидно, що вони хочуть залишити все, що сталося, позаду. На кожен шепіт ненависті до себе з боку Фінна, приходила туга, крадькома кинутий погляд Лендона в його бік. Вони поділяли кохання одне до одного, яке я так відчайдушно хотіла відчутти, і вони були готові віддати все це на самоплив.

У моєї сестри був суджений, мій брат знайшов кохання в стінах замку – і тут з'явилася я. Принцеса Ейвері, яка все своє життя провела під замком, ніколи не знаючи ні дотику чоловіка, ні шепоту солодких, ніжних слів на вухо. Для мене

все це було міфом – казками в книжці, яких я жадала більше, ніж повітря, яким дихала.

"Фінне!" гукнула я, обходячи численні кущі. Моя нога зачепилася за одне з багатьох набридливих коренів, що стирчали з землі.

Ніколи в житті я не отримувала стільки порізів і синців. Переступаючи через коріння дерев, лазячи між валунами та бігаючи по гострих, неблаганних гілках, моє тіло виглядало так, ніби побувало на війні.

Що ж, війна для тієї, хто виріс у стінах замку і ніколи не виходив за його межі.

Опинившись по той бік дерев, я зрозуміла, що тут нікого немає, а Фінн, мабуть, уже пішов геть з цієї місцевості.

Або його забрала одна з істот Сіліс?...

Мої очі широко розплющилися, а щелепа відвисла, коли я затамувала подих. Мене охопила паніка, і я почала гарячково озиратися на всі боки, шукаючи його сліди.

"Фінніан!" крикнула я.

Нічого. Я почала ходити, не знаючи, що робити, перш ніж закричала знову, моїм голосом, сповненим відчаю: "Фінніан!".

"Так?" – відгукнулася луна з–за дерев, з–за яких я щойно вийшла. "Все гаразд?!"

"Якого біса?" Я насміхалася, коли струшувала з себе нерви, заспокоюючи серцебиття. Я стала такою нервовою на все і автоматично припускала найгірше.

"Просто хочу переконатися, що ти все ще живий", – озвалася я, роздратована.

Я голосно зітхнула і обвела поглядом місцевість, шукаючи щось, що могло б нам допомогти, чи то їжу, чи щось, що можна було б використати як зброю.

Я вже була готова опустити руки, коли краєм ока побачила масивний кущ, вкритий гронами яскравих ягід кольору індиго.

У мене миттєво потекла слина. Невже у мене були галюцинації? Якщо так, то це було б надзвичайно жорстокою карою богів.

Я підбігла до куща, впала на коліна і заплакала, нетерпляче зриваючи ягоди зі стебел, складаючи їх купу на землі піді мною. Кожну наступну ягоду я клала до рота, ледве пережовуючи їх, бо відчайдушно намагалася потрапити до шлунку.

Коли бурчання в шлунку вщухло, я зібрала купу ягід у руки і попрямувала назад до струмка, де всі вже чекали.

Коли я вийшла на галявину, мій зір затуманився, а рухи значно сповільнилися. Запаморочення охопило мене, і мій шлунок раптом відчув, що він ніби скрутився в клубок. Потім все моє тіло вкрилося потом.

"Ейвері!" Я почула своє ім'я на відстані, але я не могла змусити своє тіло рухатися далі.

"Ейвері, це ти... о боги, Ейвері!" – прокричав той самий голос у повітрі.

Перш ніж я зрозуміла це, я впала на землю. Кілька фейрі стояли наді мною на колінах за мить. Крізь сонячне світло, що сліпило мене, пробиваючись крізь листяний навіс над головою, і затуманений зір, я ледве могла розгледіти людей, які мене оглядали.

"Велі! Велі, йди швидше!" Я ледь чула голос брата. "Де, в *bíca*, Велі?!" Потім рука торкнулася моєї щоки, і я спробувала моргнути крізь туман, щоб розгледіти обриси обличчя Фінна, коли він завис прямо над моїм власним. "Залишайся зі мною, Ейвері. Залишайся зі мною. Я не можу зробити це без тебе. Що сталося?!" – кричав він.

"Усім *відійти*!" – прокричав знайомий голос, від якого мороз по шкірі.

Силуети, що оточували мене в одну мить, зникли в наступну, замінившись міражем блискучого сріблястого волосся.

Скімлення пролунало біля мого вуха, і я відчула мордочку Ніри, коли вона поклала її мені на плече, поки я лежала там.

"Ніро, ти повинна дозволити нам допомогти їй", – сказав Фінн, і тоді вага її голови знялася з мене, але скиглення продовжувалося.

"Що сталося?" Велі огризнулася, але я не знала, чи це було до мене, чи до когось іншого. Я не могла відповісти їй, навіть якби хотіла.

"Я не знаю, вона просто вийшла з–за тих дерев і впала! Поглянь на неї, вона бліда, як духи, що гуляють у сутінках. *Зроби що–небудь!*"

Мої очі заплющилися, і поки я пливла в темряву, їхні слова продовжували долинати до мене, коли вони відчайдушно шукали спосіб допомогти.

"Ейвері, ні!" закричала Велі, і я відчула різкий удар по щоці. "Тримай очі відкритими".

Її золотисто–фіолетові очі блукали по моєму тілу.

"О, мати богів, що це у неї на стегні?" – запитала вона.

Я могла лише припустити, що Фінн підняв те, на що вона вказала. "Це? Схоже на ягоди".

"Поклади їх, дурню!" Пролунало кілька легеньких ударів, коли вони впали на землю. "Вона їх з'їла?"

"Я припускаю!" – огризнувся він на неї.

Велі різко зітхнула. "Ти ідіотка, Ейвері. Це ж ягоди велено! Фінніане, принеси мій рюкзак. Швидко."

Його тінь наді мною ворухнулася, і я ледве могла розгледіти щось, окрім яскравого сонячного світла, що затримувалося наді мною.

Я не була впевнена, скільки часу минуло, перш ніж він повернувся до мене – можливо, секунди, можливо, хвилини. Все, що я знала, це те, що я відчувала, як віддаляюся все далі і далі.

"Дай мені той флакон із зеленою рідиною", – зажадала вона. Почувся хлопок пробки, а потім нігті Велі стиснули мої щоки, коли вона змусила мене відкрити рот і влила в нього рідину.

Я одразу ж поперхнулася, коли воно ковзнуло мені в горло.

"Ти повинна проковтнути це, Ейвері!" благав Фінн.

Раптом рука Велі перемістилася з моїх щік на рот, змушуючи мене проковтнути те, що вона щойно влила в мене.

Я неохоче зробила те, що мені було сказано, хоча мені здавалося, що мій стравохід замикається в собі. Я відчула, як саме таємниче зілля потрапило в мій шлунок.

Моє тіло почало битися в конвульсіях, я втратила над собою контроль, сіла і з силою виблювала весь вміст, якого було небагато, але завдяки кольору ягід, він моторошно нагадував кров.

"О, боги!" вигукнув Фінніан, кидаючись назад, щоб уникнути каламуті, яка виливалася з мене.

Відчувши, що з мене нарешті досить, я потроху розплющила очі і з жахом побачила, що на мене дивиться ще близько сотні таких же очей.

Я повільно повернулася, щоб зустрітися з переляканим, але напрочуд полегшеним обличчям Велі.

"Вибачте", – прохрипіла я хрипким голосом.

"Всі відійдіть до біса від неї і дайте їй трохи місця!" закричав Лендон на натовп, що утворився. Всі нерішуче відступили і повернулися до того, що робили до мого несподіваного виступу.

"Ось", – почала Велі, знову тягнучись до свого рюкзака і порпаючись у ньому. Коли її рука відступила, я побачила, що вона тримає листок, схожий на папороть. "Пожуй його".

Я витріщилася на листок і закліпала очима.

"Я не знаю, чи зможу перетравити щось інше. Особливо... рослину", – відповіла я нервово.

Вона підняла одну брову, а її губи потоншали в тонку лінію, коли вона дивилася на мене, пихкаючи через ніс. "Це просто лист седайо. Тобі боляче?"

Так і було – мій живіт відчував себе так, ніби в ньому танцювало легке полум'я. Я кивнула головою і затамувала подих.

Я двічі кивнула, і вона продовжила тицяти мені в руки листок, поки хапала свої припаси. "Тоді пожуй його", – сказала вона крізь зуби, коли йшла геть.

Я також чула, як вона пробурмотіла: "Я відвела від них очі на *дві секунди*. Хто ж знав, що зберегти життя цим двом рудим ідіотам буде найважчою частиною цієї сраної подорожі?"

Я болісно пирхнула, намагаючись засміятися крізь ніс, що було типовою реакцією Велі. Однак я настільки вдячна їй за те, що вона врятувала мені життя, що витримала б ще тисячу образ, аби тільки їй стало легше.

Я обережно погризла листок.

"Ти мене до смерті налякала", – сказав Фінн, сідаючи поруч зі мною, і я, чесно кажучи, забула, що він все ще там.

Я насупилася. "Пробач, Фінне. Моє тіло голодувало, було таке відчуття, ніби воно їло саме себе, а я не думала. Ми так відчайдушно потребували їжі, що я навіть не подумала, що щось може бути отруйним".

Він відкинувся назад і сів на тильну сторону ніг, видихнувши довгий подих. "Чесно кажучи, я навіть не можу сказати, що не зробив би те ж саме... У що ми вляпалися?" – сказав він крізь кілька сумних смішків, дивлячись на дерева вгорі.

"У халепу", – відповіла я, і коли ми зустрілися поглядами, то обидва розреготалися. "Думаєш, ми звідси виберемося?" запитала я крізь тупий біль, який все ще скручував моє нутро, коли лист поступово починав діяти.

"Хто його знає", – відповів він, підводячись і простягаючи руки, щоб допомогти мені піднятися.

Я взяла його руки і міцно заплющила очі, коли від раптового руху, коли мене підняли, щоб встати, у мене запаморочилося в голові.

Лендон підбіг до нас. "Як вона?" – запитав він Фінна, і мій брат виглядав так, ніби самі боги щойно поставили йому запитання.

"Вона, гм, вона в порядку". Він моргнув.

Лендон знову зосередився на мені. "Нам потрібно рухатися. Кілька розвідників пішли вперед, коли ми тільки прибули сюди, і щойно повернулися. Вони думають, що ми зможемо вийти з лісу до кінця дня. Вони бачили галявину з сонячним світлом в кінці лісу".

Це привернуло нашу увагу.

"Ну, чому ти не сказав нічого раніше?!" заплакала я. Зробивши перший крок вперед, я втратила рівновагу і ледь не впала на землю, перш ніж кожен з них схопив мене за руку.

"Боги, чорт забирай", – пробурмотіла я.

Лендон пішов переді мною. "Як щодо того, щоб ти застрибнула мені на спину, і я поніс тебе, поки твої сили не повернуться настільки, що ти зможеш йти?"

Я посміхнулася. "Ти це серйозно?"

"Я думаю, що це його ввічливий спосіб дати тобі зрозуміти, що він не хоче, щоб ти нас затримувала", – сказав Фінн з посмішкою.

"Це один з рідкісних випадків, коли твій брат має рацію", – подражнив Лендон, і я спостерігала, як у відповідь світло нарешті почало повертатися в очі Фінніана.

Я озирнулася і помітила, що більшість людей, які йшли з нами, вже почали повертатися назад по стежці.

"Ух, добре".

"Ось це настрій", – сказав Лендон, нахилиючись нижче, щоб я могла легко залізти йому на спину.

Він обхопив мене руками за ноги, щоб зафіксувати там, де я трималася за нього.

У будь-якій іншій ситуації чоловік, який торкається мене таким чином, вважався б абсолютно недоречним – особливо для принцеси. Однак, враховуючи обставини, що я була надто слабка, щоб ходити самостійно, і той факт, що він був коханим мого брата, я відчувала, що це не має значення. І, чесно кажучи, манери принцеси були останньою річчю, яка мене цікавила.

"Гаразд, тримайся міцніше", – попередив він, злітаючи в спринт за натовпом. Ніра грайливо вчепилася в мої ноги, коли вони розгойдувалися по боках від нього.

Я вибухнула сміхом, коли Фінн намагався схопити і свій рюкзак, і рюкзак Лендона, оскільки я тепер займала його сили, і побіг за нами.

Ми *нарешті* збиралися вибратися звідси. Я не могла в це повірити.

РОЗДІЛ СОРОК ЧЕТВЕРТИЙ

Еліанна

Я поспішно ухилилася від гострого леза, яке майстерно замахнулося прямо мені в обличчя, трохи надто близько для комфорту. Я ухилилася і завдала удару у відповідь, зіткнення наших мечів відлунням пройшло по моїй руці і по всьому тілу.

"Ти тренувалася". Я дражнила Зайлу, коли вона замахнулася ще раз.

"Агов!" крикнув Джейс збоку від нашого спарингу. "Легше там, ви двоє".

Я крутнулася і вибила з—під її ніг, один з моїх улюблених прийомів, але вона легко перестрибнула через мою ногу, коли я намагалася вибити її щиколотки.

"Знаєш, твій кузен зовсім не веселий", – пожартувала я, але вона була дуже серйозною.

"Я все чув!" – оголосив він, і я подивився на нього, коли він стояв з кількома нашими молодими новобранцями, які спостерігали за нами.

Я кинулася до неї, схопивши рукою зап'ястя її руки з мечем, і стиснула його. Її обличчя перекошилося, коли вона намагалася приховати біль.

"Здавайся". Я посміхнулася.

"Ні!" – крикнула вона, але її пальці занадто сильно ослабли на руків'ї, і меч з гуркотом упав на землю.

Посмішка залишилася на моєму обличчі. "Я перемогла."

"О, я так не думаю!"

Вона повалила мене на землю, і ми покотилися разом. Я сміялася, але могла сказати, що вона була налаштована на перемогу.

Вона вдарила мене кулаком у бік, ледь—ледь достатньо сильно, щоб не було синця, і я відповіла їй тим же жестом на її обличчя.

"Боги, ви двоє! Закінчуйте з цим!" крикнув Джейс. "Ви ж повинні бути прикладом для наслідування!" Очі всіх молодих солдатів не відривалися від нас, пильно спостерігаючи за нами.

"Ми і є прикладом!" Зай і я кричали в унісон.

Вона замахнулася на моє обличчя, але я заблокувала її, щільно обхопивши своїми стегнами її стегна, і перевернула нас, що дало мені перевагу – тепер я була над нею.

"Я була роззброєна!" закричала Зайла, намагаючись знову замахнутися, але я схопила її за руку і штовхнула в бруд біля її обличчя. "Новобранці, ось що відбувається на полі бою. Ви *продовжуєте* битися!"

Я витягла кинджал з піхов біля неї і встромила вістря під підборіддя, продовжуючи утримувати її руку іншою рукою. Потім моє коліно впилося в її руку, що залишилася на протилежному боці.

"Якщо ти зламаєш мені пальці, я розлючуся", – прошипіла вона.

Моя посмішка була від вуха до вуха, коли я схилилася над нею, тепер піднімаючись на ноги в дуже низькому присіданні. "Я виграла. Знову".

Вона різко розсміялася і відштовхнула мене від себе, від чого я спіткнулася п'ятами і приземлилася на сідниці за кілька футів від неї. Ми обидві сиділи і сміялися кілька хвилин, поки Джейс підкликав підлітків, яких він змусив спостерігати за нами.

"Радий, що вам двом це здається смішним", – буркнув він.

Я простягнула до нього руку, мовчки просячи про допомогу. Його обличчя пом'якшало, коли він нахилився і підняв мене. Я підвелася на кінчиках пальців ніг і швидко поцілувала його, змусивши учнів воркувати на нас, дражнячи свого командира.

Його погляд був спрямований на них, і я спостерігала, як на обличчях кожного з них промайнув крихітний вираз страху.

"Гаразд, досить з вас усіх. Ідіть і зробіть коло навколо поля, якщо ви думаєте, що знущання над власним лідером – це смішно. На сьогодні все", – наказав він.

Всі вони стогнали і скаржилися, коли разом кинулися бігти під спекотним полуденним сонцем, виконуючи його наказ.

"І ти", – сказав він, схопивши мене за талію і пригорнувши до своїх грудей. "У мене є плани на *тебе*".

"Гидота. Здається, мене зараз знудить. Побачимося пізніше вдома", – різко махнула рукою Зайла, відвернувшись від нас і попрямувавши вгору по схилу пагорба, назад до міста.

"То що це за так звані плани?" запитала я гарячим голосом, підозріло піднявши брову.

Він розсміявся. "Це буде пізніше, але спочатку я хочу тобі дещо показати".

Мої брови нахмурилися, коли він відсторонився від мене, зчепивши свої пальці з моїми, і повів мене за межі поля.

Нарешті ми зупинилися приблизно за півмилі від міської брами. Всю дорогу я благала його дати мені бодай найменший натяк, але він щоразу відмовлявся.

Я висмикнула свою руку з його обіймів і подивилася на нього. "Ти збираєшся сказати мені *зараз*?"

Він підморгнув мені у відповідь, що розлютило мене так само сильно, як і завело.

За мить пульсуючий помах крил Нокса загуркотів у повітрі над нами, і коли я підняла голову, то була вражена тим, що побачила.

Він приземлився за кілька футів перед нами, і я підбігла до нього, щоб побачити красиве, масивне шкіряне сидло, яке вже було виготовлене і якимось чином пристебнуте до нього.

Моя посмішка сяяла, а сміх вирвався з мене, коли я втратила дар мови, дивлячись на сидло з—під землі.

"Я не можу повірити, що ви змогли його зробити. Воно виглядає приголомшливо!" крикнула я йому у хвилюванні. "Як, чорт забирай, це було зроблено так швидко?! Минув лише тиждень".

"У нас тут, в Еллікастері, надзвичайно талановиті майстри, і скажімо так, я заплатив чималу суму за те, щоб вони поставили цю річ на перше місце у своєму списку". Я насупилася, бажаючи, щоб він не відчував потреби витратити стільки грошей. "О, не дивись на мене так. Для мене це було не так вже й важко. Найважче було... надіти це на нього". На останньому реченні його тон знизився.

Я повернулася до нього обличчям, де він стояв позаду мене. "Як ти *надягнув* це на нього?" Я поступово подивилася на обличчя віверна і підняла брову, коли побачила те, що можна було описати лише як чисте задоволення, що випромінювалося з його золотистих очей.

"Так, не так гладко, як я сподівався. Гейдж ледь не підсмажився, але ми впоралися. Довелося багато, і я дійсно маю на увазі *багато*, нагадувати йому, що це заради твоєї безпеки". Він кинув на Нокса такий погляд, що я запідозрила, що він розповідає мені приємну, менш драматичну версію того, як все відбувалося насправді.

Моя увага повернулася до віверна під піднятими бровами. "Гейдж? Справді? Ти ж знаєш, що він хороший". Я поклала руки на стегна.

"Спасибі", – прошипів Джейс з—за моєї спини.

"Ну, він знає, що не зробить тобі боляче". Я знизала плечима, а потім рушила в бік Нокса.

Джейс з'явився прямо за мною, і я підповзла під крило Нокса, легко витягнувши себе на сидло за допомогою ременів, що висіли з боків.

Я подивилася вниз на Джейса. "Ти їдеш, чи як?" вистрілила я в нього.

"До біса", – пробурмотів він, хапаючись за один з ременів сидла, що застібався під животом віверна.

Підо мною пролунало гарчання. "Легше, Ноксе", – попередила я, і гуркіт миттєво припинився. Я поплескала його по шиї. "Спасибі." Я посміхнулася.

Мій суджений намагався піднятися сам, і видовище було відверто істеричним, поки він нарешті не здався і не простягнув до мене руку за допомогою.

"Не кажи іншим", – жартома прошипів він, і я пирхнула у відповідь.

Коли Джейс нарешті оговтався, він швидко розташувався позаду мене, моя спина впиралася в його передок, а його ноги обхопили мої.

Поглянувши вниз, я була вражена красою масивного сидла і не могла втриматися, щоб не провести кінчиками пальців по складних візерунках, витравлених на шкірі. Розкішний темно-сірий колір, прошитий нитками кольору шампанського. Кожен стібок мав своє призначення. Сідло було міцним, майстерно зробленим і абсолютно чудовим на вигляд.

Мій погляд впав на ріг сидла, додаткову пересторогу, щоб схопитися за нього в разі потреби в бою, і мої очі розширилися, коли я помітила візерунок, вишитий на шкірі прямо під ним.

Голова вовка, майже ідентична тій, що колись була на верхівці мого кинджала, спочивала в центрі двох крил. Однак це були не просто крила, а крила віверна.

Мій рот розтулився від подиву, і я втратила дар мови, оскільки сиділа мовчки, милуючись унікальним дизайном.

Джейс відкинув моє волосся назад і заправив кілька пасом за кінчик вуха. "Тобі подобається?" – прошепотів він.

"Подобається?" Я затамувала подих. "Я обожаю це. Це неймовірно". Я зупинилася, коли моє серце затріпотіло. "Дуже, дуже дякую тобі за це".

"Що завгодно для тебе, моя Ліє", – сказав він, міцно обійнявши мене, і мої руки злетіли вгору, щоб стиснути його передпліччя у відповідь.

"І ще дещо. Я не думав, що встигну вчасно, але я забрав його сьогодні вранці", – оголосив він.

Я повернула голову назад, щоб спробувати подивитися на нього, але зрозуміла, що не зможу під таким кутом. Я швидко перекинула одну ногу на протилежний бік сидіння і замінила її іншою, тепер обличчям до нього.

"Що ще? Одного цього сидла було забагато. Що ти ще зробив?" насторожено запитала я, намагаючись придумати, що ще він міг встигнути зробити, окрім цього. Ми завжди були разом. Ми рідко кудись виходили, не супроводжуючи один одного.

Джейс дивився в чисте, блакитне небо, коли над нами пролітали птахи, воркуючи свої пісні, і посміхався так яскраво, що моє серце мало не тануло.

Він сьгнув рукою в одну з глибоких кишень сидла і витягнув звідти довгу декоративну коробочку зі смарагдово-зеленою стрічкою, перев'язаною ідеальним бантом.

Він обережно простягнув її мені. "Це тобі, Ліє".

Сльози миттєво засльозилися на моїх очах – я не мала жодного уявлення, що було в цій коробці, але я могла бачити його власні емоції, інтенсивно написані на його обличчі прямо переді мною. Вони швидко пересилили мої через зв'язок, і коли його серце гриміло в його грудях, биття мого серця збіглося з ним, наче наші серця імітували одне одного.

Я глибоко вдихнула і потягнула за стрічку, яка легко розпустилася і впала мені на стегно. Я відкрила верхню частину коробки, і мені одразу ж перехопило подих від того, що лежало в її центрі. Мої губи розтулилися, і я відчула, як тепло прилинуло до моїх щік, коли вони почервоніли.

Мій кинджал.

Кинджал, яким я так дорожила, як подарунком від батька, і який ніколи не випускала з рук до того жахливого дня в селі. Келлан знищив його. Я чітко пам'ятаю, як з жахом дивилася, коли мене прив'язали до стовпа, а він топтав його з такою силою, що обидіанове лезо відірвалося від руків'я. Це сталося після того, як він розсік ним обличчя мого судженого.

"Як?" Я скрикнула і зустрілася з його поглядом з водянистими, палаючими очима.

Він підняв руку і ніжно витер єдину сльозу, що вислизнула. "Коли я прокинувся того дня, я знайшов його шматками на землі. Я зібрав усе, що міг, і переробив його. Він не зовсім ідентичний тому, що був, але..."

Я підняла руку, що помітно тремтіла, щоб перервати його. Він мав рацію. Він не був ідентичним, але тепер він був якимось чином ще більш надзвичайним.

У нижній частині руків'я, де рукоятка з'єднувалася з лезом, з боків стирчала невелика пара крил. Унікальний дизайн був зроблений з того ж заліза оніксового відтінку, що і лезо.

Я обережно просунула руку в коробочку і витягла кинджал, спостерігаючи, як сонячні промені відбиваються від його краси.

"Він ідеальний", – задихаючись, вимовила я, голос тремтів. Я взяла свої пальці і простежила лінію, де лезо було перековане разом. "Я ніколи не зможу віддячити тобі за це". Мій голос тремтів від вдячності за те, наскільки він був уважним і неймовірним.

Джейс простягнув руку і погладив мене по потилиці, притягнув ближче до себе і поцілував, від чого перехоплювало подих.

Я почала хихикати, коли Нокс буркнув під нами.

"Вибач, Ноксе", – сказала я крізь посмішку, яка з'явилася на моєму обличчі, коли Джейс з ухмилкою відсторонився від мене.

"Готовий до свого першого уроку польоту?" Я підморгнула йому, рухаючись, щоб розвернутися.

"Думаю, я готовий, як ніколи". Він зітхнув.

"Ось це настрій", – насміхнулася я.

Коли я вже збиралася віддати Ноксу наказ злітати, з боку міських стін пролунав гучний, зловісний ріг. Обидва наші погляди прикипіли до кам'яних воріт.

Ріг пролунав ще двічі, перш ніж замовк.

"Джейс", – прошепотіла я. "Що це було?"

"Хтось іде", – суворо попередив він. "Нам треба повертатися до міста. Негайно".

За мить ми вдвох зісковзнули вниз по краю віверна і побігли назад до воріт Еллікастера.

РОЗДІЛ СОРОК П'ЯТИЙ

Джейс

Вираз обличчя Лії, коли з—за міських стін пролунали сурми, виринув у пам'яті спогад, який я не мав жодного бажання пережити знову. Раптом, коли ми мчали назад до Еллікастера, мій розум переніс мене в ніч нападу, і наступного ранку з виразом її обличчя, який назавжди закарбувався в моїй пам'яті, коли вона дивилася, як я падаю на те, що повинно було стати моєю смертельною битвою.

Я не відставав від неї і крадькома поглядав у її бік, поки вона була зосереджена на воротах попереду. Гордість розпирала мені груди, коли я бачив, як чиста рішучість спалахувала на її обличчі, а вітер розвівав її довге волосся позаду неї.

Опинившись біля воріт, ми помітили кількох охоронців, що зібралися перед кузнею. Погляд Лії зупинився на них, і вона підбігла до них, не кажучи ні слова.

"Що відбувається? Чому сурмили в роги?" – запитала вона їх, набагато спокійніше, ніж я.

Їхні занепокоєні очі піднялися на мене, ніби шукаючи дозволу надати їй цю інформацію. Вони знали, хто вона така, і що їй можна довіряти безмежно. Той факт, що вони мали нахабство вагатися *перед* нею, змусив мою кров майже закипіти.

"Це ваша майбутня королева. Ви будете ставитися до неї з ще більшою повагою, ніж до мене. Це зрозуміло?" Я огризнувся на них, тицьнувши пальцем в їхні обличчя, а моє власне скривилося в похмуру гримасу, коли щелепа стиснулася. "Скажіть їй, що відбувається".

Один з них, якого я знав на ім'я Даріон, зробив крок вперед. "Прошу вибачення, Міс", – сказав він і блиснув їй співчутливою посмішкою. "До всього цього доведеться звикнути, але у вас мій меч. Тепер і до тих пір, поки моє тіло не перетвориться на порошок попелу".

Очі Лії забігали туди—сюди між ними. "Дякую, солдате". Я спостерігав, як напруга в її плечах спадає.

"Ми відправили розвідників на нашу сторону королівства ще до того, як ви прибули сюди. Ми щойно отримали сокола, який повідомив, що велика група невідомих фейрі вийшла з Лісу Сіліс і прямує в цьому напрямку".

Її рот відкрився. "Коли це сталося?"

"Сокола, мабуть, послали сьогодні вранці. Птахові не знадобилося б багато часу, щоб дістатися сюди звідти, враховуючи, що це день шляху".

"Чи була у нього якась інформація про те, хто був серед них?" втрутився я.

"Вибачте, Командире, але, на жаль, ні. Лист був розпливчастим і лише стверджував, що вони сотнями висипали з лісу. Ніякої іншої інформації не було надано".

"Бляха", – прошепотіла Лія, стріляючи в мене поглядом. "Це, мабуть, корона".

Я озирнувся на солдатів, які стояли і чекали наказів. "Зберіть військо і зустрічаємося за брамою за годину. Приведіть коней, зброю і всі припаси, які зможете зібрати".

"Слухаюсь, Командире", – відповів Даріон.

Я простягнув Лії руку, і вона повернулася до мене обличчям. "Ходімо шукати інших".

"Абсолютно бляха ні", – прошипів я на свою суджену, ходячи туди–сюди нашою вітальнею.

Мої руки неодноразово стискалися в кулаки перед собою, коли я крутив головою з боку в бік, розбиваючи напругу, що накопичилася в шії від того, що в мені все більше і більше загострювалося.

"Дозволь мені зробити це", – спокійно попросила вона.

Мої кроки зупинилися, і мої очі звузилися на ній, коли вона сиділа посеред дивану. Гейдж і Зайла стояли позаду неї, дивлячись так само стурбовано і розлючено на її пропозицію, як і я.

"Ні. Останнє, що я, бляха, зроблю, це відпущу тебе туди саму. Вони або вб'ють тебе прямо там, або потягнуть назад до Айли. Як ще, по–твоєму, можна *здатися* в полон?" Я заревів, від мого голосу забряжчали канделябри, що стояли над каміном.

Моє серце було готове вискочити з грудей, так сильно воно калатало. Я навіть не міг повірити, що вона запропонувала щось подібне. Я не міг втратити її знову. *Не міг*.

"Я на боці Джейса", – зізналася Зайла, і Гейдж кивнув на знак згоди.

"Велике вам спасибі, ви двоє". Лія закотила очі і відкинулася назад, закинувши голову на спинку дивана.

"Вибач, що ми не готові пожертвувати кимось, кого ми любимо, і кращим майбутнім для королівства тільки для того, щоб ти могла піти туди і пограти в героя", – гаркнув я на неї, тоном жорсткішим, ніж я мав на увазі.

"Пограти. В. Героя?!" – огризнулася вона, її очі втупилися в мене напруженим поглядом, а спина випросталася. "Думати про те, що з твоїми людьми, *нашими людьми*, може статися щось ще, – це для мене каліцтво. Я не дозволю армії Келлана прийти сюди і знову зрівняти Еллікастер з землею, як це було з селом".

Моє обличчя пом'якшало від її зізнання, і я став перед нею, коли в кімнаті запанувала тиша. За мить я опустився перед нею на одне коліно, взявши її підборіддя між двома пальцями. "Ти маєш рацію, і мені шкода. Я не мав права так казати". Вона відмовилася зустрітися з моїм поглядом. "Я не можу знову тебе втратити. Ми вийдемо разом і будемо *боротися*. Домовилися?"

Її очі знову ліниво зустрілися з моїми, але страх все ще затримувався в них. "Згодна."

"Ось моя Лія", – промовив я на вдиху, піднімаючи її на ноги.

"Ну що ж," – пролунав голос Зай, порушуючи тишу. "Давай візьмемо наше спорядження і вб'ємо цих виродків, га?" Вона вистрілила в нас диною посмішкою, коли обійшла навколо дивана і стала поруч з нами.

Лія повернулася до неї з високо піднятим підборіддям, вираз її обличчя був майже ідентичний виразу обличчя моєї кузини. "Так. Давай".

"Скільки їх там?" тихо запитав я Гейджа, коли ми стояли перед вишикуваними військами прямо за воротами.

"Дехто має залишитися тут, щоб охороняти місто. У нас є близько тисячі готових до від'їзду. Думаєш, потрібно більше?"

Я озирнувся назад і побачив, як Лія закінчила перевіряти ремені сідла Нокса, переконуючись, що вони все ще надійно закріплені з того часу, як ми з Гейджем зтягли його в сідло сьогодні вранці, а здавалося, що це було ціле життя тому.

"Ми візьмемо віверна. Цього має бути достатньо". Я коротко кивнув йому і попрямував до Лії.

Вона підбігла до мене, щойно помітивши, що я прямую до неї, зустріла мене на півдорозі, і я посміхнувся, дивлячись, як вона вкладає перероблений кинджал у піхви біля стегна.

Незважаючи на її сильний, рішучий вигляд перед солдатами, я відчував хвили страху і люті, що виходили від неї через наш зв'язок. Вона більше не могла приховувати своїх справжніх почуттів – принаймні, не від мене.

Я не хотів ризикувати ще більше засмутити її, заговоривши про це в присутності чоловіків, тому вирішив відволікти її.

"Здається, твій кинджал нарешті повернувся туди, де йому належить". Я посміхнувся, схрестивши руки. "Я трохи заздрю йому, якщо чесно".

Вона кинула на мене запитливий погляд. "Ти хочеш бути прив'язаним до мого стегна?"

Я знизав плечима. "Мабуть, ти маєш рацію. Я вважаю за краще бути між ними".

Вона грайливо відмахнулася від мене з посмішкою, що ковзнула по її губах, і пішла до нашої маленької армії, що чекала на неї. "Таке дражливого".

"Єдине, що зараз дражнить – це ти в цій новій бойовій шкірі, яку ти зробила".

Це була правда. У ту секунду, коли вона не дивилася на мене, я втягнув нижню губу і прикусив її так сильно, що я думав, що вона може піти кров'ю, коли я дивився, як її тіло рухалося в її новому, облягаючому вбранні.

Вона злісно хихикнула. "О, ці старі речі? Я рада, що вони тобі подобаються". Вона підморгнула мені.

Я прочистив горло, коли мій погляд перевівся на солдатів. "Я боюся, що я буду не один такий".

"Та годі вже цих територіальних дурниць". Вона відмахнулася від мене.

Її страх зменшився лише на мить, а потім знову випромінював її.

Я відчув, як її тіло напружилось, коли ми зупинилися прямо на очах у інших. Вона подивилася на мене, а потім знову зосередилася на армادі, яка чекала наших наказів.

Вона випустила тремтячий подих і відкрила рот, щоб заговорити. "Дякую, що ви так швидко все це організували, і дякую, що довірили мені вести вас туди разом з Командиром Кадорія". Мої груди з гордістю роздулися при згадці мого імені від неї. "Ми не знаємо, що лежить за цими полями. Швидше за все, це спроба влаштувати засідку. Однак я знаю, що ви всі будете готові до всього, що чекає на вас попереду. Ви пройшли підготовку, і прийшов час її застосувати".

"Чекайте на її або мій сигнал, коли ми увійдемо в контакт з ними. В іншому випадку не вступайте в бій. Це зрозуміло?" гукнув я до натовпу.

"Так, Командире." Їх енергійна відповідь луною відбилася в повітрі.

Я рушив до коней, яких я вибрав для нас, коли голос Лії знову пролунав у повітрі.

"Ми з Командиром полетимо вперед на Ноксі". Вона погрозила великим пальцем віверні, що чекав позаду. "Спочатку ми все розвідаємо, тож, сподіваюся, ніяких сюрпризів не буде. Їдьте швидко. Їдьте добре. Ми повинні переконатися, що вони не наблизяться до міста, якщо зможемо допомогти".

Я кинув на неї роздратований погляд, оголосивши, що я, очевидно, теж піднімуся в небо. "Гарно зіграно", – пробурмотів я, і не пропустив, як вона спробувала приховати посмішку.

Потім мій погляд перекинувся на Зайлу і Гейджа, які стояли, виструнчившись, поруч з нею. "Ви спереду. Ідіть за нами".

"Буде зроблено, брате". Гейдж кивнув, його готовність була написана на його обличчі.

Я пройшов повз Лію і попрямував до віверна, але вона миттєво наздогнала мене. "Не сердься", – весело сказала вона.

"Ось тобі і практика", – грайливо прошепотів я їй.

Вона залізла на бік Нокса, і я пішов за нею, роздратований тим, що мені довелося вхопитися за ремені, щоб залізти на нього. Як їй вдавалося без зусиль робити це без них так довго, було загадкою.

Я розташувався позаду неї, так само, як ми сиділи лише годину тому, і вона подала мені один з ременів безпеки.

"Готовий?" – запитала вона, її очі блищали від передчуття.

Я затягнув ремінь і закріпив себе і її в сидлі.

"Завжди". Горловий сміх покинув мене, а її посмішка збудження сяяла так яскраво, що могла б конкурувати з посмішкою самих богів.

Крила Нокса вирвалися з його боків, а потім, перш ніж я встиг моргнути, ми злетіли в повітря.

РОЗДІЛ СОРОК ШОСТИЙ

Ейвері

Я не могла повірити, що кілька годин тому ми нарешті вибралися з того страшного лісу. Я мало не цілувала землю під ногами, коли ми вибігли з лісосмуги на відкрите поле, яке проглядалося на багато миль.

В інтересах часу і безпеки того, що ховалося між деревами, ми вирішили йти далі і не зупинятися, щоб перепочити на околиці лісу.

Ми зробили це. Ми зробили неможливе, перетнули Ліс Сіліс і тепер були на крок ближче до Лії. На обличчях у всіх було написано полегшення.

Я, мабуть, посміхалася, не усвідомлюючи цього, тому що Велі вистрілила в мене виразом роздратування.

"Що? Ти все ще сердишся, що я з'їла ягоди?" На останньому слові я випнула нижню губу, кинувши на неї вибачливий погляд.

Вона різко зітхнула, насупившись на мене. "Ти просто ідіотка".

Мої брови нахмурилися. "Ну, це було трохи різко".

"Навряд чи", – буркнула вона.

"Що на тебе найшло?" Я зірвалася на неї, дивлячись на неї збоку, поки ми вели групу позаду себе.

Її голова повернулася до мене, напруження на обличчі та шиї було очевидним для всіх. "Це людські землі, дівчинко. Ми повинні бути обережними. Те, що ми вийшли з лісу, ще не означає, що нам нічого не загрожує".

Я оглянула навколишнє середовище. "Але ми тут, щоб приєднатися до них", – пробурмотіла я.

"І ти думаєш, що кожна людина в королівстві знає про це? Чим ми відрізняємося від інших фейрі? Нам не будуть довіряти. Поки ми не знайдемо Еліанну, і то, якщо вона взагалі жива".

Я зупинилася на своєму шляху і смикнула її за руку, зупиняючи її. Вона злісно подивилася на мене, поки інші маневрували навколо нас.

"Вона жива", – прошипіла я.

"Легше, ви двоє", – гукнув нам Лендон, проходячи повз. "Ми майже на місці. Немає сенсу накидатися один на одного зараз".

Я прикусила внутрішню щоку, щоб запобігти нахабному зауваженню, яке вилетіло з мого рота. Навіть з усім хвилюванням від того, що ми вже за лісом, ми все ще були голодними, дратівливими і слабкими. Лендон мав рацію; ми повинні були продовжувати просуватися вперед, не створюючи непотрібних проблем між собою.

Первісний крик чистого жаху пролунав позаду нас, змусивши всіх, хто був з нами, зупинитися на місці і побігти туди, звідки долинав крик.

Я кинулася до самки, яка тремтіла зі своїм дитинчам на руках. Я розгублено дивилася на неї, вона задихалася, а Велі несамовито обшукувала її та дитину на предмет поранень.

"Що це?! Що сталося?" Я кричала їй в обличчя, коли вираз страху в її очах почав закрадатися в мої. Я відчула, як Фінн і Лендон підійшли до місця події, коли вони зупинилися позаду нас.

Її очі були прикуті до неба, вона міцно притискала дитину до грудей, а навколо нас пролунало ще кілька криків.

Я обернулася, щоб подивитися, через що вся ця метушня, але замість того, щоб страх поглинув мене, як це було з іншими, мене огорнуло чисте *полегшення*.

Я ахнула від шоку, коли мої очі простежили за шляхом віверни, який прямував прямо до нас. Сльози виступили з моїх очей, коли я бездумно кинулася бігти, прямо назустріч летючому створінню.

"Ейвері! Зачекай!" – гукнув мій брат з-за моєї спини.

"Це Лія!" закричала я крізь сльози щастя, їх солоність покривала мій язык, коли вони ковзали по моїх щоках і потрапляли на губи.

"Ти цього не знаєш!" Я почула крик Лендона, який звучав набагато ближче, ніж голос Фінна. Вони бігли за мною? Я не могла змусити себе відірвати погляд від краєвиду попереду, щоб з'ясувати це.

Я ледве відчувала свої ноги, коли вони торкалися землі, оскільки я бігла так швидко, як тільки могла. Було таке відчуття, ніби я ковзаю по повітрю. Адреналін штовхав моє зголодніле, ослаблене тіло вперед.

Я більше нічого не бачила; все навколо мене розпливлося, коли я кинулася до Лії.

До моєї *сестри*.

Раптом мої очі розширилися, а нутро підступила нудота, коли я зрозуміла, що чим ближче я підходжу до звіра, тим швидше він прямує прямо на нас, не сповільнюючи темпу.

РОЗДІЛ СОРОК СЬОМИЙ

Еліанна

"Як ти там тримаєшся?" гукнула я через плече до Джейса.

"О, ніколи не було краще!" – саркастично вигукнув він мені на вухо, перекикуючи вітер, який обвівав нас, коли ми здіймалися в небо.

Я тихо засміялася у відповідь, дивлячись на трав'янисті поля внизу. Ми все ще не натрапили ні на що. Я наполовину повернулася назад, ледь не зіткнувшись головою з Джейсом, коли зазирнула через його плече, щоб зазирнути за нами.

Коні до біса добре встигали за Ноксом. Я майже не могла в це повірити. Здавалося, вони відставали від нас лише на кілька миль, коли мчали назустріч загрозі, яка мала на меті забрати наш спокій – наш дім.

Від думки про те, що я знову побачу Келлана, в моїх жилах закипіла лють. Він намагався забрати у мене мого судженого. Він намагався заманити мене в пастку, катувати і маніпулювати мною, щоб я стала його дружиною, як тільки він дізнається, хто я насправді – думаючи, що я буду настільки дурна, щоб прийняти його огидну пропозицію.

Я змушу його заплатити за все, що він зробив з тими, кого я люблю.

Кілька хвилин я вдивлялася вдалину, аж раптом мій погляд зупинився на великій, рухомій, темній масі на відкритій місцевості попереду.

Мої очі звузилися, побачивши натовп людей, що рухався до нас. Лють скрутила моє нутро, коли мене поглинуло відчайдушне бажання помститися тим, хто несе відповідальність за весь біль і страждання, яких зазнав мій народ.

Я підняла напрочуд тверду руку і вказала вперед. "Туди!" суворо сказала я, і крила Нокса зупинилися в повітрі, піднявши нас у чисте небо.

Тіло Джейса залякло позаду мене, а потім він притулився до моєї спини.

"Здається, ми знайшли їх, люба", – промовив він, коли я відчула, як він міцно поцілував мене в потилицю, а вітер розвіяв моє волосся навколо нас обох.

Ті чоловіки вдалині колись були моїми солдатами. Колись вони виконували *мої* накази...поважали мене. А тепер вони були тут, так легко обернені і готові забрати не тільки моє життя, але й життя мільйонів невинних людей.

Мені стало важко дихати, а світ навколо завмер. Спалахи далеких спогадів пронизали мене, наповнені лише кров'ю та руїною, яку принесли ті, кого королева оголосила ворогами. Мої очі звузилися, втупившись у рухомі маси, а щелепа стиснулася, коли потреба помститися за всіх тих, хто страждав, переповнила мене.

Моя губа скривилася в хиже оскал. "Зараз!" наказала я, і мій голос пролунав у небі.

Нокс пірнув до землі з блискавичною швидкістю, цілячись прямо в армію Айли.

"Лія!" покликав Джейс, перекрикуючи ревучий свист вітру. "Що ти робиш?! Це не входило в план! Ми повинні повідомити нашу армію."

"Ні", – прошепотіла я, сльози текли по скронях, і я не була впевнена, чи то від вітру, чи то від мого гніву.

"Еліанна...*моя Лія*", – благав він, і в моїх грудях спалахнув біль. "Будь ласка, вислухай мене. Зупини Нокса". Він стиснув мою талію ще міцніше.

Я повернулася до нього. "Я *не* дозволю, щоб вони заподіяли шкоду жодній людині. Вони вже достатньо настраждалися!" крикнула я, а потім знову повернулася до нього обличчям.

"Що ти збираєшся робити? Обрушиш на них клятий пекельний вогонь?!"

Я витягла кинджал зі стегна, коли мій погляд знову сфокусувався на натовпі, що наближався. "Якщо дійде до цього", – сказала я надто тихо, щоб він не почув.

Ми мчали до землі з рекордною швидкістю, і на мить мені здалося, що я чую крики жаху, що лунають з їхніх вуст.

Ну що ж. *Бійтеся* мене, безхребетні виродки.

Я ніколи раніше не наказувала Ноксу запалити своє полум'я на ворога; він завжди реагував на ситуацію, що склалася, читаючи не лише мою мову тіла, а й тих, кого вважав загрозою.

Моя рука піднялася високо, готуючись віддати Ноксу перший наказ випустити своє полум'я, коли раптом з'явився крихтний вогник, який відокремився від маси і побіг прямо на нас, непохитний і неблаганний.

У мене перехопило подих, а легені ледь не розірвалися в грудях, коли мене охопило усвідомлення.

Той прекрасний спалах рудого та помаранчевого волосся, що віддзеркалювався в полуденному сонці, не був просто відважним поривом полум'я. Це була *Ейвері*.

Ми були небезпечно близько до землі. Я ледь чула, як Джейс кричав позаду мене, але я не могла зрозуміти його слів, оскільки страх забивав моє горло і огортав мене.

"Ноксе, піднімайся", – прокричала я, мої слова загубилися в повітрі, коли я дивилася вниз на мою сестру, яка мчала до мене крізь високу траву.

Він продовжував пірнати. "Ноксе, піднімайся! Піднімайся!" Все ще нічого. "*БЛАГАЮ!*" відчайдушно закричала я, і мій голос луною пролунав у небі.

В останню можливу мить крила Нокса вистрілили і вирівняли нас, дозволивши нам злетіти прямо над величезною групою явно наляканих фейрі.

Мої очі зустрілися з очима Ейвері, коли ми пролітали над нею, і я побачила сльози, що котилися по її рожевих, вкритих веснянками щоках, а її радісна, полегшена посмішка осяяла нас.

Ридання покинули мене, коли посмішка одночасно поповзла по моєму обличчю, поки ми обходили натовп вниз. Я зрозуміла, що це була зовсім не армія, яка прийшла знищити нас. Це була армія *прихильників*. Тих, хто вижив. Вони покинули Айлу і вирушили за межі смертоносного лісу, щоб знайти мене, і серед них були мої брат і сестра. Я не могла в це повірити.

Джейс обійняв мене і зчепив свої пальці з моїми, піднявши мою руку назад до своїх губ, притиснувши її до них. "Передумала?"

Я випустила різкий, нервовий сміх, коли моя протилежна рука рухалася, щоб витерти сльози. "Можна і так сказати".

Він відпустив мою руку, коли Нокс націлювався на місце для посадки, але я надто сильно хотіла дістатися до них. Я намагалася розплутати ремені безпеки навколо талії, обмірковуючи можливість розрізати їх кинджалом, коли вони не будуть рухатися достатньо швидко. Мої руки тремтіли від передчуття, що робило цей акт майже неможливим.

Руки Джейса вистрілили в мою сторону. "Ліа, ми майже на місці. Просто зачекай!"

Я наполовину повернула голову, щоб зустрітися з ним поглядом. "Ти повинен знати краще, ніж говорити мені це". Я посміхнулася, підстрибнувши, намагаючись втримати рівновагу, стоячи на новому сидлі, поки Джейс намагався спустити мене назад.

Як тільки ми опинилися досить близько до землі, щоб я була впевнена, що не зламаю щиколотку, я забігла на передню частину сидла, на плече Нокса і зістрибнула з нього.

Я помчала, продираючись крізь густу, пишну траву та бур'яни, до Ейвері. Вона не відставала від мене, на її розчервонілому обличчі застиг вираз рішучості, і перш ніж я зрозуміла це, наші тіла врізалися одна в одну.

Я загорнула її в найміцніші обійми, які змогла зібрати, коли ми впали на коліна. Ми вдвох нестримно сміялися і посміхалися, а натовп, що стояв позаду неї, поспішав до нас.

Я витирала її сльози, а вона витирала мої, і ми мовчки дивилися одна на одну з дитячими посмішками протягом декількох хвилин.

"Святі боги. Ти покинула Айлу", – сказала я, хихикаючи від невіри.

Вона швидко кивнула. "Досить божевільно, так?"

"У мене стільки питань", – відповіла я тихим шепотом.

"Боги, Ейвері. Знаєш, ти не єдина, хто хоче обіймів!" Я почула, як кроки зупинилися перед нами.

Я підняла очі від неї і побачила силует Фінна, що вимальовувався на сліпучому сонці, коли він стояв прямо за нею.

"Фінн!" закричав я, піднявшись і потягнувши його на землю разом з нами. Я обняла брата і сестру і міцно притиснула їх до себе, поки ми гойдалися вперед–назад, насолоджуючись обіймами, яких ніхто з нас не сподівався коли–небудь знову відчувати.

"Я так за вами скучила", – прошепотіла я, сопучи в плече Ейвері.

Вона вирвалася з моїх обіймів і взяла мене за обидві руки, пригорнувши до себе. "Ми теж за тобою скучили". Вона подарувала мені м'яку, вдячну посмішку.

Моє серце підскочило до горла, коли гучне виття пролунало всього за кілька кроків від нас. Мій погляд кинувся на шум, і сльози щастя покотилися з моїх очей, коли я в шоці побачила Ніру.

Вони привели її. Вони подолали весь цей шлях і навіть привели мого вовка. Вона підбігла до нас, відштовхуючи їх з дороги, і стрибнула на мене. Вона поклала лапи мені на плечі, примусивши мене повністю опуститися на землю, в той час як Ейвері та Фінн продовжували стояти на колінах, посміхаючись, спостерігаючи за нами.

Вона безперервно лизала моє обличчя, поки я міцно тримала її біля себе і чухала за вухами. "Я теж за тобою скучила, моя дівчинко". Сльози погрожували знову спалити мої очі, коли вона скигвила від радості.

Коли вона заспокоїлася, ми всі піднялися на ноги, коли до нас обережно наблизилися люди.

Я обернулася і не могла повірити в те, що побачила.

Серед них була Велі, і серед них Лендон. Моє серце вискочило з грудей, коли я просканувала натовп, відчайдушно шукаючи ще одне знайоме обличчя, яке я так хотіла побачити.

Мої губи затремтіли, коли я зрозуміла, що його ніде не видно.

Мої очі знову зустрілися з її очима. "Люкас?" запитала я, вже знаючи, що не витримаю відповіді.

Вона втягнула нижню губу між зубами і похитала головою. "Це все стало можливим завдяки йому. Його останні слова були використані, щоб розповісти королівству, хто ти є насправді". Вона зробила паузу, і її слова стали шепотом. "І вони послушали його".

Мої губи розтулилися, а очі засльозилися від того, в чому вона мені зізналася. Якби не абсолютний шок і адреналін, що пронизував моє тіло, ця новина змусила б мене впасти на коліна від болю, але час для скорботи незабаром прийде.

Хтось прочистив горло позаду мене, і я нашорошила вуха, коли зрозуміла, що забула про Джейса.

Я повернулася до нього обличчям і побачила, як він неквапливо наближається до нас, залишивши Нокса в глибині поля, ймовірно, щоб ніхто не кричав ще більше, ніж раніше.

Я посміхнулася йому, радість випромінювала мене, і його обличчя збіглося з моїм, як тільки наші очі зустрілися. Я простягнула руку, коли він наблизився, і він взяв її та пригорнув мене до своїх грудей.

Я повернулася до них. "Ейвері, Фінне, це..."

"Людський суджений!" закричала Ейвері, відрізаючи мене, коли вона обійняла його за плечі і відштовхнула мене з дороги.

Неконтрольований сміх покинув мене. "Так, це він. Його звуть Джейс". Він підняв на мене брову, ніби кажучи, *вона знає, що у тебе є суджений, але не знає, як його звуть...* поки він незграбно обіймав Ейвері у відповідь. Я знизала плечима у відповідь.

"Я так рада познайомитися з тобою!" – сказала вона йому з широко розплющеними від цікавості очима.

"Мені теж, а ти, мабуть, Принцеса Ейвері", – солодко відповів він.

Вона зробила крок назад від нього і почала возитися ногою з каменем на землі. "Мм, зараз я не дуже пишаюся цим титулом. Ейвері підійде". Вона знизала плечима.

Фінн простягнув руку до Джейса. "Я Фінніан, брат Лії".

Моє серце калатало, коли він вимовив ці слова. Це було так, ніби вага королівства звалилася з моїх власних плечей тепер, коли все було відомо і відкрито. Таємниці більше не затьмарювали мої стосунки з тими, кого я любила.

"Ти і мій брат теж", – озвалася Ейвері.

"Так". Фінн зітхнув. "Як я міг забути?"

Джейс вже сміявся над ними. "Приємно познайомитися з вами обома".

Він знову потягнувся за моєю рукою і притягнув мене до себе, а іншою рукою погладив Ніру по маківці на знак привітання. "Перш ніж почнеться хаос, я хотів би особисто подякувати вам за те, що ви врятували їй життя, коли вона була в підземеллі", – сказав він.

Очі Ейвері забігали туди–сюди між нами. "Звичайно", – задихаючись, вимовила вона, і Фінн з посмішкою кивнув йому головою.

"Вибачте, якщо ми налякали вас тим, як швидко ми мчали до землі..." почала я. "Ми думали, що це Келлан".

Темрява затулила їхні погляди при згадці його імені.

"Можливо, він не дуже далеко позаду, але ми не можемо знати напевно", – холодно сказав Фінн.

Я швидко кивнула, коли раптом у повітрі пролунав тупіт копит. Ми всі повернулися обличчям до *нашої* армії, яка тепер прямувала прямо на нас.

"Як нам з цим впоратися?" запитала я, дивлячись у свою улюблену пару карих очей.

"Вони повинні були чекати наших наказів, але, ймовірно, втратили нас з поля зору в повітрі і тільки зараз побачили на землі. Я подбаю про це", – м'яко сказав він, відійшовши від мене і попрямував прямо до натовпу, агресивно розмахуючи руками в повітрі, щоб привернути їхню увагу.

Я повернулася обличчям до натовпу, і Велі зробила крок вперед, здивувавши мене.

"Еліанно", – привіталася вона. "Приємно бачити, що ти все ще жива".

Вона була такою чарівною.

"Велі". Я схилила голову до неї. "Гадаю, у тебе було багато роботи за останні кілька тижнів".

Вона закотила очі і пробурчала: "Ти навіть не уявляєш". Вона схрестила руки, кинувши погляд на Ейвері та Фінна.

"Боги, я з'їла пару ягід велено, і це так, ніби я ворог номер один!" прошепотіла Ейвері.

Я повернулася до неї, роззявивши рота. "Я ж *казала* тобі про отруйні ягоди!"

Її щоки почервоніли, коли вона відмахнулася від мене. "Я не хочу про це говорити".

"Хм", – вирвалось у мене, коли двоє коней, що мчали до нас, перейшли на повільну рись, а потім зупинились перед нами.

Я підняла голову і побачила Гейджа, який дивився на нас з одного з них, а Зайла спостерігала за ним з іншого. Він змахнув ногою з коня і зістрибнув вниз, простягнувши руку для рукостискання перед обличчям Фінна.

"Привіт. Я Гейдж! Бачу, ви вже познайомилися з нашою чарівною Лією", – звернувся він до них, і це викликало у Ейвері приступ хихотіння.

Я підняла брову на нього. "Гейдж. Брат. Сестра... Гейдж." Я жестикулювала кожному з них, поки говорила.

Фінн потиснув йому руку, так само, як і Джейсу. Ейвері закліпала віями і потиснула йому руку, щойно Фінн вивільнився з його рук.

"Привіт, я Ейвері! Ти лицар?" Її очі майже світилися від радості, і Гейдж не відставав.

О, боги. Мої очі спалахнули, коли я дивилася на них.

Гейдж опустил на одне коліно і зірвав кульбабу з трав'янистого поля, на якому ми стояли, і простягнув їй, як тільки піднявся на ноги. "Моя леді, Ейвері. Я буду тим, ким вам потрібно". Він подарував їй свою чарівну посмішку.

Джейс підбіг до нас, задихаючись від того, що він єдиний був без коня. "Заради Бога, Гейдж. Це ж сестра Лії." Він викинув руку в її бік.

Його очі загорілися від моїх слів, ніби я щойно не представила її як свою сестру, і він втупився в неї поглядом. "Так, і це означає, що вона заслуговує на тисячу квітів більше, ніж я можу подарувати".

Вона покрутила кульбабу між пальцями. "Дякую, Сер Гейдж".

Я грайливо закотила очі і відвернулася від них, коли Джейс закинув руку мені на плече.

"З *цим*, я думаю, нам потрібно бути дуже обережними". Він зітхнув.

Я озирнулася на них і спостерігала, як вони змішувалися і безневинно фліртували. Мій погляд перевівся на Фінна, який залишався осторонь, тепер біля Велі, і насторожено спостерігала за ними.

"Можливо, їм обом це зараз потрібно. Я б не дуже про це турбувалася".

"Угу", – відповів він.

Я посміхнулася йому, але коли я підняла очі, мої очі зустрілися з очима Зайли, коли я побачила, що вона дивиться на їхню взаємодію. Вона швидко відвернулася від мене і почала гладити свого коня. Я переключила свою увагу на щось інше, але зробила подумки нотатку, щоб зрозуміти, що це, в біса, було, пізніше, наодинці.

Мій погляд ковзнув до моїх ніг, де сиділа Ніра, з цікавістю дивлячись на Нокса. Чесно кажучи, я не знаю, як до цього ставитися. Вони бачилися в підземеллях того дня, коли я познайомилася з Ноксом і Люкасом, але ніколи не спілкувалися між собою. Мій віверн завжди не зводив з мене очей, переконуючись, що знає, де я перебуваю, і я спостерігала, як його увага прикута до величезного білого вовка, що сидить біля моїх чобіт.

"Ходімо, дівчинко", – сказала я, і вона побігла поруч зі мною, поки ми обережно наближались до Нокса.

Він випустив на нас ковток гарячого повітря, і я підняла до нього палець. "Це Ніра. Ти вже зустрічав її раніше", – сказала я, молячись усім веліранським богам, щоб він зрозумів мене.

Нокс з цікавістю нахилив голову набік, а потім Ніра повторила його рухи. Він опустил голову до землі, зависнувши між моїм зростом і зростом вовка.

"Легше", – прошепотіла я. Вони обидва подивилися на мене, і я обережно кивнула, даючи їм зрозуміти, що можна довіряти один одному.

Ніра сіла там, де стояла, і почала дихати, дивлячись на віверна, не боячись. Нокс наслідував її, спираючись на власні ноги і продовжуючи з цікавістю спостерігати за нею. Раптом вона видала схвальне виття, змусивши Нокса підстрибнути, але потім він видав кілька високих звуків, схожих на цвірінькання...я була вдячна, що це не було одне з його оглушливих ревінь.

"Слава богам, що ви подобається одне одному", – прошепотіла я, розвертаючись на п'ятах і повертаючись до натовпу, що чекав на мене, а вони двоє йшли за мною.

Нокс зупинився перед краєм натовпу, вирішивши затриматися на відстані. Повернувшись до натовпу, я попередила всіх, хто втік, що його не варто боятися, розвіявши напружену атмосферу страху, що висіла в повітрі.

Через деякий час, коли ми змішалися і представилися людям, мої губи розтулилися від благоговіння, коли я спостерігала за ними. Тут були сотні втікачів, щоб підтримати мене. Я знала, що тільки в Айлі є сотні тисяч фейрі, але підтримка кожного, особливо тих, хто готовий ризикувати своїм життям, щоб показати це, означала для мене все.

Ми з Джейсом вирішили, що буде краще, якщо ми полетимо вперед, назад в Еллікастер, щоб попередити війська, які залишилися, що більше немає ніякої загрози, якої варто боятися. Що стосується тих, хто супроводжував нас сюди, то будь-який солдат на коні, щоб швидше дістатися додому, їхав удвох з жінкою або дитиною. Судячи з вигляду всіх, хто супроводжував їх у цій подорожі, їхні зболілі ноги були вдячні.

Я нарешті повернулася до своєї сім'ї, і моє серце загрожувало розірватися від непереборного почуття радості, яке зараз переповнювало мене.

РОЗДІЛ СОРОК ВОСЬМИЙ

Еліанна

Наступного дня вже майже розвиднілося, коли армія наблизилася до міської брами. Всі виглядали виснаженими і роздратованими, і я не зовсім розуміла, що з ними *робити*. Чи достатньо у нас вільного місця в місті?

Коли вони зупинилися прямо перед брамою, я обернулася до свого судженого. "Що будемо робити? Ми не зовсім... планували це".

Він крихітно посміхнувся і потягнувся, щоб заправити передні пасма мого волосся за вухо. "Щось придумаємо. У казармах багато порожніх кімнат, і я впевнений, що після того, як всі трохи відпочинуть, ми можемо скликати міські збори і дізнатися, чи є у когось вільна кімната в будинку для них. Ми перевеземо їх за гори в долину протягом наступних кількох днів".

Я оглянулася на групу. Малюки трималися за своїх матерів, деякі спали в них на руках. Інші самки відчайдушно стискали воїнів, з якими їхали верхи, намагаючись втриматись у сідлах. Чоловіки на землі, що ходили між ними, виглядали так, ніби вони вже пройшли через війну і повернулися.

Моє серце стиснулося. Я могла лише уявити, через що вони пройшли.

Я прочистила горло. "Слухайте всі! Послухайте, будь ласка". Я почекала якусь мить, і раптом на мене втупилася жаклива кількість стурбованих пар очей. "Я знаю, що ви сидите в невідомості вже кілька тижнів, і я впевнена, що вас цікавить, де б ви могли переночувати на цей час. Враховуючи, що вже майже світанок, і ми не очікували цього... чудового сюрпризу від того, що приймаємо вас усіх, нам потрібно, щоб ви поки що сховалися в казармах. Солдати супроводжуватимуть вас туди, а ті, хто не знайде собі місця, розмістяться в заїжджих дворах".

Почувся занепокоєний гомін, і я підняла руку, щоб змусити їх замовкнути. "Рахунок за готель прийде мені". Я подивилася на Джейса і вибачливо посміхнулася, на що він відповів своєю, знаючи, що у мене тут немає жодної власної монети. "Ми якнайшвидше знайдемо більш підходящий для всіх варіант".

Натовп почав розходитися, обмінюючись нервовими поглядами, і, слідуючи за солдатами, пройшов через ворота до моєї спини. Я подивилася на Ейвері, яка мило посміхнулася, підійшовши до мене.

"А де ми будемо?" – запитала вона, дивлячись між мною і Гейджем.

Я зиркнула на Зайлу і побачила, як вона насторожено дивиться на них. Цікаво.

Джейс підійшов до мене. "У нас є багато місця для вас в нашому домі. Можливо, в деяких кімнатах вам доведеться жити вдвох, але у нас достатньо місця, тож вам не доведеться жити з незнайомцями", – сказав він їм.

Я бачила, як щелепа Лендона зіпилася, але він не зустрівся з моїм поглядом. Фінн теж помітив це, і його губи скривилися в хмурій усмішці.

О боги. Мені знадобиться інформація про цих двох пізніше. Я глянула на Ейвері, і вона різко похитала головою.

Мої очі трохи розширилися, коли я затамувала подих. Я подивилася на Ейвері, Велі, Фінна і Лендона і сказала: "Гаразд, всі... йдіть за нами, і ми відведемо вас додому".

Моє серце швидко затріпотіло, коли останнє слово пролетіло між моїми губами.

Додому. Ми всі *нареши́ті* були вдома.

Зайла відчинила двері таунхаусу й одразу ж підійшла до каміна, щоб зігріти кімнату. Ми всі зайшли слідом за нею, включаючи Ніру, і я не могла не посміхнутися, коли теплі, медові очі Ейвері засвітилися при вигляді відкритого житлового простору.

"О, це чудово", – весело сказала вона.

"Закладаюся, що місяць чи два тому ти б так не сказала", – дражнився Фінн.

Вона простягнула руку, щоб вдарити його, але він ухилився. Я була рада бачити, що вони все ще... ну, *вони*.

"Слідкуй за своїми манерами, Фінніан Вальдерре. У наших друзів прекрасний будинок", – вилаяла вона його.

"О так, я впевнений, що це не має нічого спільного з тим, що останні кілька тижнів мені доводилося спати на вкритій землею підлозі". Він засміявся з неї, а вона у відповідь кинула на нього погляд з кинджалами в очах.

Я спробувала придушити свій сміх, але це було марно.

"Так, мені насправді начхати, подобається вам це чи ні. Можете спати на вулиці, мені байдуже. Це все, що у нас є", – оголосила Зайла, підводячись на ноги біля каміна, обтрушуючи сажу з рук і повертаючись до нас обличчям.

"Така мила, ця", – прошепотіла мені Ейвері, і моя рука злетіла, щоб придушити пирхання.

"Зай, не груби нашим гостям", – пробурчав Джейс з-за моєї спини.

"Вона має рацію", – пролунало з дверного отвору, і очі Зайли спалахнули у відповідь.

Ми всі повільно повернулися, щоб подивитися на Велі, яка дивилася на Зайлу з іншого кінця кімнати. Вона знизала плечима і піднесла свої моторошні довгі нігті до обличчя, вдаючи, що оглядає їх.

"Ви всі мене виснажили. Коли повернеться гарний хлопець?" запитала Ейвері, поклавши руки на стегна.

"О, звісно. *Ми* виснажуємо", – почула я позаду себе бурмотіння Велі, і була вдячна, що, здається, ніхто більше цього не почув.

"Якщо під "милим" ти маєш на увазі Гейджа... він повернеться додому, коли повідомить власників корчми, що у них зараз буде наплив гостей", – вистрілила в неї Зайла.

Твою ж матір. Я вже відкрила рота, щоб сказати всім заспокоїтися, але тут у вхідні двері зайшов Гейдж.

Слава богам.

"Ах." Зайла викинула руку в його бік. "Як по команді". Вона повернулася, щоб сісти в крісло біля каміна, який зараз ревів полум'ям.

Я потерла скроні, коли Джейс поцілував мене в потилицю і прошепотів на вухо: "Хіба ти *не* рада, що вся сім'я зараз тут?"

Я зустрілася з його очима, посміхнулася і відштовхнула його у відповідь.

"Привіт, Сер Гейдж." Ейвері ворухнула пальцями на знак привітання.

Гейдж вклонився їй. "Моя Леді."

Зай голосно насміхалася в кутку.

"Гаразд!" крикнула я, кинувшись до кухні. "Кому ще вина?!"

РОЗДІЛ СОРОК ДЕВ'ЯТИЙ

Еліанна

Щойно вино прослизнуло повз мій язик, я миттєво відчула себе більш невимушено. Після того, як Джейс зачинив штори, щоб захиститися від сліпучого ранкового сонця, він обійшов усіх, простягаючи кожному келих, поки вони розсідалися у вітальні. Вони всі влаштувалися зручніше після незручного спілкування.

Ейвері сіла посередині між Фінном і Лендоном на дивані, Зай – у своєму звичному кріслі, а Велі стояла, притулившись до каміна. Гейдж сів на підлогу, а Джейс зробив те саме за кілька футів від нього. Я пролізла між його ногами на підлогу і притулилася спиною до його грудей, нарешті відчувши, що ми всі можемо розслабитися після божевільного, абсолютно непередбачуваного дня.

Коли я підняла голову і зустріла погляди своїх брата і сестри, на їхніх обличчях не було нічого, окрім шоку від побаченого. Я підморгнула їм, роблячи ще один ковток вина.

Ніра підбігла до нас на підлогу і лизнула мене в щок. Потім вона згорнулася клубочком і поклала свою велику пухнасту голову мені на стегно. Моя рука рушила почухати їй за вухами; вона нахилилася на дотик і позіхнула. Боги, як я за нею скучила.

Я зробила ковток вина і зітхнула. "Тож тепер, коли ми влаштувалися, з чого, в біса, почнемо?"

Ейвері засяяла усмішкою, очі загорілися від нетерпіння. "Як щодо того, щоб почати з самого початку?! З того, як ти якось знайшла свого *судженого*! І він, бляха, *людина*!" – верещала вона від запаморочення, але мої очі розширилися від жаху перед тим, що вона несвідомо розкрила.

"*Твій. Що?*" Зайла кипіла зі свого крісла в кутку, нахилившись до нас на підлогу, її обличчя перекошилося від люті.

Я заплющила очі і стиснула губи в тонку лінію. Джейс схопив мене за зап'ястя і злегка стиснув його. Коли я розплющила очі, її погляд пронизував мене наскрізь. Крізь нас обох.

Ніра випустила коротке гарчання в її бік, але Зайла виглядала незворушною.

"Брате, про що вона говорить?" Голос Ґейджа відлунював болем, який ледь не вбив мене зсередини. "Лія?" – додав він.

Я відкрила рот, щоб відповісти, але навіть не змогла підібрати слова.

"Ми, очевидно, збиралися розповісти вам", – почав Джейс.

"Коли", – зажадала Зайла, перебиваючи його.

"У нас просто не було часу..." сказала я.

"Брехуни! Ви обидва!" – закричала вона, і тіло Джейса здригнулося позаду мене. Всі інші мовчали. "У вас не було часу? Ми завжди разом. Ми всі *живемо* разом. Але ти якось знайшла час, щоб розповісти їм про це, поки гнила в підземеллі або тікала?! Це навіть не має сенсу!"

Мої губи розтулилися, а очі забігали туди–сюди між її очима, і тоді вона продовжила. "А тепер ви двоє хто? *Суджені*? Я, звісно, чула лише історії, але хіба це не означає, що ваші душі пов'язані разом чи щось таке? Коли ви це зробили? Чому?"

"У мене не було вибору", – прокричала я.

"О, то ти кажеш, що не вибрала б його, якби мала вибір?" – вона плюнула на мене з чистою отрутою, схиливши голову набік.

"Вона *не* це мала на увазі, і ти це знаєш", – процідив крізь зуби Джейс.

Ейвері втягнула нижню губу. "О, боги. Мені так шкода, Ліє, я не знала, що вони не..."

"Що ми не знали? О, замовкни, Принцесо. Я знаю тебе лише кілька годин, і можу сказати, що це те, чим ти б із задоволенням тицяла нам в обличчя", – прошипіла Зайла.

Ну все. Це, бляха, все.

Я сіла з колін Джейса, і мої очі спалахнули, коли вони зустрілися з очима Зайли. "Ти *не* будеш так з нею розмовляти. Якщо ти злишся на нас, то виливай це на *нас*. Не на неї. Ніколи ні на неї, ні на Фінна, ні на Лендона, ні на Ґейджа, ні на *кого* з них!" закричала я.

"Чесно, Зай, що, блядь, на тебе найшло?" Мій голос знизився до шепоту, коли я подивилася на неї знаючим поглядом.

Відтоді, як вона побачила мою сестру і Ґейджа разом, вона почала накидатися на мене. Вона не відчувала до Ґейджа ніякого кохання поза межами їхньої платонічної дружби, тож чому її так засмучував його флірт з Ейвері? Я знала, що вона не довіряє людям, яких щойно зустріла, але це була моя *сестра*. Чи хвилювалася вона, що може втратити його дружбу?

Вона на мить холодно подивилася на мене, а її груди швидко піднялися і опустилися. На її обличчі промайнув біль, і я зрозуміла, що, принаймні в цей момент, *це* було справжнє почуття, яке вона намагалася заблокувати. Зайла була засмучена тим, що ми ще не сказали їм – вона просто не знала, як правильно з цим впоратися.

"Ми збиралися вам розповісти. *Звичайно*, ми збиралися розповісти тобі. Ми просто не знали, коли і як сказати. Це все ще дуже ново, і іноді я навіть сам не можу це переварити", – ніжно сказав їй Джейс.

Я спостерігала, як її риси обличчя пом'якшали від його слів, і вона відкинулася на спинку крісла, різко перервавши наш погляд і подивившись на вогонь. Це виглядало так, ніби вона не могла навіть дивитися на нас.

"Коли це сталося, брате?" запитав Ґейдж, важко дихаючи, підносячи склянку до губ.

Джейс почав робити заспокійливі кругові рухи по моїй спині, поки я сиділа між його ногами. "Я не знаю, коли це сталося. Це просто сталося. Лія знає про це більше, ніж я, але це пояснює, чому я завжди відчував до неї дуже...*сильні* почуття. А також чому я не зміг її вбити, хоча мав безліч шансів, коли ми вперше зустрілися".

Ейвері випустила короткий подих від того, що він сказав, але куточок моїх губ нахилився від спогадів.

Я підняла на них очі. "Я відчувала його біль. Весь час, але я не розуміла, що вона була його, аж до ранку після того жахливого нападу на село, коли вони..." Я завагалася. "Коли вони порізали йому обличчя".

У всіх розширилися очі. Ну, крім очей Велі. Схрестивши руки і з легкою усмішкою, що грала в куточках її губ, вона спостерігала за драмою, що розгорталася перед нею, явно розважаючись.

"Ти *відчула* це?" запитав Ґейдж.

"Відчула. І це, в поєднанні зі словами Келлана, що я пахну як він... це стерло всі сумніви, які я мала в той момент. Наші запахи злилися воедино. Ми стали судженими, і ми... разом..." Я ніяково подивилася вгору, переплітаючи пальці. "Скріпили цей зв'язок на місці."

Я прикусила нижню губу і затиснула її між зубами, поки вони продовжували дивитися на мене. Фінн виглядав так, ніби його зараз знудить, але Ейвері підморгнула і почала тріпотіти бровами, дивлячись на мене.

"Шкода, що ви нам не розповіли". Голос Ґейджа звучав так, так сумно. Я не могла цього витримати. Одна сльоза вислизнула з моїх очей, але я одразу ж витерла її.

"Ґейдж, я й гадки не мав. Я не знав, поки вона не знайшла шлях назад до нас, і з тих пір ми все з'ясовуємо", – сказав йому Джейс, притискаючи мене до себе.

"Тож, по суті, ви двоє застрягли разом, незважаючи ні на що?" сказав Ґейдж з напівсміхом.

Я посміхнулася йому. "По суті".

"Ви двоє взагалі працювали над зв'язком між вами?" запитала Велі, повернувши загальну увагу. Забава, яка була в її погляді лише кілька хвилин тому, перетворилася на цікавість. "Ти казала, що відчуваєш його біль та емоції. Чи навчилася ти розпізнавати його біль і емоції від своїх власних?"

"Ледве", – прошепотіла я.

"Ми все ще працюємо над цим разом", – додав Джейс. "Все це ще дуже нове".

Я прочистила горло. "Звичайно, Велі, якщо ти зможеш навчити нас, ми будемо дуже вдячні".

"Парні зв'язки здатні розширюватися за межі емоцій і почуттів, бо це лише поверхня вашого зв'язку один з одним".

Мої очі спалахнули від її слів, і серце Джейса прискорилося, стукаючи в його груди, коли я нахилилася до нього.

Велі продовжила. "Однак, щоб отримати доступ до такого потенціалу, необхідно виконати певні ритуали". Всі ми розгублено витріщилися на неї, а її

фіолетовий погляд неквапливо блукав по всіх присутніх у кімнаті. Вона прочистила горло. "Обговорення на інший день. Зараз не час і не місце для таких речей".

У таунхаусі запанувала тиша, коли ми всі дивилися, як вона підняла кігті до обличчя. Це було так, ніби вона відкидала наші приголомшені погляди на те, що вона щойно відкрила.

"Секундочку", – промовила Ейвері за мить, привертаючи до себе увагу кімнати. "То як же ви суджені, якщо він людина?"

"Боги, Ейвері". Фінн закотив очі. "Це не твоя справа".

"Що", – прошипіла вона на нього. "Це чесне запитання". Вона знизала плечима.

Моє серце почало прискорено битися, коли мене охопила паніка. Я не була впевнена, як Джейс відреагує на обговорення його родоводу з ними, враховуючи, що вони щойно познайомилися.

На мій подив, він м'яко хихикнув. "Я напівкровка. Ми просто залишимо все як є, якщо ви не проти".

Я застережливо подивилася на неї, щоб вона забула про цю тему, і вона нервово хихикнула. "О, звичайно. Перепрошую за настирливість". Потім вона кинула на мене фальшивий, злий погляд. "Як це сталося, що самка, яка навіть не вірила в існування суджених, отримала її, га?"

"Повір мені, я думала те ж саме". Я розсміялася.

Кілька хвилин було тихо, якщо не рахувати потріскування каміна, поки ми всі обмірковували те, що нам щойно відкрилося. Провина повільно поглинала мене після того, як відреагували Гейдж і Зайла, навіть якщо вона була абсолютно не при справах.

"Що сталося після того, як я втекла?" тихо запитала я. Я підняла очі і побачила, як брат і сестра обмінялися поглядами, а потім обидва їхні погляди перекинулися на Велі.

Фінн облизав губи. "Ми змогли втекти з міста тільки завдяки магії Велі". Настороженість Джейса розірвала зв'язок, і мої очі перекинулися на Зай та Гейджа, які широко розплющеними очима спостерігали за згадкою про її силу. "Однак після того, як тебе відірвали від нас у хаосі весілля Кая, Келлан замкнув нас у наших кімнатах. Ейвері знайшла спосіб втекти, скориставшись тунелями в замку".

Я глянула на неї і схвально кивнула, супроводжуючи це злою посмішкою, на що вона відповіла взаємністю.

"Ми схопили Лендона в стайні", – продовжив Фінн, і я помітила, що коліно Лендона почало тривожно підстрибувати там, де він сидів. "А потім ми сховалися у Велі. Наступного дня були... випробування".

Велі насміхалася. "Випробування". Вона почала хитати головою. "Було масове повішення всього персоналу замку".

Мої очі спалахнули. "ЩО?!" закричала я, знову сідаючи, ледь не розливаючи своє вино на всі боки.

Губи Ейвері затремтіли. "Вони загинули, Ліє. Всі вони. Це було жахливо, і вони змусили все місто дивитися, як це відбувається. Ми сховалися в натовпі".

Вона продовжила, коли їй відповіла тиша. "Служницю, яка допомогла нам знайти Велі тієї ночі, коли ми привели її до тебе... звали Ліліан. Вона зізналася,

що допомагала симпатикам прямо перед тим, як її повісили. Я знала, що з нею щось було не так тієї ночі, коли ми зустрілися, але не могла зрозуміти, що саме".

"Навіщо їй допомагати вам, якщо вона знала, що ви принц і принцеса?" запитала я.

Ейвері знизала плечима. "Вона прошепотіла щось про те, що ми відрізняємося від інших. Ліліан, мабуть, відчула, що ми не такі, як мама чи Кай".

Джейс видихнув позаду мене. "Були повідомлення про страти, але не про те, що це були працівники замку. Я знав про Ліліан", – зізнався він, і всі погляди перекинулися на нього. "Вона часто надсилала нам новини про перешіптування в замку. Це жахлива втрата для нас".

Весь персонал. Всіх їх повісили на міській площі. Люкас, мабуть, був серед них, оскільки останні слова Ейвері, сказані ним королівству, були використані, щоб оголосити мою справжню особистість. Моє серце боляче стиснулося, коли думки про те, як його тіло висить в петлі, заповнили мій розум.

"Як вам вдалося врятуватися? Я знаю, ти сказала, що за допомогою магії, але..." Мій голос затріщав. "Як, чорт забирай, ви всі вибралися з міста неушкодженими? Яка сила могла вам в цьому допомогти?"

Якщо Кай доклав стільки зусиль, щоб усіх повісити, то й охорона, мабуть, була посилена.

Троє на дивані повільно подивилися на Велі, яка, здавалося, воліла б виколоти собі очі, аніж бути тут, щоб слухати цю розмову.

Вона різко зітхнула. "Твоя допитлива сестра знайшла книгу заклинань, яку не можна було відкривати. Не кажучи вже про *використання*", – різко сказала вона в їхньому напрямку. "Були зроблені жахливі помилки, але нам вдалося вибратися. Це найголовніше".

Мене пронизав шок. Що це взагалі могло означати?

"Книга заклинань?" обережно запитала Зайла, і це було перше, що вона сказала після свого спалаху. "Ти що, відьма чи що?" – сміливо нахамила вона Велі.

"Чаклунка", – тандемом сказали Ейвері, Фінн і я, імітуючи те, що вони обидва робили зі мною всі ці тижні, коли я була замкнена в камері.

Велі ще раз схрестила руки і подивилася в стелю. "Боги".

Цікавість і обережність прослизнули в погляді Зайли, коли вона уважно спостерігала за відьмою...хлопці виглядали трохи наляканими нею.

"То ти хочеш сказати, що використала страшну, заборонену книгу заклинань, щоб вибратися звідти?" запитала я.

Вона стрільнула в мене поглядом, і я ледь не відскочила назад, далі на коліна Джейса. "Це для тебе жарт, Еліанно?"

"Вибач", – пробурмотіла я. "Я просто намагаюся зрозуміти все, що сталося. Я ще не зовсім усвідомила всю міру твоєї сили, і я просто хочу спробувати зрозуміти її. Особливо, якщо це може допомогти нам у цій війні".

Погляд відьми звузився на мені, її губи стиснулися в тонку лінію. Потім Велі пробурмотіла собі під ніс слова, які я ледве розібрала, і її очі спалахнули золотистим сяйвом, а за секунду від неї відійшли тіні, обгортаючи її, наче другою шкірою. Сила випромінювалася через кімнату, коли вони розширювалися, ширяючи, ніби вони були її охоронцями.

Ніра застогнала і побігла вгору по сходах, розганяючи тіні, що проносилися повз неї.

"Святі боги", – зітхнула Зайла, відсуваючись ще далі в крісло, ніби намагаючись зробити крок подалі від відьми.

Очі Гейджа були такі широкі, що я думала, вони вискочать з його черепа, коли він повільно потягнувся до руків'я свого меча. Джейс застиг позаду мене, його хватка навколо моєї талії посилилася, і я відчувала, як його серце прискорено б'ється від нервів.

Велі посміхнулася, але в ній не було доброзичливості. "Ти не можеш збагнути, яка величезна сила живе в мені, прихована під моєю шкірою. Я вже казала тобі, Еліанно, що нерозумно використовувати її нерозважливо... бо магія кличе своїх родичів. Будь-яка значна сила несе в собі ризик. Відповідаючи на твоє питання, так. Я зробила виняток і використала книгу, щоб вивести нас з міста, а охоронців було вбито. А тепер скажи мені, Спадкоємице Королівства, чи задоволена ти цим?"

Мої очі були прикуті до неї в трансі, спостерігаючи за її тінями, що кружляли навколо неї, коли вона стояла в нашій вітальні. Всі мовчали, чекаючи на мою відповідь, а я обмірковувала все, що вона розповіла, – все, що вона зробила для мене і мого народу, навіть якщо вона не хотіла цього робити.

"Якщо охоронці збиралися завдати шкоди тобі і тим, з ким ти втекла, то так. Я повністю, бляха, підтримую те, що ти зробила, Велі. І дякую тобі за це".

Вона не рухалася, виглядаючи приголомшеною моєю відповіддю. Потім її тіні неквапливо відступили до неї, просочуючись назад у долоні, які вона тримала відкритими з боків.

"Ну, люди з нами не погодилися". Вона відвела погляд від мене. "Насправді, вони тепер мене бояться. Ніхто не дозволив мені залікувати рани, отримані під час нашої подорожі сюди. Ми також багатьох втратили по дорозі. Хтось втік зі страху, а хтось...коли на нас напали лісові істоти. Твої брат і сестра хотіли, щоб я допомогла їм у будь-якій ситуації за допомогою магії, але це б тільки ще більше налякало людей".

Мій погляд не відривався від неї, і я нічого не могла вдіяти, але відчувала себе жахливо. Велі, яка рідко виявляла будь-які емоції, окрім роздратування, здавалося, була щиро стурбована тим, що втікачі чинили опір її допомозі.

"Скільки їх загинуло?" запитала я пошепки.

"Занадто багато", – відповіла вона, і моє серце стиснулося, коли я усвідомила, наскільки травматичною була їхня подорож сюди.

"Книга все ще у тебе?" Її очі знову зустрілися з моїми, і я присягаюся, що знову відчула себе дитиною, занепокоєною під її фіалковим поглядом. "Гаразд." Мої руки піднялися вгору в захисному жесті. "Нічого страшного. Ми можемо обговорити книгу іншим разом".

Вона видихнула на мої слова, і ми знову сіли в мовчанку, тільки тепер вона вже не була такою напруженою.

"Я просто щаслива, що ви всі тут. Мені байдуже, чого це коштувало. Ви всі в безпеці", – сказала я, підносячи склянку до губ.

Мої власні слова на мить зависли наді мною. Вони не всі були в безпеці. Люкас не був у безпеці. Він був змушений заплатити найвищу ціну. Він свідомо пожертвував собою, щоб витягнути мене з підземелля. Ейвері навіть

прошепотіла мені, якими були його останні слова. Люкас знав, що його життя втрачене, та все ж, все, що він хотів зробити, це переконатися, що мої права на трон будуть захищені – і він використав свої останні хвилини, щоб розповісти всьому королівству, що я є справжньою спадкоємицею Веліра.

Від цих думок моя щелепа зціпилася, а стукіт у вухах заглушив шум потріскування каміна. Тиск у стиснутих зубах посилювався, ніздрі роздулися. Злість пронизала мене, коли я подумала про те, що корона зробила з моїм другом – моїм наставником і захисником.

Я не усвідомлювала, наскільки міцно тримала склянку з вином, поки вона раптом не *розбилася* в моїй руці, змусивши всіх перелякано ахнути.

Єдиною надією, за яку я відчайдушно хапалася, було те, що вони спалили його тіло, і тепер він упокоївся з миром. Ті, хто тримав королівство в своїх руках і носив корону Велірану на своїх зрадницьких головах, були втіленням зла у всіх сенсах, але, безсумнівно, вони спалювали тіла тих, кого вбили того дня.

Я подивилася на свою тремтячу руку, коли риси мого обличчя розслабилися, і спостерігала, як кров стікає по зап'ястку – крихітні осколки скла залишилися стирчати на долоні.

"Лія! З тобою все гаразд?" скрикнув Джейс, підскачивши до мене ззаду, його руки маневрували навколо моєї талії, а потім він ніжно стиснув моє зап'ястя. "Що сталося? Гейдж, принеси ганчірки, будь ласка".

Він злегка взяв мене за руку і почав обережно висмикувати осколки скла, але я мовчала, поки Гейдж не підійшов і не почав витирати вино і кров на підлозі, що оточувала нас.

"Мені дуже шкода. Я трохи розгубилася, і не усвідомлювала, наскільки... міцно я тримала склянку".

"Все гаразд, любя", – прошепотів він, притискаючи мою закривавлену долоню до своїх губ. Потім він загорнув її в один з рушників, щоб зупинити кровотечу.

"Ти впевнена, що з тобою все гаразд?" Тривожні очі Ейвері впилися в мене.

"Так." Брехня прослизнула крізь зуби хрипким голосом, і я прочистила горло. "Зі мною все гаразд. Це був просто нещасний випадок".

Окинувши поглядом кімнату, я відчула себе неспокійно, сидячи під їхніми зацікавленими поглядами.

А потім мій погляд зустрівся з поглядом відьми.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТИЙ

Еліанна

"Твій гнів виснажує тебе, Еліанно", – прошипіла Велі, привертаючи загальну увагу. "Твоя лють пульсує в тобі. Я відчуваю її запах, смак на моєму язичі".

Від її слів у мене відвисла щелепа, а очі Джейса спалахнули, коли вона говорила це перед ними.

Я намагалася приховати своє роздратування. "Я не знаю, що ти маєш на увазі".

Її фіолетовий погляд повільно блукав по мені. "Нерозважлива дівчинка. Я не знаю, звідки взялася твоя злість, але вона є, шипить під твоєю шкірою. Це вага, яку ти зараз відчуваєш від своєї законної корони, чи це усвідомлення того, що було зроблено і що має бути далі?"

Вона перевела подих і знову заговорила. "Скажи мені, Спадкоємице Королівства, чи знаєш ти хоча б правду про свою спадщину і чому для тебе так важливо повернути свій трон? Ти вже казала, що не знаєш глибини свого зв'язку. Твоє невігластво починає турбувати". Потім погляд Велі обвів усіх присутніх у кімнаті. "Чи знає хтось із вас справжню історію нашого світу? Чи вона дійсно була втрачена для обох ваших рас?"

Ми всі мовчки дивилися на неї, не кліпаючи очима.

Велі насміхалася. "Ніхто з вас навіть не усвідомлює, як з'явився цей світ, як з'явилися *ви*. Тривожно, наскільки байдужими стали як смертні, так і фейрі".

"Велі", – промовила я, мій голос був суворим, коли я притискала ганчірку до руки, що все ще кровоточила. "Ти живеш у цьому світі на століття довше, ніж ті, хто стоїть перед тобою. Якщо у тебе є для нас урок з історії Веліри, будь ласка, розповідай".

Вона кладнула язиком, і застигла, не рухаючись, ніби занурившись у глибокі роздуми. Потім вона підняла пазуристий палець. "Можливо, буде краще, якщо я покажу вам усім".

Фіолетовий спалах заповнив кімнату, виходячи з її очей, і раптом ми всі опинилися в густому тумані. Я підхопила з підлоги, з роззявленою від шоку щелепою. Джейс звівся на ноги, намагаючись стати переді мною в захисну

позицію, а інші також піднялися на ноги. Повітря наповнилося важким диханням, оскільки нерви і напруга зростали.

Туман був таким густим, що ми ледве могли бачити один одного, а світло від ревучого полум'я в каміні було поглинуте – єдиним джерелом світла був погляд відьми, коли вона крутила рукою в диму.

"Велі", – прошепотіло її ім'я, викликаючи у мене страх і жах.

"Колись був час, коли Велірою блукали лише боги", – пролунав її голос, але він був древнім і всезнаючим – голос цілительки, якої я змалку боялася, але водночас він був ще більш моторошним, ніж раніше.

Рухомі картини формувалися в тумані, кружляючи, наче з далеких спогадів, зображуючи сцену перед нашими очима.

Вона продовжувала. "Справжня мати богів, Терра, богиня землі і життя, була першою у своєму роді, що походила нізвідки, окрім божественної сили". З туману з'явилася істота з хвилястим темним волоссям, що світилося надприродною грацією, ніби світло самого світу викувалося безпосередньо з неї. "Вона блукала цим світом і всіма іншими, поки самотність не оселилася в її кістках, спрямувавши її необроблену силу на створення інших, подібних до неї. Досить скоро Веліру заповнили боги, і Терра стала їхньою праматір'ю. Їхньою матір'ю і монархом".

Сцена, описана потойбічним голосом Велі, розігралася перед нами в тумані – Веліра формувалася і розширювалася на наших очах, а прекрасні, стародавні істоти блукали її землями. Мої очі відірвалися від сцени, щоб вивчити обличчя всіх присутніх у кімнаті, і з того, що я розгледіла крізь туманний серпанок, всі були так само зачаровані, як і я.

"Але минали століття, і роздуте его богів вимагало від них самих створювати істот, бо вони хотіли, щоб їх обожнювали і цінували за їхню силу, так само, як вони цінували Терру. Так з'явилися божества – діти богів".

Мої очі спалахнули, коли вона продовжила. Всі знали, хто і що таке діти богів, але здавалося, що причина їх створення була втрачена. Вони були створені не для любові, а для гноблення. Первісні боги нашого царства породили менших богів, щоб панувати над ними.

"З плином часу божества виявили, що вони відчують ту ж саму образу і смуток по відношенню до своїх батьків і правителів, віддзеркалюючи емоції, які вони колись відчували до богині–матері. Божества володіли ще меншою магією, ніж ті, хто прийшов до них, що зробило їх саме такими, якими їх задумували батьки – людьми, якими вони мають керувати. І тоді почалася війна між богами".

Рука Джейса обхопила мене за талію, притягуючи ближче до себе, наче одна з істот, що утворилися з туману, простягнула руку і втягнула мене у сцену, що відбувалася перед нами.

"Однак", – продовжувала Велі. "Це була ще не війна крові, а війна за владу. Що відбувається, коли всі, хто блукає по землі, бажають, щоб їм підкорялися? Вони продовжують створювати нижчих істот, щоб панувати над ними, зменшуючи магію, якої колись було багато в королівстві".

"Фейрі і смертні." Шепіт залишив мене без дозволу.

"Боги більше не бажали народжувати своїх дітей, але заклинали їх зі своєї сили, перетворюючи на слухняних слуг. З цим вони звернулися до своєї матері–богині, бажаючи дати їм частинку її сили, щоб зробити те, що вона зробила з

ними, і створити новий народ, який вони будуть любити, переконуючи її, що так буде найкраще для королівства. Після довгих років роздумів Терра дозволила їм вивести цих істот на світло, бо, зрештою, вона була богинею—матір'ю життя".

Я проковтнула, чутний шум відлунював на сцені перед нами, оскільки всі інші залишалися моторошно тихими, поки ми уважно слухали і спостерігали.

Туман клубочився, переносючи нас у густі зарості дерев – дерев Сіліс. Терра стояла перед групою богів і простягнула перед собою руку, і з кінчиків її пальців спалахнуло сліпуче світло.

Всі ми зробили нерішучий крок убік, ніби ми справді були частиною історії, що розігравалася перед нами.

Світло спалахнуло так, наче воно йшло від самого сонця, і перед нею сформувалася фігура – земля піднялася, тіні від дерев попливли, роса на землі зависла, і незабаром форма стала відчутною істотою.

Істоту первозданної грації та смертоносної краси – істоту з загостреними вухами та гострими іклами.

Перша з фейрі.

"Бачиш, Еліанно..." Голос Велі вирвав мене з трансу, оскільки він пролунав з туману. "Королівство реагує на твою кровну лінію, бо ти нащадок першого з фейрі – єдиного роду, який створила сама Терра".

"Святе пекло", – зітхнула Ейвері, і я бездумно кивнула на знак згоди, коли мої губи розтулилися в невірті.

"Це божевілья", – заявив Джейс з мого боку, але Велі шикнула на нього, і всі знову замовкли. Шок і захоплення відлунювали в ньому, розтікаючись вниз через зв'язок.

Сцена перед нами знову змінилася, і відьма продовжила свою розповідь. "Не минуло багато часу, як боги викликали ще більше фейрі, імітуючи те, що їхня мати показала зі свого благословення. Незабаром королівство було переповнене тими, хто був вдячний за те, що був створений всемогутніми веліранськими богами".

"А як же люди?" пролунав голос Зайли, і очі Велі спалахнули.

"Божества боялися, що вони зникнуть, вимруть у їхньому світі, бо їхні творці більше не бажали їх – на них навіть почали *полювати*, вбивати заради спортивного інтересу. Тож вони зробили те, що зробив би будь-який заздрісний, відчайдушний дурень, і почали працювати, щоб вичаклувати собі подібних. Тільки божества не..."

"Вони не володіли такою ж магією, як їхні батьки", – закінчила я за неї на вдиху.

"Саме так". Відьма зловтішно посміхнулася крізь туман. "Отже, створення раси смертних. Звичайних істот, позбавлених будь-якої форми магії зі значно слабшою тривалістю життя. Вони були недосконалі і їх було легше вбити – так само, як і їхніх творців."

Її сяючий фіолетовий погляд ковзнув до мого, вдивляючись крізь серпанок. "І це був початок кінця війни богів".

Спалах у тумані освітив усім перелякані обличчя, і раптом на сцені не залишилося нічого, окрім охопленого полум'ям царства. З попелу повстали звірі з нічних кошмарів – істоти Сіліс. Віверни, кентаври, орки, банші та незліченні безіменні жахіття виринули з лісової землі.

"Терра була розлючена тим, що почалося у Велірі. Її діти брехали їй і тепер працювали над знищенням власного роду, створюючи армії менших істот, щоб проливати їхню кров. Це було не те, на що вона погоджувалася, і вона не буде цього терпіти...адже, врешті–решт, вона була богинею *життя*".

Велі ввібрала в себе повітря, ніби не хотіла відкривати наступну сцену з нашої втраченої історії. "Боги почули про її гнів і знали, що будуть покарані. Одні схилилися перед Террою до її ніг, благаючи про прощення, а інші відмовилися. Боги створили злісних створінь, включаючи найпершу Верховну Відьму, яку вони сховали на зачарованих островах, що вони викували в морі".

Її погляд перевівся на Ейвері, а потім знову на мене.

"Ці злі боги знали, що їхній час вийшов, і прокляття Терри переслідувало їх уночі. Тож вони переплели книгу злоби шкірою своїх захоплених дітей і сховали її в межах королівства, поки їх не спіткав її гнів".

"*Tinaebris Malifisc*", – дихнула Ейвері, і мої очі спалахнули.

Це, мабуть, та книга, про яку вони говорили раніше – книга, яка допомогла їм втекти.

"Так", – відповіла Велі, і світло в її очах потьмяніло, коли туманний серпанок, що огорнув кімнату, почав розсіюватися.

Я обвела поглядом кімнату – все, що я побачила, були широко розплющені очі та роззявлені щелепи.

"Що далі?" тихо запитала я, коли сцена перед нами повністю зникла.

"Зрештою, Терра спіймала і вигнала невдячних богів і божеств з цього царства, залишивши створінь, створених тут, щоб почати новий світ, нове життя. Богиня–мати потім коронувала своє єдине творіння фейрі як Короля Веліра, перш ніж зникнути сама. Однак ненависть, що зародилася в серцях як смертних, так і фейрі, завдяки їхнім творцям збереглася, змушуючи вас ворогувати один з одним навіть через тисячі років".

Я тремтячим подихом видихнула. "Наша ненависть один до одного навіть не була нашою власною. І вона коштувала мільйони життів протягом століть".

"Дійсно", – сказала відьма, а потім облизала свій зуб. "Хоча боги більше не можуть увійти в наш світ, вони час від часу заглядають у нього, все ще маючи певну владу над Веліра і своїми творіннями в ній. Подейкують, що вони зазирають у наш світ крізь розлом, як через задзеркалля, звідки їх вигнала Терра. Саме так їхній вплив досі відчують і бояться, і саме так їм вдається шепотіти своїм улюбленим звірам, коли вони бажають посіяти хаос здалеку".

Ейвері та Фінн повернули голови до відьми. "Пророцтво!" – закричала моя сестра, і мої очі розширилися, але я застигла на місці.

Велі схрестила руки. "Саме так."

"Пророцтво?" прошепотіла я, бігаючи очима туди–сюди між ними. Джейс застиг біля мене.

Вони всі стояли там і пояснювали все, що стосувалося пророцтва, яке вони розкрили перед тим, як вирушили на пошуки нас. Як передчасна смерть нашого батька привела все в рух – правління Кая, принесене кров'ю і злістю, чужими родичами і нашими колишніми ворогами, які плачуть за законною, обіцяною королевою королівства – *мною*.

Боги вклали це у свідомість своїх творінь – серед них була Велі та стара, що привернула нашу увагу в селі.

"Це... занадто багато, щоб зрозуміти", – змогла вимовити я, мій голос хрипнув від невіри, коли я зрушила на ногах.

"Я навіть не впевнений, що це правильні слова", – тихо промовив Ґейдж, широко розплющивши очі, не зводячи їх з відьми.

Рука Джейса почала робити заспокійливі кола на моїй спині, а сам він залишився поруч зі мною. "І ти в усьому цьому впевнена?" – запитав він.

Велі насміхнулася. "Навіщо б я витрачала свій подих, якби це не було правдою нашого світу?"

"Він не мав на увазі, що ти говориш неправду. Думаю, ми всі просто в шоці", – захистила я свого судженого. "Ти знаєш це століттями, Велі. Ми знаємо це лише кілька хвилин".

Її ніздрі роздулися. "Так, що ж, шкода, що інформація та історія вашого власного світу стали втраченими для вас". Вона постукала кігтем по краю своєї протилежної руки.

Оглянувши кімнату, я побачила виснаженість на обличчях усіх присутніх, яка затьмарила тривалу настороженість від її слів. Віддалені, налиті кров'ю очі – це все, що мене зустріло. Єдиний звук, який можна було почути – це потріскування вугілля, що залишалося в каміні, поки Ґейдж не позіхнув.

"Мабуть, нам усім варто спробувати трохи поспати. Це була довга ніч, і я впевнений, що всі, хто супроводжував вас сюди, все одно проспять весь день", – запропонувала я.

Вони всі в унісон кивнули і почали рухатися, половина з них стогнала, бо їхні кістки боліли і тріщали від подорожі.

"Не знаю, як ми зможемо заснути після *цього*", – пробурмотіла Зайла, і я була схильна погодитися з нею.

Я прочистила горло. "Там внизу є порожня кімната". Я показала на двері між тим місцем, де ми стояли, і коридором, що вів до кухні. "І дві нагорі", – запропонувала я.

Велі не гаяла часу і поспішила до дверей за вітальною. Вона відчинила їх, відкриваючи нещодавно мебльовану спальню, і зайшла всередину, грюкнувши за собою дверима так, ніби тікала від хаосу, про який говорила кілька хвилин тому.

Що ж, це була відповідь на питання, хто отримає цю кімнату. Я намагалася витіснити з пам'яті сцену, яку вона розіграла перед нами, а потім звернулася до решти трьох.

"Нагорі є дві порожні кімнати. Тож, на жаль, поки що двом із вас доведеться ділитися". Я співчутливо посміхнулася їм.

"В одній з кімнат є два ліжка?" запитав Лендон, перервавши мовчання. "Я можу спати з Ейвері".

Мої очі розширилися. Всі думки про те, що щойно сталося, зникли, і я не пропустила спалах болю, який промайнув на обличчі Фінна.

Що, в біса, сталося між ними двома?

"У кожному з них по одному ліжку. Якщо ти не витримаєш до нашого від'їзду через кілька днів, нам доведеться купити ще одне ліжко. А поки що вам доведеться задовольнятися цим".

Ґейдж підняв руку. "Я був би не проти розділити свою кімнату з Ейв..."

Його обірвав Джейс, який підняв руку і ляснув нею по боці, коли він подивився на нього.

"У Ейвері буде своя кімната", – буркнув він на Гейджа, і я побачила, як рука моєї сестри піднеслася до рота, щоб придушити сміх.

Джейс перебрався до Лендона. "Якщо тебе справді турбує те, що ти ділишся з Фінном, я можу принести кілька ковдр для дивана".

"Це підійде, дякую", – ввічливо відповів той.

Джейс швидко кивнув йому і пішов по коридору, щоб захопити те, що йому було потрібно.

Цікаво.

Я подивилася на Фінна та Ейвері, коли запросила їх слідувати за мною сходами.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ПЕРШИЙ

Еліанна

Я штовхнула ногою двері нової спальні Фінніана, щойно Зайла і Гейдж пройшли повз нас трьох і пішли до своїх кімнат.

Я розвернулася і притулилася спиною до дверей, схрестивши руки, дивлячись на брата.

"Що, чорт забирай, відбувається між тобою і Лендоном? Востаннє, коли я бачила вас обох, ви не могли відірвати рук один від одного". Я підняла брову.

Він здригнувся від моєї вимоги знати його справи і потягнувся вгору, занепокоєно обхопивши потилицю, відмовляючись зустрітися з моїм поглядом.

"Все змінилося". Він знизав плечима.

"Все змінилося?" перепитала я.

Він розвів руки в сторони. "Так, іноді таке трапляється, Ліє! Боги, тепер у мене *дві* владні старші сестри".

Мене покинув роздратований смішок. "Завжди так було. Ти просто не знав".

Він сів на своє нове ліжко і відкинув тіло назад...його голова відскочила з силою від матрацу.

Я подивилася на Ейвері і жестом показала на нього. "Очевидно, що я не отримаю від нього нічого корисного, тож розкажи мені все в деталях".

Вона втягнула нижню губу між зубами і на мить завмерла на місці, а її очі бігали туди-сюди між нами двома.

Фінн швидко сів і тицьнув пальцем у її бік. "Не. Смій", – прошипів він. "Це не твоя справа розповідати".

Вона видихнула і озирнулася на мене. "Вони такі *драматичні*", – пробурмотіла вона.

"Зрозуміло", – відповіла я, поклавши руки на стегна.

"Вибач, Фінне", – сказала вона, чим викликала його роздратоване пирхання, а потім повернула свою увагу назад до мене.

"Кай напав на Матіаса". Моє тіло здригнулося від її слів. "Лендон врятував коня, але Фінн не врятував би Лендона від гніву Кая". Вона з силою плеснула в

долоні і потерла їх одна об одну. "Готово. Ось і все! Щасливі?" Вона подивилася на нас обох, але потім кинула на Фінна співчутливий погляд.

Мене мало не знудило. "Що значить Кай напав на мого коня?!"

Тоді Фінн підвівся. "Це було просто тавро. Він знав, що ти проти, і це сталося невдовзі після того, як ти покинула Айлу на кораблі Келлана".

Просто тавро не змусило мене відчувати себе краще.

Я нахмурила брови. "І що сталося потім?"

"Нічого!" – зітхнув він.

"У цьому й проблема", – втрутилася Ейвері, але я махнула рукою в її бік і шикнула на неї, сподіваючись, що Фінн сам розповість мені свою версію історії.

"Фінніан". Мій голос пом'якшав, і він підняв на мене очі. "Що сталося?"

Він зітхнув. "Я нічого не міг зробити. Ти ж знаєш Кая. Ти знаєш, який він. Коли Лендон втрутився і захистив Матіаса, Кай був надзвичайно розлючений. Він наказав Лордам, які завжди слідували за ним, стримувати мене, коли він натиснув на тавро і тримав його на грудях Лендона, поки воно майже не зачепило м'язи та кістки. Потім він відмовив йому в цілителі, знаючи, що той буде шукати прихованого в місті".

Мій рот відкрився. Кай виявився довбаним психопатом.

"Отже, тебе стримували, і Лендон все ще злий на тебе через кілька місяців?"

"Схоже на те, Лія." Він звучав таким розбитим. "Можливо, не допомогло те, що я уникав його кілька тижнів після цього".

І ось воно сталося.

"Ну, тоді, мабуть, ні." Я зітхнула.

"Нам довелося благувати його піти з нами, коли ми втекли з замку і сховалися у Велі. Він ображався на нас, поки ми не подивилися на повішених, розуміючи, що його б спіткала така ж доля", – сказала Ейвері.

Так і було б.

"А як ви сюди потрапили?" запитала я, не переймаючись тим, хто з них відповість.

Ейвері подивилася на Фінна, даючи йому можливість заговорити, але він не став.

"Він зробив крок вперед і *дуже* допоміг. Це було дивовижно, насправді. Незалежно від того, чи допомагав він знайти притулок, чи розраджував людей по дорозі, чи полював за їжею, він завжди намагався бути корисним", – сказала вона.

"І занадто зайнятий, щоб поговорити зі мною", – сумно прошепотів Фінн.

Її очі перекинулися на нього, а потім подивилися на мене, стиснувши губи. "Вони постійно витріщаються одне на одного. Лендон занадто гордий, щоб заговорити з ним першим, а Фінн просто боягуз".

"Ейвері!" – вигукнув він.

Гаразд, з мене досить.

Я розвернулася, смикнула за собою двері і неприємно ввірвалася на півдорозі вниз по сходах. Мій погляд приземлився на Джейса, який розкладав ковдри та подушку на дивані, а Лендон стояв позаду нього.

Обидва вони дивилися на мене, поки я стояла і дивилася на них. Я підняла палець і вказала в їхньому напрямку. "Ти. Зі мною. Негайно", – суворо сказала я, і обидва повільно вказали на свої груди, виглядаючи вкрай збентеженими.

"Я думаю, вона має на увазі тебе", – прошепотів Джейс Лендону.

"Ну, це жахливо", – захекано вимовив Лендон.

"Я все чула!" Я гукнула їм у відповідь, піднімаючись сходами назад.

Вони обидва пішли за мною, а я повернулася до кімнати Фінніана і побачила, як його очі розширилися, а щоки почервоніли, коли він помітив Лендона, який увійшов до кімнати позаду мене. Джейс притулився до дверної рами і спостерігав з коридору.

"Я не мала на увазі, що *ти* теж повинен прийти", – прошепотіла я, дивлячись на нього. Його очі спалахнули веселощами.

"Ейвері". Я жестом вказала на двері. "Ти не проти вийти з кімнати?"

Вона закотила очі. "Я та, хто має справу з їхніми дурницями місяцями, і я навіть не бачу, як вони цілуються і миряться?" – буркнула вона, проходячи повз Джейса в коридор.

"Я зараз вийду", – гукнула я їй через плече.

Я повернулася до хлопців переді мною. "Слухайте, якщо ви плануєте мати якусь владу в моєму дворі, то вам потрібно розібратися з цим лайном", – вистрілила я в них, здивувавши навіть саму себе цими словами.

"Ти хочеш, щоб ми були у твоєму дворі?!" радісно вигукнула Ейвері з коридору.

"Матір богів", – пробурмотіла я, потираючи скроні.

"Ти хочеш мене..." Лендон вказав на себе, виглядаючи приголомшеним. "У твоєму дворі?"

"Ні, якщо ви всі будете сидіти тут і поводитися, як діти". Я схрестила руки.

У відповідь кімнату огорнула тиша.

Фінн ковтнув з того місця, де він сидів на ліжку. "Пробач, Лендоне".

Я підняла руку, щоб зупинити його. "Це повинно залишитися між вами двома. Я просто хотіла переконатися, що ця розмова відбулася, незалежно від того, куди вона вас приведе. Хоча, звичайно, я сподіваюся, що це буде краще, ніж те, де зараз перебувають ваші стосунки".

Лендон повернувся до мене. "Дякую, Ваша Величносте".

Я напружилася у відповідь і прочистила горло. "Лендоне, ти все ще можеш називати мене Лія". Я м'яко посміхнулася. "Але, звичайно, як я вже сказала, це між вами двома. Але вам потрібно розібратися в цьому. З продовженням війни все буде тільки ускладнюватися. Мені потрібно, щоб усі були наготові. Завжди."

Він кивнув. "Звісно."

Мій кивок повторив його. "Тоді побачимося з вами обома вранці".

Відвернувшись від них, я пройшла повз Джейса в дверях, і він зачинив за нами двері.

Ми обидва опинилися віч–на–віч з моєю сестрою. "Твій двір?" – запитала вона зі злою посмішкою.

Я видихнула і простягнула їй руку. "Буде ще час поговорити про це, але зараз я виснажена, і нам усім потрібно відпочити. Пора тобі побачити свою кімнату".

На той момент було майже опівдні, і ніхто з нас не лягав спати відтоді, як ми повернулися до Еллікастера з повстанцями.

"А яка кімната належить Гейджу?" запитала Ейвері, звучало це зовсім не безневинно, коли вона взяла мене за руку і пішла зі мною по коридору.

"О, я тобі цього не скажу", – відповіла я, пирхнувши.

Кроки Джейса спіткнулися позаду нас на її запитання, і я не втрималася від підбурювальної посмішки, яка поповзла по моєму обличчю.

Фінніан

Я витріщився на Лендона, коли двері зачинилися за іншими, залишивши нас удвох наодинці вперше за, здавалося, кілька місяців.

Його очі втупилися в мої з іншого кінця кімнати, від чого тривога, яку я відчував, миттєво посилилася. Нерви змусили мене гризти нігті і жувати внутрішню частину щоки, поки я сидів під його поглядом.

Я прочистив горло. "Лендоне, я..."

"Не треба". Він підняв руку, зупиняючи мене. "У тебе було достатньо часу, щоб поговорити зі мною. Чому зараз? Тому що Лія змушує тебе зробити це?"

Він так думав? Що я вибачаюся лише через свою сестру?

"Лендоне, це зовсім не так. Я багато разів набирився сміливості, щоб зустрітися з тобою. *Кілька разів, але не зміг. Я був надто...*"

"Гордий?"

"Збентежений", – прошепотів я. "Не тобою, ніколи тобою. Мені було соромно за Кая, за те, що він зробив, і за те, як я відреагував у той момент. За те, що не заступився за тебе. Не зміг допомогти чи захистити тебе. Все тому, що я був боягузом, який боявся власної родини".

Мої очі повільно піднялися, щоб знову зустрітися з його очима, і його риси пом'якшилися, погрожуючи змусити мої коліна підкоситися.

"Я повинен був повернутися тієї ж ночі з Велі або іншим прихованим цілителем і розібратися з Каєм. Він загрожував твоєму життю, і в той момент і в наступні дні я припускав, що ти ненавидиш мене за те, що я пов'язаний з таким злим чоловіком. Я завдав тобі поранень, не надівши належну маску байдужості".

Лендон моргнув. "Я завжди знав, що твій брат жорстокий. Ми багато разів говорили про це і про можливі наслідки".

Я випустив подих. "Так, але я просто хотів, щоб ти знав, що якби мені дали шанс, я б абсолютно змінив усе, що сталося в той день. Ти не заслуговуєш на те, що з тобою сталося. І бачачи, як ти заступився за тих, хто втік, і став ще більш гідним захоплення самцем, я дуже пишаюся тим, що колись вважав тебе... ну, *моїм*. Навіть якщо це вже не так".

Ми дивилися один на одного в тривожному мовчанні, перш ніж я пішов повз нього до дверей.

Я занепокоєно прочистив горло. "Можеш спати в ліжку. Я спатиму внизу. Мені просто треба було, щоб ти почув і знав правду".

Лендон розвернувся поруч зі мною і схопив мою руку, коли вона тягнулася до дверної ручки. Він продовжував дивитися вперед, відмовляючись дивитися на мене.

"Залишайся", – хрипко прошепотів він. "Просто... залишся".

Моє серце калатало в грудях, і я відчайдушно намагався заспокоїти свої нерви, оскільки надія на те, що він насправді пробачив мене, загрожувала мені крахом.

Я повернувся, і коли наші очі нарешті зустрілися, він обійняв мене і пригорнув до себе найміцнішими обіймами, яких я так відчайдушно потребував протягом останніх тижнів.

"У найближчі місяці може статися що завгодно. Не дай Боже, щоб ми програли цю війну... Я б не хотів нести тягар жалю і дозволити своїй впертості завадити мені пробачити тебе".

Коли слова покинули його, я дозволив приголомшливому почуттю полегшення врізатися в мене, коли я ще раз міцніше притиснув його до себе.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДРУГИЙ

Келлан

Мені потрібно було вибиратися з цього клятого лісу.

Моя рука поворухнулася, щоб розбити жука розміром майже з кулак об шию, коли його дратівливе дзижчання пролунало навколо мене. Я буркнув, витираючи його кишки, що причепилися до моєї руки, об брудні штани.

Понад усе на світі я хотів, щоб ми могли сісти на чортів корабель, як минулого разу, коли мені довелося тягнути Еліанну назад на Айлу. Ми просто ніколи не думали, що вони зайдуть так далеко вглиб острова. І тепер ми застрягли в цих моторошних лісах, які останні кілька днів були ще гіршими під нічним небом. Було важко бачити, навіть з нашим фейрі-зором, оскільки ми продовжували подорожувати в темряві, використовуючи лише невелику кількість місячного світла, що заглядало між листяним покривом, і кілька смолоскипів, що супроводжували армію, яка рухалася за нашими спинами.

Наші вози з припасами постійно застрягали на корінні, що стирчало з лісової гушавини. Іноді я клянуся, що краєм ока бачив, як коріння рухалося, наче ліс намагався затягнути нас у пастку. Ми навіть були змушені залишити деякі вози позаду, оскільки солдати не змогли підняти їх над стихією, через яку ми були змушені їхати. Коні постійно були на межі, як і вся армада.

У цей момент вони могли бути де завгодно. Зрадники, принц і принцеса, Лія... чорт, вони могли бути навіть мертві. Їхніми кістками поласував би один зі звірів, що блукають по цих деревах, і ми б ніколи про це не дізналися.

"Адлер," Кай крикнув на мене, змушуючи мої губи стиснутися в гарчання. "Солдати, здається, думають, що ми будемо за лісом через день".

Я наполовину повернувся до нього і кумедно спостерігав, як він вчепився в сидло Галло, відчайдушно намагаючись не впасти з нього, поки кінь прокладав собі шлях через лабіринт з піднятих коренів.

"Як мило." Я різко посміхнувся йому.

"Ну?"

Моя щелепа клацнула. "Ну, що, Принце?"

"Легше, Капітане", – прошипів Калліус з протилежного боку від мене.

"Ну, ти думаєш, що вони мають рацію?" – гаркнув він на мене.

"Калліус набагато краще розбирається в цих деревах, ніж я". Я кивнув йому. "Відповідай нашому майбутньому королю".

Я відчував на собі його погляд, але відмовився зустрітися з ним. Виглядаючи настільки незворушним, наскільки це можливо, вся ця взаємодія.

Калліус прочистив горло. "Це те, на що ми сподіваємося, Принце".

"Це смішно", – прошипів він. "Не треба було мені йти з вами, тварюками. Єдина цікава річ, яка сталася, – це пошук цієї невеличкої групи на тому полі і вбивство їх за непокору. Все інше було або огидно, або нудно".

"Ну, ну, Принце Кай. Щоб бути успішним королем і правителем, ти повинен знати своїх солдатів. Знати, як вони працюють, як вони рухаються і рахують. Саме так ти здобудеш їхню повагу та відданість."

Обличчя Кая при цих словах Калліуса перетворилося на щось звіряче. Я спостерігав за їхньою взаємодією збоку, цілком розважений виставою, яку вони влаштували для нас з Вінсентом, коли він під'їхав до нас ззаду. Я посміхнувся йому.

"Або", – сплюнув Кай. "Вони поважатимуть мене, бо я їхній довбаний *король*".

"Отже, твій єдиний план – правити, вселяючи страх у серця власних солдатів", – сказав йому Калліус. "Загальні маси я розумію, але саме твої потужні флоти в кінцевому підсумку забезпечать перемогу в цій війні. Було б мудро ставитися до них добре".

"Я планую правити будь-якими засобами".

Калліус знизав плечима. "Що ж, Принце Кай, я можу лише порадити. Якщо ти хочеш посіяти страх у своїх рядах, то це твій вибір".

"Моя мати керувалася тими самими настановами, що й її власний батько. Я не винен, що *моя* була боягузливою пиздою. Я візьму з неї приклад."

Що за мамин синочок.

Хоча я поважав цього маленького гівнюка за те, що він був таким сміливим, говорячи про загиблого короля, коли його так палко любили солдати, які нас оточували. Здавалося, що терор, який він хотів на них нагнати, вже відбувся, і ніхто нічого не скаже.

Річ у тім, що принц умів лише віддавати накази. У нього не вистачало сміливості діяти так, як він хотів, щоб було зроблено. І тут з'явився я.

"Дуже добре, Ваша Високість. Ваші рішення як короля матимуть мою підтримку", – оголосив Калліус, і він точно почув моє глузливе бурчання, що прослизнуло повз язик, але мені було байдуже.

Калліус зупинив коня. "Ми зупинимося тут на ніч. Зараз надто темно, і я вважаю, що ми виїдемо з лісу за кілька годин після того, як виїдемо вранці. Тоді ми зможемо знову обговорити план. Передай це далі", – наказав він мені, і швидко, огидна насмішка покинула мене.

Це були мої солдати. *Мої*. Я був їхнім капітаном. Він відмовився від цього звання десятки років тому, і я не збирався виконувати його накази перед ними.

Тож замість цього я схилив голову до Вінсента, щоб той подбав про це. Калліус подивився на мене, скрививши губи, але більше нічого не сказав.

Він кивнув у відповідь, і тоді його наказ пролунав у повітрі, змушуючи всіх зійти з коней і розбити табір, де б вони не стояли.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ТРЕТІЙ

Еліанна

Я прокинулася від того, що мозоляста рука Джейса стискала мої груди, коли він пригорнув мене до себе уві сні. Він підніс губи до кінчика мого вуха, і від його ніжнього, дразливого дотику у мене пробігли мурашки по спині. Я прикидалася сплячою ще кілька миттєвостей, коли відчула, як його губи рухаються вниз по моїй шиї, зупиняючись на потилиці.

На моїх губах з'явилася усмішка, яка мене видала.

"Добрий ранок, моя Ліє", – його втомлений, грубий голос відлунював на моїй шкірі.

Я обережно розплющила очі і перевернулася, щоб подивитися йому в обличчя. У мене перехопило подих при вигляді золотих блискіток в його очах, що відбивалися в сонячному світлі в їх зелено-медовому серпанку.

"Добрий ранок." Я посміхнулася йому, мій голос звучав не так сексуально. Я присунулася ближче до нього і поцілувала його в губи. "Вчора було щось".

Він видихнув. "Це однозначно те слово. Як ти себе почуваєш?"

Мої брови злегка нахмурилися, а голова нахилилася набік. "Що ти маєш на увазі?"

"Я маю на увазі все. Твої брат і сестра, люди, які прийшли за ними, щоб підтримати тебе, жаклива правда про наш світ від страшної срібноволосої... Це занадто багато. Я просто хочу переконатися, що з тобою все гаразд. Ти для мене на першому місці. Завжди."

Я посміхнулася йому м'якою, ледь помітною посмішкою, торкнувшись його щоки. "Я кохаю тебе". Він обійняв мене, міцно стиснувши у відповідь. "У мене... все добре".

Брехня.

Його очі пильно втупилися в мене. "Я бачу, ми знову повернулися до твоєї прекрасної брехні". Тільки занепокоєння затрималося в його тоні, коли він ніжно прибрав кілька пасом волосся з мого обличчя. "Ти не повинна носити свою маску хоробрості переді мною, Лія. Я відчуваю твої страждання. З тобою не все гаразд. Дозволь мені допомогти тобі. Будь ласка."

Мої очі розширилися від його зізнання і благання. Цей проклятий партнерський зв'язок.

Я моргнула. "Зі мною все буде гаразд."

Його погляд тепер впився в мій. "Моя Лія, ти була в полоні і втекла після того, як тебе жорстоко відшмагали. Ти втекла на спині вогнедишної істоти і подорожувала по всьому королівству, не знаючи напевно, що чекає на тебе, коли ти прибудеш сюди". Він зробив паузу, щоб перевести подих, а потім його емоції затопили мене, ніби вони були моїми власними. Гордість і смуток вихлюпувалися з нього, коли він говорив про те, що мені довелося пережити.

"Ти мало не спалила своїх рідних та їхню армію у вогні, вважаючи їх нашими ворогами. Ти дізналася про трагічний кінець Люкаса і про те, що корона зробила з власним народом, *твоїм* народом, знаючи, що серед них було багато невинних. І це все після того, як ти дізналася про вбивство власного батька".

У мене перехопило горло, коли він почав перераховувати, здавалося, нескінченний список того, що сталося за якихось два місяці.

"Це занадто багато, щоб прийняти", – прошепотіла я. "Але я в порядку. Якщо не брати до уваги все інше, я шокована, але в найкращому сенсі. Я все ще не можу повірити, що багато фейрі були готові ризикувати своїми життями, життями своїх *дітей*, щоб прийти сюди".

Джейс подивився на мене знаючим поглядом, але, на щастя, обмовився. "Вони тут заради тебе... тому що вірять в справжню спадкоємицю королівства. Це також показує, наскільки добре вони вже знають Кая. Вони вирішили, що вчинити зраду і підняти повстання від твого імені краще, ніж жити під його правлінням. Я впевнений, що ситуація на міській площі, про яку вони говорили, теж не сприяла його справі. Але не думай, що їхній страх перед Каєм – не єдина причина, чому вони тут".

Червоний колір промайнув у моєму баченні, коли думки про масові страти, влаштовані короною, знову заповнили мене. І вони зробили це лише для того, щоб подати довбаний приклад.

"Святі боги. Ліє..." Його брови зішлись, а тіло завмерло, коли він спостерігав за мною.

"Я хочу знищити їх за те, що вони зробили". Моя щелепа зціпилася, а рука стиснулася в кулак між нашими тілами.

Джейс нахилився і підніс мій кулак до своїх губ, ніжно притиснувши його до губ. "Ми це зробимо. Ми покінчимо з ними всіма за те, що вони зробили. За персонал замку, твого батька, Люкаса..."

"Шкода, що ти не бачив їх", – прошепотіла я, перебиваючи його. "Вони були двома найкращими чоловіками, яких я коли-небудь знала. Я, напевно, все ще гнила б у тій темниці або була б мертва, якби Люкас не врятував мене. Він був мені як другий батько, або той, кому дозволили поводитися як батько, не ховаючись за зачиненими дверима. Усім, ким я є, я завдячую їм".

Він уважно спостерігав за мною, його любов до мене виривалася назовні, виблискуючи в його карих очах.

"Вони заплатять за кожне життя, якого торкнулися своїм злом. Мій батько, Люкас, фейрі, що ховаються в страху... і, звичайно ж, люди теж. Я не хочу, щоб ти думав, що я забула про це. Це для всіх них", – сказала я.

"Заради кращого королівства і ще кращої королеви, яка буде ним правити", – сказав він, і його погляд сповнився рішучості та гордості.

Я потягнулася і притягнула його обличчя до свого, сплутавши наші тіла між простирадлами, які скрутилися між нами.

Вийшовши зі спальні, коли ми вже були одягнені і готові з'ясувати, як, в біса, ми збиралися приймати сотні несподіваних гостей, я зупинилася в коридорі, дивлячись, як Лендон навшпиньки виходить з кімнати Фінніана. Я посміхнулася про себе, мовчки спостерігаючи за ним, думаючи, що він успішно маневрував, щоб залишитися непоміченим.

Джейс зустрів мене в коридорі і зачинив за собою двері нашої спальні, змусивши Лендона здригнутися і обернутися в наш бік, коли він прямував до сходів.

Я посміхнулася, зустрівши його погляд. Він виглядав пригніченим, ніби те, що відбувалося, було не зовсім тим, чого я очікувала і на що сподівалася.

Ніра промчала повз нас, коли я вийшла назустріч у верхній частині сходів. Проходячи повз нього, я притиснула палець до губ, даючи йому зрозуміти, що його таємниця в безпеці зі мною, якщо він хоче, щоб вона залишилася такою.

Спустившись на залиту сонцем кухню, я здивувалася, побачивши, що Ейвері вже прокинулася і спустилася донизу. Що зовсім не здивувало, так це те, що вона закохано дивилася на Гейджа, поки той готував сніданок.

"Добрий ранок!" вигукнула я, налякавши їх, коли підійшла до неї, витягнувши стілець за кухонний дерев'яний стіл.

"Добрий ранок, Ліє!" Гейдж привітав мене, а Ейвері потягнулася і обійняла мене.

"Як спалося?" запитала я її.

"Дивовижно. Ти знаєш, як довго я спала на твердій місцевості? Я більше ніколи не буду скаржитися на поганий сон", – відповіла вона.

Я хихикнула, і тут увійшла Велі.

"О, дякувати богам. Я вмираю з голоду", – зізналася вона.

Через кілька хвилин з'явився Фінн і став за кілька футів від Лендона, але вони обидва мали певне, знаюче сяйво.

Зайла увірвалася з чорного ходу в іншому кінці кухні. "Боги, ти все ще готуєш?"

"Нас тепер удвічі більше! Я був здивований, що у нас ще залишилося достатньо яєць. Я майже закінчив", – сказав їй Гейдж, а потім повернув свою увагу до нас. "Вибачте всім, вона іноді буває трохи голодною". Він підморгнув.

"Ну, сита Зайла, зазвичай, щаслива", – сказала вона, прямуючи через кухню.

"Ключове слово "зазвичай"", – піддразнив Джейс, коли всі потягнулися до столу, щоб сісти або спертися на нього і почати накладати собі тарілки.

Кілька хвилин ми їли мовчки, коли Гейдж подивився на нас із Джейсом. "Який план?" – запитав він.

У мене перехопило подих. "Ну, ми збираємося скликати міські збори, якщо це можливо, і подивитися, чи не бажає хто–небудь прихистити деяких з наших гостей на деякий час. Ми плануємо вирушити до Долини Алая протягом наступних кількох днів".

"І саме там переховуються решта людей?" запитала Ейвері.

Джейс кивнув. "Так, і це абсолютно непомітно для корони. Там усі будуть у безпеці".

Ейвері посміхнулася йому, і в її погляді зблиснула надія.

"Там буде багато місця для новоприбулих. Вони розширюють житло і створюють додаткові поселення. Якщо вони вирішать шукати роботу там, я знаю, що ми завжди шукаємо більше людей, щоб обробляти землі, продовжувати будівництво або поповнювати наші армії", – сказав їм Джейс, а потім поклав свою руку на мою. "І ви нарешті зможете побачити мої землі за горами".

Думка про те, що я нарешті зможу побачити те, що лежить по той бік Езранських гір, була для мене приголомшливою. Усе моє життя нам казали, що по той бік цих гір нічого немає. Непридатна для обробітку земля, жодних живих істот, і місце, яке було прокляте богами багато століть тому. Але смертні якимось чином з'ясували, що це все брехня, і що там *мільйони* людей живуть своїм життям день за днем. І не лише живуть, а й *виживають* у війні, що має на меті їх знищити.

"Я так схвильована". Я посміхнулася, а потім нерви затремтіли внизу живота від думки, що нарешті зустрінуся з усіма там. Незалежно від того, у що вірив Джейс, я знала, що деякі, якщо не більшість, будуть остерігатися довіряти мені.

Навіть тут, в Еллікастері, люди бачили мене з Джейсом, і його солдати знали, хто я, але цивільні не були *повністю* поінформовані про те, що має статися. Джейс відкрив їм, що я претендую на трон, і мені можна довіряти. Крім цього, вони майже нічого не знали, але все це мало змінитися.

Гейдж запхав до рота рештки своєї тарілки. "Я піду зберу війська і виведу всіх звідси. Де ми повинні зібратися для оголошення, брате?" Він подивився на Джейса.

Той на мить замислився. "Усередині міських стін, прямо перед брамою. Це найвідкритіше місце, і люди, які прибудуть останніми, все одно повинні мати можливість бачити, навіть якщо їм доведеться тіснитися у вузьких вуличках".

Гейдж швидко кивнув йому і рушив до парадного входу. "Я йду з тобою", – оголосила Зайла, йдучи за ним, і він обійняв її за плечі, коли виводив за двері.

Я спостерігала, як очі Ейвері звузилися на їхніх спинах, коли вони зникли з поля зору.

О, боги. Як я могла переконати Ейвері не проявляти ревності до їхньої взаємодії, не видаючи таємницю Зай?

Джейс смикнув підборіддям у бік Лендона. "Як працює твій меч?"

Лендон прочистив горло. "Я не такий талановитий, як ти, я впевнений, але я тренувався з дитинства", – зізнався він, і мої очі розширилися від здивування.

У конюха було набагато більше, ніж він хотів показати.

"Хочеш піти тренуватися з солдатами?" – запитав він перед тим, як з'їсти свій останній шматок їжі. "Нам завжди може знадобитися більше людей".

Я глянула на Фінна, щоб побачити його реакцію, і побачила, що його обличчя зблідло від нервів.

"Безумовно. Я буду тим, ким вам потрібно", – відповів Лендон, і на моєму обличчі з'явилася посмішка, коли я побачила, як на обличчі Джейса з'явився вираз схвалення.

"Молодець", – сказав мій суджений, простягаючи руку і поплескуючи Лендона по плечу. Потім він подивився на Фінна. "Хочеш..."

"Так." Фінн підскочив, обірвавши його запитання. "Я також хотів би тренуватися".

Мій погляд кинувся до нього. "Вибач, що?" Мої очі вирячилися з-під насуплених брів.

"Я теж хотів би тренуватися."

"...Тобто, я точно тебе почула. Я просто заплуталася." Він вистрілив у мене роздратованим поглядом. "Ти просто ніколи в житті не піднімав леза, Фінне. Ми на війні, і навчитися основам за той короткий проміжок часу, який у нас є, не вийде".

Навіть Кай тренувався протягом свого життя. Не так багато, як я чи будь-який солдат на передовій у бою, але його вчення про те, як бути королем, включало в себе невелику кількість бойових інструктажів, хоча я сумніваюся, що він зберіг більшу частину з них. Калліус тренувався з ним, так само як Люкас зі мною. Однак Фінн не мав нічого. Я, мабуть, можу порахувати на пальцях однієї руки, скільки разів він навіть був свідком дуелі. Для нього було надто небезпечно починати зараз.

На якусь мить на його обличчі промайнув смуток. "Ти не думаєш, що я зможу це зробити".

Моє серце завмерло, і я потягнулася до його руки, але він вирвав її з моїх рук. "Ні, ні, звичайно, я думаю, що ти зможеш. Просто не зараз. Згодом, з належною кількістю тренувань, але я відмовляюся відправляти свого брата на фронт з нульовим досвідом".

Він мовчки дивився на мене, а я перевела погляд на Джейса, який стояв, схрестивши руки, і спостерігав за нами. Потім він порушив тишу. "Нехай він прийде".

Я повернулася до нього обличчям. "Що?" Я роззявила рота.

Джейс знизав плечима. "Зрештою, це твій вибір, Ліє. Але мій голос за те, щоб дозволити йому прийти і хоча б подивитися. Підняти маленьке лезо або два, відчути його. Тільки так він навчиться захищати себе".

Він мав рацію. Я секунду вивчала свого судженого і озирнулася на Фінна. "Джейс має рацію. Я б хотіла, щоб ти був хоча б трохи підготовлений". Його обличчя засвітилося від хвилювання. "Однак ти не зробиш жодного довбаного кроку на полі бою, поки я не перевірю тебе. Ти зрозумів мене, Фінніан?"

Мій брат посміхнувся до мене і обійняв мене за плечі. "Назавжди капітан, що веде свої армії. Звичайно, зрозумів", – сказав він, стискаючи мене трохи міцніше, а потім прошепотів: "Дякую тобі, Ліє. Дуже тобі дякую".

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ЧЕТВЕРТИЙ

Джейс

Ми стояли на вершині кам'яної сторожової вежі біля воріт Еллікастера і спостерігали за громадянами, які виходили на вулиці зі своїх домівок.

Вони презиралися між собою, не розуміючи, навіщо так швидко скликати збори. Потім я побачив, як деякі з них напружилися і занервували, коли наші нові гості–фейрі пробралися в натовп вниз.

Шепіт розносився вітром, запитуючи, що відбувається і чому серед них є фейрі. Матері кожної раси штовхали своїх дітей позаду себе, захищаючись. Чоловіки і самці були на межі, тягнучись до своїх мечів, не знаючи, як реагувати на таку ситуацію.

"Все ще думаєш, що це гарна ідея?" тихо запитала Лія, стоячи збоку від мене і дивлячись на них так само, як і я.

"Це єдиний вихід". Я взяв її руку в свою і ніжно стиснув її.

Я подивився вниз, до підніжжя воріт, щоб побачити солдатів, офіційно вишикуваних і зайнятих на своїх місцях, коли Гейдж і Зайла стояли перед ними, дивлячись на натовп, що зібрався перед усіма нами.

"Готова, моя Лія?" запитав я, не зводячи з неї очей.

"Завжди", – з гордістю відповіла вона.

Це моя дівчинка.

"Добрий ранок усім". Мій голос пролунав луною по всьому місту, заглушивши останні ненависні, нервові перешіптування. "Дякую, що прийшли сюди так швидко. Частину того, що ми маємо оголосити, вже давно назріло, і я перепрошую за запізнення цієї зустрічі. Як ви знаєте, ми старанно готуємо наших солдатів і новобранців до наближення кінця війни. Однак, ми повинні були знайти час для цього набагато раніше". Я подивився на Лію. "А далі буде нова інформація станом на вчорашній вечір".

Лія видихнула поруч зі мною, нерви і рішучість потрясли зв'язок.

"Жінку, що стоїть поруч зі мною, ви всі вже знаєте і бачили, але, можливо, ви не знаєте всієї історії про те, як і чому вона опинилася тут, поруч зі мною". Я зупинився на мить. "Її звать Еліанна Вальдерре, дочка покійного короля

королівства, Джемісона Вальдерре. Вона його первісток і справжня спадкоємиця".

Крики пролунали по всьому натовпу вниз. Громадяни крутилися і оберталися, озираючись, що робити з цією інформацією.

"Тиша!" прокричав до них голос Зайли. "Це важливо, і ви всі будете слухати. Мені байдуже, хто ви. Ви повинні поважати свого командира і те, що він скаже".

"Так, чорт забирай, Зай", – прошепотіла Лія, і я глянув на неї, щоб побачити посмішку на її губах, хоча її очі не відривалися від натовпу.

Тільки крики занепокоєння і зради не припинялися. Вони продовжували наростати і ревіти по всьому місту, і досить скоро накази Зайли загубилися серед шуму.

"Бляха", – прогарчав я, зіткнувшись зі своєю судженою.

Вираз її обличчя був розважливим, вона глибоко замислилася, спостерігаючи за хаосом, який ось-ось мав вибухнути вниз. Я не хотів наказувати своїм солдатам підбурювати до порядку наших власних громадян, але, схоже, у мене не було вибору.

Вона розвернулася до відкритих полів за воротами, її очі зупинилися на Ноксі, який летів вдалині. Я спостерігав за нею, поки вона йшла до протилежного боку вежі. Вона піднесла пальці до повних губ і випустила пронизливий, різкий свист у його бік.

Як по команді, віверн плавно розвернувся в повітрі, прямуючи прямо до міста. Лія схвально загуділа, повернувшись до натовпу і поклавши руки на кам'яні перила балкона, її погляд мовчки пробігся по натовпу.

Я стояв позаду неї. "Що ти задумала?"

"Просто довірся мені, гаразд?" – прошепотіла вона мені, коли її волосся розвіялося по обличчю.

"Завжди", – повторив я її слова кілька хвилин тому.

Мить потому гучний, свистячий порив вітру підхопив нас усіх, і ми ледь не полетіли вперед, коли Нокс вмотився на даху кам'яної вежі. Дрібні шматки скелі обсипалися зі споруди, падаючи до наших ніг, коли його довгі кігті впилися в них, утримуючи його там.

Його бездонні вертикальні зіниці були прикуті до натовпу вниз, коли він випустив оглушливий крик у їхньому напрямку.

Вигляд звіра змусив їх усіх затреміти від жаху, і всі крики гніву припинилися.

"Всі, будь ласка, послухайте. Я не заберу у вас багато часу", – суворо промовила вона в повітря. "Це правда. Мене звать Еліанна Вальдерре, і я первісток Короля Джемісона. Він був моїм батьком, і його вбила королева".

Я чекав, чи не завагається вона, коли говоритиме про свого батька, але вона залишалася стійкою у своїй промові. Моя гордість за неї переповнювала мене безмежно.

"Мене все життя тримали в таємниці, бо я народилася від його коханки. Коли Королева Ідіна дізналася про моє народження, вона використала це, щоб втягнути мого батька у війну, якої він ніколи не хотів, і її компроміс з ним полягав у тому, що він зможе тримати мене в стінах замку, близько до себе. Мій батько любив мою біологічну матір усіма фібрами свого ества і хотів назвати

мене спадкоємицею, але він дозволив королеві стати занадто сильною, зайнявши місце остронь, щоб таємно спостерігати за моїм зростанням, оскільки він боявся за моє життя".

На останньому слові її голос запнувся. Я побачив, як на її обличчі промайнув смуток, але він з'явився і зник за секунду. Я нахилився і стиснув її зап'ястя, даючи їй зрозуміти, що я все ще тут, поруч з нею.

Вона прочистила горло. "Після мене у мого батька було ще троє дітей, яких ви всі знаєте як Принца Кая, Принцесу Ейвері та Принца Фінніана Вальдерре. Насправді, Ейвері та Фінніан зараз серед нас". Вона посміхнулася, махнувши рукою в бік протилежної вежі, де стояли двоє її рідних з Велі та двома іншими охоронцями.

"Тепер Кай зійде на трон через передчасну смерть мого батька. Він не буде таким правителем, яким був мій батько, і хоча я знаю, що ви всі вважали його злим, він був добрим...він був *хорошим* і ніколи не хотів цієї війни. Королівство, яким ми його знаємо, перестане існувати, і Кай не зупиниться ні перед чим, поки всі смертні не будуть стерті з лиця землі, і він отримає повний контроль над кожною живою істотою у Велірі".

Натовп витріщився на мою суджену, широко розплющивши очі від страху і цікавості. Так багато з них були виховані так само, як і я. Все, що вони коли-небудь знали про фейрі, це те, що всі вони були злими, безжальними вбивцями. Лія кинула виклик усьому, що ми думали, що знали про них, і я був повністю переконаний, що якщо вона змогла переконати мене і моїх батьків, то вона зможе переконати і насторожених людей, які стояли перед нами.

"Я хочу повернути королівство до того, яким воно було тисячоліття тому. Коли фейрі і люди працювали і жили разом пліч-о-пліч, до того, як ненависть проникла в наші серця і переконання один до одного. Під моєю владою всі живі істоти будуть захищені. Жодна раса не буде вищою чи заслуговуючою на доброту над іншою. Масовий геноцид припинить своє існування, і я обіцяю правити з милістю і чесністю... разом з вашим командиром..." Вона подивилася на мене, а потім знову на них. "Мій суджений, і ваш майбутній король, поруч зі мною."

Очі спалахнули, мій рот роззявився від невіри в те, що вона їм оголосила, і в те, ким, як вона стверджувала, вона хотіла, щоб я став. Щоб я правив поруч з нею, як її король-консорт і рівний їй.

Я здригнувся, коли вона зустрілася з моїм поглядом і підморгнула, подарувавши мені свою чарівну, несамовиту посмішку, ніби те, що вона щойно оголосила, було чимось таким же повсякденним, як те, що ми планували з'їсти на вечерю сьогодні ввечері.

Я подивився вниз на Гейджа і Зайлу, чиї шиї були вивернуті під кутом дев'яносто градусів і витріщалися на нас. Гейдж підняв кулак високо вгору, вітаючи нас, і навіть Зайла розтягнула широку посмішку на своєму обличчі. Натовп вибухнув плітками та вигуками, щойно заява злетіла з вуст Лії, здавалося, забувши про тінь Нокса, який пильно спостерігав за ними зі свого місця.

Вона граціозно підняла руку, щоб зупинити їхню балаканину. "Це не може статися без вашої повної підтримки і перемоги в цій жахливій війні. Ми повернемо Веліру будь-якою ціною. Клинком і кров'ю. Ми *переможемо* – заради кращого королівства і кращого майбутнього для наших дітей і молоді". Вона

зробила паузу, втупивши погляд у тисячі інших пар, які дивилися на неї із захопленням.

"А тепер... що ви скажете?!" – захоплено, але владно проревіла вона, перехилившись через край вежі.

Натовп внизу вибухнув оплесками і вигуками, дивлячись на нашу майбутню королеву, яка дивилася на них зверху вниз.

Мій погляд перевівся на іншу сторожову вежу, і я побачив, як Ейвері підстрибувала від радості, швидко плескаючи в долоні, а сльози щастя котилися по її розчервонілих щоках. Фінн плескав поруч з нею з посмішкою, спостерігаючи, як його старша сестра вперше публічно заявила про свої права на трон.

Я повернувся до Лії, і вона дивилася на мене з променистою посмішкою, її зелені очі світилися щастям і невірою, а емоції прийняття випромінювалися через неї...через нас обох.

Моя рука потягнулася і обхопила її талію, притягнувши її груди до моїх одним швидким рухом. Потім я вивернув наші тіла і занурив її назад, притиснувши свої губи до її губ у глибокому поцілунку, що поглинав всю душу, на очах у всього міста.

Вигуки продовжували лунати, коли я розплющив очі і побачив, що вона дивиться на мене. "Я кохаю тебе", – прошепотів я їй на уста.

"І я кохаю тебе", – відповіла вона, поцілувавши мене в щоку, коли я випростався, щоб ми обидва знову стояли.

Нокс випустив кілька схожих на щебетання клацань на знак схвалення, перш ніж знову злетів з даху в небо, скинувши на нас ще кілька шматочків каменю.

"Тепер я готова. Нарешті все правильно", – сказала Лія досить голосно, щоб я міг почути, дивлячись на святкувальну масу.

"Ти завжди була готова. Ти була *створена* для цього. Я мрію про день, коли зможу побачити, як ти станеш тією, ким завжди мала бути. Тією, ким тебе призначили боги", – відповів я і опустив погляд, щоб побачити її прекрасну, лукаву посмішку, що сяяла в променях раннього полуденного сонця.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ П'ЯТИЙ

Келлан

Ну, хіба це видовище не виглядало знайомим?

Ми вийшли з лісу, і нас зустріли обвуглені залишки жалюгідного села, яке я спалив у пошуках Лії кілька місяців тому. Я скривився, побачивши закривавлений стовп, до якого я прив'язав її тіло, коли змусив її дивитися, як я вбиваю її кохану людину.

"Це місце бачило кращі дні". Принц насміхався, під'їжджаючи до мене. "Дякувати довбаним богам, що ми вибралися з того лісу".

Цього разу я з ним погодився. Я просто кивнув йому у відповідь.

"Станемо тут табором?" запитав Вінсент за кілька футів позаду нас, коли його кінь об'їжджав уламки.

Він мав рацію – тепер, коли ми опинилися на іншому боці лісу, нам знадобиться місце для ночівлі. Наскільки доречно було б, якби вона була тут?

Я хитнув головою в бік Калліуса. "Ми розташуємося за тими полями". Я смикнув підборіддям у тому напрямку. "Вони не можуть бути далеко звідси. Нам знадобиться місце, куди ми зможемо повернути повстанців, перш ніж повернемося до Айли. Вона не здасться без бою."

"Повернути?" Кай сплюнув. "Ми їх нахуй знищимо, Адлере. Солус майже мертва. Якщо її не вб'ють на місці, я вимагаю, щоб ти повернув її назад лише для того, щоб продовжити її муки і смерть. Я хочу, щоб вона *все* відчула", – кипів він.

Калліус подивився на принца. "Гадаю, Капітан Адлер мав на увазі Принцесу Ейвері та Принца Фінніана".

"Вбийте їх", – холодно зажадав Кай. "Мені начхати на те, що сказала моя мати. Мене коронують королем, коли ми повернемося до міста, і я хочу, щоб ці зрадники померли. Вони втекли і зрадили корону. Вони отримають однакове покарання."

Калліус виглядав так, ніби його зараз знудить, його очі розширилися, ніздрі роздулися. "Принце", – почав він.

"Досить! Я знаю, що ти робиш те, що каже моя мати, незважаючи ні на що, але я той, перед ким ти будеш звітувати після вознесіння. Тобі варто пам'ятати про це".

Мої очі спалахнули від того, що принц вимагав від нас. "Принц Кай", – озвався я. "Слово Королеви Ідіни все ще вище за твоє. Ми не можемо вбити твоїх рідних..."

Калліус якусь мить дивився на нас з жахом і панічно боявся говорити далі. Потім він спрямував свого коня до війська, що чекало на нього, вигукуючи наказ розвідати місцевість і розбити табір у далеких полях.

Кай вишкірив зуби на спину Калліуса, а потім повернувся до мене, роздуваючи ніздрі. "Зроби так, щоб це виглядало як нещасний випадок".

Я нахмурих брови. "Нещасний випадок?"

"Як я вже казав, *Капітане*, моя мати носитиме корону недовго. Доведіть свою вірність мені. Ви віддасте перевагу померти серед зрадників чи йти до своєї справжньої мети?"

Він злобно посміхнувся.

"Мети, Ваша Високість?" перепитав я, насторожено дивлячись на нього.

"Ти хочеш стати Королівським Лордом, чи не так?" Він посміхнувся, і мені знадобилося все моє єство, щоб не накинутися на цього маленького виродка.

Як він міг знати про це? Невже Вінсент проговорився? Або я був недбалий, і це дійсно було настільки очевидно? Поки я не знав, хто така Еліанна, це завжди було те, чого я бажав найбільше.

"Якщо ця посада знову з'явиться, я був би зацікавлений", – неохоче відповів я, кожне слово було більш вимученим, ніж попереднє.

Його усмішка у відповідь не відповідала його холодним, бездонним очам. Він лише знизав плечима. "Тоді роби, як я кажу".

І з цим він замахнувся ногою на коня і зістрибнув вниз, кинувши віжки в мій бік. Він попрямував до табору, що будувався, залишивши мене в стані невіри.

Мій погляд зупинився на його оголеній спині, оскільки кожен крок, який він робив, віддаляв його від мене.

Цей хитрий маленький засранець щойно погрожував мені.

Можливо, він був не зовсім таким, яким здався... або, можливо, він нарешті навчився грати в цю гру так само, як і всі ми.

Кілька ранкових годин пішло на розбиття табору, але коли він був готовий, то простягнувся через поле майже на милю. У кожному наметі, який зазвичай вміщував двох солдатів, тепер доводилося розміщувати щонайменше чотирьох, оскільки в лісі було втрачено кілька фургонів з припасами.

Я робив обхід, випнувши груди і закривши руки за спину, а Вінсент йшов поруч зі мною. Солдати випрямлялися, коли ми проходили повз них, і я кивав кожному з них, щоб вони поверталися до своїх обов'язків.

Ми пройшли через табір до мого власного намету, в якому стояв маленький дерев'яний столик з розкладеними картами королівства. Тепер ми були на старих землях у напрямку до Сілкоу. Більша частина його лежала в руїнах після перших кількох років війни, але у мене було відчуття, що по цей бік Лісу Сіліс було набагато більше, ніж ми спочатку вважали.

Я висунув голову з отворів намету, щоб переконатися, що ніхто не підслуховує нашу розмову, а потім зав'язав їх намертво.

Я зіткнувся з Віном. "Ти все ще маєш це?"

Він посміхнувся. "Звісно. Але сморід від нього просто нестерпний".

Я закотив очі. "Не будь сукою з цього приводу. Він зробить те, що необхідно."

"Що саме?" – запитав він, і мої брови нахмурилися, коли мій погляд метнувся до нього. Він не мав права ставити мені запитання.

"Ти забув своє місце, Він?"

Суворість його обличчя, на мій подив, не змінилася. "Ніколи, Капітане. Ми вже багато разів намагалися її зламати. Чому ти думаєш, що це спрацює?"

Я зловтішно хихикнув. "Спрацює". Я втупився в карти на мить. "Кай мав нахабство погрожувати мені там".

Його очі розширилися, і він видав довгий, протяжний свист. "Хоробрий хлопець."

"Так. Скоро нам доведеться подбати і про *нього* теж."

"А Калліус?" – запитав він.

Я зітхнув. "Я ще не вирішив."

Калліус врятував мені життя, коли втратили екіпаж мого батька, і кілька років за його відсутності виконував роль батька. Звичайно, я жив і служив у казармі, поки не досяг повноліття, щоб тренуватися серед них, але я вижив завдяки йому. Як би він не діяв мені на останні нерви останні кілька тижнів, розлучитися з ним було б не так просто, як з рештою з них.

"Адлер", – пролунав голос Калліуса ззовні намету.

Чорт, він нас чув?! Я пересмикнув плечима, передчуваючи бійку, коли моя рука потягнулася до руків'я меча, а по обличчю потекли краплини поту.

"Так?" Я вигукнув у відповідь, моя щелепа стиснулася, коли я втупився на Вінсента, який також виглядав напруженим, оскільки його погляд залишався на стулках намету.

"Ти захочеш це побачити", – відповів він.

Я насупився, нахмуривши брови, увірвався в намет і опинився віч-на-віч з ним і двома іншими, що стояли в його тіні.

"Що відбувається?!" На мій гнівний гавкіт він несхвально насупився.

"Що з тобою?" – сплюнув він.

Можливо, він не чув, про що ми говорили.

"Нічого. Щось сталося?" Я відірвав свій погляд від його очей, пом'якшивши свій тон.

"Розвідники щось знайшли. Ходімо зі мною", – оголосив він, підводячись на ноги і даючи нам знак слідувати за ним.

Ми всі попрямували до околиці табору і побачили двох людей на колінах, зі зв'язаними за спиною руками і кляпами в ротах. Вони також виглядали так, ніби їх вже побили до крові.

"Так, так, так", – почав я, схрестивши руки. "Що ми тут маємо?"

Я подивився на землю прямо перед ними, і мої очі зустрілися з бездиханним соколом зі стрілою, що прошила його наскрізь, який лежав перед ними.

Я підняв брову і вигукнув. "Сокіл–посланець, так? Кого ви попереджали про нас, джентльмени?"

Вони мовчали, дивлячись на мене з ненавистю, що випромінювалася з їхніх пор.

"А, ну, на щастя для мене, здається, лист все ще прикріплений". Я нахилився, вирвав з пазурів птаха згорнутий шматок пергаменту і розгорнув його переді мною.

Я коротко і різко розсміявся.

Командире,

Армія фейрі тут. Справжня армія. Вони наближаються. Підготуйте солдатів. Вони розбили табір за межами залишків Села Селан.

Варта.

Вони справді назвали це жалюгідне поселення?

Моя увага повернулася до смертних, які мимоволі стояли переді мною на колінах. "Ну що ж. Мушу визнати, це було коротко, мило і по суті, хлопці. Молодці."

Я передав пергамент Калліусу, і він прочитав його, хихикнув, зім'яв і жбурнув назад у них.

"Ідіоти", – пробурмотів він.

Я скривився, не зводячи очей з полонених, що стояли перед нами. "Зробиш мені честь, Вінсенте?"

"З радістю", – відповів він і пішов за ними, вириваючи кляпи з їхніх ротів, коли вони задихалися, щоб зробити повний вдих.

Вони обидва схилили голови, сильно тремтячи від страху, що переповнював їхні вени.

"Де вони?" спокійно запитав я.

"Пішли нахуй!" – хоробро сплюнув один з них.

Я зітхнув. "Ні, дякую. У мене для цього достатньо самок".

Я підняв брову, коли мої очі зустрілися з очима Вінсента. Не вагаючись, він витягнув меч з піхов і встромив його в хребет чоловікові, пронизавши його груди і поваливши в бруд перед ним.

Чоловік захлинався власною кров'ю, на його обличчі був викарбуваний жах, і я бачив, як життя витікає з його очей, як його тіло сповзає по лезу і падає на землю.

Він поставив свій черевик на спину людини, утримуючи його на місці, і витягнув меч з його тіла. Кров людини все ще просочувала лезо.

Я повернувся обличчям до того, що залишився.

"Я маю на увазі, невже я повинен просити двічі?" Я засміявся над ним і спостерігав, як конфлікт поглинає його.

"Ти вб'єш мене?" – заїкнувся він, і я втрачав терпіння.

Я знизав плечима. "Твої шанси набагато кращі, ніж у твого друга, який кричав мені в обличчя "пішов нахуй".

Він подивився вниз на тіло свого друга, яке тепер сиділо в калюжі крові.

"Гаразд, я вам все розповім", – заявив він, важко ковтаючи повітря. "Еллікастер – це місто, де колись знаходився Сілкроу. Вони чекають там. Це близько дня шляху звідси. Якщо ваші коні швидкі, ви зможете дістатися туди до півночі. Тільки, будь ласка, не вбивайте мене." Він затремтів, коли слова злетіли з його зрадницьких маленьких губ, і він відмовлявся дивитися на мене, коли говорив.

Довбаний боягуз.

Я присів, щоб опуститися на його рівень, і подивився йому прямо в обличчя. "А в якому напрямку звідси Еллікастер?"

"На північному сході", – заїкнувся він, смикнувши підборіддям у тому напрямку, оскільки його руки все ще були зв'язані.

"Чудово." Я посміхнувся, піднімаючись на ноги.

"Отже, ти мене зараз відпустиш, так?"

Я подивився на Віна, який стояв і чекав наказів. "Вибач. Хто сказав, що ти не будеш перешкодою і не побіжиш їх попереджати? Або ще краще... чому я дозволю зраднику жити і дихати ще один день? Ти не виявляєш вірності. Я не поважаю боягузів", – закипів я.

І коли я розвернувся на підборах, в повітрі пролунав свист клинка Вінсента, коли він розмахнувся і опустився на людську плоть. Крик чоловіка різко обірвався, коли він зустрів свій кінець.

"Якого хріна я дозволив тобі забрати половину табору, щоб забрати твою улюблену прихильницю, а іншу половину залишити тут?" Калліус накричав на мене в моєму власному наметі, поки Вінсент чекав на вулиці.

Моя губа скривилася, очі витріщилися на нього, коли я намагався вгамувати гнів, що вирував всередині мене. "Калліусе, я знаю, що ти іноді зручно забуваєш про це... але я капітан. Ти не був ним десятки років", – прогарчав я.

"Як би там не було", – почав він. "Певні дії, вчинені тобою останніми днями, були, м'яко кажучи, сумнівними".

Я облизав губи і посміхнувся йому у всі зуби. "І про які саме дії ти говориш?"

Він підняв палець до мого обличчя і зробив крок до мене. "Ти можеш просто заткнутись? Я знаю тебе і твої ігри. Я навчив тебе всьому, що ти знаєш, і я знаю, коли ти ведеш себе як підлий вилупок", – попередив він.

Я знизав плечима. "Я просто не думаю, що нам потрібен весь загін. Нам буде легше підкрастися, якщо ми будемо меншими групами". Він продовжував

дивитися на мене, не кліпаючи. "Особливо зараз, без попередження". Я посміхнувся.

Він розглядав мене якусь мить. "Принц Кай повинен залишитися тут", – наказав він.

Ні фіга собі.

"Звичайно. Не хотілося б, щоб він пішов і загинув без належної підготовки".

Калліус насміхнувся. "У Кая є *деяка* підготовка. Ми працювали над його роботою з мечем з тих пір, як покинули Айлу. Було б нерозумно не підготувати його до бою."

Так і було. Щовечора, коли ми зупинялися на відпочинок, Калліус працював над тренуванням маленького засранця, який більш ніж неохоче розважав його. Його навички володіння клинком зросли за ті кілька разів, коли я спостерігав за ним здалеку, але й близько не стояли до того, що знадобилося б, аби вбити ворога...або мене.

Його брови нахмурилися. "Що ти задумав, Адлере? Твоя дівчинка *помре*. Її вб'ють тут чи на Айлі. Особисто я волів би, щоб це сталося тут. Вона має звичку тікати, і це набридає".

"Я нічого не задумав, окрім як повернутися на Айлу", – огризнувся я, сподіваючись, що був переконливим. "А тепер я запитаю тебе ще раз. Чи можеш ти залишитися тут і заступити на моє місце, поки я піду за цими зрадниками, чи мені доведеться обирати когось зі своїх?"

"Нехай, Калліусе", – почувся голос Кая, який стояв біля входу до намету, схрестивши руки.

Калліус зітхнув. "Ваша Високість, я просто не думаю, що це розумно – відсилати половину, коли у нас достатньо солдатів, щоб знищити все, що чекає на нас у людському місті руїн".

Кай на мить з цікавістю подивився на мене. "Він сказав, що це для того, щоб ефективніше підкрастися до них".

"Так і є", – погодився Калліус.

"Тоді нехай самець робить те, чому ти його навчив". Кай подивився на мене. "Ти хочеш стати Королівським Лордом, і ось твій шанс проявити себе. Зрадь корону, і вона стане твоєю головою". Він знизав плечима і засунув руки в кишені. "Ось так просто."

Калліус оглянув мене з ніг до голови. "Королівський Лорд?" Він злобно хихикнув, рухаючись, щоб покласти руку мені на плече. "Не змушуй мене шкодувати про це. Ти був мені як син всі ці роки, і я вирішив довіритися тобі саме зараз, коли відчуваю, що не повинен", – пробурчав він, а потім вискочив з намету, несхвально похитавши головою.

"Якщо Еліанна не загине під час нападу, ти приведеш її сюди, до мене. Я хочу побачити, як світло покидає її очі", – сказав Кай, а потім якусь мить спостерігав за мною, перш ніж ліниво піти слідом за ним.

За мить Вінсент закружляв у вальсі, побачивши, що я стою зі злісною посмішкою, застиглою на моєму обличчі. "Все йде до того, щоб витягнути Еліанну з укриття. Підготуй *наш* загін", – наказав я йому.

На його обличчі з'явилася знаюча посмішка, коли він відступив назад, щоб підготувати наших надійних солдатів.

Тепер все, що нам потрібно було зробити, це встановити приманку, щоб відволікти її і виманити з укриття.

Більше цікавих книг ви можете знайти [тут](#)

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ШОСТИЙ

Еліанна

Коли хаос міських зборів вщух, я була приголомшена, спостерігаючи, як жителі Еллікастера приймали фейрі з острова з розпростертими обіймами. Було, звичайно, кілька сімей, які вагалися, але було достатньо місця, де ті, хто не відчував себе комфортно, не мушили ділитися своїми домівками.

Фейрі відреагували так само, але більшість з них доклали зусиль, щоб відкинути свої розбіжності вбік. Усім було наказано негайно сповіщати найближчого охоронця, якщо умови проживання не влаштовували, або якщо виникали сварки. Ми запевнили всіх, що їхній комфорт і безпека для нас найважливіші.

Після того, як всі розійшлися і пішли досліджувати свої нові, тимчасові домівки, ми восьмеро вийшли на вулиці міста. Джейс попросив нас зупинитися біля пошти Еллікастера, щоб відправити сокола за гори. Він написав листа матері Зайли і Генералу Верну, щоб попередити їх про наплив мешканців, які незабаром перетнуть міжгір'я.

Закінчивши з цим, ми закупили додатковий одяг, харчі та постільну білизну для таунхаусу, який мав би вмістити всіх нас на час перебування тут. Велі навіть зупинилася в одній з міських аптек, щоб поповнити свої цілющі запаси.

Щоразу, коли Ейвері вибирала прикраси для своєї кімнати, вона забувала, що у неї немає з собою грошей. Я посміхалася до Джейса, і він давав кожному власнику крамниці більше, ніж достатньо монет, щоб покрити вартість того, що вона хотіла купити. Вона набрала так багато речей по всьому місту, що нам довелося позичити візок, щоб зберігати все це поза вітринами магазинів і возити по місту.

Гейдж взяв собі за місію штовхати візок сам, замість того, щоб використовувати коня, оскільки ми "відірвали" його від звичної рутини — тренувань і занять спортом зранку.

Після того, як Ейвері була задоволена тим, що мала для своєї кімнати, вона перейшла до кухні, а потім до вітальні... а потім до коридорів.

"Вибач, у мене просто *немає слів*, щоб описати декоративний смак твоєї подруги. Сподіваюся, вона не заперечує". Вона лукаво посміхнулася.

Джейс хихикнув. "Зайла насправді моя кузина, і повір мені, вона не буде заперечувати. Але це виглядає надто кумедно, щоб не бути свідком".

"О, мені так шкода", – відповіла вона і кинула на нього вибачливий погляд.

"Не варто. Я знову перепрошую за її поведінку вчора ввечері. Вона вийшла за рамки, і я думаю, що вона просто перевтомилася. Вона не дуже швидко звикає до нових людей", – зітхнувши, відповів Джейс.

"Я хотіла сказати, що мені шкода, що вона твоя кузина". Ейвері підморгнула йому, а я хихикнула собі під ніс.

Джейс кинув на мене незворушний погляд, але я лише стиснула губи і спробувала приховати свою посмішку. Я знала, що зазнаю жахливої невдачі.

Як по маслу, Зайла вийшла з–за рогу з іншого боку великого магазину. "Ми закінчили?" – огризнулася вона.

Ейвері відкрила було рота, але я втрутилася. "Так, думаю, що так. Давай віднесемо все це назад до таунхаусу, а потім зможемо відвідати Нокса. Він не зміг познайомитися з усіма вами, коли ви прибули сюди вчора, тому що я не хотіла налякати нікого з молодняка".

"Ти маєш на увазі, що не хотіла налякати Фінна?" піддражнив Лендон, милуючись скляними світильниками, виставленими на полиці.

"Саме так". хихикнула я.

"Я все чув!" крикнув Фінн з іншого кінця магазину, змусивши всіх нас засміятися...навіть Велі.

Джейс заплатив за все, що ми вибрали в магазині, і ми всі разом вийшли, завантаживши все це в наш візок, і попрямували, щоб нарешті зробити наш маленький таунхаус домівкою.

"Боги, ти завжди йдеш аж сюди, коли хочеш побачити віверна?" сказав Фінн, задихаючись, поки ми всі їхали вантажівкою через трав'янисті поля з польовими квітами. Піт стікав по його блідій шкірі від спеки післяобіднього сонця.

Зай і Гейдж залишилися в таунхаусі, розставляючи все, що ми купили, на час нашого повернення.

Я зосередилася на своїх кроках, оминаючи каміння, коріння та нори, вириті в землі тваринами, що населяли цю місцевість. "Він може зголодніти, якщо я не ходитиму до нього щодня", – пожартувала я. – "До того ж, не схоже, що він може вписатися в міське середовище".

"Повір мені, вона хотіла спробувати", – буркнув Джейс, чим викликав у них тихий сміх.

Я повернулася обличчям до міських воріт, які, здавалося, були десь за мильо звідси, і вирішила, що це місце нічим не гірше за інші. Я зупинила всіх позаду себе і гучним, пронизливим свистом покликала Нокса.

Почувся шум його крил, і ми не встигли озирнутися, як він опинився перед нами, наші шії витягнулися, коли ми побачили, як він злетів до нас – від його приземлення земля загуркотіла під ногами. Я подивилася на нього і нахмурилася, побачивши, що він все ще був одягнений у сідло.

"Чорт, вибач, Ноксе". Я підійшла до нього і обережно поклала руку на зовнішній суглоб його крила. "Я забула зняти це з тебе". Я на мить зачепила реміні, що перехрещувалися на його грудях. "Чесно кажучи, я навіть не знаю, чи вмію це робити".

"Просто залиш це. Повір мені, ти не захочеш мати з ним справу, коли намагатимешся надіти його назад", – сказав Джейс з–за нашої спини.

Нокс опустив голову і нахилив її, його очі звузилися, дивлячись на нього.

"Легше там". Я поплескала його по гігантській морді, а потім повернулася до всіх, поклавши руки на стегна.

"Хтось хоче покататися?"

Велі зробила крок вперед, здивувавши мене. Я моргнула їй, але вона підняла руку, щоб зупинити мене. "Я не хочу на ньому кататися. Але я хотіла б підійти, якщо він мені дозволить. Мені дуже цікава ця істота".

Я якусь мить дивилася на неї насторожено, а потім озирнулася на Нокса і коротко кивнула йому.

"Ти можеш підійти до нього", – сказала я, і вона так і зробила. Я спостерігала за нею, як вона витріщалася на його худорляве, вкрите лускою тіло. На те, як його крила ідеально вигнуті в боки, і як витягнулася шия, коли він випростався, насолоджуючись увагою її захоплення.

Вона підійшла до нього ближче, і її гострі нігті вказали на нижню частину його живота, де були жорстокі шрами від відсутності луски, що захищала його. "А, ось воно. Це має бути там, де..."

Перш ніж я встигла моргнути, я вирвала кинджал з піхов і направила його на неї, чуючи, як тіла інших незручно зсунулися позаду мене. "Там, де вони порізали його заради його крові. Так. І ти *не* будеш проводити над ним ніяких відьмацьких дослідів. Я не дозволю використовувати його як експеримент", – прошипіла я, блиснувши на неї іклами.

Вона зробила крок назад від Нокса і подивилася на його обличчя. Його губи були вигнуті назад, оголюючи кинджалоподібні зуби в її бік. Її фіалкові очі зустрілися з моїми. "Мені було просто цікаво, Еліанно. Прибери лезо", – прошипіла вона, відступаючи до того місця, де стояла раніше.

Я поклала кинджал назад у піхви, намагаючись вгамувати свій гнів, що розпалювався. Велі не подавала жодних ознак того, що збирається завдати йому шкоди. Я довірила її лікарському досвіду своє життя, життя моєї сім'ї та мого товариша... але те, як вона дивилася на мого віверна, запалило щось всередині мене. Золоті та фіолетові очі, сповнені цікавості... це послало іскру по моїх венах. Я більше ніколи не дозволю, щоб його використовували проти його волі, особливо якщо це означало б пролити ще більше його дорогоцінної, смертоносної крові.

Я затамувала важке дихання, намагаючись заспокоїтися, і подивилася на свого судженого, який блиснув мені своїми ідеальними зубами. Виродок насолоджувався видовищем – це точно.

"Ейвері та Фінн", – почала я. "Чому б вам двом не підійти сюди і не привітатися". Я примусила себе посміхнутися, коли простягнула їм руку.

Обидва вони швидко підійшли до мене, і коли я повернулася обличчям до Нокса, будь-який натяк на цю посмішку одразу ж зник при вигляді його.

"Лія?" прошепотіла Ейвері.

Груди Нокса були випнуті, і його тіло височіло над нами, виглядаючи так, ніби він ось-ось згорить у пориві гніву.

Мої очі розширилися, і я викинула обидві руки перед собою. "Ноксе, це я!" Його дихання було таким важким, що я бачила, як гаряче повітря витікає з його ніздрів. Потім він нахилився до нас шиєю, зрівнявши свою рогату голову з моєю.

"Жоден з вас не рухається", – прошепотіла я їм обом. "Я не хочу ніяких різких рухів. Щось не так".

Фінн чутно ковтнув з-за моєї спини.

"Еліанно", – благав Джейс за кілька футів від мене, з тривогою в голосі. Краєм ока я бачила, як він підкрадається з нашого боку, тримаючи руку на руков'ї меча, готовий до удару.

"Зі мною все гаразд, Джейс", – запевнила я його.

Очі Нокса все ще були прикуті до мене, і я нахилила голову вбік. "Це я". Я поворухнула підборіддям за спиною. "Вони мої брат і сестра. Ми однієї крові", – прошепотіла я, простягаючи руку і обережно кладучи долоню на його морду, намагаючись, щоб рука не тремтіла від страху, що пронизував мене зсередини.

Він нахилився на мій дотик і обнюхав мою руку, випустивши ніздрями повітря, а потім повернувся обличчям до Ейвері. Поки він обнюхував її, я спостерігала, як вертикальна зіниця його ока звужується до крихітної щілинки.

Раптом він закинув голову назад і несамовито заревів у відкрите повітря. Це було так голосно, що затрясло місцевість, мало не змусивши нас усіх втратити рівновагу. Коли він опустив голову назад, на задній стінці його горла з'явилися іскри, а щелепа залишилася відкритою, роззявивши пащу на нас.

Нокс повернув голову до моєї сестри, в його очах блищала лють.

"НІ!" закричала я і кинулася на неї, поваливши нас обох на землю і відкотившись убік, коли він послав вибух полум'я туди, де вона стояла лише півсекунди до цього.

Ми всі застигли в шоці, з широко розплющеними очима і роззявленими щелепами, дивлячись на вкритий попелом слід від опіку на місцевості. Мої очі блукали навколо нас, повільно кліпаючи, поки я переконувалася, що моє тіло прикриває тіло моєї сестри.

"Лія!" закричав Джейс, вирвавшись зі ступору і підбігши до нас, щоб опуститися на коліна.

Груди Ейвері швидко рухалися вгору і вниз, коли вона відчайдушно вдихала повітря. "Дякую", – прошепотіла вона.

Джейс підняв мене на ноги, а потім нахилився, щоб допомогти Ейвері. Ми всі знову зіткнулися з віверною, який тепер дивився на Фінніана тим самим смертоносним поглядом, що й раніше.

О, боги.

Я зробила крок до нього, махаючи рукою, щоб привернути його увагу. "Що це в біса було, Ноксе?!" Мій голос був сповнений люті, відчаю та розгубленості.

Я побігла, щоб стати перед братом, розкинувши руки в сторони, щоб показати, що у мене немає ніякої зброї, а також, щоб захистити Фінна, який ховався за моїм тілом. Я спостерігала, як люті зникає з очей віверна.

"Вони моя сім'я. А це означає, що вони – *твоя* сім'я. Вони хороші люди і не заподіють тобі шкоди, я обіцяю", – сказала я йому, поки всі інші мовчали.

Нокс з соромом опустив голову, але не зводив з Фінна настороженого погляду з моєї спини.

"Мати богів, *навіщо* ти це зробив?!" крикнула я на нього, борючись зі сльозами від стресу, які загрожували вислизнути з моїх очей. Я штовхнула Фінна, щоб він повернувся, і він побіг до Лендона. "Ти міг убити її!"

Він ще раз понюхав повітря, але залишився там, де стояв, з присоромленим, але недовірливим виглядом.

"Здається, я знаю", – оголосила Велі.

Я повернулася до неї, помітивши, що шок все ще закарбувався на обличчях усіх присутніх, окрім неї.

"І що це таке, що ти думаєш, що знаєш?" вигукнула я на неї. "Ти можеш його розуміти чи що?" запитала я, дивуючись, що вона може спілкуватися з ним телепатично за допомогою своєї відьомської магії.

"Не будь дурною, дівчинко", – огризнулася Велі. "У мене вже давно була теорія, і *це* тільки підтвердило її". Вона рушила до Нокса.

"Святі боги", – зітхнула Ейвері. "Думаю, ти маєш рацію."

"Хтось може мені пояснити?" запитала я, відчуючи, як роздратування пробирається крізь мене.

Погляд Велі перевівся з мене на Ейвері, потім на Фінна і назад. "Віверн не довіряє їм, тому що в них тече одна кров з Каєм Вальдерре."

Мої брови нахмурилися від її слів. "Як і в мене. Це не має ніякого сенсу."

"Ні, Еліанно. Я не думаю, що це так", – заявила Велі.

"Що?" закричав Фінн. "То вона не наша сестра?"

Чесно кажучи, про що, в біса, вона говорила? Я, безумовно, була їхньою сестрою. Мій батько ніколи б не пройшов через те, що він пережив, якби я не була його дочкою.

"Вона *ваша* сестра, хлопче. Але вона не сестра Кая. У них немає спільної крові", – відповіла Велі, схрестивши руки, постукуючи по собі довгими нігтями.

"Що?" Я перевела подих, і тут до мене підійшов Джейс, дивлячись на відьму так само, як і я.

Я глянула на Ейвері і побачила, що її губи тремтять. "Це теорія, яку ми недавно обговорювали. Кай не був сином Короля Джеймсона."

"Чому ти так думаєш?" запитала я, і в той час, як слова злетіли з моїх вуст, в моїй голові промайнули видіння з минулого. Всі ті часи, коли він був таким злим, і я ніколи не розуміла, як він походив від мого батька. Як королева любила його набагато більше, ніж двох інших своїх дітей. Його постійна потреба мучити кожного, хто переходив йому дорогу, і як він насолоджувався покаранням невинних.

"Взагалі–то... я думаю, що розумію", – сказала я, перш ніж вони встигли відповісти. "Але якщо наш батько не його... тоді хто?"

"Калліус", – суворо сказала Велі. "Це єдиний варіант, який підходить і має сенс".

Все повітря було вирване з моїх легенів, коли мої очі розширилися. "Святі боги, бляха".

Тіло Джейса напружилося поруч зі мною. "Фальшивий король", – прогарчав він.

"Він не Вальдерре." Мої очі бігали туди–сюди, поки я дивилася на Велі.

"Коли, в біса, ви збиралися мені розповісти? Що значить ви "коротко обговорили це", Ейвері?!" Фінн вистрілив у неї.

Її голова метнулася в його бік. "Я не хотіла нічого тобі казати, поки ми не будемо знати напевно", – спокійно сказала вона. "У нас не було вагомих доказів. Можливо, до цього моменту. І навіть зараз ми все ще не знаємо..."

"О, ми знаємо", – сказала Велі, закусивши губу. "Не дивно, чому вони так відчайдушно прагнули його коронувати."

У цьому було стільки сенсу. Вони хотіли вбити мене, позбутися мене назавжди після того, як вб'ють короля. Їм потрібно було усунути останню життєздатну загрозу проти претензій Кая на трон, яких, як я тепер зрозуміла, у нього не було абсолютно *ніяких*. Окрім мене, це були б Ейвері або Фінн. Вони справді намагалися коронувати фальшивого короля. Когось, хто насправді не походив з роду Вальдерре, що йшло врозріз з усім, що коли–небудь знало королівство.

Королева знала про це весь час. Повинна була. Це єдине, що могло б пояснити, чому Ейвері та Фінна вона любила не так сильно, як Кая.

Я розвернулася, щоб озирнутися на Нокса, який тепер з соромом схилив голову, змусивши моє серце стиснутися. Мої губи розтулилися, коли я витріщилася на нього, не знаючи, що сказати.

"Ноксе, мені дуже шкода. Я й гадки не мала", – зізналася я, але він витягнувши ший, щоб подивитися в небо, коли здалеку почали насуватися темні хмари.

Мої очі злегка спалахнули, коли мене осяяло усвідомлення. Якби у мене була кров Кая, як я завжди думала, чи дозволив би мені Нокс врятувати його і втекти всі ті тижні тому, коли я побігла до нього в печеру підземелля? Чи він би спопелив мене одразу ж, як тільки відчув у мені схожість з ним?

Думка про це викликала у мене раптове тремтіння.

"Нокс", – дихнула я, але у відповідь з його боків вистрілили крила, і він повільно піднявся в повітря і полетів у далечінь. Мій погляд не відривався від нього, поки я не побачила жодних ознак його присутності.

Моє серце калатало в грудях, почуття провини поглинало мене, а я продовжувала дивитися в той бік, куди він полетів.

"З ним все буде гаразд. Він просто... примхливий". Джейс зітхнув, підійшовши до мене.

"У вас двох є щось спільне".

Він посміхнувся. "Можливо."

Я повернулася обличчям до них усіх, коли вони стояли там, дивлячись на мене.

"Здається, ти не дуже контролюєш свого віверна, Еліанно", – сказала Велі.

Я подивилася на неї крізь насуپлені брови. "Ми вчимося разом. Він прилітає, коли його кличуть, і зазвичай слухає команди в польоті".

Ключовим словом було "зазвичай".

"Ти коли–небудь бачила, щоб він викликав вогонь за командою? Чи він завжди робив це самостійно?" – запитала вона, втупившись у мене своїм фіалковим поглядом.

Я відкрила рот, щоб відповісти, що *так*, але потім згадала, що... ніколи не бачила. Кожного разу, коли Нокс кидав своє полум'я на щось, він робив це сам. Моя перша спроба мала бути, коли ми знайшли повстанців, що тікали, але я так і не віддала команду, бо побачила Ейвері в останню мить.

"Я так не думаю", – відповіла я, і вона підняла брову. "Нокс завжди направляв своє полум'я туди, куди хотів, і, можливо, мені просто пощастило, що його інстинкти досі були...*точними*. Ну, окрім цієї миті." Щойно слова покинули мене, я здригнулася, усвідомивши, як нерозумно все це звучить.

"Боги, Лія", – пробурчав Джейс, і я навіть не змогла змусити себе зустрітися з його поглядом.

Велі зробила крок до мене, спостерігаючи за мною якусь мить. "Можливо, у мене є рішення". Мої очі звузилися на ній. "Є священні тексти, які я читала, в яких говориться, що всі істоти Сіліс знають стародавню мову веліранських богів. Він може розуміти команди, якщо говорити їхньою мовою".

"Що?" – прошепотіла я, і мій погляд перекинувся на Ейвері, Фінна та Лендона, які уважно спостерігали за нами. "Я не знаю їхньої мови. Вона була втрачена для фейрі тисячі років тому".

"Є одне слово, яке ти можеш спробувати", – запропонувала вона. "Хоча це все теорія, і я не можу гарантувати, що воно спрацює, але якщо ти хочеш оволодіти силою його пекла, було б розумно спробувати".

"Що це за слово, Велі?" запитала я, сподіваючись, що зможу його вимовити.

"Ignystae."

"Ignystae", – повторила я, і можу записягтися, що сила гула в мені, коли це слово зірвалося з мого язика – так, наче саме королівство впізнало його.

"Дуже добре. Спробуй це наступного разу, коли будеш верхи на звірі, і ти можеш здивуватися, як він відреагує", – запропонувала вона. "Та сила, яку ти щойно відчула, коли заговорила стародавньою мовою... до неї не можна ставитися легковажно. Згадай все, про що я говорила вчора – давня присутність богів залишається навколо нас, завжди. І ти, з огляду на те, звідки тече твоя кров, можеш викликати цю силу до життя. Віверн може слухати."

Я моргнула їй у відповідь, ледве в змозі обробити її слова, відчайдушно намагаючись зрозуміти все інше. Все, що я змогла зробити, це кивнути.

Їхні погляди залишилися на мені, і я видихнула. Моя рука піднялася, щоб мимоволі почухати голову, яка, здавалося, ось–ось вибухне після подій останніх кількох днів.

"Боги, це був такий несподіваний кошмар. Хтось ще хоче вина?" запитала я.

Всі одночасно мовчки підняли руки, і ми рушили назад до таунхаусу, коли на горизонті почало сутеніти.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ СЬОМИЙ

Джейс

Я стояв у кутку вітальні, спершись на стіну, і спостерігав за нашою новоспеченою сім'єю. Кімната, сповнена любові та надії, була настільки чужою для мене, що я ледве міг її досягнути.

Півроку тому, якби хтось сказав мені, що з часом я присягну на вірність законній королеві фейрі, я б розсміявся в обличчя, перш ніж запустити в нього кулаком. А якби ви продовжили, я б не тільки підтримав її, але й безповоротно закохався в неї; я, швидше за все, вбив би вас ще до того, як останнє слово злетіло б з ваших вуст.

Життя не завжди складається так, як ти його плануєш, але, святі боги, моє життя зробило несподіваний поворот.

Я провів пальцями по волоссю і посміхнувся, спостерігаючи, як Лія розслабляється після третього келиха вина. Вона відсунула чайний столик біля підніжжя дивана і почала танцювати з Ейвері у світлі каміна. Вони обидві хихотіли і грайливо кружляли одне навколо одного, поки Гейдж грав для них мелодію на струнах своєї гітари. Інші були розкидані по всьому простору, або розмовляючи, або спостерігаючи разом зі мною.

Лія виглядала такою до біса щасливою. Я б зробив що завгодно, щоб зберегти це світло в її очах, коли вона безтурботно гралася зі своєю найкращою подругою. Але в глибині душі я знав, що під цим світлом, в її захоплюючих очах все ще ховалася темрява. Вона трималася за кожного з нас, чекаючи, коли прийдуть останні битви цієї столітньої війни. Однак щось у Лії змінилося.

Я спостерігав за своєю судженою, як вона випромінювала радість і полегшення, але в глибині душі я не відчував нічого, окрім затяжного болю. На плечах моєї Лії лежав увесь тягар королівства, і ми постійно працювали над тим, щоб знайти спосіб врятувати його з-під влади злої, фальшивої королеви. І хоча вона не говорила про це, я знав, що вона також звинувачувала себе у смерті батька і Люкаса.

Вона тріщала по швах під своєю шкірою, але відмовлялася розповісти про це іншим, і я навіть не був упевнений, чи захоче вона розповісти *мені* про це без цього зв'язку.

Чи пережили б ми всі це? Якщо хтось із нас не виживе, чи переживемо ми втрату? Я не можу витримати навіть думки про це.

Ми всі виживемо. Ми повинні. Весь її двір повстанців переживе це і доживе до коронації Еліанни на цьому помості.

Лія зловила на собі мій погляд і поворушила бровами, незграбно пританцьовуючи в моєму напрямку, змусивши мене хихикнути.

Вона обійняла мене за плечі і впилася в мої губи суворим поцілунком. "Привіт". Вона хихикнула мені в губи.

"Привіт", – відповів я з посмішкою на обличчі.

"Потанцюй зі мною", – скиглила вона, смикаючи мене за руку.

"Але ж ти так добре танцюєш сама", – дражнивсь я, а вона насміхалася у відповідь.

У вхідні двері постукали, змусивши нас усіх витягнути шиї і презирнутися.

"Хто там?" вигукнув я, і Гейдж припинив свою гру.

"Командире?" – промовив чоловік через двері.

Я зітхнув. "Іду." Я відпустив Лію і підійшов до вхідних дверей, прочинивши їх. Мої брови здивовано піднялися, коли я побачив одного з моїх солдатів, Бренна, який стояв у дверях. Його очі були широко розплющені і блищали від хвилювання.

Я повернувся до своєї сім'ї. "Я буду через хвилину", – оголосив я, і Гейдж миттєво підхопив свою мелодію.

"Що таке?" запитав я, оглядаючи його з ніг до голови на предмет ушкоджень, зачиняючи за собою двері. "Щось сталося?"

Він прочистив горло. "Ми вважаємо, що незабаром нас можуть атакувати", – прошепотів він.

"Що?" запитав я на сходах таунхаусу. "Що ти маєш на увазі?"

Його руки тремтіли, коли він простягнув мені невеликий тканий мішечок. "Відкривайте обережно", – попередив він.

Я потягнув за мотузку, відкрив мішечок, і жовч одразу ж підступила до горла. Я простягнув руку і витягнув жорстоко відрубану руку з пернатим пером, простромленим наскрізь. Між ними лежала заляпана кров'ю записка, в якій містилося попередження про те, що армія фейрі нарешті прибула.

"Бляха!" закричав я, запихаючи руку назад у мішок і жбурляючи його через подвір'я, коли мене охопила лютя. "Де ти це знайшов? Це було в місті? Де, бляха, охорона?!"

Я не міг повірити, що вони знайшли і вбили наших розвідників.

Його хребет випростався, і він хоробро зустрів мій погляд. "Ми щойно знайшли їх на вершинах сторожових веж, командире. З їхніх грудей стирчали стріли. Я знайшов мішок у центрі отвору брами, він чекав, поки його знайдуть. Він був адресований Еліанні Солус, і в ньому також зазначалося, що це тільки перший".

Я зазирнув у вікно, і мій погляд зачепився за Лію, яка знову танцювала навколо.

У мене відвисла щелепа. Ці довбані виродки знову намагалися відірвати її від мене. Я ніколи не дозволю цьому статися.

Моя голова повернулася до Бренна, а в грудях стислося. "Ти їх бачив?"

Він похитав головою. "Ми вважаємо, що там були тіні, які відступали далеко за пагорбами, але я не хотів висилати розвідників, не поговоривши спочатку з вами".

Я кілька разів швидко кивнув головою. "Хороша людина." Я втягнув повітря і заплющив очі, намагаючись придумати план, як зробити так, щоб Лія не знала про це якомога довше.

Вона може спробувати відрізати мені за це яйця пізніше, але я не міг ризикувати, щоб вони знову її знайшли. Останні кілька годин вона пила, намагаючись хоч якось розважитися – я не міг забрати це у неї після всього, через що вона пройшла, і я відмовлявся ризикувати, що вона не буде тверезою в бою.

Я видихнув. "Підготуйте стільки, скільки зможете за такий короткий термін. Звільніть казарми. Усі, хто може воювати, повинні прийти, якщо вони повнолітні. Я не хочу, щоб люди були налякані, тому, якщо можете, не втягуйте в це жінок і дітей. Невігластво – це блаженство". Я зробив паузу. "Ми не можемо дозволити їм потрапити в місто. Ми підемо до них. У нас буде перевага".

Він коротко кивнув мені. "Так, Командире." А потім він пішов вгору по вулиці.

Биття мого прискореного серця загрожувало мені втратою свідомості, і я відчайдушно намагався змусити його сповільнитися. Лія відчувала ці емоції в мені, так само, як і я відчував їх у ній. Я повинен був бути обережним.

Коли він зник з поля зору, я повільно відчинив двері таунхаусу і побачив, що всі повернулися до своїх справ, окрім Зайли. Вона дивилася на мене через всю кімнату, явно знаючи, що щось не так.

Увага Лії переключилася на мене, і вона попрямувала в мій бік. "Все гаразд?" – запитала вона тоном, що межував із занепокоєнням.

Я посміхнувся їй найпереконливішою посмішкою, яку зміг зібрати. "Так, мені просто потрібно ненадовго позичити Гейджа і Лендона. У казармах зчинився якийсь галас, і нам потрібно піти і розібратися з цим".

Вона на мить зупинила на мені погляд. "Це жахлива бійка? Чому ти зараз такий нервовий?" – запитала вона, поклавши руку мені на груди.

Тьху. Цей проклятий парний зв'язок.

"Моя Лія", – воркував я до неї. "Я думаю, що ти плутаєш свої власні почуття з моїми у своїх п'яних витівках. Можливо, ти нервуєш, бо не знаєш, навіщо мене викликали", – дражнивсь я, але мій шлунок скручувався у вузли всередині мене, коли брехня прослизала крізь зуби, намагаючись заспокоїти її занепокоєння.

Її очі бігали туди–сюди між моїми, змушуючи мене затамувати подих, але потім куточок її губ опустився. "Можливо, ти маєш рацію".

Боги, чорт забирай, я не знав, чи пробачить вона мені це коли–небудь.

Я поцілував її в чоло, і вона нахилилася на дотик. "Ми повернемося, як тільки зможемо".

"Сподіваюся!" – вигукнула вона, різко відступаючи від мене. "Тому що у мене є деякі *плани* на нас з тобою на пізніше, Командире", – спокусливо сказала вона.

Я підморгнув їй з посмішкою, а потім зосередився на двох чоловіках, які вже чекали на мене біля дверей. Я вже збирався йти з ними, коли відчув кинджальний погляд Зайли, що впивався мені в спину.

Я напівобернувся. "Залишайся тут з дівчатами і Фінном, Зай. Ми повернемося". Вона відкрила рот, щоб протестувати, але я зачинив за собою двері, поспіхом проштовхнувши через них Гейджа і Лендона.

Якщо Лія не вбила мене за те, що я не втягнув її в це, то моя кузина точно це зробить.

"Що відбувається, брате?" запитав Гейдж, коли наші кроки прискорилися.

Випустивши повітря через ніздрі, я відповів: "У нас гості. Поясню по дорозі".

Ми втрюх помчали вниз по доріжці, на вулицю і через місто так швидко, як тільки могли. Поки ноги несли нас, я молився всім богам, щоб ми не запізнилися і не дали їхньому війську прорватися через браму.

Стоячи перед нашою імпровізованою армією, з Гейджем і Лендоном, що стояли з обох боків від мене, я зробив таке ж хоробре обличчя, яке завжди мав, коли зустрічався з кровопролиттям.

"Ваші дружини і діти сплять у своїх ліжках і чекають, коли ви всі повернетесь додому сьогодні ввечері. Не дайте їм приводу прокинутися з болем у серці. Боріться завзято. Боріться за своє життя і життя тих, кого ви любите", – оголосив я.

Коли місячне світло проникало крізь хмари, я побачив, як на їхніх обличчях повільно з'являвся страх.

Для наймолодших це буде їхня перша справжня битва. Чи достатньо добре я їх тренував? Чи достатньо наполегливо? Я можу тільки сподіватися на богів, але ми збиралися це з'ясувати.

Мій погляд перевівся на Лендона. "Ти впевнений, що зможеш це зробити?" шепнув я йому. "Я повинен був знайти спосіб запитати тебе, перш ніж тягнути тебе сюди з нами. Ще не пізно тобі розвернутися".

"Я відмовляюся сидіти склавши руки, охоплений страхом, більше ніколи в житті", – заявив він, дивлячись на свої груди, а потім зосередив погляд на армії, що стояла перед нами. "Я вирішив воювати. Зробіть мене корисним".

Мій погляд перевівся на іншу сторону, на Гейджа. "Ти готовий?"

"Я був створений для цього, брате", – відповів він, його голос був холодним і смертельно спокійним. Всі ознаки його типового жартівливого "я" зникли.

"Тоді давайте бляха покінчимо з цим".

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ВОСЬМИЙ

Келлан

Здалеку я спостерігав за їхньою жалюгідною армійською формою в тіні нічної темряви. Я не міг втриматись від злої посмішки, коли вони рушили прямо на нас з—за пагорбів.

Я повернув коня туди, де ми чекали на початок веселощів, і привітав Вінсента, зіскочивши з нього. "Вона йде". Я засміявся, хитаючи головою. "Вона ніколи не навчиться".

"Я бачу. Їх армія чимала, як на такий короткий термін. Більше, ніж ми привели, Капітане", — сказав він.

Я підняв на нього брову і нахилив голову набік. "Боїшся?"

"Зовсім ні. Просто хотів переконатися, що ти знаєш, що нас технічно більше".

Я закотив очі. "Переважають тілами. А не в уміннях чи здібностях до зцілення. Ми прорвемося крізь них, як крізь ніщо. Зрозумів?"

Вінсент поплескав по пастці, яку ми повинні були встановити, щоб відокремити Еліанну від натовпу, коли вона висіла у нього на боці.

Чудово.

Я повернувся обличчям до моїх смертоносних, готових до бою солдатів. "Всі на позиції!" прокричав я в раптово похмуре нічне небо.

Ми рушили і йшли, поки не зіткнулися віч—на—віч з людською армією, яку відділяло від нас менше чверті милі.

Лють затопила мій зір, коли я побачив, хто привів їх туди.

Не Еліанна, а клятий командир людського бруду, з яким вона спала, як тільки вислизнула з моїх рук.

У моїх грудях пролунало гортанне гарчання, а ніздрі роздулися.

Він випустив довгий свист поруч зі мною. "А. Я думав, що ми вбили цього".

"Як і я", — сказав я крізь стиснуті зуби. Мій погляд простежив за ним, коли він наближався до нас з двома іншими, що стояли з боків.

Я зробив кілька кроків вперед, Вінсент йшов слідом за мною, поки ми не зустрілися посередині. Тепер нас розділяло лише кілька футів, і ми стояли, дивлячись один на одного.

Очі командира були прикуті до мене, гнів сочився з його обличчя, а його щелепа цокала, коли ми дивилися один на одного.

"Адлер", – привітався він. "Що привело тебе на мої землі? І знову посеред ночі?" – запитав він. "Ну, це просто погана справа".

Мої губи відшарувалися, оголивши зуби в зловісній посмішці. "Командире. Який чудовий сюрприз..." Я нахилив голову набік. "Ти трохи живіший, ніж я очікував."

"Можливо, мене не так легко вбити, як ти спочатку вважав", – насміхнувся він.

"Схоже на те". Я посміхнувся. "Гарний шрам".

Його очі звузилися на мені. "Даю тобі п'ять довбаних секунд, щоб розвернутися і забратися з Сілкроу, або ти зіткнешся з наслідками".

Я озирнувся, нудьгуючи. "Сілкроу, кажеш? Останнє, що я чув, це те, що він був знищений більше століття тому."

"Його перебудували", – прогарчав він.

"Так", – випустив я, відмахуючись від нього. "Вибач, але я не піду. Поки не вирву з твоїх володінь трьох маленьких пустотливих зрадників. О, і ще когось, хто втік з Айли."

"Трьох?" Він запитально нахилив голову вбік.

Я хихикнув. "Окрім Еліанни Солус, принц і принцеса також повернуться додому. Бачиш, їхня мати дуже сумує за ними, а брат, який незабаром стане королем, має для них кілька теплих слів".

Периферійним зором я бачив, як він міцно стиснув руків'я меча. "Ми не тримаємо тут принца чи принцесу. Ти, мабуть, розминувся з ними. Або, можливо, вони загинули в дорозі".

Цей тупий вилупок.

Я скривив губи. "Конюх, що стоїть прямо за тобою, змушує мене припустити протилежне", – подражнив я його.

Будь-яке відчуття веселоців, яке він мав, коли намагався гратися зі мною, зникло з його обличчя. "Ти *ніколи* її не отримаєш. Як і будь-кого з них", – кипів він, коли в небі над головою пролунав оглушливий гуркіт грому.

Блискавка яскраво спалахнула в тандемі з громом, висвітлюючи справжній жах, написаний на обличчях його солдатів. Командир був таким дурнем – я б ніколи не залишив переляканих, слабких солдатів у своїх лавах. Задоволення наповнило мої вени.

"Бачиш, ось тут ти помиляєшся, Командире. Здається, тобі потрібно ще раз нагадати, що вона *завжди* буде зі мною. Бо незалежно від того, у що ви вірите або говорите собі, вона назавжди моя".

Його обличчя перекошилося від люті, злісна репліка зірвалася з його язика.

А потім, одним швидким рухом, я вирвав свій меч з піхов і замахнувся.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДЕВ'ЯТИЙ

Еліанна

Вечірка закінчилася, як тільки хлопці пішли. Щось було не так, і чим більше я сиділа, намагаючись протверезіти, тим більше нерви брали гору.

Я подивилася на Зайлу, чиї очі не зводили з порожніх дверей з того моменту, як вони вийшли.

Фінн запитав мене, чому вони забрали Лендона, і у мене не було відповіді для нього. Я не мала жодного уявлення. Я була в такій же темряві, як і він.

Крізь штори промайнула блискавка. Я підійшла до підвіконня і обережно відсунула їх назад, дивлячись на проливний дощ, що відкрився з нічного неба і залив вулиці.

"Вони вже мали б повернутися", – пробурмотіла я собі під ніс.

"Не може бути." Зайла підбігла до мене і вирвала штори з моїх рук, повністю відсунувши їх назад. "Щось не так. Я це відчуваю."

"Думаю, ти маєш рацію", – відповіла я, коли до нас підійшла Ейвері і приєдналася до нас.

"Що це?" – запитала вона, вказуючи на якийсь мішок, що мокнув під дощем на подвір'ї.

Я насупила брови. "Це дивно. Я не пам'ятаю, щоб ми бачили його там, коли повернулися. Піду перевірю."

Я схопила плащ Джейса, який висів на перилах сходів, накинула його на голову, відчинила входні двері і вибігла на вулицю.

Мої черевики розбризкували калюжі на доріжці, а грім продовжував гриміти в грозовому небі над головою, коли я схопила мішок і кинулася назад до дверей.

Двері за мною зачинилися від вітру, і я трохи задихалася від того, як швидко мені довелося їх схопити.

З плетеного мішка капала брудна вода на підлогу біля наших ніг, і Зайла підійшла до мене і вирвала його з моїх рук, поки я стягувала з плечей промоклий плащ, що прилип до них.

Мої очі спалахнули, коли гострий запах крові заповнив мої ніздрі, змушуючи серце калатати. Я прочистила горло, коли всі зібралися навколо –

навіть Велі виглядала зацікавлено, оскільки вона залишилася біля каміна в іншому кінці кімнати.

Я прикусила нижню губу, з тривогою спостерігаючи, як Зай смикає за ниточки і зазирає в мішок.

Її очі піднялися до моїх, і вона заплющила їх. "Ми можемо поговорити нагорі?" – прошепотіла вона.

Я підняла голову і побачила, що очі Ейвері та Фінніана нервово дивляться на нас.

"Будь ласка, скажи нам, у чому справа", – звернулася до неї Ейвері. "Ми впораємося з цим. Тепер це наше життя".

Я м'яко посміхнулася сестрі, але, чесно кажучи, якщо Зайла була стурбована тим, що було в сумці, це навіть мене змусило нервувати.

Зай подивилася на неї. "Як хочеш, Принцесо". А потім, зітхнувши, передала сумку мені.

Я ковтнула і простягнула до неї руку, і мої очі розширилися від жаху, щойно я торкнулася плоти.

Бляха. Бляха. Бляха.

Я витягла відрубану руку з простромленою запискою. Я відірвала шматок пергаменту від закривавленого пера і прочитала, що там було написано.

Я ледь чутно почула, як Фінн давився блювотними масами з іншого кінця кімнати, побачивши те, що там було.

Мій суджений збрехав мені. Він збрехав, щоб утримати мене тут і втік з іншими. Важко дихаючи, я зіжмакала вже знищений шматок пергаменту в руці, коли мене охопила лють.

"Вони збрехали нам, чи не так?" запитала Зайла, змушуючи мене зустрітися з її поглядом. Гнів, що мерехтів у її очах, віддзеркалював мій власний.

Моя щелепа зіпилася, і з мене вислизнув страхітливий, перехоплюючий подих сміх. "Схоже, що так".

Вона випустила повітря і швидко розвернулася обличчям до Фінна та Ейвері. "Ви двоє..." Вона агресивно вказала на них. "Залишайтеся, блядь, тут". Її погляд перекинувся на Велі. "Ти..." Вона зупинилася на мить, і одна з моїх брів піднялася, дивуючись, як відьма буде виконувати накази.

"Я простежу, щоб вони залишалися на місці". Велі схрестила руки, кивнувши підборіддям на двері. "Ідіть."

Секундою пізніше ми з Зайлою побігли сходами вгору, по двоє, хапаючи обладунки і будь-яку зброю, яку могли знайти в кімнатах.

Коли я спускалася назад сходами, мої кроки призупинилися, оскільки я відчула на собі кілька пар очей, включаючи погляд Ніри. Вовчий погляд Ніри затримався на мені з такою напругою, ніби вона знала, що ми збираємося робити.

"Ходімо, дівчинко", – наказала я, і ми втрюх швидко вискочили через вхідні двері в дощову погоду.

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТИЙ

Еліанна

Моє волосся та одяг намокли, щойно ми вийшли за двері таунхаусу. Дощ лив на нас, поки ми мчали вузькими, звивистими вуличками міста. Ніхто не виходив на вулицю, ні через дощ, ні через те, що була глибока ніч.

Де ж вони, в біса, були? Якби армія фейрі прорвалася в місто, вони б вже напевно сіяли хаос. Не було нічого видно чи чути, окрім звуку дощових крапель, що розбивалися об тротуари та дахи навколишніх будівель.

Ми наближалися до головних воріт міста, Ніра бігла між нами, коли раптом мої ноги раптово підкосилися. Ріжучий біль пронизав моє передпліччя, змусивши мене заїкнутися і мало не спіткнутися від приголомшення.

Зайла виставила руку перед моїми грудьми, щоб втримати мене, і ми стояли в центрі порожньої площі. Ніра з цікавістю спостерігала за мною, в її очах було занепокоєння.

Зітхнувши, я подивилася на своє передпліччя, але мої очі зустрілися з незайманою шкірою. Жодного сліду. Жодної краплі крові. Нічого.

Що могло означати лише одне.

У мене стислося в грудях, кров кинулася до вух. Я подивилася на Зайлу. "Джейс поранений."

"Чорт!" – крикнула вона в шторм. Вона озирнулася до мене. "Що, чорт забирай, нам робити?!"

Я відкинула мокре волосся, яке прилипло до обличчя, і потупцювала по калюжах, поки не дійшла до воріт.

Я затулила брови рукою, щоб захистити зір від крапель, але нічого не бачила. "Де ти, Джейсе?" прошепотіла я сама до себе.

Зай присунулася до мене і повторила моє положення, намагаючись побачити крізь шторм, що обрушився на нас.

Блискавка спалахнула ще раз, і краєм ока я побачила, як вдалині за пагорбами з'явилися схожі на тіні фігури.

"Там!" Я показала на них і кинулася наввипередки, не чекаючи на її відповідь і навіть не перевіряючи, чи йде вона за мною.

Кожен крок, який я робила крізь густу багнюку, був відчайдушнішим за попередній. У мене боліла рука, але, на щастя, більше нічого на тілі не боліло. Це означало, що Джейс принаймні ще живий. Я сподівалася.

Про що він думав? Залишаючи мене? І Зайлу. Як він міг не сказати мені про це? Чому він вважав, що все це нормально, коли знав, як я до всього ставлюся?

Я не ховалася від битв. *Ніколи*, бляха, не ховалася. Я завжди дивилася їм у вічі, і ця армія прийшла сюди, щоб знищити мене. Знищити *нас*. Хай мене прокляне сама мати богів, якщо Джейс думав, що я не кинуся в цю битву разом з ним і не битимуся до останнього подиху.

І він взяв *Лендона* з собою? О, у нього будуть великі неприємності, якщо ми переживемо це.

Ми продовжували мчати до полів. Я піднесла руку до рота і пронизливо свиснула Нокса, а мої очі відчайдушно шукали небо над головою, але все, що мене зустріло – це темрява і сліпучий дощ.

"Нокс!" закричала я, але відлуння загубилося в бурхливому небі. Я свиснула ще кілька разів, але його крила так і не з'явилися. У моїй пам'яті промайнула перша ніч, коли ми потрапили в шторм – коли ми прибули до військового табору, і я згадала, як він злякано літав у небі, коли пролунав грім.

"Де віверн?!" закричала Зайла, задихаючись, коли ми бігли.

"Я не думаю, що він може почути свист над бурею!"

Здавалося, що ми пробігли вже багато миль, а буря все ще не вщухала. Грім продовжував гуркотіти в небі, і коли яскравий спалах гніву богів осяяв ніч, я нарешті побачила абсолютне божевілля битви, що розгорілася під пагорбами.

Ми втрюх зупинилися на вершині, дивлячись вниз на те, що відбувалося перед нами. Тіла вже лежали в багнюці. Багряна кров ріками розтікалася по місцевості, забруднюючи королівство ще більшою кількістю безглузвих смертей.

Моя вовчиця, побачивши все це, люто загарчала, готуючись вчепитися зубами у ворога.

Коли я глянула на кузину мого судженого, вона вже спостерігала за мною, чекаючи мого сигналу.

"Не вмирай, добре?" крикнула я їй.

"Ти теж, Ліє. Я не можу отримати задоволення від того, що вб'ю хлопців за те, що вони нас не взяли". Вона підморгнула, і, на мій подив, болісний сміх вирвався з мене.

Я вийняла меч зі стегна і підняла його високо над головою – вся моя увага була зосереджена на сцені.

Ніра випустила люте виття, яке відлунювало крізь зливи на полі бою, повертаючи безліч поглядів у наш бік між ударами їхніх мечів.

"Кров'ю і мечем", – примарою прошепотіло з моїх вуст те, що я обіцяла своїй сім'ї та народу лише кілька годин тому. Я проревіла жахливий бойовий клич у повітря, а у відповідь прогримів грім.

Обіцанка законної королеви Вальдерре.

Обіцанка смерті.

Джейс

Клинок Адлера розсік мені передпліччя, коли наші мечі неодноразово стикалися в розпалі бою. Кров потекла по зап'ястку на долоню, змушуючи мене час від часу втрачати контроль над зброєю.

У той момент, коли я відчув, як моя плоть розривається, все, про що я міг думати, була Лія. Вона б знала зараз – відчула б це через парний зв'язок. Я молився богам, щоб вона залишилася на місці, не знаючи, де ми всі, але я знав краще.

Наші черевики застрягли в багнюці, що заважало пересуватися так швидко і ефективно, як ми зазвичай робили. Адлер був чудовим бійцем; я б віддав перевагу цьому шматку лайна.

Захеканий, я заніс свій клинок прямо йому в обличчя, але він вчасно підняв свій меч, щоб заблокувати смертельний удар.

Навіть під бризками бруду і крові, що вкривали його обличчя, просвічувала його несамовита посмішка.

"Я не знаю, чи ти чув, Командире", – промовив він, глибоко дихаючи, продовжуючи наносити удари. "Але ми з твоєю коханою Лією одружимося, коли повернемося до столиці королівства".

Мої очі спалахнули, і я випустив рев люті, коли я безперервно рубав його лезом, іскри летіли щоразу, коли сталь стикалася. Він намагався познущатися наді мною, і я до біса ненавидів, що це працювало. Думка про його руки на моїй судженій, про те, як він дивиться на неї і говорить про неї, викликала у мене напад незрівнянної люті.

Наші мечі продовжували стикатися, поки я не побачив, що його увага переключилася на пагорби. Я скористався нагодою, щоб завдати удару, але він відхилився якраз вчасно, і я промахнувся повз його груди, натомість мій клинок розсік зяючу рану на його стегні.

Він заревів від болю, і його люті очі знову втупилися в мене. Киплячи, він сказав: "Вибач, Командире, але, здається, моя наречена прибула, і тепер у мене є справи, якими я повинен зайнятися".

І одним раптовим, точним рухом він підняв свій чобіт з землі і так сильно вдарив мене ногою в груди, що я відлетів назад, приземлившись прямо на купу закривавлених, понівечених тіл. Адлер випустив глибокий гортанний рев, звук пролунав у повітрі, ймовірно, у відповідь на біль, який він щойно додав до своєї вже пораненої ноги.

Бій продовжував вирувати навколо мене, і мені довелося швидко відкотитися з дороги, щоб не бути затоптаним або розтоптаним тими, хто був поруч.

Я схопив свій меч і другий, який знайшов на землі, чи то викинутий, чи то одного з полеглих, і кинув погляд туди, куди дивився Адлер.

Мої очі розширилися від жаху, і всі думки були вирвані з мого розуму, коли крізь бурю пролунало пронизливе виття. Мій погляд спрямувався до джерела, і я побачив, як моя суджена здійняла в повітря бойовий клич і кинулася вниз з пагорбів, прямо в розгортаючесь безладдя.

"Бляха!" закричав я і послав свій клинок в одного з фейрі, що мчав повз мене. Його очі були прикуті до Лендона, який, як я бачив, був всього в декількох футах від мене, на диво, тримаючись на ногах.

Лендон подивився на мене і кивнув, підтверджуючи, що він впорався з ситуацією.

Дякуючи богам, я націлився на вершину пагорба, звідки я бачив, як Лія бігла вниз. Вона не могла втекти далеко під натиском тіл, які билися і нагромаджувалися.

Поле битви лежало переді мною, хаотична сцена насильства і смерті, а брязкіт сталі об сталь відлунював у повітрі. Вихопивши меч, я відчайдушно намагався дістатися до неї, рубаючи кожного солдата на своєму шляху.

Моє серце калатало в грудях, коли я намагався зосередитися на точності своїх рухів, одночасно намагаючись дістатися до неї. Стріли свистіли над моєю головою, знаходячи свої сліди в плоті солдатів з кожної армії. Моє обличчя було вкрите кров'ю як моїх ворогів, так і моїх власних людей, що бризкала з усіх боків. Я ухилявся і плентався якнайшвидше, енергійно розмахуючи клинком, намагаючись при цьому не бути пораненим.

Битва за межами нашого міста стала безжальною, але я продовжував йти вперед, не зупиняючись ні на мить. Я продирався крізь море тіл, нагадуючи собі, що кожен крок наближає мене до Лії.

Лють зробила мій зір червоним, а дощ розмив все навколо нас. Використовуючи свої подвійні леза, я пробив наскрізь грудну броню ворожого солдата, в той час як інший меч заніс над горлом іншого, відокремлюючи його голову від тіла.

Мої очі прикипіли до неї, що стояла на протилежному боці дороги, пробиваючись крізь божевілля. Кожен її крок, поріз і удар були влучними. Вона рубала їх швидше і ефективніше, ніж половина моїх людей. А колись це були її власні солдати, чорт забирай.

Це моя клята дівчинка.

Вони були тут, щоб знову забрати її в мене. Я б знищив їх усіх, перш ніж дозволив би їм і пальцем до неї доторкнутися.

Спалах її шрамів, що вкривали її спину, промайнув у моїй пам'яті, і раптом мене охопив гнів.

Я закричав у повітря, продовжуючи рубати і калічити наших супротивників, поки я переходив через криваву річку, яка захопила поле.

Я подивився ліворуч від неї і побачив, як Келлан наближається, вбиваючи наших людей, коли він підкрадався ззаду. Кров з рани, яку я йому наніс, все ще текла по його стегну, просочуючи штани, але він рухався так, наче його це зовсім не турбувало.

Мій зір сповільнився, коли я побачив, як він простягнув руку до неї ззаду. Не лезом, а руками. Він дійсно збирався *взяти* її.

"*ЛІЯ! ОБЕРЕЖНО!*" закричав я, прориваючись до неї так швидко, як тільки міг.

Її очі піднялися до мене з іншого боку поля, саме в той момент, коли його руки обхопили її груди.

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ПЕРШИЙ

Еліанна

Руйнування поля бою розкинулися перед нами, коли ми спускалися з пагорба, мчачи на повній швидкості під натиском божевілля. Повітря було насичене запахом крові, сталі та дощу. Колись я командувала цими чоловіками, а тепер опинилася серед того самого хаосу, який вони організували проти мене і тих, кого я любила.

Рухаючись зі смертельною рішучістю, мій клинок розсікав повітря з точністю, завдаючи точних ударів з кожним помахом. Воїни, якими я колись командувала, а тепер вони стали моїми суперниками, билися безжально, прагнучи перемоги. Кожен раз, коли мій меч стикався з одним з них, це було відлунням зради, яку я відчувала всередині себе.

Ніра вискочила з-за моєї спини і атакувала, занурюючи свої ікла в плоть ворожих солдатів, дозволяючи їхнім крикам дзвеніти, коли їхня кров покривала її колись біле хутро.

Коли я наносила удари іншим, мої очі залишалися лютими і непохитними, не видаючи жодних емоцій, коли я рубала тих, хто влаштував нам засідку.

"Я бачу Солус!" Ці слова пролунали крізь божевілля, і я рвонула в їхньому напрямку, коли мій погляд зупинився на двох солдатах, що цілилися в мене.

"Привіт, хлопці", – прошипіла я, насупивши брови, з гарчанням на вустах, крутячи мечем у руці.

Я кинулася на солдатів з витягнутим до них лезом, мої потужні стегна штовхали мене крізь густу багнюку, яка загрожувала сповільнити мої рухи.

Мій меч вразив першого чоловіка зі смертельною точністю, встромившись йому в живіт і без зусиль пробивши його обладунки. Другий солдат був там за мить, замахнувшись своїм клинком прямо мені в обличчя. Я ухилилася від нього, обрушивши на нього тіло мертвого воїна разом з моїм клинком.

Мій супротивник втратив рівновагу, коли тіло вдарило його спереду, і я задрала чобіт, щоб звільнити загиблого від меча, відправивши і його, і другого на землю разом з ним.

Чоловік зіштовхнув тіло свого товариша з себе і відправив його летіти по багнюці, його очі тепер були втуплені в мене з люттю, що виривалася з них.

Усмішка скривила мої губи, коли я знову підняла зброю в очікуванні, бо я знала, що гнів у моєму власному погляді був набагато смертоноснішим, ніж у його.

Мій погляд ковзнув по лезу, по якому хвилями стікала кров його друга, змиваючись від дощу, що продовжував лити на нас.

"Давай, шматок лайна, ми тільки почали!" крикнула я, і він кинувся в атаку.

Наші леза зустрічалися знову і знову, і дзвін від їхнього зіткнення загрожував оглушити мене. Ми обоє стогнали щоразу, коли сила наших ударів зіштовхувалася, випробовуючи кожен м'яз мого тіла, коли я намагалася обеззброїти і вбити солдата, який був удвічі більший за мене.

Однак там, де у нього були м'язи, у мене була швидкість. Наша зброя знову зустрілася, і я ковзнула своїм лезом по його лезу, перед тим, як пригнутися і покотитися по багнюці, поза його досяжністю. Він кинувся на мене, і я зірвалася з місця, змахнувши мечем прямо по його щиколотках. Сталь меча прорізала плоть і кістки, відрубавши йому ногу до середини гомілки. Чоловік впав на багнисту землю, крик розривав його горло – аж поки я не відправила свій клинок крізь нього теж.

Намагаючись віддихатися, моє тіло крутилося, поки я продиралася крізь хаос битви, що все ще вирувала. Мої очі нарешті зустрілися з очима Джейса, і я відчула полегшення, коли побачила, що він все ще живий і бореться. Так було доти, доки моє тіло не задихнулося в нестерпних, жорстоких обіймах ззаду.

Я всюди впізнавала запах шкіри та морської солі. Відчуття його мозолистих рук на моєму тілі, якого я колись жадала, але тепер мене нудило від самої думки.

Це був Келлан.

Одна з його рук стиснула моє зап'ястя так міцно, що миттєво вирвала меч з моєї руки. Я біла ногами і кричала, посилаючи кулаки назад до його обличчя, коли він підняв мої ноги з землі і намагався піти з поля бою зі мною на руках.

"Не чини опір, кохана. Ти ж знаєш, що це марно". Він хихикнув мені на вухо, думаючи, що вже переміг.

"Та пішов ти!" Я закипіла, а він у відповідь загавкав різким сміхом.

Моя рука спустилася вниз по стегну і вирвала кинджал з ремня. Рухаючись занадто швидко, щоб він встиг зрозуміти, що я роблю, я підняла руку над головою і занурила обидіанове лезо за плече, прямо в вигин його шиї.

Келлан заревів від болю, а я затиснула лезо між зубами, щоб використати силу обох рук, щоб вирватися з його рук. Однак його біль був занадто сильним, і він відпустив мене без особливого опору, дозволивши мені впасти на землю вниз.

Я розвернулася, щоб зіткнутися з ним обличчям до обличчя, лезо кинджала залишилося між моїми губами, а його кров просочилася крізь них.

"Ти тупа сука!" – лютував він, хапаючись за свою рану, з якої текла кров. "Я єдиний, хто *не* намагається вбити тебе! Можливо, я просто передумав". Він потягнувся до мене іншою рукою.

Я підскочила зі свого місця і вдарила його кулаком прямо в обличчя, від чого його тіло відкинуло назад.

"Я *можу* вбити тебе", – прогарчала я крізь зуби.

Дощ нарешті вщух, коли я нашорошила вуха, насторожившись, бо знову відчула чинсь присутність за спиною. Тримаючи кинджал у руці, я розвернулася, щоб розрубати їх, але мій зап'ясток застряг у повітрі.

Я зупинилася, і моє мокре від дощу волосся, переплутане з кров'ю і брудом, прилипло до обличчя, а очі розбіглися в різні боки. Хвиля спустошення ледь не поставила мене на коліна, коли я опинилася віч—на—віч з тим, кого щойно намагалася вбити.

Карі очі втупилися в мене там, де я стояла, коли рука мого судженого схопила мене за зап'ястя. Він обережно відпустив руку, його погляд був сповнений туги і тривоги, коли він стояв переді мною, важко дихаючи.

"Це я, моя Лія. Це я", – шепотів мені Джейс між кожним своїм вдихом, і мої коліна підкосилися, коли провина і чистий страх поглинули мене.

Я щойно несвідомо намагалася вбити свого судженого. Мати богів, що я щойно накоїла? Непереборне почуття страху затопило мене, коли мій рот відкрився від жаху, я почала прискорено дихати, а він продовжував спостерігати за мною.

Джейс швидко рушив, щоб пригорнути мене до своїх грудей. "Ти поранена?" – запитав він.

Я похитала головою, і мої очі розширилися, коли я згадала, що лише мить тому я стояла над Келланом, готова нарешті вбити виродка раз і назавжди.

Здавалося, він зрозумів те ж саме, і ми обидва різко повернулися і подивилися на землю вниз.

Келлан *зник*.

"НІ!" Я заревіла і гарячково обшукала навколишнє середовище.

Вони відступали – майже всі. Я дивилася, як солдати фейрі, одягнені в обладунки Айли, бігли до далеких полів, де на них чекали коні.

"Ви кляті *боягузи!*" крикнула я в повітря, і мій голос загубився в далекому гуркоті грому.

Мої груди швидко здіймалися і опускалися, коли я спостерігала за розгортанням відступу. Наші солдати раділи в унісон, але я була *далека* від щастя.

Ні, вони *всі* повинні були померти за те, що намагалися зробити сьогодні вночі.

Я розвернулася, шукаючи ознаки того, що наші друзі все ще живі, коли мої очі зупинилися на Лендоні через поле бою.

Він ішов до нас, переможно посміхаючись, коли раптом збоку на нього кинулася тінь. Мої очі сфокусувалися на фігурі, що бігла до нього, і моє серце зупинилося, коли я помітила, що це був Вінсент.

"Лендоне!" крикнула я. "Обережно!" Я кинулася до них, і Ніра приєдналася до мене в моїй гонці, гавкаючи і гарчачи в їхньому напрямку, але було занадто пізно.

Вінсент встромив свій меч у бік Лендона, і я була змушена дивитися, як коханий мого брата впав на коліна, з очима, сповненими агонії та жаху.

"НІ!" вигукнула я, коли мої ноги продовжували нести мене до нього.

Вінсент знову підняв меч над головою Лендона, щоб нанести смертельний удар, як раптом з його ноги з'явилася стріла, а потім ще одна в плечі.

Продовжуючи бігти, я повернула голову і побачила, що Ґейдж і Зайла випускають стріли в його бік.

"Взяти його, бляха!" крикнула я їм.

Вінсент вирвав стрілу зі своєї ноги і розвернувся на п'яту, щоб відступити з іншими, залишивши Лендона по коліна в багнюці.

Вони побігли за ним.

Я дивилася, як Лендон впав на землю обличчям вниз, коли я нарешті добігла до нього, і впала перед ним на коліна. Ніра скигвила поруч зі мною, побачивши його, оближуючи бік щоки, який проступав крізь багнюку.

"Ні, ні, ні! Давай, Лендоне", – кричала я, перевертаючи його тіло. "З тобою все гаразд. З тобою все гаразд!" Сльози виступили на моїх очах, коли я змушувала його залишатися притомним і з нами.

Джейс зустрівся зі мною, і його рука злетіла, щоб прикрити щелепу, яка відвисла, коли він вигукнув прокляття богам у чисте небо.

Мої очі заплющилися, коли я піднялася на ноги і використала залишки адреналіну, щоб перекинути тіло Лендона, що кульгало, але все ще дихало, через плече. Я мимоволі буркнула під його вагою.

"Лія, дозволь мені..." – почав він.

"Ні!" суворо сказала я, піднявши руку, щоб зупинити його. "Він у мене. Мені потрібно повернути його до Велі якомога швидше. Іди полювати на цей шматок лайна разом з іншими", – наказала я йому.

Його дихання прискорилося, він нервував, коли я відмовила йому в допомозі. Його хвилювання потрясло зв'язок, але мій гнів пересилив його, заблокувавши майже повністю.

"Я кохаю тебе, гаразд? Все буде добре", – запевняв він мене, але я бачила, як його вираз обличчя потьмянів при вигляді крові Лендона, що лилася з його рани по моїй спині.

Я коротко кивнула йому. "Переконайся, що ти знайдеш його і приведеш до мене. Живим", – зажадала я, але мій голос тріснув, коли нерви взяли гору наді мною.

З Нірою поруч, я розвернулася і побігла вгору по пагорбах, поспішаючи назад до міста так швидко, як тільки могла дозволити додаткова вага, яку я тепер несла.

Я увірвалася у вхідні двері таунхаусу, вкрита брудом і кров'ю від шторму, який нарешті припинився.

Увага Фінна, Ейвері та Велі прикута до мене, і всі вони шоковано ахнули, побачивши, як Лендон вислизає з моїх рук, коли я відчайдушно намагаюся втримати його на своїх плечах.

З хрипом у грудях я промчала через вітальню і поклала Лендона на диван, не звертаючи уваги на те, що він запечеться в уламках битви.

"О, боги!" крикнув Фінн, і моє серце розірвалося в грудях. "Лендоне! Що з ним сталося? Куди, в біса, вони поділися?!" Він впав на підлогу поруч зі своїм коханим, дивлячись на мене очима, що тонули в спустошенні.

Я прочистила горло, намагаючись перевести подих. "Вони знайшли нас", – це все, що я змогла сказати в цю мить, а потім повернулася до Велі. "Допоможи. Йому", – благала я.

Велі швидко кинулася до своєї кімнати через коридор і вийшла з руками, переповненими бинтами, мазями і тонізуючими засобами.

"Рухайся, хлопче!" – крикнула вона Фінну, який одразу ж скотився на підлогу, щоб забратися з її шляху.

Вона взяла свої кігті і розірвала його сорочку над раною. Вона потягнулася за густою маззю, що була в одній з численних баночок, які вона принесла, і нанесла товстий шар мазі на його смертельну рану.

Велі схопила листок седайо і тицьнула його в мого брата. "Змусь його з'їсти це".

"Як? Він навіть не прокидається!" – закричав він, голос його лунав від гніву та паніки.

Її жахливі очі звузилися на ньому. "Ти хочеш, щоб він жив?" – зірвалася вона. "Це допоможе від болю, але мені потрібно зосередитися на іншому. На його ранах, Фінне".

Фінн підвівся на ноги, шкіра на його очах злипла в болючому погляді, коли він сів на бильце дивана поруч з головою Лендона. Він обережно відкрив щелепу і поклав листок до рота.

"Якщо ти мене чуєш, жуй", – закликав він. "Будь ласка, Лендоне. Я не можу зробити все це без тебе". Сльози потекли по його щоках хвилями.

Я повернулася до Ейвері і побачила, як її губи затремтіли, і вона змахнула кілька сліз, що вислизнули.

Очі Лендона розплющилися. "Фінн", – почав він. Його дихання було прискореним, а погляд скляним. "Мені боляче... Мені так шкода".

Ридання прорвалося крізь мою власну оборону, коли я спостерігала за їхньою взаємодією, поки Велі зашивала його. Ніра, її шуба все ще була просякнута кров'ю, сіла мені на ноги, намагаючись заспокоїти мене.

"Я знаю", – прошепотів Фінн, відкидаючи волосся, що прилипло до обличчя. "Цей листок допоможе від болю".

Коли Лендон повільно почав жувати, Велі ледь помітно кивнула, і всі ми в унісон видихнули з полегшенням.

Я підійшла до вікна і зазирнула у нього, чекаючи, чи Джейс та інші впіймали Вінсента.

Цей покидьок був майже мертвий. Не тільки за те, що він зробив зі мною за останні кілька місяців, але і з моїм народом, а тепер і з Лендоном.

Ейвері ніжно поклала руку мені на плече, підійшла до мене, дивлячись на вулицю.

"Що там сталося?" – запитала вона таким тихим голосом, що я ледве чула її.

"Війна", – гаркнула я, не відриваючи погляду від дороги. Мої руки стиснулися в тремтячі кулаки, що висіли по боках. "Війна почалася, Ейвері".

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ДРУГИЙ

Джейс

Я наздогнав Гейджа і Зайлу так швидко, як тільки міг, коли на горизонті з'явився світанок.

Гейдж підняв лук, наклав стрілу і прицілився на півдорозі.

"Не вбивай його. Він потрібен Лії живим", – нагадав я йому, і він випустив стрілу, пославши її в задню частину стегна Вінсента.

Він спіткнувся і впав обличчям вперед, завивши від удару.

Ми нарешті наздогнали його, коли він продовжував намагатися втекти, повзучи від нас по землі.

"Не рухайся", – прошипів я, штовхнувши його черевиком у спину і тупцюючи на місці, почувши хрускіт його хребта.

"Пішов нахуй!" – заревів він.

"Пішов нахуй? Нахуй. *Я?*" крикнув я йому вслід.

Я нахилився, схопив його довге світле волосся в пальці і відірвав його назад, відкривши його шию для мого леза, яке я просунув під нього. "Слухай мене, шматок лайна. Якби не моя суджена, яка вимагала залишити тебе в живих, я б перерізав тобі горло і дивився, як життя покидає твої очі, як кров летить з тебе", – сказав я крізь зуби йому на вухо, моїм тоном, що обіцяв жакливу смерть.

Він засміявся у відповідь. *Засміявся*. Чоловік явно був так само хворий, як і Адлер.

"Щось смішне?" запитала Зайла з мого боку, накладаючи стрілу з лука, націлюючи її йому в обличчя.

"Суджена". Він знову зареготав. "Ти думаєш, що вона твоя *суджена*? Вона зжере тебе і випорожниться, як тільки закінчить", – сказав він мені.

Я щільніше притиснув лезо до його горла, і на його кінчику заструменіла кров. "Ти ні хріна про неї не знаєш".

Його посмішка у відповідь змусила мене уявити, як я перерізаю йому горло прямо зараз. Він намагався збити мене з пантелику. Намагався залізти мені під шкіру і змусити мене засумніватися у власній, чорт забирай, судженій.

"Брате", – твердо сказав Гейдж. "Живим. Він потрібен Лії *живим*".

Я відмахнувся від своєї люті, щоб не знищити чоловіка піді мною, коли він скривився.

"Зв'яжіть йому руки", – рывкнув я, більш суворо, ніж вони заслуговували, але вони обидва знали, яким я можу бути в подібних ситуаціях. У мене був один настрій. Одна думка в голові – *знищити*. Знищити їх, перш ніж вони зможуть зробити те ж саме з тобою.

Мій погляд ковзнув туди, де вдалині відступали останні з тих, хто вижив, на них чекали їхні коні. У мені пролунало гарчання, і я прокляв себе за те, що дозволив Адлеру знову вислизнути.

Зайла стала на коліна і зв'язала Вінсенту руки за спиною.

Я потягнув його за волосся на ноги, і він зашипів крізь стиснуті зуби. "Я відраховую секунди до того, як вона тебе прикінчить. Ти думаєш, що смерть від моїх рук забезпечить страждання? Не можу *дочекатися*, щоб побачити, що моя королева приготувала для тебе", – шепнув я йому на вухо.

Я штовхнув самця, змушуючи його рухатися назустріч долі, що чекала на нього, але на його самовдоволеному обличчі залишилася несамовита посмішка.

Зайла відчинила двері однієї з камер у порожніх підземеллях Еллікастера, розташованих біля підніжжя Езранських гір.

Це була одна з небагатьох споруд, що залишилися вцілілими після того, як Сілкроу було зруйновано на початку війни, головним чином тому, що вона була вбудована в саму гору. Майже все було зроблено зі скелі та каменю. Нагорі розташовувалася зала суду, де проходили відкриті судові засідання, а внизу утримувалися в'язні, які чекали на суд, або якщо їх засуджували до певного часу за ґратами за скоєні ними злочини.

Я заштовхав Вінсента до камери, залишивши його руки зв'язаними за спиною, поки Гейдж запалював кілька факелів у запорошеному коридорі, де ми стояли. Я зачинив залізні ворота перед його обличчям, коли він витріщився на мене крізь отвір.

"Голодний?" запитав я, схрестивши руки.

"Вмираю з голоду", – відповів він, розтягуючи слово.

"Добре. Пішов нахуй", – відповів я, чим викликав злісний сміх інших двох.

Я розвернувся, щоб піти, щоб нарешті повернутися до Лії, коли він заговорив знову.

"О, Командире?" – сказав він, і я повернувся до нього з піднятими бровами. "У мене є подарунок для твоєї дорогої королеви. Звичайно, ми не планували, що вона отримає його таким чином, але ми все одно хочемо, щоб вона його отримала". Його лукава посмішка викликала у мене панічний страх, але я не виказав його на обличчі.

"Подарунок?" прогарчав я. "І що б це могло бути?"

Він показав підборіддям на своє стегно, і мої очі простежили шлях вниз, де висіла зав'язана сумка, прикріплена до його пояса.

Мій вираз обличчя змінився на похмурий. "Що. Це", – запитав я.

Він знизав плечима. "Тобі доведеться забрати його і дізнатися. Це дуже особисте. Прекрасний прощальний подарунок від її колишнього кохання, Капітана Адлера".

З моїх грудей вирвалося бурчання, коли він говорив про мою суджену і шматок лайна, який вважав, що має на неї претензії.

Зайла знову підняла лук і направила його на нашого полоненого. "Забирай мішок, Джейсе. Якщо він ворухнеться, я його вб'ю".

Зловтішна посмішка розпливлася від вуха до гострого вуха на обличчі нашого полоненого, коли я знову відчинив двері камери і зайшов всередину.

Я швидко розв'язав мішок з його боку і підняв очі, щоб побачити, що він пильно дивиться на мене, прямо перед тим, як поцілувати мене.

Я з огидою висміяв його, вийшовши з камери, і замкнув його назад.

Він стояв і мовчки посміхався.

"Що в мішку, брате?" запитав Гейдж.

Я підняв мішок перед собою і відразу ж відчув жахливий, гнилий сморід. Я обережно відкрив верхню частину мішка, і з нього вилетіли численні мухи, що дзижчали.

Мій погляд зустрівся з поглядом Зайли, яка нервово спостерігала за мною, продовжуючи наводити стрілу на нашого в'язня, хоча я вже був за межами камери. Я різко видихнув і, зазирнувши в мішок, відчув, як мене нудить.

Я відчув стільки всього одночасно.

Огиду. Жах. Спустошення для моєї судженої, коли я зрозумів, що вони зробили – як вони планували *заманити* її до себе.

Я спробував ковтнути, але моє горло не дозволило мені. Мої вирячені очі зустрілися з його очима. "Ти вилупок", – закипів я. "І що змушує тебе думати, що я дам їй це, щоб вона побачила, га?"

Зайла підкралася і зазирнула в мішок. Вона повернулася вбік і злегка нахилилася, готова була виблювати від вигляду... і запаху. "Мати богів", – прошепотіла вона. "Ти хворий!" – кричала вона на нього, голос її тріщав.

"Ти віддаси це їй. Якщо ти справді її суджений, ти не зможеш приховати щось подібне від неї". Я промовчав у відповідь, оскільки мої думки поглинули мене. Лія і так висіла на волосині, а один з її найбільших страхів ось–ось мав стати реальністю. "Я помиляюся?" – продовжував він гратися зі мною.

Я з силою закрив мішок і кинувся до входу в підземелля, ревучи від розпачу, відлуння якого відбивалося від стін.

"Передай їй мою любов, Командире!" – крикнув він мені вслід, регочучи. "Скажи їй, що це особливий подарунок і нагадування про те, що вона на боці тих, хто програє у цій війні."

Гейдж і Зай швидко наздогнали мене, коли я вийшов на вулицю, в той час як городяни виходили, щоб розпочати свій день. Здавалося, дехто все ще не знав про події, що відбулися вночі.

"Ти покажеш Лії, що в мішку?" запитав мене Гейдж, намагаючись не відставати від моїх кроків.

Я насупився. "У мене немає вибору", – пробурмотів я. "Але... це її до біса знищить"⁴.

⁴ Прим. Буквояж – робимо ставки, що там? Голова Короля Джемісона? Голова Люкаса? Чи може щось від рідної мами Лії? Хм...

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ТРЕТІЙ

Еліанна

Коли стан Лендона трохи стабілізувався, ми перенесли його відпочити нагору, в їхню з Фінніаном кімнату – я все ще не могла повірити, що він вижив. Велі сказала, що ще трохи і боги забрали б його душу. Він ледве тримав очі відкритими, коли вона зашивала йому рану, і я повністю вірила, що саме голос Фінніана, сповнений відчаю, утримує його в нашому світі.

Після того, як його влаштували, я розповіла їм про те, що сталося і як Келлан втік, що все ще змушувало мою кров кипіти в моїх жилах.

Чому я повинна була вдарити його кулаком в обличчя? Це мав бути мій проклятий кинджал. Вони всі відчували полегшення від того, що інші троє були живі й неушкоджені.

Коли всі, здавалося, заспокоїлися, Фінн вирішив приєднатися до Лендона нагорі, щоб наглядати за ним. Ейвері працювала над тим, щоб відчистити пляму крові з подушок дивана, що мене шокувало, тому що я ніколи в житті не бачила, щоб вона щось відчищала.

Вона насупилася. "Нічого не вийде". Вона подивилася на мене. "Схоже, мені доведеться купувати більше меблів", – сказала вона, намагаючись, щоб її жарт звучав весело. На її обличчі з'явилася м'яка посмішка.

Однак Ейвері виглядала виснаженою, і я не була настільки дурною, щоб повірити, що на неї не вплинуло те, що сталося з Лендоном. Хоча він був коханим Фінна, я знала, що за останні дні вони стали близькими друзями.

Я нахилила голову набік. "З тобою все гаразд?"

Вона видихнула і піднялася на ноги. "Це так страшно", – зізналася вона. "Я більше ніколи не хочу відчувати такого страху".

Моє серце стиснулося, знаючи, що це був лише початок абсолютного шторму, який ось-ось вибухне.

Я втягнула нижню губу. "Ти хочеш болючу правду чи втішну брехню?" запитала я, нахиливши губи догори.

Вона шморгнула носом. "Втішну брехню, будь ласка".

"Зайлі абсолютно байдуже, що ти вибрала новий диван, і вона в захваті від того, що ти зробила з цим місцем". Я посміхнулася.

Вона різко розсміялася. "Ти найгірша".

Я зробила крок вперед і обійняла її. "Тобі треба трохи відпочити. Я знаю, що день тільки починається, але ти не спала всю ніч". Я відсторонилася і подивилася в її налиті кров'ю очі, під якими проступав фіолетовий відтінок.

Вона насміхалася. "Я танцювала і сиділа тут і чекала. Якщо комусь і потрібен відпочинок, то це тобі. Ти задирака, яка наосліп кинулася в бій", – сказала вона, встромивши вказівний палець мені в груди.

Я знизала плечима. "Іди відпочинь. Я піднімуся, як тільки вони повернуться".

Вона на мене нагримала, але врешті–решт розвернулася і попрямувала вгору по сходах. Я озирнулася на Велі і побачила, як вона потягує келих вина, сидячи в кріслі біля каміна.

"Знаєш, тобі теж треба відпочити. Для цього ще трохи зарано", – пожартувала я.

Вона посміхнулася до мене. "Ах, але хіба рано, коли ти ніколи не лягала спати? Це точно не було вчора". Я відкрила рот, щоб відповісти, але вона не дала мені шансу. "Не рано. А тепер не лізь не в свої справи, Еліанно".

Я спостерігала за нею кілька мовчазних хвилин. "Ти була налякана". Її очі зустрілися з моїми. "За Лендона. Ти боялася, що не зможеш його врятувати".

Фіолетовий погляд Велі звузився на мені. "Ти знаєш, як важко було зберегти життя цим трьом ідіотам по дорозі сюди? Було б дуже шкода, якби він здох на третій день тут".

Я стиснула губи, а очі закотилися. "Велі", – почала я, але вона відмовилася озирнутися на мене. "Чому ти так боїшся показати, що ти піклуєшся про людей? Ти ж *цілителька*, заради богів. Очевидно, що тобі не байдуже, то чому ж ти так поводишся? Я розумію, що ти боїшся використовувати свою силу, але..."

"Я не боюся своєї *сили*", – прошипіла вона. "Я боюся того, що знайде нас, якщо я продовжуватиму необачно використовувати її".

"Гаразд", – почала я м'яким голосом. "Незалежно від того, як ти використовуєш свою силу... чому так відбувається?"

На мій подив, вона відкрила рот, щоб відповісти, але її перервали вхідні двері, що відчинилися.

Я розвернулася, коли вони втрюх увірвалися через дверний отвір.

Я підбігла до них і обійняла Джейса за шию. "Слава богам, з тобою все гаразд". Я відпустила його і подивилася на інших. "З усіма вами".

Джейс з полегшенням сприйняв мої слова, а я знову повернулася до Велі і побачила, що вона відволіклася, щоб встати і піти. Клацання замка на дверях її спальні пролунало в коридорі лише через секунду.

О, ми абсолютно не закінчили цю розмову. Я зітхнула.

"Лія", – прошепотів Джейс, взявши мою руку в свою і притягнувши мене до себе. "Мені дуже шкода".

Я підняла іншу руку. "Не зараз", – сказала я крізь зуби.

Він кілька разів моргнув мені. "Гаразд", – прошепотів він, вдивляючись в моє обличчя. "Лендон?"

Я втягнула повітря. "Він ледве живий. Він відпочиває з Фінном нагорі. Велі вдалося накласти йому шви і стабілізувати кровотечу за допомогою цього і деякої мазі".

"Не можу повірити, що це сталося", – пробурмотів він.

"Ну?" запитала я. "Ти його дістав?"

Ґейдж і Зайла вистрілили один в одного таким поглядом, що у мене аж кишки скрутило. Він справді втік? І він, і Келлан? О, я ледь не збожеволіла.

"Так", – відповів він, і я в шоці моргнула, коли мій погляд впився в нього.

"Чудово." Я зловтішно посміхнулася. "Боги, не лякайте мене так", – пробурчала я, відходячи і прямуючи до тепла каміна.

Надворі знову почав накрапати дощ. Насувалися нові грозові хмари, закриваючи сонце і занурюючи вітальню в похмуру темряву, окрім каміна.

"Ліє", – зітхнув він.

Я наполовину повернулася до нього. "Хм?"

Він проковтнув. "Є дещо, що ти повинна побачити. Щось, що він приніс. Для тебе."

Від того, як мій суджений говорив, моє горло мало не перехопило. Я відчувала його біль...його лють, що наростала під його шкірою. Що могло статися, що він був таким смертельно спокійним, але готовим вибухнути?

Я глянула на Ґейджа, а він дивився в підлогу, явно не бажаючи брати в цьому жодної участі. Те ж саме з Зай.

Серце калатало в грудях, коли я вдивлялася в кожне з їхніх облич. Що, в біса, відбувається?

"Що таке, Джейс?"

Він підійшов до мене і простягнув руку, в якій тримав брудний мішок – його сморід миттєво забився в моїх ніздрях.

"Що це?"

Мої очі витріщилися на нього, і коли я простягнула руку, він ніжно схопив мене за зап'ястя іншою рукою. "Що б не сталося, я кохаю тебе. Гаразд? Все буде добре. Я не хочу нічого більше, ніж вберегти тебе від цього, але я не можу приховати це від тебе".

Чистий страх випромінювався в його погляді, коли мої очі несамовито шукали його.

"Ти мене лякаєш", – прошепотіла я.

Його щелепа зціпилася, відводячи погляд від мого, але він нарешті відпустив мій зап'ясток і дозволив мені взяти мішок у нього. Я повернулася до вогню, і коли потягнула за мотузки, виявила, що всі мої найгірші кошмари збулися.

Я не могла дихати. Моє бачення перескочило через червоний колір і перейшло прямо до чорного. Повітря вирвалося з моїх легенів, коли я втупилася в туманні очі, що розпадалися на частини, в яких лежала гниюча, відрубана голова Люкаса, що лежала в мішку.

У мене відвисла щелепа, а руки почали сильно тремтіти, коли я кинула мішок на підлогу біля своїх ніг.

Вони не спалили його. Вони понівечили його тіло і волочили його через усе королівство і континент, щоб довести свою правоту. Душа Люкаса тепер ніколи не знайде спокою. Через мене. Через їхню потребу помститися мені. Він не зміг втекти тієї ночі, бо був так зосереджений на тому, щоб витягнути мене звідти, пожертвувавши собою, щоб Нокс зміг привести мене в безпеку. Все, що він

коли—небудь робив, було для мене або мого батька. Він присвятив і віддав своє життя служінню роду Вальдерре, і *це* було те, чим він був обдарований від нього.

Вічне прокляття.

Я відчула, як моє обличчя спотворюється у щось жахливе, поки я намагаюся стримати свою лють і спустошення. Мої нігті впилися в долоні, а я, не кліпаючи, дивилася на полум'я, що мерехтіло в каміні.

Мій гнів огорнув мене, заповнюючи мене повністю, поки не залишилося нічого іншого. Контроль над моїми емоціями, який я відчайдушно тримала так міцно протягом останніх кількох тижнів, розлетівся в одну мить. Я високо підняла підборіддя, і мої ніздрі роздулися, коли я уявила собі все, що я зроблю, щоб змусити їх заплатити за те, що вони зробили з моєю сім'єю.

Я дозволила єдиній сльозі вислизнути з мене, і мої зуби були стиснуті так сильно, що я думала, що вони можуть тріснути, коли я поступово повернулася обличчям до них трьох. Мої груди здіймалися, і я підняла очі, щоб зустріти їхні погляди крізь глибоко насуплені брови.

Мій погляд перевівся на Джейса, і я побачила, як він схопився за груди, коли мій гнів прорвався крізь наш зв'язок, обпалюючи його полум'ям люті.

"Відведи мене до нього".

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ЧЕТВЕРТИЙ

Еліанна

Я увірвалася через входні двері таунхаусу і вилетіла на слизькі, вкриті багнюкою вулиці Еллікастера з однією думкою в голові – *помститися*.

Потреба помсти поглинала все моє єство, коли я була змушена вдивлятися в затуманені очі єдиного батька, який у мене залишився в цьому королівстві.

Келлан зробив це, і я відмовлялася заспокоїтися, поки не занурю свій клинок у його довбане серце, як він, образно кажучи, вже незліченну кількість разів робив це з моїм.

Я йшла містом, вдивляючись крізь насуплені брови, слідом за своїм судженням туди, де чекав наш в'язень. Коли ми виходили, він накинув мені на голову свій плащ з капюшоном, дозволивши собі продовжувати мокнути під дощем, поки ми йшли вчотирьох.

Наші люди махали нам рукою, коли ми проходили повз, але у мене не було ні сил, ні терпіння відповісти на їхню доброту. Наші чоловіки отримали те, що хотіли – вони залишили своїх жінок і дітей у темряві, щоб тікати у, здавалося б, непереможну битву за міськими воротами. Злість, яку я відчувала на Джейса щодо того, як все відбувалося напередодні, мала зачекати, поки ми точно не дізнаємося, з чим маємо справу.

Келлан довіряв Вінсенту, це було очевидно. Я знала, що він володіє інформацією про те, що відбувається в рядах, про корону і про будь-які плани щодо майбутнього Веліри. Справжнім викликом було б витягти з нього цю інформацію, бо, судячи з того, яким чоловіком він був, це було б зовсім нелегко.

Підійшовши до краю міста, ми опинилися перед величезними кам'яними дверима, вмурованими у схил гори, які Еллікастер проклав раніше.

Джейс повернувся до мене і нерішуче ввів мене всередину. "У нас всередині Вінсент. Я б вважав за краще, якщо..."

"А я б воліла не залишатися осторонь битви, яка стосується мого народу і мого судженого. Однак, ми не можемо всі мати те, що хочемо, чи не так?" Я обірвала його. Його паніка прокотилася вниз по зв'язку.

Я хотіла пройти повз нього, але він ніжно схопив мене за талію і змусив озирнутися на нього. "Це було для того, щоб захистити тебе. *Все*, що я зараз

роблю, я роблю заради тебе. Ти пила, веселилася, і думка про те, що тебе можуть позбавити цього, вбивала мене. Я б ніколи не ризикнув відправити тебе в бій, якби ти не була тверезою, але я не повинен був тобі брехати. Щойно це промайнуло в мене на язиці, я пошкодував про це. Я прийняв неправильне рішення, і ти маєш рацію. Мені так шкода, моя Ліє", – прошепотів він, поки його очі несамовито шукали мої.

Моє серце затріпотіло в грудях, але моє обличчя залишалося холодним і суворим на його зізнання. Я не могла розбиратися з цим прямо зараз – занадто багато було поставлено на карту.

Я вирвалася з його обіймів і рушила відчиняти кам'яні двері до їхньої в'язниці.

Зайла пішла попереду нас і вела за собою, а Джейс відступив назад. Його паніка перетворилася на смуток, і в цю мить я віддала б усе на світі, аби знати, як відгородитися від нього.

Правда полягала в тому, що я вже пробачила його в ту секунду, коли побачила на полі бою.

Моє серце загрожувало розірватися, коли я зрозуміла, що зробила б те ж саме, якби він був п'яний, а наш ворог йшов за ним. Я б ніколи не ризикнула ним, навіть якби мені довелося самій брехати і прив'язувати його до проклятого стільця. Однак мені потрібно було залишатися розлюченою для того, що мало статися.

Я зупинилася на місці, коли Зайла почала спускатися кам'яними різьбленими сходами. "Де він?" запитала я.

Вона прочистила горло і повернулася до мене обличчям. "На першому поверсі є камери. Він замкнений там".

Я оглянула величезну, виліплєну з каменю печеру. "Чи є тут відкритий простір, куди ми могли б його вивести?"

"Є кімната, де колись проходив суд", – втрутився Гейдж.

"Приведіть його туди. Я не хочу, щоб він знав, що я тут", – оголосила я і побачила, як очі Зайли перелетіли через моє плече і подивилися на Джейса. "Це прямий наказ, Зайло. Він не приймає цього рішення".

"Роби, як вона каже, Зай", – наказав Джейс з-за моєї спини.

Її очі спалахнули у відповідь, і вона продовжила спускатися сходами, а Гейдж тягнувся за нею.

Я стояла мовчки кілька нервових хвилин, коли Джейс нарешті підійшов до мене і перегородив мені шлях. Він взяв моє підборіддя між пальцями і підняв мій погляд на себе.

"Я кохаю тебе. Ніколи не буде жодної секунди, коли моє бажання до тебе або бути з тобою не зникне. Для чого б я тобі не був потрібен сьогодні, і в будь-який інший день, я тут, щоб бути саме таким". Він відпустив моє підборіддя і, не кажучи більше ні слова, розвернувся на підборах, щоб повести мене до зали суду.

"Я знаю", – прошепотіла я йому в спину, коли мої риси обличчя пом'якшали. Потім я зробила перший крок слідом за ним.

Я причаїлася в тіні прихованої кімнати в залі суду, чекаючи, поки інші приведуть мені мого полоненого. Джейс стояв у центрі кімнати зі стільцем та іржавими залізними ланцюгами, чекаючи на його прибуття.

Після того, як минуло, здавалося, майже півгодини, Зайла і Ґейдж нарешті з'явилися в дальній залі, тягнучи закривавлене, мляве тіло Вінсента.

"Що, чорт забирай, сталося?" гаркнув на них Джейс, і я задалася тим же питанням, перш ніж вибігти туди сама. Моя щелепа застигла, коли я схрестила руки на грудях, спостерігаючи з далеких кутів кімнати.

"Боги!" вигукнула Зайла, переводячи подих і кидаючи його тіло на стілець. "Не схоже, що його легко контролювати. Він намагався напасти на мене, коли ми його супроводжували. Ґейджу довелося вдарити його головою об ґрати його камери".

У відповідь Ґейдж знизав плечима.

"Ну що ж, давай розбудимо цього виродка, чи не так?" зловісно промовив Джейс, спостерігаючи, як інші закінчують приковувати Вінсента до стільця ланцюгами.

Я з цікавістю спостерігала, як він вислизнув з кімнати і повернувся через кілька хвилин з невеликим коритом, наповненим водою, яка, ймовірно, стояла під дощем на вулиці.

Без жодних вагань він вихлюпнув вміст корита в бік нашого в'язня, повністю намочивши його.

Коли мої очі заблищали від веселощів, я відчула, як всередині мене прокотилося передчуття – це був час шоу.

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ П'ЯТИЙ

Еліанна

"Якого біса!" заревів Вінсент, коли брудна вода лилася по його обличчю і просочувалася в очі.

Він енергійно трусив головою в різні боки, щоб очистити обличчя, а коли розплющив очі, на його обличчі одразу ж з'явилася посмішка.

"Командире, радий бачити тебе так скоро". Його погляд неквапливо обвів кімнату. "Твоя люба королева ховається? Я відчуваю її запах".

Я посміхнулася на це. Він думав, що я ховаюся? Від *нього*? Зовсім ні. Мені просто потрібен був привід, щоб зробити свій урочистий вихід, але я відчувала, що чим більше я спостерігала за тим, що відбувається, тим більше вислизала з—під контролю.

Джейс взяв корито, яке тримав у руках, перевернув його догори дном, поставив біля своїх ніг і сів на нього, тепер уже віч—на—віч зі злом, яке дивилося на нього. Я продовжувала спостерігати з тіні.

"Ти не будеш говорити про неї", – прогарчав Джейс, виймаючи кинджал з чобота. "Ти скажеш нам те, що ми хочемо знати..." Він покрутив лезо в руці. "І ми дамо тобі швидку смерть, на яку ти, безумовно, не заслуговуєш. А якщо ти..."

"А якщо я відмовлюся, що тоді? Ти зробиш так, щоб я страждав?" Вінсент з насмішкою підняв брову. "Чесно кажучи, Командире, я очікував від тебе чогось оригінальнішого".

Джейс нахилився до нього зі свого місця, хижо нахиливши голову вбік. "Не сумнівайся, ти *станеш* на коліна перед моєю королевою... а потім я розстрошу їх на друзки, аби не було ніякої користі". Обіцянка смерті звучала в його тоні.

Злісна посмішка скривила мої губи на його погрозу. Єдиною проблемою було те, що я не хотіла, щоб цей покидьок стояв переді мною на колінах – я хотіла, щоб він звивався, чорт забирай.

"У цьому немає необхідності, коханий", – вигукнула я із залу, мій голос був смертельно спокійним, коли він відлунював у порожньому суді.

Я вийшла з тіні, і коли я наблизилася до них, мої стегна хиталися з боку в бік, дивлячись на Вінсента вниз, коли його погляд перекинувся на мене.

"Я не прийму коліна від зрадницької, загрозової змії, бо він вибрав свою долю", – продовжувала я, поки мої очі блукали по ньому, а на губах з'явилося гарчання. "Що ж до розбитих колінних чашечок, то хто я така, щоб забороняти тобі трохи розважитися?"

"Хоча я не бажаю нічого іншого, як вбити тебе в цю мить, це не моя смерть, щоб вимагати її. Це її", – злобно дихнув на нього мій суджений, коли хихикнув і підвівся зі свого імпровізованого сидіння.

"А, ось і вона. Справжня спадкоємиця королівства. А я все думав, чи з'явишся ти, чи просто відправиш своїх новоспечених вірних псів робити за тебе брудну роботу".

Я зупинилася за кілька футів перед ним і поклала руки на стегна. "Цікаво, що ти називаєш когось іншого вірним псом. Це саме те, ким ти є для Келлана, чи не так?"

Він зловтішно хихикнув, коли його погляд пробігся по мені вздовж і впоперек. "Я казав Адлеру, що ми повинні були викинути твою дупу за борт ще кілька місяців тому. Шкода, що він не послухав".

"О, ти маєш на увазі всі ті місяці тому, коли ти намагався напасти на мене на його кораблі?" Я сплюнула, і почула глибоке гарчання Джейса, який стояв, випроставшись, позаду мене.

Вінсент підняв підборіддя в роздумах, дивлячись у стелю. "Так, взагалі–то. Я вважаю, що ти вибрала правильний час". Його посмішка з'явилася знову.

"Боги, а ви думали, що *ми* передбачувані", – прошипіла я, підійшовши до нього і нахилившись прямо перед його обличчям.

Я не пропустила його погляд на мої груди, що випирали з–під сорочки. Джейс теж, судячи з швидкої іскри гніву, що спалахнула по зв'язку.

"Можливо, я все–таки знаю, чому він вагався", – сказав він з усмішкою, облизуючи свої потріскані, закривавлені губи.

Як тільки брудні думки покинули його, я інстинктивно відреагувала, витягнувши кинджал зі своїх піхов і встромивши його глибоко в його стегно. Зробивши крок назад, я залишила лезо в його плоті.

Вінсент заревів від болю, несамовито борсаючись у кайданах, дивлячись на мене, здіймаючи груди. "Ти тупа сука!"

"Це не я в'язень з кинджалом, що стирчить з моєї ноги. Думаєш, тепер ти будеш співпрацювати?" Я нахилила голову набік, поклавши руки на стегна.

"Пішла нахуй", – прошипів він.

"Тільки в твоїх мріях, любий", – пожартувала я, блиснувши йому іклами.

Ті троє, що стояли позаду мене, злісно захихотіли.

"Тільки така жалюгідна істота, як ти, може мати нахабство так розмовляти з судженою іншої людини", – заявив Джейс смертельним голосом.

"Суджені", – сплюнув він, а потім повернув свою увагу назад до мене. "Наскільки ти божевільна? Думати, що твій суджений – людина. Я не зовсім впевнений, кого з вас мені більше шкода. Тебе чи його".

Перш ніж я встигла моргнути, краєм ока повз мене промайнуло корито, яке приніс Джейс, вітер від якого розвіяв моє волосся в сторони, коли воно хльоснуло по обличчю Вінсента.

Хрускіт, з яким воно розчавило під собою його ніс, був найпрекраснішим звуком, який я чула за весь день.

Він випустив ще один крик болю, коли корито з гуркотом впало на підлогу.

"Я ж казав тобі не говорити про неї", – сказав Джейс з-за моєї спини, і привид посмішки торкнувся куточків моїх губ.

"Просто покінчи з цим лайном!" зарепетував Вінсент, коли кров потекла з його носа.

Гейдж розсміявся над ним. "Не говори про нашу королеву. Тебе попереджали".

Я повернулася до нього зі знаючим усміхом.

"Що ж, Вінсенте." Я зробила крок до нього. "Вибір дійсно в твоїх руках. Розкажи нам все, що ти знаєш про корону, вознесіння і їхні плани на майбутнє, і ми зробимо твою смерть трохи менш болісною. Відмовишся... і що ж, ти бачиш, в якому ми настрої". Я знизала плечима.

"Це чарівно, що ти думаєш, ніби я скажу тобі хоч одну довбану річ", – прошипів він.

Я зітхнула. "Боги, ти виснажуєш. Ну що ж, добре."

Я рухалася так швидко, що здивувала навіть себе. Моя рука потягнулася і з силою вирвала кинджал з його ноги, розбризкуючи кров, а потім я стрибнула на нього. Моє коліно встромилося йому в пах, коли я нависла над ним і відірвала його жирне, просякнуте кров'ю волосся назад, щоб приставити лезо до його горла.

Мій гнів знову охопив мене, коли в моїй пам'яті промайнуло бачення відрубаної голови Люкаса. Я нічого не бачила, лише серпанок темряви, коли я прошепотіла: "Хто понівечив Люкаса?" Мій зір повільно прояснювався, а він продовжував мовчати. "*Хто. Зробив. Це?!*" Я заревіла, коли мої кулаки затремтіли від люті, утримуючи його на місці.

Мої очі втупилися в його очі, коли я стиснула кинджал настільки сильно, що лише кілька крапель крові просочилися крізь нього. Виродок вишкірив на мене зуби в насмішку, поки я, затамувавши подих, намагалася вирішити, що мені робити.

"Ти не зробиш цього", – прошипів він.

Я нахилилася ближче, наші носи майже торкнулися. "Ти знаєш, як довго я чекала на цей момент? Єдине, про що я шкодую, що Келлана не спіткала така ж доля... поки що". Моє обличчя скривилося в щось отруйне, але він все ще не говорив.

"Де армія?" Я змінила напрямок розмови, щоб витягти з нього хоч *щось* корисне, поки мій темперамент не впав ще нижче.

"Звідки мені знати? Я ж тут з тобою, зрештою", – відповів він.

Я занурила коліно глибше в його пах і спостерігала, як його очі виричилися, а він вишкірив на мене зуби у відповідь.

"Ти доводиш, що ти ні на що не здатен", – прошипіла я крізь зуби.

Він різко хихикнув, і я відчула, як троє інших позаду мене поступово підкрадаються і оточують нас. "Ти більше схожа на лайнопринца, ніж ти думаєш. Гавкати порожніми погрозами, що ти не будеш діяти самостійно, щоб вимагати інформацію... мабуть, це риса Вальдерре".

"Я *не* така, як Кай!" крикнула я йому в обличчя. Відлуння мого голосу відбилося від стін і завібрувало всередині мене. Я прокляла себе за те, що показала, як його слова вплинули на мене.

Він розсміявся, випадково встромивши лезо трохи глибше у власну плоть. "Можливо, не зовсім. Принаймні, ти можеш їздити на довбаному коні і володіти лезом наполовину пристойно". Він посміхнувся, але моя щелепа відвисла від того, що він щойно несвідомо показав.

Зловтішна посмішка поповзла по моїх губах, поки мій погляд продовжував впиватися в його. "Ти прийшов по суші, а не по морю", – промовила я, і його очі розширилися. "З тобою Кай, і ти приїхав сюди на коні через весь континент, шукаючи нас. Шукаючи тих, хто втік. Ось звідки тут стільки воїнів". Паніка повільно закрадалася в його очі. "Це означає, що вони не можуть бути далеко..."

Здивування випромінювало Джейса, коли я вимовила ці слова.

Вінсент вишкірив на мене зуби, ніздрі роздувалися, а вени на шії напружувалися. "Пішла нахуй, Солус", – прогарчав він. "Ти все одно помреш, як тільки вони повернуться сюди".

"Бачиш, Вінсенте... ось тут ти помиляєшся", – прошепотіла я йому на вухо, киплячи, коли перенесла всю свою вагу на коліно, яке впилося йому в пах. "У них ніколи не буде шансу повернутися сюди". Я знову нахилила голову набік. "Я збираюся переконатися в цьому."

"У тебе ніколи не буде можливості повернути корону! Твоя поразка неминуча, ще до початку фінальної битви. Кай зійде на трон, а ти будеш страчена!" – ревів він, посилаючи несамовиті і сповнені гніву слова, що розліталися по двору.

Мої очі бігали туди–сюди між його очима під насупленими бровами, на яких була злісна посмішка. Слова, які Велі сказала мені мовою богів, відлунювали в моїй свідомості – *ignystae*. Потреба помсти гула в мені, як і давня сила забутого слова, коли я уявила, як використаю його на тих, хто прийшов сюди, щоб знищити нас.

"Я візьму свою корону, Вінсенте. І у мене нарешті є засоби, щоб зробити це". Його очі спалахнули, коли я наблизилася своє обличчя прямо до його обличчя. "І це завдяки полум'ю віверна".

Перш ніж він встиг вставити останню репліку, я встромила свій обсидіановий клинок йому в горло і спостерігала, як багряна ріка розливається по його лицьовій стороні. Мої очі продовжували вдивлятися в його очі, і я насолоджувався тим, як його погляд безжиттєво застигав піді мною, поки він захилювався власною кров'ю.

Мої думки мчали, кружляючи в хаотичному шаленстві, коли я намагалася осмислити те, що я щойно побачила.

Ворожий флот відступив лише кілька годин тому, якраз на світанку, а це означало, що вони не могли піти далеко. Не було жодного шансу, що Кай був на полі бою разом з ними. Я навіть не вірила, що вони взяли його з собою, тому могла лише припустити, що вони розбили табір десь між нами і лісом. А це означало, що майже всі мої вороги були на відстані короткого польоту...

Я повернула шию до свого судженого, який спостерігав за тим, що відбувалося позаду мене. "Хочеш покататися на віверні, красунчику?"

Його усмішка у відповідь розбудила щось первісне всередині мене.

Буде продовження...
КІНЕЦЬ КНИГИ ДРУГОЇ

[Будемо вдячні вам за відгук до книги](#)

*Вона поверне собі трон...
қинджалом, қров'ю та полум'ям.*

ТРОН 3 КРИЛ І ПОПЕЛУ

ТРИЛОГІЯ "ЗАБОРОНЕНИЙ СПАДКОЄМЕЦЬ" | КНИГА ТРЕТЯ
ЕМІЛІЯ ДЖЕЙ

Подяки

Щиро дякую кожній людині, яка повірила в мене та мою історію з самого початку.

Дякую моєму коханню, родині та друзям за підтримку та підбадьорення на всьому шляху. Ваші слова підбадьорення, коли я сумнівалася в собі, змушували мене йти далі. Особливо Селії та Торі, бо без них та їхньої постійної підтримки цього б ніколи не сталося.

І останнє, але, безумовно, не менш важливе: дякую друзям, яких я знайшла на шляху цієї божевільної, прекрасної подорожі. Незалежно від того, чи ви інший автор, чи член моєї вуличної команди (The Dagger Damsels), чи надсилали мені слова підбадьорення, чи були рукою допомоги, я безмежно вдячна вам.

Окреме спасибі "своїм" дівчатам: Кара Дуглас, Шейла Мастерсон, Пенн Коул, В.Б. Лейсі, Тей Роуз, Ніколь Платанія та Хелен Шойрер. Ви підтримували мене протягом усієї цієї подорожі, і я справді не змогла б зробити це без вас. Дякую вам за те, що ви були найпопулярнішою групою Барбі, про яку тільки може мріяти дівчинка.

Про авторку:

Емілія все своє життя була закохана у відсторонення від реальності у фантастичних світах. Вона народилася і виросла в мальовничій Новій Англії, і коли вона не сидить з гарною книгою або не пише власну, ви можете знайти її, граючи зі своїм собакою або будучи хаотичною людиною, якою вона є зі своїми близькими.

www.emiliajae.com

Соціальні мережі: [@ems.bookish.realm](https://twitter.com/ems.bookish.realm)